

SANEM ÖZEL

HARIS

STEAL OR KISS SERİSİ 1

Kainat kızılkaya, ruhu hasta bir babanın elleriyle
büyüttüğü bir çocuktur.
Ve şimdi, o babanın kendi elleriyle yarattığı
en büyük düşmanı oldu.

Kainat ın içinde villardır büyüyen güç hırsı, onu geri dönüşü
olmayan bir yola sürüklemişti.
Bu yolun ilk durağı ise yeraltı dünyasının en tehlikeli
örgütlerinden biriydi.
Örgüte girebilmek için tamamlaması gereken
tek bir görev vardı: Bir sevkiyat.
Ve Kainat, her zaman olduğu gibi kestirme yolu seçmişti.

Kainat plan yapmazdı.
Manipüle eder, yalan söylerdi.
Bunları yaparken gözünü bile kırpmazdı.

Ama bu defa işler düşündüğü kadar kolay ilerlemeyecekti.
Çünkü karşısına Yaman Haris Batıkan çıkmıştı.
Kainat onun ilgisini, zaaflarını ve çevresini kendi lehine
kullanarak işi bitirmeyi planlıyordu.

Her manipülasyonun bir bedeli vardı.
Ancak bazen, oyunu kimin başlattığı değil, kimin daha iyi
oynadığı sonucu belirlerdi.

@martiyayinlari

ISBN: 978-625-366-239-4

9 786253 662394

**“Masada bizzat yer almak
istiyorsan ya kartları
yakacaksın ya da desteyi
kendi ellerinle yeniden
karacaksın.”**

HARİS

Sanem Özel

Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Mersa Ünsal
Kapak Uygulama : Ali Özer
Yan Kâğıt Tasarım : Azra Şahin

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2801

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-366-239-4

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Sanem Özel

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

SANEM ÖZEL

HARİS

STEAL OR KISS SERİSİ 1

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

“Yalnızlığını kitaplarla paylaşanlara...”

ÇALMA LİSTESİ

Gasolina - *Daddy Yankee*
Gangsta - *Kehlani*
Massive Attack - *Angel*
Massive Attack - *Paradise Circus*
Deftones - *Change*
Lana Del Rey - *Gods & Monsters*
E.T. - *Katty Perry ft. Kanye West*
House Of Balloons - *The Weeknd*
CHIHIRO - *Billie Eilish*
NDA - *Billie Eilish*
Güzel Bir Gün - *Teoman*
İki Yabancı - *Şebnem Ferah & Teoman*
Sarı Söz - *Cihan Mürtezaoğlu*
Bir Beyaz Orkide - *Cihan Mürtezaoğlu*
Okyanus - *Şebnem Ferah*
Sen Anla - *Özlem Tekin*
u. - *niteboi*
Cherry Waves - *Deftones*

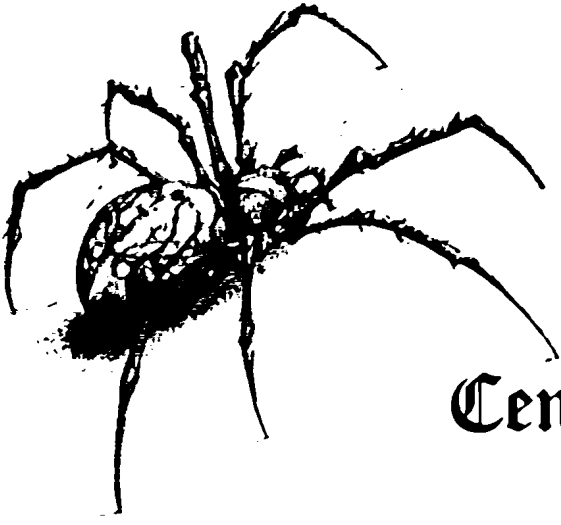
*Bir ağ sarar etrafını,
Zemherinin karası ağır basar varlığına.
Çürük geçmişlerin arafı,
Can bulur köhne bir hangarın kuytusunda.*

*Unutma,
Örümceğin ağı uzanır karanlığa,
Tuzakla örер sana kendi yasını.
Eline verdiği paslı bir anahtarla
Sürükler seni,
Adını bilmediğin bir adama.*

*Ve bil ki,
Gözlerinde fırtına saklı,
Dokunuşu günah, soluğu bela.
Adımını attığın her gölge,
Ya aşk olur ya ceza.*

!

...

1

Cenneti Tatmak

Geçmiş

Sokağın derinliklerine çöken karanlık, sessizlikle mühürlenmişti. Zaman burada akmaz, gölgeler duvarlara yapışıp kalırdı. Kiremithanede hava ağır, geceler keskindi. Ne bir sokak lambası yanar ne de perdelerin ardından ışık süzülürdü. Karanlık bir zorunluluk gibi hüküm sürerdi.

Küçük çocuk nefesini kontrol etmeye çalışarak yürüdü. Sokak taşlarının arasına dolan koyu sıvı, ay ışığını bile yutuyordu. Ayağı o birikintiye bastığında iliklerine kadar işleyen soğuğu hissetti. Çorapları anında ıslandı. Geri çekilmedi. Adımları kendiliğinden ileriye aktı.

Önünde yatan bedene yaklaşırken içindeki sessizlik derinleşti. Adamın yüzü gölgelerin arasında kayboluyordu. Görmesine gerek yoktu. Kim olduğunu anlamak için tek bir bakış yetiyordu. Boğazına keskin bir ağırlık oturdu.

Dizleri istemsizce çözüldü. Soğuk taşların üzerine kapandığında elleri bacaklarına dayandı. Parmak uçlarına yapışan ılık, yapışkan sıvı tenine bulaştı. Gözleri titrek bir boşluğa daldı. Ciğerlerine dolan havayı bile hissedemedi. Biliyordu.

Bu kan babasına aitti.

Önce içinde hiçbir şey kıpırdamadı. O an sadece genişleyen bir boşluktan ibaretti. Çekip gitmek, gözlerini kapatarak her şeyi silmek istedi. Fakat gözkapakları düşmedi, ayakları geriye kaymadı.

Bir eli usulca babasının göğsüne uzandı. Parmakları etin arasındaki boşluğa denk geldiğinde bedeni irkildi. Tam kalbinin üstünde açılmış bir delik vardı. Kan hâlâ sıcaktı.

Nefesi yarım kaldı, elini hızla geri çekti. Gözleri irileşti, boğazında düğümlenen hava çıkış yolu bulamadı. Ayağa kalkmak istedi ama dizleri itaat etmedi. Geriledi, dengesini kaybedip soğuk taşlara çakıldı.

Sırtı duvara yaslandığında bile içindeki ağırlık hafiflemedi. Çığlık atmak istediğinde sesi çıkmadı. Gözleri kuruydu, yanaklarına yaş düşmüyordu.

Karanlık onu da içine çekiyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. Boğazı düğümlenmişti, nefesi yarıda kesiliyordu. Gözleri babasının hâlâ kan içindeki eline takıldı.

Sonra bir parıltı.

Zayıf bir ışık ıslak tenin üzerinde titredi. Küçük, bir o kadar da kocaman anlam taşıyan bir şey... *Babasının parmağındaki gümüş yüzük.*

Annesinin hediyesi.

Doğduğu gece annesi ölmüştü. Geriye kendisine ait hiçbir şey bırakmamıştı, sadece bu yüzük vardı. Babası hayatı boyunca bunu parmağında taşımıştı. Şimdiyse cansız eli soğuk taşların üzerinde kıpırtısız yatıyordu. O yüzük, çocuğun avuçlarının içine kaydı.

Titreyen parmakları ince metalin etrafında sımsıkı kapandı. Küçücük avuçlarında koca bir yük gibiydi. Gümüşün iç yüzüne kazınmış silik harfleri gördü. Adını bile okuyamıyordu. Lakin babası hayatı boyunca en çok buna değer vermişti. Buna ve oğluna...

Şimdi ikisini de bırakıp gitmişti.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Yine sesi çıkmadı. Çıkmamalıydı. Sessizlik artık onun en önemli kuralıydı.

Birkaç dakika önce babasını vuran adamlar hâlâ yakınlarda olabiliirdi. Büyük arabalar gölgelerin içinde saklanıyor olabiliirdi. Belki onu da öldürmek için bekliyorlardı.

Dudakları titredi. Gözleri cesetten ayrılmıyordu. “Baba...”
Sesi karanlığın içinde yok oldu.

Sol gözünden düşen tek bir damla yaş kan bulaşmış dizine düştü. Küçük bedeniyile taşların arasında kaybolmuştu. Mavi-yeşil gözleri daha önce hiç olmadığı kadar büyük, derin ve karanlıktı.

Başını kaldırıp etrafa baktı. Yardım isteyebileceği kimse yoktu. Sokaklar bomboştu. Çok karanlıktı. Titreyen sesiyle tekrar fısıldadı. “Baba, kalk.”

Hiç ışık yoktu.

Bu lanetli köşeyi ne bir sokak lambası ne de uzaktan gelen bir far aydınlatıyordu. Gece sanki burayı yutmaya ant içmişti. Küçük çocuk adımını attığında yere gölgesi bile düşmüyordu. Sanki varlığı bu karanlığın içinde silinip gitmeye mahkûmdu.

Yapayalnızdı.

Bu, gerçek anlamda karanlığın içinde kaldığı ilk andı. Daha önce babası hep oradaydı. Sesini duymasa bile varlığını hissedirdi. Şimdiyse o soğuk taşların üzerinde kıpırtısız yatıyordu. Çocuk boğazında düğümlenen korkuyu yutkunarak bastırdı.

“Baba, kalk. Yine gelecekler.”

Sesi ölü bir rüzgârın içinde kayboldu. Cılız, kırılğan bir yankı gibi sokağın duvarlarına çarpıp sessizliğe karıştı.

Babasının yüzü gölgelerin arasında kaybolmuştu. Küçük çocuk gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, o tanıdık ifadeyi göremiyordu. Sanki geçmişi de geleceği de aynı karanlığın içine gömülmüştü.

Nefesi titreyerek çömelip babasının yanına kıvrıldı. Ölü

bedenin kolunun altına girdi, başını göğsüne yasladı. Soğğun içine sığınmak gibi bir şeydi bu. Teninin o donuk sertliği, içini çekip boşaltıyordu.

Babasının kokusu gitmişti. Hâlâ teninin üzerinde bir iz olması gerekiyordu, o koku bile sanki saklanacak bir yer arar gibi kayboluyordu. Çocuk gözlerini kapattı. Uykuyu değil, gerçeğin değişmesini bekledi.

Sabah olup etrafını insanlar sardığında bile babasının gözlerini açacağına inandı.

O gece, renkleri farklı gözleri ilk kez simsiyah baktı.

Günler Sonra

Toprak taze ve nemliydi. Mezar taşma kazınmış harfler hâlâ yeni işlenmiş gibi duruyordu.

Adana Kabasakal Mezarlığı

02.11.2006

Dizleri çamura gömüldü. Ellerini toprağa bastırdı. O kadar uzun süre orada kaldı ki, eklemleri uyuşmaya başladı. Üşüyordu. Bütün bedeni buz kesmişti ama parmakları daha da soğuktu.

Avuçlarının içinde hâlâ o gümüş yüzük vardı.

Babası ölürken parmağında duran o yüzük. Şimdi çocuğun avuçlarında, sanki tenini yakıyordu. Parmağına takmayı denedi. Olmadı. Henüz elleri yeterince büyük değildi.

Parmaklarını toprakta gezdirdi.

İçinde o gece hissedemediği her şey bir dalga gibi büyüyecek boğazında düğümlendi. O gece ağlamamıştı. Bağırmanın. Şimdiyse içindeki sessizlik paramparça olmaya hazır bir cam gibi titriyordu.

Babasını öldürenler şu an rahat uyuyordu.

Babasını öldüren adam muhtemelen sıcak bir masada yemek yiyordu.

Babasının canını alan adam tam şu an belki de kendi kızının saçlarını örüyordu.

Çocuk avucundaki yüzüğe baktı.

Bir gün o kızın saçlarını çözecekti.

O adamın değer verdiği her ne varsa, tek tek elinden alacaktı.

Tıpkı onun her şeyini çaldıkları gibi.

Günümüz

Kainat Kızılkaya topuklu botlarının metal zeminde çıkardığı tok seslerle sahneye adım attığında, kulübün kalbi gibi atan ışıklar yüzüne çarpıp gölgeleri şekillendirdi. Duman makinelerinin arasından süzülen neon parıltılar, teninde kayarak onu olduğundan daha da ulaşılmaz gösteriyordu. Tüm gözler zaten üzerindeydi, bunu biliyordu.

Elindeki votka şişesi, ter ve parfüm kokusuna bulanmış havada parıldadı. Gözleri mekânın en karanlık köşesinde içkisini yavaşça yudumlayan bir çift mavi-yeşil göze takıldı. İçindeki yangını daha da körükleyen bir meydan okuma gibi, başını hafifçe yana eğerek sırttı.

Müziğin basları göğsüne çarparken belini yılan gibi kıvrıdı, saçları omuzlarından kayıp sırtına düştü. Kalabalık ona ulaşmak istercesine ellerini uzattı ancak o bir fırtına gibi, yakalamayacak kadar hızlıydı. DJ Kainat'ın gözlerini yakalayınca tereddüt etmeden mikrofonu uzattı. Tüm kulüp nefesini tuttu.

“Don't worry, don't cry, drink vodka and fly!”

Sesi mekânın duvarlarını titretti. Birkaç saniyeliğine zaman durdu, sonra Gasolina patladı.

Işıklar çılgınca yanıp sönmeye başladı, mor-kırmızı huzmeler tavanı yıkıyormuş gibi üzerlerine çöktü. Kainat ritmin içine çekilerek başını geriye attı, gözlerini kapattı ve vücudunu tes-

lim etti. Kalçaları ağır ağır kıvrıldı, sonra bir anda hızlandı ve ışıklarla senkronize olmuşçasına patlayan hareketlerle bedenini serbest bıraktı.

Arkasında uçuşan elbise, terli ciltlere yapışan gece gibi sahneyle bir oldu. Alkol damarlarında yangın gibi ilerlerken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Burası onun kralığıydı.

Gözlerini tekrar açtığında o uzak bakışları yeniden yakaladı. Bir saniyeliğine dünyadaki herkes silindi. Neonlar, ter kokusu, basın göğüste bıraktığı titreşim, çılgılık atan kalabalık... Hepsi arka planda soluklaştı.

Tenine yapışan ince kumaşın arasında kaslarının gerildiğini, kalbinin ritminin müzikle neredeyse eşzamanlı attığını hissediyordu.

O sırada karşısında parlayan bir ışık huzmesi dikkati dağıttı. Gözleri hafifçe kısıldı, parlak ekranın sahibini ayırt etmeye çalıştı. Kalabalığın içinde, pistin hemen ilerisinde Melissa'yı gördü. Elleri havada, ekranı ona uzatıyordu. Kainat bir an duraksadı, sahnenin kenarına süzüldü ve bacaklarını aşağıdaki dans pistine sarkıttı. Şimdi bakışlar tamamen ona çevrilmiş, hareketlerinin neye evrileceğini merak eden gözler yüzüne odaklanmıştı.

Elini uzattı ve Melissa'nın tuttuğu telefonu hızla kavradı. Parmakları soğuk yüzeyde hafifçe kayarken ekranda beliren harfe takıldı.

P.

Pedro.

Kaşlarının ortasında ince bir çizgi oluştu, yüzüne düşünceli bir ifade yerleşti. Kulağına çalınan mekânın uğultusu bir anda geri plana itildi. İçinde tuhaf bir sıkıntı kabarıyordu. Sahneye tutunan ellerini çözüp kendini bir hamlede aşağı bıraktı.

Kainat hızla kalabalıktan sıyrıldı, adımlarını sıklaştırarak koridorun loşluğuna daldı. Midesine çöken ağırlık şimdi başındaki uğultuyu bastırıyordu. Bütün sesler geride kalmış, gözleri dar geçidin sonunda ulaşmak istediği kapıya kilitlenmişti. Tuvaletin kapısını sertçe itip içeri girdiğinde yüzüne vuran serin hava birkaç saniyeliğine nefes almasını sağladı.

Derin bir soluk alıp lavabonun önüne geçti, avuçlarını soğuk mermere dayadı. Aynadaki yansımasıyla göz göze geldiğinde yüzüne yerleşmiş sert ifadeyi fark etti. Gözleri kanlanmış, dudakları gerilmişti. Bu gece içtiği ne varsa bir anda etkisini yitirmiş gibiydi.

Ekranı beliren isme tekrar baktı. Yanıtlamamıştı ama Pedro'nun boş yere aramayacağını biliyordu. Bunu defalarca yaşamıştı, açmadığı her an hayal kırıklığıyla sonuçlanıyordu. Ekranı sertçe dokunarak geri aradı. Telefonu kulağına götürürken içindeki sıkıntı büyüyordu.

Bip sesleri uzadıkça sabırsızlandı, parmakları lavabonun kenarına sertçe vuruyordu. Sonunda hat açıldı.

“Efendim?”

Ne dediğini bile tam olarak duyuramadan Pedro'nun sesi geldi. Telaşlı, gergin ve kesik kesik konuşuyordu.

“Şimdi beni iyi dinle. Diego'yla aynı mekândayım, fazla vaktim yok. Baban teslimatı yaptı, direkt peşine takılmışlar. Eve gitmemeli.”

Kainat sertçe yutkundu. Gözkapaklarını birkaç saniyeliğine sıktı, başı dönmeye başlamıştı ancak bu gece içtiklerinin artık hiçbir önemi yoktu.

“Ee?” diye sordu, sesi keskin ve bir o kadar alçaktı.

Pedro'nun sesi iyice sertleşti. “Sana gelecek, kızım. Senden isteyecek. Her seferinde yaptığı gibi.”

Kainat çenesini sıktı, gözlerini aynadaki yansımaya dikti. Babasının ne zaman işin içinden sıyrılmak istese ona döndü-

günü biliyordu. Bu kaç kez yaşanmıştı? Saymayı bırakalı epey olmuştu.

“Pekâlâ,” dedi omuzlarını silkerek. “Ben de götürürüm o halde.”

Pedro’nun küfreden sesi telefonda yankılandı. “Saçmalama!” diye yükseldi. “Bekle. O parayı o eve götürmeyeceksin.”

Kainat’ın gözleri kısıldı. “Neden böyle bir şeyi yapayım lan?” diye sordu, sesi tehditkârdı. Farkında bile olmadan Türkçe konuşmuştu fakat Pedro dediğini anlamıştı.

Hattın diğer ucundaki sessizlik ağır ve tehlikeliydi.

Sonra Pedro’nun sesi alçak ve çok daha sert bir tonda yankılandı. “Bu iş nereye kadar devam edecek, Kainat? Babanın emirlerini yerine getirmeye devam mı edeceksin? Bu döngüyü bozmaya niyetin yoksa ben bozmaya hazırım.”

Kainat derin bir nefes aldı, telefonu daha sıkı kavradı.

Pedro devam etti. “Bir yerde bir şeylerin kopması lazım. Onu koparmaya çalışıyoruz. Baban seni kullandığı sürece asla gözden çıkarmaz. Onun seni bırakmasını bekleme. Sen bırakacaksın.”

Kainat aynaya baktı. Gözleri derin bir karanlığın içinde yüzüyordu.

KAINAT KIZILKAYA

Karanlığın içindeydim, kaybolmuştum ve varlığımı ancak ciğerlerime dolan ağır, boğucu hava sayesinde hissedebiliyordum. Bedenler üzerime kapanıyor, nefesler tenime sürtünüyor, karışan sesler birbirine dolanarak zihnimde yankılanıyordu. Hangi kelime kime aitti, hangi el nereye dokunuyordu bilmiyordum, umurumda da değildi. Kanıma karışan alkol damarlarımdan akarak içimde ince bir fısıltıya dönüşüyor, düşüncelerimi kâğıt gibi buruşturup atıyordu. Zihnimde çalan şarkı gerçek miydi, yoksa beynimin en kuytu köşesinde yankılanan bir sanrı mıydı ayırt edemiyordum.

Sadece dans ediyordum; vücudumu müziğin akışına bırakmış, bacaklarım titreyene ve nefesim boğazımda takılı kalana kadar gölge gibi kıvrılıyordum. Kalçalarımın ritme ayak uydurması, zincir bilekliklerimin çıkardığı tını, sırtımdan süzülen terin tenimde bıraktığı soğukluk hissi, hepsi birbirine karışıyordu. Kollarını boynuma dolayan biri vardı, nefesini ensemde hissediyordum; kimdi, tanıyor muydum, bilmiyordum. Gözlerimi açtım, etrafım bulanıktı. İnsan yüzleri silik, adları kayıp, varlıkları belirsizdi. Kimisi belime sarılıyor, kimisi kulağıma idrak edemediğim sözler fısıldıyordu ama kelimeler bir araya gelip anlam kazanmıyor, sadece uğultular halinde zihnime çarpıp dağılıyordu.

Şarkının en keskin yerine geldiğini hissederek başımı geriye attım, ellerimi havaya kaldırdım ve parmaklarımı saçlarımın arasına geçirerek tenime dokundum. Dudaklarımda anlamsız bir tebessüm vardı. Dişlerimi sıktım, kamaşan dişlerimin sızısını hissederken dilimi yavaşça üzerlerinden geçirdim ve o sırada garsonun yanımdan geçtiğini gördüm. Hareket eden her şey bir iz bırakıyordu; ışıklar yanıp sönüyor, insan gölgeleri dans pistine bulanık silüetler bırakıyordu. Net olan tek şey önümden geçen tepsideki bardaktı. Ne olduğunu bilmiyordum, umursamıyordum da. Sadece aldım.

Parmaklarımı bardağın soğuk yüzeyine bastırdım. Kollarımı kaldırarak başımı yana eğdim, ardından ince camı dudaklarıma dayayıp içkiyi tek seferde yuttum. Boğazımdan inen sıvının yakıcı etkisi bedenimi sarmalarken gözlerimi sıkıca kapattım, kalbim sanki daha hızlı çarpmaya başlamıştı ve başımın içinde yankılanan ritim her şeyi daha da bulanıklaştırıyordu.

Bardağı nereye koyacağımı bilemeden elim gevşedi, cam avuçlarımdan kaydı ve yere çarpıp parçalandığında çıkan ses etrafımdaki kimsenin umurunda olmadı. Cam kırıkları ışıkların altında parıldayan küçük birer yansıma gibi yerde öylece durur-

ken kendimi yeniden müziğin ritmine bıraktım; kaybolmaktan korkmadığım bir girdaba çekiliyordum.

Tam bu sırada bileğime sarılan bir el hissettim. Bir anlığına tüm sesler, tüm bulanıklık, tüm anlamsızlık sustu. Yavaşça başımı kaldırdım, kısık gözlerimi araladım ve karşımdaki yüzü seçmeye çalıştım.

“Dakikalardır seni arıyorum!”

Melissa’nın sesi kulak zarımı delercesine yanı başımda patladığında yüzümü buruşturarak başımı çevirdim. Karanlıkta kaybolmuştum, alkolün boğazımda yarattığı yanma hissi zihnimin içinde uğuldayan fısıltılarla birleşirken gerçeklik kaygan bir zemine dönüşüyordu.

“Siktiğimin yerinden ayrılmamanı söylemiştim.”

Beni sertçe kolumdan çektiğinde midem bulandı, ayakta bile duramayacak kadar sersemlemişken Melissa’nın bu ani hareketi dengemi tamamen bozmuştu.

“Ezilip kalacaksın burada,” diye homurdandı kalabalığın içinde yol açarak ilerlemeye çalışırken. “Sonra ben uğraşacağım o psikomanyak babanla.”

Bunu duyunca içim daha da sıkıştı, düşünmek istemiyordum. Düşünceler beni girdap gibi içine çekip daha da dibe batırıyordu. Şu an yalnızca müziğe, kanıma işleyen alkole ve dans etmeye odaklanmak istiyordum.

“Bırak beni, dans ediyorum!”

Sözlerim ağzımdan zar zor çıkarken bileği sıkıca kavranmış bir mahkûm gibi sürüklenmeye devam ettim. Kalabalığın içinde insanlara çarpa çarpa ilerlediğim sırada gözlerimi açmaya çalıştım, her şey bulanıktı. Renkler birbirine karışıyor, kulaklarımda yankılanan kahkahalar ve çığlıklar uğultuya dönüşüyordu. Midem daha da bulanırken Melissa’nın ritmi hiç bozmadan yürümeye devam ettiğini hissettim.

“Lan dursana, kusacağım,” diye neredeyse ağlamaklı bir

sesle inledim. Bir an duraksayıp yüzüme baktı, sonra umursamaz bir tavırla gözlerini devirerek yürümeye devam etti. Bedenlerimiz yabancılarinkine sertçe çarpıyor, anlaşılmayan uyarı cümleleri kulaklarıma doluyordu.

Renkli ışıkların altından geçerken, kırmızı ve mor tonların yerini solgun beyaz ışıklar aldığı anda nerede olduğumuzu ancak anlayabildim. Lavabo aynasının karşısında gözkapaklarım kendiliğinden düşüp duruyordu, yorgunluğum tüm vücudumu ele geçirmişti. Aynaya baktığımda yansıyan silüette bir tuhafılık vardı.

Kulaklarımın yerini bir çift tavşan kulağı almıştı!

Gözlerimi kısıp aksime daha dikkatli baktım, pek net göremiyordum.

“Ne yapıyorsun sen?” Melissa’nın sesi beni bulduğum sisli gerçeklikten sıyrılıp tekrar buraya döndürdü.

“Tavşan kulaklarıma bak, pespembe! Hep tavşan kulağım olsun istemişimdir.” Gözlerimi açtım, zihnime düşen düşünceyle irkildim. “Hassiktir!”

Melissa kaşlarını çatıp yüzüme endişeyle baktı. “Ne oldu?”

Soluk soluğa konuşmaya devam ettim. “Ya kuyruğum da çıktıysa?”

Altımdaki elbisenin eteğini kaldırmak için ellerimi lavabo tezgâhından çekmiştim ki, dengemi kaybettim. Melissa hızla belimden tutarak tekrar ellerimi sert mermerin üzerine yasladı.

“Gerçekten geri zekâlısın. Ne içtin bu kadar?” Musluğu açıp yüzüme su çarptı.

Ne içtiğimi hatırlamaya çalıştım. Biraz fazla içmiştim, hatta daha ileriye gitmiş olacağım ki, bir ara ağzım uyuştüğundan içkilerin yakıcılığını bile hissedememişim.

“Sekiz tekila *shot*, üç bardak votka ama merak etme, sek değildi.” Gözümün önüne gelen görüntüyle sııttım. “Bir garson geldi, bana göz falan kırptı. Yakışıklı diye onun hatırına da iki

kadeh bir şeyler içtim, ne içtiğimi hatırlamıyorum.” Kaşlarımı çatıp hatırlamaya çalıştım çünkü kustuktan sonra devamını getirmiştim.

“Tamam, anladım, bokunu çıkarmışsın,” dedi musluğu kapatırken. “Bir kus da gidelim artık, eve kadar seni ayıltmamız lazım.”

Kafamın içinde çalan şarkıya eşlik ettim. “*My anaconda don't want none unless you got buns, hun!*” Kalçalarımı sallayarak dans etmeye başlarken tuvalete birkaç kişinin girdiğini duydum. Başımı çevirip baktığımda bir grup genç kız gördüm. İstifimi bozmadan şarkıyı söylemeye devam ettim. “*Boy toy named Troy used to live in Detroit.*”

Melissa yeniden beni çekiştirip kabinlerden birine yöneldi. “Sen de iyi alıştın beni oradan oraya çekiştirmeye,” dememe kalmadan beni içeri soktu.

“Kus,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Kusasım yok ki.” Omuzlarımı silktim.

“Ayık halin zaten çekilmiyor, bok vardı da geldim seninle.”

“Bana ne, gelmeseydin. Kusmayacağım.”

Birkaç saniye daha bekledi, kapıyı açmak için ittirmeye başladığımda kollarımdan tutup durdurdu.

“Cansm'm sana attığı videoyu düşün.” *Tek bir cümle.* Zihnimde canlanan birkaç kare... Gözlerim fal taşı gibi açılırken sanki bu anı bekliyormuş gibi öğürerek kusmaya başladım.

Fakat klozete değil, Melissa'nın ayakkabılarına...

“Seninle içmeye gelen kafamı var ya...” diye sitem etti bıkkın bir tavırla. Öğürmeye ara verip başımı kaldırdığımda yüzünü buruşturarak tavana baktığını gördüm.

“Merak etme, yemek yememiştım zaten.” Ağlamaklı çıkan sesimin ardından Melissa bana baktı.

“Bitti mi?”

Başımı iki yana salladım. Bu kez klozetin içine kusarken

kabinin dışındaki kızlar bizim konuşmalarımıza gülüyordu. İçtiğim tüm alkol boğazımı yakarak dışarı çıktı. Öğürmelerim son bulduğunda elimle ağzımı silip doğruldum.

Hıçkırıyordum. Sanırım yine kustuğum için ağlamaya başlamıştım. Benimle alkollü mekâna gelmek kesinlikle doğru bir karar değildi.

Kabinden çıktığımızda Melissa söyleniyordu, bense yaşıy-
 akan gözlerimin ne kadar güzel olduğunu düşünerek aynadaki
 aksime bakıyordum. Gözlerim bir ölüye ait gibiydi ve kızarmış-
 tı, aynaya bakarken tam o anda sanki kendime dışarıdan bakı-
 yormuş gibi hissediyordum. Musluğu açıp yüzüme su çarptım,
 ağzımı çalkaladım. Bize gülen kızlar tuvaletten çıkmışlardı.

Başımı Melissa'ya çevirdim. Deri topuklu ayakkabılarını
 musluğun altına tutuyordu. Onları bir kenara attı, ardından
 ayaklarından birini tezgâhın üstüne çıkarıp musluğa tuttu.

Kahkaha attığımda sesim tuvalette yankılandı. Melissa ko-
 caman açtığı yeşil gözleriyle bana ters ters baktı. “Neye gülü-
 yorsun? Burada rezil olan sensin.”

“Aynı abdest alan teyzelere benziyorsun şu an!” Karnımı tu-
 tarak gülmeye devam ederken bunu sesli söylemek daha komik
 gelmişti.

“Şu an kafana ayakkabımı fırlatmamak için zor duruyorum,
 dua et çok pahalılar.” Sözlerine omuz silktim.

“Binlerce dolar da versen, gecenin sonunda o ayakkabılara
 kusan benim. Kainat Kızılkaya üzerlerine kustuğu için değeri
 arttı onların,” dedim alayla göz ucuyla ayakkabılarını gösterir-
 ken.

“Eminim Kainat Kızılkaya'nın alnının tam ortasına çakıl-
 mış topuklu ayakkabıların değeri daha da artar.” Musluğu ka-
 patıp peçeteyle kuruladığı ayakkabılarını giydi. “Daha fazla
 rezil olmadan çikalım şuradan,” dedi annemin beni azarlarken
 kullandığı ses tonuyla.

“Biraz daha kalsaydık, saat daha iki!” dedim kolumdaki saate bakarak.

“Evet, normal insanlar üç saat sonra işlerine gitmek için uyanacaklar.”

Melissa koluma girdi ve tuvaletten çıktık. Ter, sigara ve alkol kokusu tekrar yüzüme çarptığında yüzümü buruşturdum. Tuvaletin bile buradan daha ferah olması iğrençti.

Oturduğumuz locaya geldiğimizde Aren, Damla ve Tuğkan hâlâ kalkmamışlardı. “Gözünüz aydın,” dedi Damla imayla bana bakarken.

Çantalarımızı ve ceketlerimizi toparlayan Melissa duraksadı. Hâlâ ayılamadığım için bir yere tutunmadan sendeliyordum, bu yüzden boş boş dikilmeyi tercih ettim. Çantaları toparlamak için eğilirsem kesin düşerdim.

“Harun Kızılkaya teşrif ettiler. Babamın yanına çıktı. Seni de bekliyormuş.” Kanım öyle hızlıca çekildi ki, bir anda tek cümleyle ayılmış bile olabilirdim. Mekânın sahibi Damla’nın babası Güner amcaydı. Fakat babamın burada ne işi vardı bu saatte, anlamış değildim.

“Ne zaman geldi? Ne olmuş ki?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Beni şımarık bir çocuktan farksız gördüğü için ona haber vermeden çıktığımda hayatı bana zindan ediyordu. Ondan korkmuyordum fakat bazen kesinlikle tiksiniyordum.

Adını duyduğumda bile damarlarıma sızmaya başlayan öfkeyi hissediyordum.

Tuğkan telefonuna baktı. “On beş dakika falan olmuştur, biraz sinirliydi. Bir ara topuklarımıza sıkacak sandım.” Melissa çantamı ve ceketimi elime tutuşturup Aren’e döndü.

“Baban beni bu kez gerçekten gebertebilir, Kainat. En iyisi biz gidelim.” Duraksadı. Ev arkadaşı Aren’i elinden tutarak kaldırdığında o da şaşkınlıkla bakıyordu. “Hatta gittik ya, haber ver sen yine de eve geçince. Şey yaparsın sen...”

“Ne yapayım?” Yüzüne alık alık bakıyordum, beynimin içinde bir boşluk vardı ve orada İspanyolca bir şarkı yankılanıyordu. Bozuntuya vermedim.

“Öyle şey yap işte, öyle söyle. Biz gidiyoruz bak şimdi. Gel bir öpeyim seni.” Hızlıca yanaklarımdan öptü ve telaşlı telaşlı konuşan, ne dediğini duyamadığım Aren’i sürükleyerek locadan çıktı. Arkasını dönüp tam anlamıyla kaçmaya başladığında aynı boş bakışlarla onu izlemeye devam ettim.

Bizimkilere döndüğümde umursamazca etrafa bakıyorlardı.

“Bence biraz daha geç kalmamalısın, aşkım.” Damla’nın sesi neredeyse bana acıyor gibi çıkmıştı. Babam beni en son bir mekândan topladığında üç ay boyunca doğru düzgün para alamamıştım. Yanımda korumalarla otobüse binmiştim! Bir kez daha böyle bir rezilliğe katlanamazdım. Özellikle de kredi kartlarımın iptal edilmesini hiç kaldıramazdım. Param olmadığından değildi, olduğunu bilmemesinden dolayı kendimi deşifre etmemek için katlanmıştım.

“Biz de kalkarız zaten şimdi,” diye ekledi Tuğkan. Sıkıntılı bir nefes verdim, tam şu an yer yarılrsa ve içine girip uyusam öyle güzel olurdu ki...

Hem sinirli hem de sarhoştum. Ayrıca kesinlikle Harun Kızılkaya’nın yüzünü görmek istemediğime emindim.

“Ben yukarı geçiyorum, size iyi geceler.” Arkamı dönüp locadan inerken neredeyse ayağım basamağa takılacaktı.

Hızla barın arka tarafındaki koridora girdim, beni gören personel artık tanıdıkları için yadırgamıyorlardı. Babam olmasa da Güner amcayla devamlı konuşuyorduk, bazı konularda bilgi almam gerektiğinde burada epey vakit geçirmek zorunda kalmıştım.

Asansöre binip yavaşça kaderimi kabullendim.

Asansör ikinci katta durduğunda indim, kapıdaki korumalar kenara çekilirken iki kez tıklattım.

“Gel.” Harun Kızılkaya’nın bıkkın sesini duyduğum gibi kapıyı açtım.

Hem Güner amca hem de babam masanın etrafında durmuş siyah bavullara para yerleştiriyorlardı. Bunu görünce gevşedim, işin içinde para olduğunu unutmuştum. Bir para işi varsa bana bulaşmazdı.

Onlara doğru birkaç adım attım, yüzümdeki alaylı ifade midemin bulantısını gizliyordu.

Sanırım midemi bulandıran artık yalnızca alkol değildi.

“Otur şuraya.” İkisi de istifini bozmadan tomar tomar parayı bavulların içine atarken babamın dediğini yaptım.

“Birinin ayağını kaydırılmışsın yine.” Tavrım alaycıydı, sesim istemeden iğneleyici bir tonda çıkmıştı.

“Kainat, fazla konuşuyorsun.” Hep bunu diyordu, halbuki sadece bir cümle kurmuştum. Usulca çenemi kapattım, tebessüm ettiğimde o da tekrar önüne döndü.

Bence sessizliğim onu daha çok korkutmalıydı.

Paraları bavullara yerleştirirlerken sessizce bekledim, masanın üstünde duran tek buzlu viski bardağı gözüme çarpıyordu fakat babamın da ağzımın ortasına çarptığı bir görüntü zihnimde belirince dokunmadım.

“Bavullardan birini eve sen götüreceksin,” dedi babam gözüyle bana bakıp. “Eve gidince de görüşeceğiz seninle. Bana yalan söyleyip orada burada sürtmenin tehlikesini hâlâ idrak edemedin.” Sesi sertti ama artık benimle uğraşmaktan sıkılmış olacak ki üzerinde fazla durmadı.

“Sen niye götürmüyorsun, bu kadar parayı bana emanet etmek iyi bir karar mı?” diye sordum bir kaşımı kaldırarak. Açıkçası benim ne yapacağım asla belli olmazdı, parayı ezeceğimden değil de kaybedip çaldırma ihtimalim fazlaydı. *Pedro’nun dediği gibi.*

Belki paranın başına bir şey gelirdi.

Başımı eğerek yüzümdeki ifadeyi gizledim.

“Paranın başına bir şey gelirse yine evden çıkamazsın. Beş kuruş vermem, kredi kartlarını alırım, otobüse bile binemeyecek hale gelirsin. O yüzden dikkat etsen iyi olur.” Beni tehdit ederken gözleri kısıldı.

“Bugün teslimat var, bir süre eve gelemem. Bu bavulu anene vereceksin, unutma. O kasaya koyar.” Babamın sözleri bittiği gibi kapı sertçe açıldı.

Kapıdaki korumanın yüzünde telaşlı bir ifade vardı. “Güner Bey, aşağıda olay çıkmış.”

“Ben ne yapayım, oğlum? Bin tane koruma var aşağıda. Siktirin gidin yardım edin, ayırın.” Korumanın eli kulaklığına gitti.

“Efendim, Duran Yılmaz diye bir adam gelmiş. Yanında silahlı korumaları varmış sanırım, kulüpteki insanların canını tehlike...” Babam bana dönüp korumanın sözünü kesti.

“Sen al bu bavulu.” Bavulu bana uzattı.

“Bugün eve erken gideyim mi?” dedim gülererek. Yüzüme boş boş baktı. Gözlerini kısa bir süre yumup başını iki yana salladı. Yaptığım espriyi anlamamıştı sanırım. Sonuçta yaşlı bir adamdı.

Ya da her sarhoş olduğumdaki gibi yine utanç verici bir şaka yapmıştım.

“Saat zaten gecenin ikisi, Kainat. Saçma sapan konuşma. Bu bavulu al, Şükrü gelip çıkaracak seni.” Şükrü korumamızdı, çocukluğumdan beri benimle takılırdı. Birkaç gündür babamla şirkete gidip geldiğinden göremiyordum.

Güner amca ve babam sıkıntılı bir ifadeyle birbirlerine baktılar. Güner amca masanın üstündeki diğer bavulu aldığı anda ikisi de odadan çıktılar.

Aşağıdaki olayı izlemek için hayatımdan yaklaşık iki-üç sene verebilirdim.

Silahlı, mafyatik şeyler beni çok heyecanlandırıyordu. Bu hayatın içinde olmama rağmen beni ürküten tek tarafı babamdı.

Silahtan, ölümden, kurşunun bir yerimi delmesinden veya işkenceden bile korkmazdım.

Bunlar ayrı ayrıken beni korkutmaya yetmezdi.

Lakin babam... Bazen onun gözlerine baktığımda ölümümü görüyordum. Onu çok sinirlendirdiğim için olabilir. Bu normaldi çünkü aynaya baktığımda, onu düşündüğümde... Ben de gözlerimin içinde onun ölümünü görüyordum.

Odadan çıktıklarında derin bir nefes verdim, gözlerim odada dolaştı. Her yerde kasa ve çekmece vardı. İnsanın bu odada yalnız kalınca karıştırası gelse de üç farklı köşede duran kame-ralar taş kesilmenizi sağlıyordu.

Masaya uzanıp viski bardağını aldım, bir yudum içerken bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sanırım bazı şeylerin, özellikle de bu hayatın ayık kafayla çekilmeyeceğinin farkındaydım.

Dakikalar sonra aşağıdan birkaç el silah sesi duyduğumda irkilerek koltuktan kalktım. Bağırış sesleri kulağıma doluyor, mekânın içine bakan cam duvara doğru ilerlemem için merak aşıliyordu. Mekânı tamamen boşalttıklarını gördüğümde kaşlarım çatıldı. İnsanlar telaşla çıkışa koşuyordu. Mesela gerçekten sarhoş olsalar sesleri dahi duyamazlardı bence, en azından ben duyamazdım.

Şükrü'nün odaya çıkmasını beklerken dakikalar geçmişti. Acaba arabada uyuyakalmış olabilir miydi?

Yine iki el silah sesi duydum. Ancak bu sefer çok yakından, kapının önünden gelmişti. Masanın çekmecelerinden birinde muhtemelen bir sürü silah vardı, onlardan birini alabilirdim ama yine de bunu yapmadım.

Para dolu çantayı koltuğun üstünden alıp arkasına koydum, kapı açıldığı anda içeri giren kişi çantayı göremezdi. Ya da görebilirdi, sonuç olarak para benim değildi.

Büyük ihtimalle babamın da değildi.

Gözlerimi sarhoşluğun verdiği hafiflikle yumdum. İçerisi ağır ama bir o kadar da güçlü ayak sesleriyle doldu. Gözlerimi araladım.

Kar maskeli, simsiyah giyinmiş bir adam silahın namlusunu bana doğrultarak içeri girmişti. Sadece gözleri gözükiyordu ve heybeti kesinlikle elindeki silahtan daha korkutucuydu.

Geri geri gittim. Aramızda siyah koltuk vardı, şu an çantayı göremiyordu.

Çanta için mi gelmişti, bilmiyordum ancak almasında hiçbir sıkıntı yoktu.

Bu çanta çalınırsa evlatlıktan bile reddedilebilirdim, paranın nereden geldiğine dair elbette tahminlerim vardı.

Pedro'nun telefonda söyledikleri kafamın içinde yankılanıyordu.

Parayı bu adama hediye etmeliydim ve beni bırakıp gitmeliydi.

O anki gevşeklik ve sarhoşlukla birçok şey söyleyebilirdim. Küfredebilir veya çılgılığı da basabilirdim ki herkes aşağıdaydı ve oradan gelen silah sesleri beni çılgılık atmam için motive etmiyordu. Çok korktuğumdan değildi ama ne olacağı belli olmazdı. Zaten beni kimse duyamazdı.

Bir uçuşumun kenarındayken duymadıkları gibi.

Aşağısı buradan daha feci haldeydi.

Dediğim gibi birçok şey söyleyebilirdim ama ağzımdan çıkan tek şey, "Kime bakmıştınız?" oldu.

Karşımdaki adam önce bana kilitlendi, gözlerinin kısıldığını net bir şekilde gördüm. İlk başta beni duymazdan gelerek masaya yöneldi, çekmeceleri açmaya başladı. Bir çekmecelere bir de bana baktı. "Yaşlı bir orospu çocuğuna bakmıştım ama siktir olup gitmiş."

Biraz tedirgindim. Çekmecelerin içinde ne olduğunu da hep merak etmişim. Masaya doğru bir adım attım. Bu hareketimle

adam silahını, namlusunun bana baktığını hatırlatırcasına salladı.

“Para falan arıyorsan çok bir efor sarf etmene gerek yok.”

Adam burnundan sert bir nefes verdi. Bana odaklandığında gözlerimi kısarak dikkatle ona baktım. “Oha,” dedim *a* harfini yorgunca uzatarak. “Bir gözün yeşil, diğeri mavi! İlk defa Van kedisine benzeyen bir hırsız görüyorum.” Açıkçası ikinci defa bir hırsız görüyordum, hem de babam gibi takım elbiseli falan da değildi. Dürüstçe her şeyiyle hırsızlık yapacağı belliydi, soyluyu oynayan bir soysuz değildi. Ayrıca sıra dışı gözleri fazla tanıdık.

“Paralar nerede?” diye sordu çekmecelerden bir şey çıkma-yınca üzerime gelerek. Hareketlerinde bir rahatlık vardı, sesini değiştirmeye çalıştığı barizdi.

“Şu dolabın içinde sanırım.” Parmağımla masanın karşısındaki küçük dolabı işaret ettim. “Yalnız dikkat et, içinde lazerli koruma var, seni çarpabilir.” Tamamen sallıyordum.

Masanın karşısındaki dolaba doğru ilerledi, elindeki silahı indirmeden kapağını açtı. Sadece birkaç şişe içki vardı. Dolabı saniyeler içinde inceledi, burnundan verdiği sert nefesi net şekilde duyarken elini dolabın içine soktu ve bir şey çıkardı.

Kırmızı, dantelli bir kadın iç çamaşırıydı.

Senden bunu beklemezdim, Güner amca.

“Bu ne, amına koyayım? Dalga mı geçiyorsun lan sen benimle?” Sessizliği bozup bir anda sesini yükselttiğinde ürperdim. Hırıltılı, sert bir sesi vardı; fazla zorlama duruyordu.

Acaba tanıdığım ya da gördüğüm biri olma ihtimali var mıydı? Bunu ona sormadım.

“Ne münasebet pardon da? Sana yalan borcum mu var? Bana orada dendi.”

“Kim dedi?” diye sordu. Kim demişti? Kimse bana bir şey dememişti.

“Babamın demiş olması lazım. Bana yalan söylemez, bir daha bak bakayım.” Yalanın tillahını söylerdi, bunu da sallamıştım. Eğilip bir daha baktı.

“Yok burada bir şey. Votka, viski var.”

“Votkayı uzatsana bana,” dediğimde elindeki silahın tetiğini çekti. Arkamdaki cam tuzla buz olurken korkuyla yerimden zıpladım.

“Ya bu cam ne kadar biliyor musun sen? Dışarıdan içerisi gözükmüyor, bambaşka bir teknoloji bu.” Birkaç saniye bana boş boş baktı. Ağzının içinde bir şeyler mırıldandı ama duymadım, sadece son cümlesi biraz belirgindi.

“Sarhoş kızın lafıyla hareket ediyorum ben de.” Eğildiği yerden doğrulup tüm çekmece ve dolapları indirmeye başladı. Dosyalarla kâğıtlar yere süzülürken birkaç şişe de düşüp parçalara ayrıldı. Masanın diğer çekmecesinden çıkan birkaç silahı beline yerleştirdi.

Her şey hem çok net olup hem de çok bulanık olamazdı, değil mi? Tam anlamıyla öyleydi.

Gözlerimi açsam her şeyi olduğu gibi görürdüm ancak arkamdaki boşluktan süzülmeğe isteyen bir fısıltı hemen kulağımın dibindeydi. Kafam çok iyiydi.

Birkaç saniye arayla arkama bakmadan duramıyordum, zira mekân bomboştu ve dışarıdan gelen silah sesleri kafamda yankılandıkça korkunç bir yere gidiyordu.

“Gitti güzelim cam,” dedim kontrol edemediğim sarhoşlukla tekrar ağlamaya başlarken. “Kocamandı bir de. Yazık oldu.” Alkol bana gerçekten yaramıyordu. İşin kötüsü, bu gece bu kadar içmemin ileride başıma büyük bir bela açacağını o an için bilmiyordum.

Aslında tam da bu anda her şeyi mahvetmişim. İsteyerek, tamamen bilinçli bir şekilde...

“Cam için mi ağlıyorsun sen?” diye sordu duraksadığında. Sanırım tüm odayı boşaltmıştı.

“Ben bu camı çok beğeniyordum,” dedim başımı sallarken.

“Paraların yerini söylersen yeni cam yaptırırım.” Gözlerimi kocaman açtım, yaptırır mıydı? Çok inandırıcı söylemişti. Çocuk kandırır gibi bir tonlaması vardı ama kimin umurundaydı? Zaten paraları verecektim.

“Yaklaşsana,” dedim. “Kulağına söyleyeceğim.”

“Oradan söyle,” dediğinde omuzlarımı silktim.

“Gelmezsen söylemem.” Derin bir nefes vererek bana doğru adım atmaya başladı.

“Şu an elimde bir silah olduğunun farkındasın, değil mi? Çocuk oynucağı değil bu, korkman gereken bir şey.” Sesi sertti.

“Burada paraların yerini tek bilen benim. Biliyorsun, değil mi?” Halbuki birkaç adım daha yaklaşıp paraları görecekti. Bir anda çok hızlıca bana yaklaşarak tam önümde durdu. O kadar yaklaşıp ki, bir adım gerileme ihtiyacı duydum. Ayaklarımdan biri boşluğa düşünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Hassiktir!” Çığlık attığımda dibime giren adamın belimden tuttuğunu anladım, yoksa çoktan aşağıya düşmüş olurdum. Kalbimin atışlarını kulaklarımda hissedebiliyordum, refleksle kollarına tutundum.

“Artık söyleyecek misin?” diye sordu gözlerimin içine bakarken. Elleri hâlâ belimdeydi.

“Gerçekten de gözlerinin biri mavi, diğeri yeşil... Yumurta can veren Rabbim işte.” Sözlerime tahammül edemediği, gözlerimin içine bakarken verdiği sert nefeslerden belliydi.

“Paranın yerini bugün söyleyecek misin, yoksa aşağıya bırakayım mı seni?” Bu kez yine sesini yükselttiğinde yüzümü buruşturdum.

“Tek yapman gereken parayı bulmak, onu da yapamıyorsan hırsız olma, kardeşim.” Sitemle ben de bağırdım, ardından desibelimi düşürdüm çünkü karnımda hissettiğim şey silahın soğuk namlusunun ta kendisiydi.

Ellerimden birini ensesine koyduğumda irkildi, kafam o kadar iyiydi ki, neyi neden yaptığımı bilemiyordum. Karnıma dayalı bir silah vardı. Diğer elimle de kar maskesinin kapattığı çenesini tuttum. Maskesini çıkaracağımı sanarak eldivenli elini elimin üstüne kapattı, neyse ki böyle bir niyetim yoktu. Yüzüm yüzünü sıyırdığında dudaklarım kulağıyla aynı hizadaydı ve çok anlamsız bir şekilde hırsızın tekiyle aşırı samimi duruyordum.

“Paralar arkanda.” Fısıltım o kadar kısıktı ki, sesimi ben bile duyamamıştım. O duymuş olsa gerek, iki adım geri gidip benden uzaklaştı. Arkasını tam döndüğünde koltuğun dibindeki büyük bavul ona bakıyordu. Hızla kaptı. Tereddütle bana baktı, ona neden parayı öylece verdiğimi düşündüğüne emindim.

Sırıttığımda gözleri şüpheyle kısıldı, çantanın fermuarını açtı. İçindeki tomarlarca para ona bakıyordu.

“Eyvallah.” Elindeki bavulla geri geri kapıya doğru adımladı. Sanki her an bir şey yapacakmışım gibi silahı hâlâ bana dönüktü. Kapıyı açtığı anda arkasına döndü, bu esnada bağırdım.

“Camı yaptırmayı unutma!”

Siren sesleri uzaktan geliyordu. Kapının önünde durup çevreme göz gezdirdim. Babamdan, Güner amcadan ya da Şükürü'den hâlâ haber yoktu. Bu durumu yadırgamadım. Babam her zamanki gibi yolunu bulurdu, şimdiye kadar hep öyle olmuştu. Ona dair bir endişem yoktu.

Mekânın arka kapısından kimseye görünmeden çıkmıştım. Girişteki neon ışıklar arkamda kalırken siren sesleri daha da yaklaşıyordu. Karşı caddeye park ettiğim arabaya binip en yakın benzinliğe sürdüm. Yorgunluk her yanıma sarmıştı, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Arabayı uygun bir yere çekip koltuğa yaslandım. Uykuya dalmadan önce Melissa'ya mesaj attım. Annem ararsa onlarda kaldığımı, uyuduğumu söylemesini istemiştim.

Melissa'nın beni kurtaracağına şüphem yoktu. Anneme yalan söylemekte hiç tereddüt etmezdi. Beni pek çok kez kollamıştı. Babama gelince... Onun adını anarken bile sesi değişirdi. Korku mu, nefret mi, yoksa ikisi birden mi bilmiyordum.

Genellikle böyle olurdu. Canım sıkkın olduğunda dışarı çıkar, etrafımdaki insanların sabrını tüketir, sonra da yalnız kalırdım. Onların uzaklaşmasına içerlemezdım. Kimse kimseye katlanmak zorunda değildi. Ben de kendimi bir başkası için değiştiremezdim.

İçki içmenin bir anlamı olmalıydı. İnsan içtiğinde hiçbir şeyi düşünmemeli, transa geçmiş gibi kendini eğlenceye kaptırmalıydı. Yoksa neden içiyordu ki? Tadı berbat, ertesi gün pişmanlık doluydu. Ayık kalacaksam kahve içer, en azından midemi yakmazdım.

Arabanın arka koltuğuna geçip gözlerimi yummam ve açtığımda yüzüme vuran güneş ışığıyla uyanmam bir oldu. Geceden kalma uykular saniyelikti, saatlerce uyusanız bile size birkaç dakika geçmiş gibi gelirdi.

Gözlerimi açtığım saniyeden itibaren dün geceye dair her şey parçalara bölünmüş, bulanık anlardı.

Melissa'nın ayakkabısına kustuğumu hatırlıyordum, ardından locaya geçtiğimde babamın geldiğini öğrenmişim. Bir noktada babam ve Güner amcanın elime bir çanta tutuşturup ortadan kaybolduğunu hatırlıyordum, neden gittiklerine dair yine en ufak bir fikrim yoktu.

O hırsız... *Kar maskeli, gözleri Van kedisini andıran adam.* Bulanık anıların içinde beliren mavi-yeşil gözleri diğer her detaydan daha berraktı. Parayı bu gözlerin sahibine vermişim. Onunla konuşup konuşmadığımı, bana bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamıyordum.

Kızılkaya malikânesine geldiğimde akşamüstüydü. Babamdan da Şükrü'den de haber yoktu. Buna alışkıttım, genelde

sevkiyatlardan sonra bizi hedef haline getirmemek için ortadan kaybolurdu.

Kimseye görünmeden malikânenin bahçe kapısından girdim, baş ağrımın üstüne bir de annemle uğraşmayı hiç istemiyordum.

Odama girer girmez üzerimdekileri rasgele kenara attım. Ayağım sivri topukluların formunu almış gibiydi. Yalınayak yürümek garip geldi. Ayakkabıları ait oldukları dolaba kaldırıp üstümde hiçbir şey kalmadığında kendimi banyoya attım. Üzerimde dün gecenin kiri, teri ve hatırlayamadığım anların ağırlığı vardı. Yürüyen bir çöplüğe dönüşmüş gibiydim.

Uzun, siyah saçlarımı geriye atarak aynaya baktım. Sanki saatlerce ağlamışım gibi mavi gözlerimin kenarları kızarmıştı.

Yüzümü makyaj temizleme suyuyla sildim. Pamuğa bulaşan koyu renkler gecenin üzerimde bıraktığı izlerdi.

Küvetin musluğunu açtım. Ilık su dolarken lavanta ve vanilya kokulu jellerden birkaç damla ekledim. Şişeden akan yoğun sıvı suyla buluştuğunda pembe ve morun tonları birbirine karıştı, hafif bir buğu yükseldi. Yorgun bedenimi suya bıraktım. Sıcaklık kaslarıma işledikçe üzerimdeki uyuşukluk azaldı. Başımı geriye attım, gözkapaklarım istemsizce kapandı. Su omuzlarıma kadar yükselirken derin bir nefes alıp verdim.

Saatlerdir telefonumla ilgilenmemiştim. Bir köşeye bıraktığım cihazı elime alıp ekran kilidini açtım. Sosyal medyada gezindim, haber sitelerine göz attım. Şaşırtıcı bir sessizlik hâkimdi. İstanbul'un en gözde mekânında silahlı bir olay yaşanmıştı. Normalde böyle haberler dakikalar içinde yayılır, spekülasyonlar ardı ardına sıralanırdı. Fakat hiçbir şey yoktu.

Ne haber sitelerinde ne de gece orada olan tanıdıklarımızın paylaşımlarında tek bir satır geçiyordu. Sanki koca gece yok olmuş, hatırlanmaması gereken bir rüya gibi silinmişti.

Parmaklarım refleksle ekranı kaydırды. Melissa ve Aren'le

kurduğumuz WhatsApp grubuna tıkladım. *Beş yüz on üç okunmamış mesaj*. İki saat içinde yazılmış olmalıydılar. Çoğunu gözüm algılamadan geçtim. En sona gelip mesajları okumaya hazırlanırken annemin sesi banyodaki sessizliği deldi.

“Kainat!”

Banyomun kapısı hızla açıldığında sıcak suyun verdiği o kısa süreli dinginlik anında buhar olup uçtu. Annem eşiğin önünde dimdik duruyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu telefonunun ekranı açıktı, sinirle sıkıdığı parmaklarının arasından titrek bir ışık yayılıyordu. Koyu kahverengi saçları kusursuz bukleler halinde omzuna dökülmüştü, üzerinde sanki her an bir davete gidecekmiş gibi özenle seçilmiş elbisesi vardı. Ancak yüzüne yerleşen öfke tüm bu kusursuz görüntüyü yerle bir ediyordu.

Gözlerimi devirip başımı küvetin kenarına yasladım. “Bir dahakine biraz daha sert aç kapıyı, belki kafama falan düşer,” dedim umursamaz bir sesle.

Cevap vermedi. Telefonunu yüzüme doğru sallarken sesi tehditkârdı. “Baban sabahtan beri telefonlarıma çıkmıyor. En son senin yanma uğrayacağını söylemişti.”

Su artık ılıkla soğuk arası bir hal almıştı. Küvetin içinde doğruldum, elimi uzatıp duvarda asılı bornozumu aldım. “Evet, geldi,” dedim kısaca. “Sonra Güner amcayla işi çıktı, gitti.”

Annemin gözleri kısıldı, bakışları yüzümde gezindi. Söylemediğim şeyleri sezmek istiyormuş gibiydi. “Sana bir şey bıraktı mı?”

Bilmiyormuş gibi yapıp kaşlarımı kaldırdım. “Ne gibi?”

Ses tonu değişmişti, artık sorguluyordu. “Üç milyon dolar gibi bir şey?”

Havluyu saçlarıma sararken omuz silkerek konudan uzak durmaya çalıştım. “Bana bir bavul verdiler. İçinde ne kadar olduğunu saymadım.” Çaldırdığımı söylediğim kısımdaki hidde-tini merakla bekliyordum.

Annemin yüzü aniden gerildi -bu kesinlikle botokslarının etkisi değildi- ve çenesindeki kaslar dahi oynadı. Derin bir nefes alarak gözlerini yüzüme sabitledi. “Nerede o bavul?”

Şüphe sesine sinmişti. Gerçeği çoktan anlamıştı, sadece ağzımdan duymak istiyordu.

Susarak söyleyeceğim şeyi nasıl yumuşatabileceğimi düşündüm ama ortada bir seçenek yoktu. Sadece çıplak, sert ve telafisi olmayan gerçek vardı.

“Çaldırdım.” Söylediğimi idrak edemedi bağırmasıyla sessizliği bıçak gibi kesti.

“Ne? Kim çaldı?!”

Banyodan çıkarken peşimden geliyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

“Biri işte.” Omuz silktim. “Silah doğrulttu, mecbur verdim. Canımdan önemli değildir diye düşünüyorum.”

Annem bir an durdu. Gözleri irileşti, başını tuttuğu gibi bayılacakmışçasına yatağa çöktü. Ellerini saçlarına götürüp yüzünü sıvazladı, ardından nefesini sabitlemeye çalışarak başını kaldırdı.

“Ne zırvalıyorsun, Kainat?!” diye bağırdı. “Bavulu getir!”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Anne, silahı bana doğrulttu. Ne yapacaktım? Paranız benden değerli değil ya.”

Gözleri beni delip geçmek ister gibiydi. Bu defa bağırmadı. Öfkenin yerini sessiz, derin bir kızgınlık aldı. Dudaklarını birbirine bastırdı, sonra yavaşça konuştu.

“Şu üstünü giyin, aşağı gel. Bana parayı nasıl çaldırdığını anlat.” Tekrar duraksadı, gözleri soğuk bir buz tabakası gibi keskinleşmişti. “Sonra da git. Ben de artık babana nasıl izah edeceğimi düşünürüm!”

Kaşlarımı çattım. “Nereye gideyim?”

Bana uzun uzun baktı. Ne demek istediği, daha söylemese de gözlerinden anlaşıyordu.

“Gözümün görmeyeceği bir yere, Kainat.” Sustuğumda her şey netleşmişti. Galiba yine evden kovulmuştum.

Hatta galibası falan yoktu.

Basbayağı evden kovulmuştum.

Annemin odadan çıkmasıyla dizlerim biraz gevşedi, omuzlarıma çöken ağırlık birden hafifledi. İçime çektiğim nefesi yavaşça verdim. Bir hafta, belki daha kısa sürede her şey normale dönerdi. Daha önce de böyle olmuştu. Öfkesi yatışınca hiçbir şey olmamış gibi davranır, belki bir telefon eder veya akşam yemeğinde karşılıklı otururken o günü hiç yaşanmamış kabul ederdik.

İçimden bir ses bu kez farklı olduğunu fısıldıyordu.

Pedro artık bu evden ayrılmam gerektiğini devamlı vurguluyordu. Burada kalmam beni pasif bırakıyordu. İstedikimiz hiçbir şeyi açıkça yapamıyorduk.

Düşmanımınla aynı evde yaşarken, ona baba derken bu hiç kolay değildi.

Dolabı açıp en rahat kıyafetlerimi çıkardım. Mavi, İspanyol paça bir kot pantolon ve askılı, siyah, dekoltesinde dantel işlemeler olan bir *crop*. Deri ceketimi koluma attım. Saçlarımı alelacele toplayıp aynaya göz ucuyla baktım. Yüzüm ifadesizdi, hiçbir şeyden korktuğum yoktu.

Çantamı açıp arabamın anahtarını, kartlarımı, makyaj çantamı ve yirmi bin kadar nakit parayı içine koydum. Dediğim gibi, annem beni defalarca evden kovmuştu. O öfkeyle konuşur, bağırır, kapıyı işaret ederdi. Sonra birkaç gün geçer, sanki bunlar hiç olmamış gibi eski düzenimize dönerdik.

Bu kez mesele benim onu çileden çıkarmam değildi.

Bu defa konu babamın bana emanet ettiği bavuldu. Parayı çaldırmaktaki amacım belliydi. Bağları biraz daha koparmayı hedeflemiştim. Yine de annemin gözünde bir çanta paradan daha kıymetli olmamak garip hissettiriyordu.

Düşündüğümünden daha büyük bir şey yapmış olmalıydım. O paranın nereden geldiği hakkında tahminlerim olsa da ne için olduğunu bilmiyordum.

Yine de benim hayatımdan daha önemli olduğu belliydi. Annemin kafama silah dayandığını umursamaması da bunu kanıtlıyordu.

Merdivenleri inerken midemde bir düğüm oluştu. Attığım her adım beni sonunu bilmediğim bir sahneye yaklaşıtıyordu. Salona girdiğimde annem karşımda, koltukta oturuyordu.

Ellerini kucağında duran çay fincanına kenetlemişti. Parmaklarının arasında sıkıldığı seramik sanki çatlamayı bekliyordu.

Kapının eşiğinde durdum. Birbirini tanımayan iki kişi gibiydik.

“Şimdi beni iyi dinle, anne.” Sesim beklediğimden daha soğuk çıktı. “Çünkü hemen anlatıp gideceğim.”

Başını hafifçe kaldırıp yüzüme baktı. Hiçbir tepki vermedi, ilaçlarını içtiği anlaşılıyordu. Bağırıp çağırırsa da büyük, beklediğim tepkiyi vermemişti. Sakinleştiriciler onu iyice uyuşturmuştu.

Boğazımı temizleyip başladım. “Babam dün mekâna geldi. Güner amcanın odasına çağırdı beni.” Cümleleri seçerek konuştuyordum. Sesim titremedi, kelimeler arada kaybolmadı. “Odaya gidince para dolu bir bavul verdi. Hasımları olay çıkarmış, olay büyümesin diye Güner amcayla aşağıya geçtiler. Ben yukarıdayken...”

Yutkundum. Çay fincanı hâlâ çatlamamıştı ancak odanın içindeki hava ağırlaşmıştı.

“Kar maskeli biri geldi.”

Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. İlaçlarını aldığı anda yüzündeki o donuk ifadeye bir anlam vermek zordu. “Silah doğrulttu,” dedim. “Parayı aldı.”

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı halde odanın içinde dağıl-

dığını hissedemedim. Hiçlik gibi havada asılı kaldılar çünkü sözlerimin anneme ulaşıp ulaşmadığı anlaşılmıyordu. Yüzü değişmemişti. Sadece gözlerindeki karanlık biraz daha koyulaşmıştı.

“Ben de Melissa’ya gittim,” diye ekledim. “Uyudum. Uyanınca da buraya geldim.”

Söylediklerimin yarısı eksikti. Yalan değildi ama tamamı da doğru sayılmazdı. Sadece bazı detayları anlatmamayı seçmiştim. Melissa’da kaldığım kısmıysa doğrudan uydurmaydı. Gözleri üzerimdeydi. Bir şey söyleyeceğini hissettim.

“Hayır,” dedim daha sorusunu duymadan, ne soracağını bilerek. “Babam nereye gideceğini söylemedi. Şükrü de telefonları açmıyor. Ben de evden kovulduğum için Melissa’da kalmaya gidiyorum.”

Cümleleri arka arkaya diziyordum. Ne kadar az durursam, sorularına o kadar az maruz kalırdım. Ellerimi sıkmamak için kendimi zor tuttum. Yalanın ortasında bile fazla doğal durmıyordum.

“Ararsan...”

Annemin gözlerine kilitlenirken duraksadım. Açmam diyebilirdim. Telefonuna cevap vermeyecek kadar kızgın olduğumu gösterebilirdim. Ancak bunu söylemek yalan olurdu ve anlayacağını biliyordum. Beni tanıyordu. Biliyordu ki, giderken içimde bir boşluk bıraktıysa, her aradığında telefonu açacaktım. Vicdanım izin vermezdi.

Derin bir nefes aldım.

“Açarım muhtemelen.”

Bakışları üzerimde gezindi. Ne söylediğimden çok nasıl söylediğimi ölçüyordu. Artık bana inanmıyormuş gibi bakan gözleri, içimdekini görmek ister gibiydi. Onu rahatlatmak zorundaydım.

“Babam da yakında haber verir sana. Onun için endişelenme.”

Olması gerekenden hızlı konuşuyordum. Kelimeleri arka arkaya ekleyerek ondan kaçıyordum. Açıklamak zorunda kalmamak içindi. *En çok da şu an ne kadar kırgın olduğumu belli etmemek için.*

Arkamı dönüp gitmeye hazırlanırken sesi havayı delip geçti.

“Kainat.”

Birkaç saniye durdum. Özür dilemesini bekledim.

Belki sadece kendine dikkat et demesini.

Hiçbirini yapmadı.

“Kredi kartlarını ver.”

Gözlerim kısıldı, tek kelime etmedim.

Birkaç saniye boyunca hareket edemedim. Göğsüme çöken soğuk bir ağırlık vardı. Söylediği şeyin ne anlama geldiğini biliyordum.

Benim varlığım onun için o para kadar önemli değildi.

Yavaşça çantamı açarken gözleriyle hareketlerimi takip ediyordu. Cüzdanımı çıkararak kartları aldım. Ellerimi hiç titretmeden, usulca sehpanın üzerine bıraktım.

Kapıya ilerlerken arkamdan tek bir kelime etmedi. Ya da beni durdurmadı. Adımı bir kez daha söylemedi. Sanırım... bu kez bir hafta içinde geri çağırılmayacaktım.

Arabayı sürerken üstümde tanıdık, rahatsız edici bir ağırlık vardı. Yolun monoton akışı düşüncelerimi daha da belirginleştiriyor, her kilometrede içimde biriken o histen kaçamayacağımı hatırlatıyordu. Normalde bu saatlerde müzik açar, ritme kendimi kaptırırdım. Şimdi sessizlik, içeriden bir şeyleri daha derine kazıyor gibiydi.

Elimi direksiyondan çekip torpidoya uzandım. Elektronik sigaramı çıkardım, paketini umursamadan yan koltuğa bırak-

tım. Sigara içmezdim, acı tatlardan nefret ederdim. Çilekli buharı ciğerlerime çekerken aromanın boğazımda bıraktığı tatlı his içimdeki düğümü çözüyor gibi geldi. *Bir anlığına bile olsa.*

Telefonu elime alıp konuma baktım. Aren ve Melissa'nın evi karmaşık sokakların arasına sıkışmıştı. Kaç kere gitmiş olursam olayım, navigasyonu açmadan asla bulamazdım. Ek-rana odaklanmıştım ki telefonum çaldı. Aren'di.

Hoparlöre alıp telefonu ön panele bıraktım. "Efendim?"

"Bebek, mesajını şimdi gördüm. Neredesin sen?"

"Beş dakikaya oradayım," dedim kırmızı ışıktaki dururken. "Siz ne yapıyorsunuz?" Aynadan kendime baktım, ellerimi hızlıca saçlarıma götürdüm. Tokamı dişlerimin arasına sıkıştırıp atkuyruğu yaparken dikiz aynasındaki aksimle karşılaşarak göz altlarımdaki yorgunluğu fark ettim.

Aren'in sesi neşeliydi. "Melissa saçlarını yapıyor, ben de makyajımı tamamladım. Giyinip Jasmina'nın evine geçeceğiz. Seni bekliyoruz."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Siz o kızın doğum gününe gitme konusunda ciddi miydiniz?" Sesime gizlenen bıkkınlık, kelimelerin arasına ince bir çizgi gibi sızdı.

"Evde oturup ne yapacağız?" sordu Aren rahat bir tonla. "Oyun falan oynarız orada. Zaten ev büyükmüş, sıkış tıkış bir parti olmayacak."

Gözlerimi devirdim. Şu an insan içine karışmak istemiyordum, gürültülü bir kalabalığın içine girip kimseye çaktırmadan aklımdakilerle boğuşmak zorunda kalmak... Bundan nefret ediyordum.

"Ben banyodan çıktığım gibi geliyorum," dedim ışık yeşile dönerken gaza basarak. "Hazırlanmamı biraz bekleyeceksiniz."

"Tamamdır, kapatıyorum."

Telefon sessizliğe gömüldü.

Önümde uzanan yola odaklandım. Asfalt altımda akıp gi-

derken zihnim bir yerlere takılıp kalıyordu. İnsanlarla iletişim sorunun vardı, bunu biliyordum. Problem bende miydi, yoksa onlarda mıydı?

Bazen her şeyin bir sahneden ibaret olduğunu düşünüyordum. Kamera arkasında görünmeyen bir yönetmen vardı ve bir noktada, “Kestik!” diye bağıracaktı. İşte o zaman herkes üzerine giydiği karakterleri çıkarıp gerçek hayatına dönecekti. Masalar, sohbetler, gülüşler, verilen sözler... Hepsi bir anda dağılacak, birer replikten ibaret olduğu ortaya çıkacaktı.

Bense nereye döneceğimi bilmiyordum. Dağınık bir yan karakter gibi ortada kalacaktım.

Navigasyondaki işaretli noktaya yaklaşıncaya arabayı yavaşlattım. Burası Aren ve Melissa’nın kaldığı siteydi. Sokaklarını hep karıştırıyordum. Binalar birbirinin aynısıydı; gri duvarlar ve bitmek bilmeyen cam balkon sıraları... Arabayı girişin önüne park edip kapıyı açtım. Güneş tamamen gitmemiş, yerini aya devrediyordu.

Bina girişine yönelirken elim cebime gitti, telefonumu kontrol ettim. Aren’in attığı birkaç mesajı görmezden gelip kapıyı ittirdim. Giriş katın soğuk seramiği ayaklarıma yükselen bir ürperti bıraktı. Apartman boştu, merdivenlerden gelen tek ses üst katlarda birinin kapıyı sertçe kapatmasıydı.

Asansörün düğmesine bastım. Dijital ekran yavaşça katları sayarken içeride kendimi nasıl hissettiğimi düşündüm. Yorulmuş gibiydim, uykusuz değildim. Sinirliydim, öfke duymaktan rahatsız oluyordum. Her şey fazlasıyla normal görüldüğü için yine rahatsızdım.

Melissa’nın dairesine ulaştığımda kapının benim için aralık bırakıldığını fark ettim. Bu içeri girmem için yapılmış bir davetti.

Kapıyı nazikçe itip içeri adım attığımda beni ilk karşılayan, devasa sarı tüyleriyle Süleyman oldu. Kedinin bana doğru ağır

ve temkinlice hareket edişi, bacaklarıma sürtünüşü, evin içindeki herkesin aksine tamamen sahici bir davranıştı.

“Sülo, oğlum,” dedim başını okşarken.

Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. İçeride hareketlilik vardı. *Koşuşturma, son hazırlıklar, aynadan kendini son bir kez kontrol etmeler.* Hepsi bir araya gelince fazla mekanik görünüyordu.

“Eşek kadar oldunuz ama Sülo kadar olamadınız, yazıklar olsun,” dedim sesimde alaycı bir rahatlıkla.

Tam o sırada içeriden sert bir düşme sesi geldi. Melissa’nın sesi de hemen ardından duyuldu.

“Misafir gibi nazlanma, gel de hazırlan hemen. Yüzün gözün şiştir senin hâlâ.”

Süleyman’ı kucacımdan indirip kapıyı kilitledim. Arkama döndüğümde gözlerim evin dağınıklığına takıldı. “Bu kadar derli toplu olmayın ya. Temizlikçi de mi girmiyor bu eve, Allah aşkına?”

Cevap beklemeden Melissa’nın odasına ilerledim. Aren’in sesi kahve fincanlarının ince bir şingirtıyla birbirine çarpması eşliğinde yükseldi.

“Temizliğe çok düşkünsen arada gel de süpür, yavrum.”

Köşede beliren silüetine göz ucuyla baktım. Üzerindeki kıyafetleri, duruşunu, seçilmiş her ayrıntıyı inceledim. Siyah pileli eteği ve üzerine giydiği beyaz uzun kollu *body*, kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapışı, deri ceketini omzuna atışı... Aren için fazlasıyla derlenmiş, fazla düşünölmüş bir görüntüydü.

Melissa ise makyaj masasının önünde oturmuş sarı saçlarını maşalıyordu. Gri, diz hizasında biten elbisesi ona masum bir hava katıyordu; bunun yanıltıcı olduğunu biliyordum. O aynaya bakarken aslında kendisini değil, başkalarının onu nasıl göreceğini izliyordu.

“Hayırdır, bir ev partisi için niye bu kadar hazırlandınız?”

Masaya ilerleyip oturdum. Üzerime ne geçirdiysem öyle gelmiştim, yataktan kalkıp buraya koşmuş gibiydim. Ayna karşısında saçlarını özenle buklelere ayıran Melissa'nın ya da makyajını titizlikle tamamlayan Aren'in yanında biraz eksik hissediyordum.

Melissa aynadan bana bakıp gülümsedi. O gülümsemede bir şey vardı. *Hadi ama, buna alışık değil misin?* dermiş gibiydi.

"Ev partisi deyip geçme, neredeyse okuldaki herkes orada olacak."

Sıkıntılı bir nefes verdim. "Tanımadığımız bir kızın evine niye gidiyoruz peki?"

"Dönemdeki kimse kızı tanımıyor zaten, Kainat." Aren çantasına şarj aletini atarken konuştu. "Her partiye koşa koşa gidersin, buna niye bu kadar nazlandın?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum, gerginim bugün. Ama siz bayağı heveslisiniz."

Aynanın karşısına, Melissa'nın yanına geçip gözlerimin altına kapatıcı sürdüm. Günün yorgunluğu yüzümde hafifçe gömülüydü, birkaç dokunuşla daha uyanık görünmek mümkündü. Göz kalemi çekerken bakışlarım keskinleşti. Gri bir farla gölgeleri dağıtırken Melissa'nın sesi duyuldu.

"Okulun en yakışıklı çocukları geliyormuş. Jasmina'nın kara kaşına kara gözüne gitmiyoruz." Kendi esprisine gülerken başımı salladım.

"Şimdi anlaşıldı kudurmanızın sebebi."

Kalemle dudaklarıma kahverengi bir çerçeve çizdim, içine de kırmızı *lip tint* sürdüm. Birkaç dokunuş, birkaç renk geçişi... Son adım olarak dudaklarımın üstünden *gloss*'la geçtim. Şimdi aynadaki yansımam her zamanki gibiydi.

Oturduğum sandalyeden kalktım. "Bana kıyafet vermeniz gerek, bunlarla gitmeyeyim."

Aren gözlerini devirdi. "Dolaba bak, bir şey bulursun."

Dolaba yönelirken içimde garip bir sıkıntı vardı. Nedensiz değildi, tanımlaması zordu.

Bu gece de diğerleri gibi olacaktı.

Biraz dans edecek, gülüp eğlenecektik. Sonraysa her şey bitecekti.

Bir film setinin sahte dekorlarından çıkıp yine kendi yalnızlıklarımıza dönecektik.

Elbiseyi üzerime geçirirken lacivertin tenimdeki duruşunu izledim. Tek omzu açık, diğer kolu uzun olduğu için asimetrik bir şıklığı vardı. Fazla gösterişli değildi ama üzerime tam oturmuştu. Hareket ettiğimde kumaşın vücuduma uyum sağlaması hoşuma gitti. Sağ kolum örtülüyken tamamı dövmelerle kaplı sol kolum açıkta kalıyordu. Yanımdaki siyah deri ceketimle tamamlanacak, Melissa'nın siyah topuklu çizmeleriyle de bir bütün olacaktı. Aynanın karşısında durup kendime son bir kez baktım.

Saçlarımı düzleştirmek düşündüğümünden uzun sürdü. Gür ve kalındı, şekillendirmek her zaman sabır gerektirirdi. Düzleştiricinin her geçişinde saç tellerimden hafif bir buhar yükseliyor, zamansa gözümün önünden kayıp gidiyordu.

Bileklerine parfüm sıkıan Aren bir yandan saate bakarak konuştu. "Saat sekiz olmuş, çıkalım mı?"

Onaylamakla yetindim. Çantalarımızı alıp kapıyı çektik. Ben kendi arabamla giderken Aren ve Melissa birlikte yola çıktılar.

Navigasyonu açmadan gidemeyeceğimi biliyordum. Bana çok detaylıca tarif edilse bile hiçbir yere ezbere gidemiyordum. Otuz dakika süren yolculuğun ardından büyük bir villanın önüne geldik. Beyaz duvarları, ardına kadar açık bahçe kapısı, içerdiren gelen hafif müzik sesi ve çimenlere vuran loş ışıklar... Bunlar tanıdıktı. Böyle yerlerde bulunmaya alışkındım ama bu gece her şey daha da sahnelenmiş gibiydi.

Bahçenin arka tarafında sıralanmış lüks arabalara göz gezdirdim. Kırmızı *Porsche*, metalik gri *Lamborghini*, siyah bir *Maserati*... Hepsi bir galeriden yeni çıkmış gibi duruyordu. Lacivert *Bentley*'mi uygun bir köşeye park ettim. Melissa ve Aren yanıma geldiğinde, büyük bahçenin havuz olan tarafına doğru yürümeye başladık. Aren'in dediğine göre Hakanlar oradaydı.

Adımlarımız ilerledikçe müzik sesi yükseldi. İnsanları izledim. Bardaki kahkahalar, havuz kenarındaki gruplar, elinde sigarasıyla geceyi süzen gölgeler... Hepsi bir dekorun parçası gibiydi.

Hakan'ı bulmamız dakikalar sürdü. Oturduğu alan minderlerle çevriliydi ve etrafına toplananlar yüzünü tamamen kapatıyordu. Fazla yakın değildim, benim aksime Aren ve Melissa onunla epey samimiydi. Bildiğim tek şey yazılımcı olduğu ve sosyal kelebek gibi her yerde boy gösterdiğiydi.

Bizi gördüğünde gevşek bir gülümsemeyle konuştu. "Kızlar, hoş geldiniz."

Yanındakilere göz ucuyla bakarak neredeyse emir verircesine ekledi. "Otursanıza."

Ortada oturacak yer yoktu.

Yanındaki esmer kızın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Kız hafifçe kıkırdayarak kalktı. Ardından sarışın olanın kulağına bir şeyler söyledi, onu da kaldırdı.

"Çok bekletme, çabuk sıkılırız."

Aksanları belirgindi. Yabancı oldukları konuşmalarından belliydi.

Hakan'ın iki yanı boşalınca Aren ve Melissa hemen yerleşti. Tek ayakta kalan ben olduğum için içki almak bahanesiyle içeri yönelmiştim ki, büyük koltuğun yanındaki tekli koltukta oturan sarışın çocuk yerinden kalktı.

Hiç konuşmadan gözlerime baktı. Ardından oturduğu yeri işaret etti. Kendimi otobüste yer isteyen yaşlı bir teyze gibi hissetsem de fazla düşünmeden oturdum.

Aren kenardaki içkilerden birini kadehine doldururken sordu. “Ne oynuyorsunuz?”

Hakan gözlerini hafifçe kısıp sırttı. “Cennette Yedi Dakika.”

Kaşlarımı çattım. Alkol ve gece ilerledikçe eğlencenin dozu-
nu artırmaya çalışan aptalca oyunlardan biriydi. İlk öpücüğümü
böyle saçma bir oyunda, tanımadığım bir çocuğa vermiştim.

Hakan meraklı bakışlarımızı gördüğünde devam etti.

“Yerdeki şeyi çeviriyoruz. Şişenin iki ucu kimleri gösterir-
se, o ikisi şu dolaba giriyor.”

Hakan arkamda duran dolabı işaret ettiğinde, varlığını fark
etmediğimi anladım. Büyük, koyu renkli, köşeleri hafif aşınmış
bir dolaptı. Gölgede kaldığından şimdiye kadar gözüm oraya
hiç kaymamıştı.

“Dolabın içinde ne yapacaklarını da çektikleri kart belirli-
yor,” dedi şişenin hemen yanında duran desteyi işaret ederek.

Gözlerim yere kaydı. Kartlar düzgünce üst üste dizilmişti.
Böyle bir oyun için bir de düzen oturtmuşlardı.

Melissa hafif bir tebessümle sordu. “En son kimler girdi
peki? Ne yapıyorlar?”

Etrafta bir kahkaha dalgası yayıldı. Hakan gülerek cevap
verdi. “Lara ve Çağatay. Çağatay hayatındaki en utanç verici
anları anlatırken Lara boynunda mor izler bırakacak.”

Melissa genzinden bir kahkaha kaçırıldı. Ardından hiç durak-
samadan ekledi. “Terapi seansı gibi olmuş.”

Etrafımızdakiler güldü. Kahkahaların arasında dolabın ka-
pakları açıldı. Lara içeriden çıkarken elbisesinin askısını düzeltti.
Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Çağatay ise hızlı adımlarla
içeri yöneldi. Muhtemelen doğrudan tuvalete gidiyordu.

“Çok etkilenmişe benzemiyorsunuz?” diye sordu yerde otu-
ran kızlardan biri.

Lara hafifçe omuz silkerek cevap verdi. “Hikâyeleri biraz
zayıftı.”

Şişe tekrar çevrilmeye hazırlanıyordu ki, bir çocuk hızla gelip Hakan'ın kulağına eğildi. Alçak sesle bir şeyler fısıldadı.

Tam o sırada evin bizim bulunduğumuz tarafındaki bahçe kapısı açıldı.

O tarafa dönen Hakan'ın yüzü bir anda soldu.

Loş ışıkların hafif titreşen tonlarına rağmen yüzündeki kireç gibi solukluk belirginleşti. Bütün vücudu birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldı.

Bahçeye iki kişi girdi.

“Yaman,” dedi Hakan tereddütle. “Hoş geldin, abi. Otursana.”

Hakan karşımdaki tekli koltukta oturan çocuğa kaş göz yaptı. Bu esnada bahçede partileyen kızlardan biri havuza atladı, suyun sıçramasıyla etrafa dağılan damlalar ışıklara çarpıp parladı. Kimse dönüp bakmadı bile.

Karşımda oturan çocuk anında kalktı.

Ben de bu sırada adamı daha net gördüm.

Bahçedeki renkli loş ışıklar yüzünün detaylarını tam ortaya çıkarmıyordu ama silueti, varlığı fazlasıyla belirgindi. Koltuğa oturduğu anda mobilya küçük kalmıştı, sanki kendi bedenine uygun olmayan bir yerde duruyordu. Omuzları geniş, duruşu dimdikti. Öylece oturduğunda bile herkesin üzerine çöken görünmez bir gölge gibi odadaki tüm enerjiyi değiştirmişti.

Etrafındaki insanlar daha küçük, daha silik kalmıştı.

Diğerlerinin yanında koca bir dev gibi duruyordu.

Devlerden farklı olarak içinde korkutucu bir sessizlik saklıyordu. Öyle bir sessizlik ki, biri konuşmadan bile ağırlığını hissettiriyordu.

“Ne iş?” dedi şişeyi ve kart destesini göstererek.

Bu sesi daha önce duymuştum.

Hakan yanında dikilen adamın gölgesi altında daha da ufalmış gibi göründü. “Evet, oynar mısın?” diye sordu çekingen bir ifadeyle.

Yaman başını hafifçe yana eğdi. Hareketinde bir dalgınlık vardı, gözleri ise her şeyi net görüyordu.

“Şöyle yapalım,” dedi ağır ağır konuşarak. “Ben biraz oyun oynayıp cennetin tadına bakayım. Sen de Doruk’la yukarı çık, biraz arafta dolaş.”

Hakan’ın gerildiğini görmek için uzun uzun bakmaya gerek yoktu.

Vücudu istemsizce bir kaçış arayışı içindeydi.

Biraz sonra nereye gitmesi gerekiyorsa oraya doğru yürümeye başladı. “Geliyorum birazdan,” dedi boğuk bir sesle. Yanındaki sarı saçlı çocukla birlikte gölgelerin içine karışarak gözden kayboldu.

Yerde oturan çocuklardan biri alayla güldü. “Yukarıdaki kızlar beklemekten sıkılıp ülkelerine dönmüş olabilir.”

Yanındaki diğer çocuk kahkahayla başını salladı, neye güldüklerini tam anlamasam da bu ortamın kendine özgü bir mizah anlayışı olduğu belliydi.

Üstümdeki deri ceketini çıkarıp koltuğun kenarına astım. Telefonumu açıp gelen bildirimlere bakmaya başladım. *Instagram’da birkaç etiketlenme, birkaç mesaj.*

“Her neyse, biz oyuna devam edelim,” dedi Melissa şişeyi eline alarak.

Şişe birkaç saniye boyunca yerde döndü. Gözlerim ekrana kilitliydi, kulaklarım ortamdaki sessiz değişimi algılıyordu.

Aren’in sesi araya girdiğinde telefona verdiğim dikkat ke-sildi.

“Kainat,” dedi.

Tam başımı kaldıracakken cümlenin devamı geldi. “Ve karşı-sında oturan adam.” Bütün dünya birkaç saniyeliğine sessizleşti.

Başımı kaldırdım. Gözlerim karşımdaki adamı bulduğunda kalp atışım hızlandı çünkü o çoktan bana bakıyordu. *Öylece, gözlerini ayırmadan.*

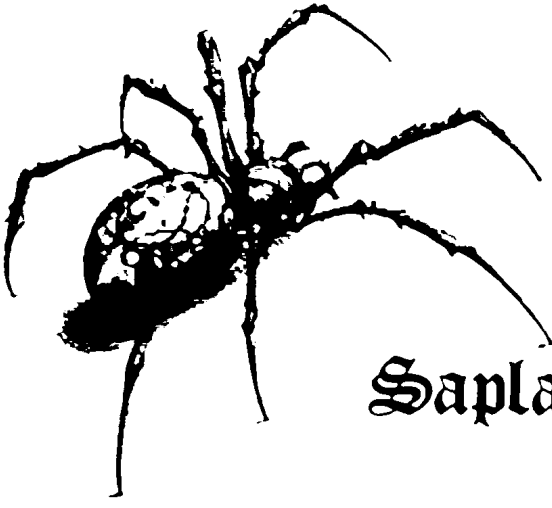
HARİS

Bu oyunların heyecanlı kısmı tanımadığınız biriyle yaklaşmanızdı. Bu kez kurallar daha en başından bozulmuştu.

Çünkü Yaman tanımadığım birisiymiş gibi durmuyordu. Sanki bir gölgenin altından çıkmış fakat hâlâ o gölgeyi üzerinde taşıyordu.

Aren'in dudaklarında beliren sinsi gülümsemeyle kartı çevirdi, parmak uçlarını kenarında gezdirdi, sonra sesi duyduğum en saçma cümleyle şekillendi.

“Erkek oyuncu ve kadın oyuncu yedi dakika boyunca birbirine cinsel fantezilerini anlatacak.”

2

Saplantılı Karanlık

Geçmiş

“Beni affedebilecek misin, baba?” diye sordu küçük Kainat, babasının nasırlı ellerini avuçlarına aldığı anda. Parmaklarının ucunda hissettiği sertlik, içini titreten bir gerçeği hatırlatıyordu. Babası sertti, dünyası sertti, kuralları katıydı. Göğsünün ortasına yerleşen o ağırlık gitgide artıyor, nefesi sıkıştıyordu.

Harun Kızılkaya kızının ellerini bırakıp derin bir soluk aldı. Bakışları boşluğa sabitlenmiş, sesi taş gibi ağırdı. “Niye?” dedi. Sesinde alışılmış bir katılık vardı, sanki karşısında dizilmiş birliğine nutuk çekiyordu.

Kainat başını öne eğdi. İncecik parmağıyla biraz ilerideki cam kırıklarıyla dolu halıyı işaret etti. Babasının yıllardır sakındığı, gözbebeği gibi baktığı saat paramparça olmuştu. Gümüş çerçevesi eğrilmiş, akrep ve yelkovan dağılmıştı. Küçük kızın yüzüne pişmanlık sinmişti, gözlerindeki suçluluk ifadesi kaçacak yer arıyordu.

Babası öfkelenildiğinde bambaşka biri olurdu. Dudaklarının kenarları gerilir, gözleri karanlık bir girdaba dönüşürdü. Öfkenin içinde kaybolur, sonra kendisini bile unutacak kadar derine batardı. Kainat bu değişimi çok iyi biliyordu. Bazen yalnızca gözleriyle korkutur, bazense sesiyle duvarları sarsardı.

O yüzden nefesi titreyerek kısık sesle, “Onu kırdım,” dedi Kainat.

Harun Kızılkaya derin bir iç çekip başını yana eğdi. Dizleri

kütük gibi ağır, omuzları gergindi. Kainat gözlerini kaçırdı. Bazen bakışları kelimelerden çok daha sert olurdu.

“Ağlamayı kes,” dedi adam aniden. Kainat yanaklarından süzülen yaşları fark edene kadar ağladığını bile bilmiyordu.

Küçük kız yutkunarak, “Özür dilerim,” dedi.

Babasının elinin saçlarında gezindiğini hissetti. Parmakları nazik miydi, yoksa ağırlığını belli etmeyen bir disiplin mi taşıyordu karar veremedi.

“Bir daha girme,” dedi Harun Kızılkaya, sesi nihayet biraz yumuşamıştı.

“Peki...”

Harun’un büyük, çizgili eli kızının yumuşak saçları arasında gezinirken derin bir nefes aldı. Avucunun altında hissedilen sıcaklık, hayatındaki en büyük çelişkiydi. O korkulan bir adamdı; sertti, acımasızdı. Ama işte, parmakları kızının kumral tellerinde geziniyor ve gözleri hiç göstermemeye çalıştığı bir şefkatle kısılıyordu.

“Neden kızmadın?” diye sordu Kainat babasının beklenmedik sessizliği karşısında. Küçük ellerini eteğinin üzerine koymuş, yüzünü kaldırmadan konuşmuştu. Çünkü biliyordu ki, babası kızdığında evin duvarları titrerdi. Annesi o saati kaybettiğinde duyduğu tokat sesi bir hafta önce kulaklarında yankılanmıştı.

Harun’un yüzü gölgeli bir ifadeye büründü. “Sen benim kızsın.”

Kainat başını hafifçe yana eğdi. Kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. “Ya kızın olmasaydım?” Sesi çocukça bir merak taşımaktan çok büyüklerin dünyasındaki çelişkileri sorgulayan bir hal almıştı.

Harun’un gözleri kısıldı. Küçük kız düşünmeden konuşmuştu. Harun Kızılkaya için bazı sorular basit cevaplarla geçtirilemezdi.

“Çocukları sevmem,” dedi kısa bir duraksamanın ardından. “Kızabilirdim.”

Kainat’ın gözleri büyüdü. “Beni seviyorsun ama.” Küçük ellerinden biri usulca babasının koluna dokundu. Sevmese her gece uyumadan önce yanına uzanır mıydı? Sevmese saçlarını tarar, örer ve onu kollarına alıp uyutur muydu?

Harun başını salladı. “Çünkü benim kızımsın.”

Sesi her zamanki gibiydi, tok ve sarsılmaz. Küçük kızın çenesini nazikçe tutup yüzlerini hizaladı. Nemli yanaklarına değen sert parmaklar Kainat’ın ürpermesine sebep oldu. Babasının gözleri onunkilere kilitlendiğinde, içinde tanımlayamadığı bir ürperti hissetti.

Harun bir an duraksadı. Sonra kaşlarını çatarak sordu. “Benden korkuyor musun?”

Kainat yanıt vermedi. Gözleri kaçamak bir şekilde sağa kaydı. Babasının kaşları daha da indi.

“Senden herkes korkuyor,” dedi küçük kız sonunda. Sesi neredeyse fısıltıydı.

Harun başını geriye yasladı, gözlerini kısıp derin bir soluk aldı. “Korkularının sebebi ben değilim, Kainat. Bunu aklından çıkarma.” Kaşlarını düzeltti, sesi her zamanki soğukkanlılığına büründü. “Onlar kendi ihanetlerinden korkuyorlar. Öğrenirsem yapabileceklerimden.”

Gözleri yeniden keskinleşti, yüzü gölgeler içinde kaldı. “İhanetin bir sebebi olmaz, affı da.”

KAINAT KIZILKAYA

Aren’in sesi zihnimde yankılanınca içgüdüsel bir refleksle duraksadım.

“Erkek oyuncu ve kadın oyuncu yedi dakika boyunca birbirine cinsel fantezilerini anlatacak.”

Karşımdaki adamla göz göze geldim. Dünya bulanıklaştı, geri kalan her şey arka planda silikleşti. Bana öyle bir dikkatle bakıyordu ki ürperdim. Beni tanıyor gibiydi, o da bana hiç yabancı değildi. Sonunda gözlerini benden çekip oturduğu koltuğu geriye itti. O kadar iriyarıydı ki, tekli koltuğu hafif bir sandalyeyi itmesine hareket ettirmişti. O ayağa kalkınca etrafımızdakilerden garip bir uğultu yükseldi. Bense onun hareketlerini takip ederken gereksiz hiçbir şeyi aklıma sokmamaya çalıştım. Gözlerindeki ifadeyi çözmek, dudaklarının kıvrımına anlam yüklemek zaman kaybıydı. Oyun ne gerektiriyorsa onu yapacaktık.

Dolaba yöneldiğinde bir an duraksadım. Gözlerim onu takip etti; dolabın kapağını açarken yüzüne vuran loş ışık, keskin hatlarını olduğundan daha tehlikeli gösteriyordu. Başını hafifçe yana eğdi, onu takip etmemi beklerken bir şey söylemedi.

Direnmek saçmaydı. İçeri girerken omuzlarımı dik tuttum, yüzümde herhangi bir tereddüt ifadesi bırakmadım. Ne olacağını merak eden izleyicilerin gözleri üzerimizdeydi, dolabın içine adımımı attığım an dünya bizim için küçüldü.

Kapağın kapanmasıyla beraber alan iyice daraldı. İçeride, yerde pilli küçük bir lamba vardı. Zayıf ışığı gölgelerimizi duvarlara titrek bir şekilde düşürüyordu. Aramızdaki mesafe yarıltıcıydı. Yakınlık, havadaki sıcaklığı elle tutulur hale getiriyordu.

Gözlerimi ona, Yaman'a diktiğimde bir şey fark ettim.

Gözlerinden biri mavi, diğeri yeşildi.

Gözbebekleri anın koyuluğundaydı, bakışlarında fark edilmez bir kıpırtı vardı. Bu detayın üzerimde bıraktığı etkiyi gizlemek için nefesimi tuttum ama her şey fazla hızlı gelişti.

“Camı yaptırdın mı?” diye sordum.

Dudaklarının kenarı seğirdi. Ne şaşırdı ne de bozuntuya verdi. Oynayacağımız oyunun kuralları değişmişti. Bunu ikimiz de biliyorduk.

“Sandığımdan daha ayıksın, Kızılkaya,” dedi o daracık alanda alkol kokan nefesi yüzüme çarparken. Karşısındakini dikkatlice gözleyip dişlerinin arasından sonucu fısıldayan birinin sesiydi bu.

Dışarıdan yükselen polis sireni o anın içine keskin bir bıçak gibi saplandı.

Dolabın içindeki hava birden yoğunlaştı. İlk başta sadece belli belirsiz bir uğultuydu, saniyeler içinde dışarıdaki dünyanın ritmi değişti. Önce boğuk konuşmalar, sonra giderek yükselen ayak sesleri... Birinin hızla sandalyesini devirdiğini duydum, ahşabın sert yüzeye çarpışı boğuk bir gümbürtüyle yankılandı. Birileri küfürler savurdu, panikle birbirine çarpan bedenlerin çıkardığı sesler kaotik bir dalga gibi üst üste bindi.

Sadece birkaç saniye önce etrafta kayıtsızca sigara içen, gözleri uyuşmuş gibi hareket eden o insanlar şimdi bilinçsiz bir panik halindeydi. Ne olduğunu bilmiyordum. Görmüyordum ama hissediyordum.

İçimdeki merak, belirsizliğin keskin ucu gibi içimi dürttü. Dolabın kapağına uzandım, parmaklarım daha yüzeye değmeden kolumdan sertçe çekildim.

“Delirdin mi? Polislerden öylece kaçabileceğini mi sanıyorsun?”

Yaman’ın sesi alçak fakat sertti. Bir fısıltıdan çok dişlerin arasından sıyrılan bir tehdit gibiydi. Başımı çevirip yüzüne baktım. Lambanın soluk ışığında ifadesi daha da donuktu. Gözleri içinde bir yerlerde durmadan çalışan bir mekanizma gibi durumu tartıyordu.

Kaşlarımı çatarak bileğimi çekmeye çalıştım. “Bizlik bir şey yok. Ne olup bittiğini öğrenelim.”

Kapağı yeniden aralamaya yeltenirken bu kez beni daha sert bir hareketle geri çekti.

“Uyuşturucu baskını bu.” Sesi öyle soğuktu ki, buz kesildim. Bildiği, emin olduğu bir şeyi söylüyordu.

Sırtım dolabın duvarına değdiğinde içgüdüsel olarak durdum. Sanki her an dolaptan çıkacakmışım gibi biraz daha bana yaklaştı. Elini belime koyup beni olduğum yere sabitledi. Kalp atışlarım hızlanırken vücudum istemsizce gerildi. İçerideki küçük lambanın sönük ışığında gölgeler Yaman'ın yüz hatlarını olduğundan daha keskin gösteriyordu.

Bunu nereden biliyordu?

Gözlerimi kısıp yüzüne dikkatlice baktım. "Nereden biliyorsun?"

Bana yanıt vermek yerine cebinden telefonunu çıkardı. Ekranın soğuk mavi ışığı dolabın içini daha da gerçek kıldı. Parmakları ekranda hızla gezindi.

"Buraya bakmak hemen akıllarına gelmez," dedi sonunda. Sesi dışarıdaki kaosa rağmen aynı dinginlikteydi. "Dolap duvarın arkasında kalıyor. Önce dışarıdakilerle ilgilenirler."

Şu an içinde bulunduğumuz bu küçük, karanlık alan daha da dar gelmeye başladı. Yaman'ın soğukkanlı tavrı mideme oturan bir taş gibi ağırlaştı.

Nasıl bu kadar emindi?

Bu baskını önceden biliyor muydu? Yoksa böyle bir şeyi tahmin edebilecek kadar iyi gözlemci miydi? Hiçbir şey belli etmeyen yüzüne dikkatle baktım. Zihninde nasıl bir plan işlediğini görmek için ipuçları aradım. Ne kadar bakarsam bakayım, derinlere gizlenmiş hesapları okumak mümkün değildi.

Sınırları zorlamam gerektiğini hissettim.

"Bakmayacaklarından nasıl bu kadar eminsin?" Sesim gerilimi gizlemeye çalışmıyordu artık. İçimde yükselen huzursuzluk dilime keskince yansımıştı. "Hem hani öylece kaçamazdık?"

Sözlerim üzerine başını eğdi, gözleri kısacık bir süre için yüzüme takıldı. O kadar sessizdi ki, kelimeler yerine bakışıyla konuşuyordu.

Parmakları ekranın üzerinde rakamları, harfleri ezbere buluyormuş gibi hızlıca hareket etti. Ardından birini aramış olacak ki, telefonu kulağına götürdü.

Gözlerini bana çevirince ifadesinde beliren küçümseme rahatsız ediciydi. “Öylece kaçamayız değil,” diye düzeltti. Sözcükler ağzından içlerine ustaca yerleştirilmiş bir sabır ve alayla ağır ağır döküldü. “Sen öylece kaçamazsın. Ben elimi kolumu sallayarak çıkıp giderim. Bu en iyi yaptığım şey.”

Dilimin ucuna gelen küstah karşılık dudaklarımdan dökülemeyen karşı taraf telefonu açtığı anda, Yaman bir saniye bile beklemeden patladı. “Senin yapacağın işe sokayım!”

Sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki, bir anlığına dışarıdaki polisleri unuttuğunu sandım. Refleks olarak irkildim ama o hiçbir şey olmamış gibi devam etti.

Dışarıdaki kaos giderek büyüyordu. Polislerin bağırışları, evin içinde yankılanan panik dolu sesler, hızla açılıp kapanan kapılar... Hepsi üst üste biniyor, dar dolabın içinde sıkışıp kalan havayı daha da ağırlaştırıyordu.

Yaman dışarıdaki karmaşaya rağmen hâlâ kontrolü elinde tutan biri gibi konuşuyordu. Sesini alçaltmak zorunda kalmıştı ama bu öfkesinin şiddetini azaltmamıştı.

“Biz gittikten sonra ihbar edecektin, amına koyduğumun sağlığı,” dedi dişlerinin arasından. Sesindeki soğuk öfke içerideki havanın ısınıp biraz daha düşürdü. Telefonun diğer ucundaki kişi bir şeyler söylemiş olmalıydı çünkü Yaman aniden sustu. Kaşlarını çatı, yüzü taş gibi sertleşti.

Sessizliğin içinde birkaç saniye boyunca düşündü. Sonra başını hafifçe yana eğdi, yüzüne o tanıdık alaycı ifade yerleşti.

“Bahçedeki dolabın içindeyiz,” dedi, sesi ifadesine uygun bir küçümsemeyle doluydu. Ardından gözlerini bana çevirdi, o an bile üstünlüğünü hissettirmekten çekinmiyordu. “Evet, çoğul kullandım, Doruk.”

İçimde beliren rahatsız edici bir hisle onu izledim. Dışarı-

daki baskının, içeride sıkışıp kalmanın gerilimi yetmezmiş gibi şimdi de Yaman'ın başka bir tehlikeli oyunun içinde olduğuna şüphem kalmamıştı.

Telefonun diğer ucundaki Doruk'un ne dediğini duyamıyordum ama Yaman'ın yüzü daha da asıldı.

“Hayır, saklambaç oynamıyoruz,” dedi, sabrının tükendiği her halinden belliydi. “Ama paket olursam, birkaç sene saklanmanı gerektirecek bir saklambaç oynatacağım sana.”

Dolabın içinde soluk ışığın aydınlattığı gölgelerden ibaret-tik artık. Onun keskin hatları, bakışlarındaki hesaplı keskinlik, duruşundaki o sarsılmaz soğukkanlılık... Sustum çünkü şu an onunla tartışmak mantıklı gelmiyordu.

Yalnızca izledim.

“Tamam, mesaj atınca çıkacağım. Hızlı ol,” diyerek telefonu kapattı.

Gözlerimi devirdim. “Ne güzel ya,” dedim kollarımı iki yana açarak. “Yaptığı en iyi şey polislerden kaçmak olan biriyle aynı dolapta mahsur kaldım. Şansımı sikeyim.”

Bana döndü, dudaklarında alaycı bir kıvrım belirdi. “Eğer polisler bu kadar çabuk gelmeseydi,” dedi sesinde tehditkâr bir soğuklukla. “Yaptığım en iyi şeyin sadece polislerden kaçmak olmadığını öğrenirdin.”

Yutkunma ihtiyacı hissettim. Telefondaki adama şiddetle sesini yükseltmişken bana karşı neredeyse fısıldamayı tercih etmişti. Belimdeki eli hâlâ orada duruyordu ve aramızda hiç mesafe yoktu.

“Yerinde olsam fazla konuşmaz, beni buradan çıkarmaya bakardım, Yaman.”

Yüzünü daha da yaklaştırıp başını hafifçe yana eğdi. Gözleri ifadesine eşlik eden o alaycılığı koruyordu. “Çıkarmazsam ne

olacaktıymış?” Kelimelerini öyle tonluyordu ki, kendimi karşısında eğlendiği bir çocuk gibi hissettim. Açıkça dalga geçiyordu.

Dişlerimi sıktım. “Bir Kızılkaya’nın başına bela olmasını istemezsin,” dedim sesime tehditkâr bir özgüven yerleştirmeye çalışarak.

Sözlerime karşılık olarak sadece kaşını hafifçe kaldırdı. Sonra telefonuna mesaj geldi. Duraksadı, ardından hızlıca yanıt yazmaya başladı.

Beni neredeyse unuttuğunu düşünmeye başlamıştım ki, başını kaldırıp umursamaz bir ifadeyle konuştu.

“Niye, aşiret misiniz siz?” Jetonu yeni düşmüştü sanırım, birkaç dakika önce söylediğim şeye yeni cevap veriyordu.

Sinirimi bastırmaya çalışarak derin bir nefes aldım.

Dolabın kapağını hafifçe araladı, gözleri dışarıyı hızla taramıştı. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra görünüşe göre ortamın güvenli olduğuna karar verdi. Kapağı tamamen açıp dışarı adım attı. Omuzlarının genişliği ve dik duruşu, her şeyi kontrolü altında tuttuğuna dair doğal bir his veriyordu.

Birkaç adım attıktan sonra bana döndü, gözleri sorgular gibi yüzümde gezindi. “Fazla benimsedin herhalde dolabı?”

Kollarımı kavuşturup ters ters baktım.

“Birincisi, aşiret değiliz,” dedim gözlerimi devirerek. “İkincisi, dolap şu an seninle kaçmaktan daha güvenli hissettiriyor.”

Sözlerimi duyunca omuzlarını hafifçe silkti.

Yaman arkasını dönüp hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başlayınca beni burada bırakıp gideceğini ciddi ciddi anladım. Mideme bir ağırlık oturdu, kalbim hızlanırken içimi keskin bir panik dalgası kapladı. Artık ne dolabın içindeki karanlığı ne de dışarıdaki gürültüyü umursayabiliyordum.

Dolabın kapanmak üzere olan kapağını son anda tuttum, elim tersiyle iterek hızla dışarı çıktım.

“Bırak bir de burada?” Sesim keskin çıktı, korkumun üzeri-

ne öfke binmişti. “Zaten sizin yüzünüzden olmuş. Polisi de siz aramışsınız! Hapse mi gireyim senin yüzünden?”

Yaman bir saniye dahi duraksamadı. Söylediklerim havaya karışmışçasına duymazdan gelerek sıkıldığını belli eden yüksek sesli bir nefes aldı. “Konuşmayı kes.”

Kolumdan kavrayıp beni duvarın gölgesine çekti. Dokunuşu sert, emir verir gibiydi. Kaçış planını çoktan kafasında oluşturmuş, uygulamaya geçmişti.

“İki polis arabası birkaç kişiyi alıp gitmiş,” dedi kısık sesle. “Geri kalanların bir kısmı evin içinde, diğerleri bahçede. Muhtemelen ön tarafta da üç-beş polis vardır. Onlar kolay.”

Sözlerinin arasında boşluk yoktu, cümleleri peş peşe sıralarken bile gözleri sürekli çevresini tarıyordu.

Kaşlarımı çattım. “Nasıl kolay?”

“Büyük bir şey olmadığı sürece silah kullanmazlar.” Gözlerini devirdi, sabırsızdı. “Arabaya binecek, basıp gideceğiz.”

Karnıma kocaman bir taş oturdu, ağzım kurudu.

“Ateş açmaları ihtimal dahilinde mi yani?” Sesim kontrolüm dışında titredi. “Bence şerefimizle teslim olalım.”

Yaman başını çevirdi; önce gözlerimin içine baktı, sonra bakışları ayaklarıma kaydı. Topuklu çizmelerimi süzüp burnundan soludu.

“Şu ayağındakileri çıkar.” Telefonunu tekrar eline aldı, ekranına döndü.

“Neden?” diye sormuştum ki, cevabını alamadan arkamızda ani bir hareket oldu.

Yaman hızla ekrandan başını kaldırdı, bir saniye içinde yüzü gerildi. Ben ne olduğunu anlamadan kolumu kavradı, sertçe beni kendisine çekti.

“Siz!” Polisin sesi kanımın damarlarımdaki akışını duraklattı. “Buraya gelin! Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?”

Kelimeler zihnime ancak ulaşırken Yaman küfrederek beni

çekiştirmeye başladı. Adımlarım düzensizdi, topuklular yüzünden her an düşebilirdim ancak onun umursadığı yoktu. Ön bahçeye doğru koşuyorduk, peşimizdeki ayak sesleri de hızla yaklaşıyordu.

Nefesim düzensizdi, hızlanan kalp atışlarımla yarışlıyordu. Ayağım bir anda kaydı, bileğim burkuldu ve düşmek üzereyken Yaman anında tepki verdi. Hiç düşünmeden beni kollarına aldı, güçlü bir hareketle kaldırdı.

Sırtımı koluna yasladım, hızlanmış nefeslerimin arasında başımı kaldırıp ona baktım. Yüzü taş gibi sertti, çenesi kilitlenmişti.

“Tutun,” dedi sadece.

Kollarımı istemsizce boynuna doladım.

Ayak sesleri hızlandı, polisler bağırıyordu. Ön bahçeye geldiğimizde sirenler çimenlerin üzerinde yankılanıyordu.

Kaçıyorduk ve ben hâlâ inanmakta zorlanıyordum.

Ön bahçede Yaman’ın dediğı gibi üç-beş polis girişte pozisyon almıştı. Siluetleri siren ışıklarıyla keskinleşmiş, elleri silahlarına gitmişti. Kıpırdamadan dikiliyor, gözleriyle her hareketimizi takip ediyorlardı. Çıkış yolu tamamen kapanmış gibiydi.

Nefesim düzensizdi, göğsüm hızla inip kalkarken boğazımın kuruluşu nefes almamı zorlaştırıyordu. Yaman’ın kollarında, bacaklarım hâlâ havada kalakalmıştım. O ise hareket etmeyi sürdürüyordu, adımları tereddütsüzdü.

Polislerin bile sesini gölgede bırakan şiddetli bir gürültü gecede yankılandı.

Ön girişin yanındaki demir kapı büyük bir gümbürtüyle savruldu. Bahçeyi kalın bir toz bulutu kaplarken birbirine çarpan metallerin sesi havaya yükseldi.

Tozun içinden çıkan kamyonetin silueti gitgide netleşti. Eski, büyük bir yük kamyoneti idi. Ön tamponu kapıyı ezmiş,

demir korkulukları kenara saçmıştı. Birkaç saniyeliğine her şey durdu.

Gözlerimi kocaman açtım.

Motorun hırıltısı hâlâ kulaklarımda uğuldarken içeriden gelen ses ortamın absürtlüğünü daha da artırdı.

“Senin yapacağın işe sokayım, Burak!”

Kamyonetin şoför tarafından yükselen bağırış, polislerin şaşkın bakışları arasında asılı kaldı. Sanki tek bir kişi bile bu olanları idrak edememişti.

O sırada durumun ciddiyetini kavrayamamış gibi kamyonetin içinden biri art arda korna çalmaya başladı. Aralıklarla değil, rahatsız edici bir ısrarla çalışıyordu. Bunun bilinçli bir dikkat dağıtma çabası mı, yoksa sadece ahmakça bir hata mı olduğunu kestiremiyordum.

Yaman alaycı bir kahkaha attı. Sesinde şaşkınlık kadar bir tür kabul ediş de vardı. “Amına koyduğumun salakları.”

Bahçedeki herkes ne yapacağını düşünürken evin içinden ayak sesleri duyuldu. Polisler durumu anlamış olmalıydılar çünkü birkaç saniye içinde içeridekilerin de dışarıya doluşacağı belliydi.

Burada bekleyemezdik.

Bu anın içinde ne kadar kalırsak, işler o kadar kötüye gidecek gibi görünüyordu. Yaman bunu benden çok daha önce kavrayıp hızla yön değiştirdi. Beni kucağında taşımaya devam ederek kamyonetin arkasına ilerledi. Motor hâlâ çalışıyordu, arka kapıları açıldı. Araç bahçenin neredeyse ortasına girdiğinden ulaşmak fazla vaktimizi almadı.

Kollarımı boynuna sıkıca dolamış, nefesimi tutmuştum. Bacaklarımı karnıma çekmeye çalıştım, kaslarımın gerginliği bedenime yayılan korkuyla birleşti.

Yaman arka kasaya yaklaştığında tek koluyla beni kaldırdı ve bir oyuncağı masanın üzerine bırakır gibi rahatlıkla içeri attı.

Sert metal yüzey sırtımı titretti, düşüşümün şokuyla istemsizce elimi yere koyup destek almaya çalıştım. Avuç içim acıyla yandı ama önemseyecek durumda değildim.

Birkaç saniye içinde Yaman da peşimden atladı ve zeminde metalik bir gürültü yankılandı. Her şey yolunda gibiydi.

Kamyonetin hareket etmemesi dışında.

Neden hâlâ buradaydık? Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecekken silah sesi duyuldu. *Önce tek bir el.*

Bir süre sonra arka arkaya ateşlenen mermiler.

Gecenin içinde yankılanan silah patlamaları midemi düğümledi. Vücudum istemsizce gerildi, kaslarım taş gibi oldu. Her şey fazla hızlı geliyordu.

Yanımdaki Yaman hızla doğruldu, yüzüne sert bir ifade yerleşti. Kaşlarını çatıp bir anlığına nefesini tuttu. Öfkeyle kamyonetin şoför kısmına bağırdı. “Bir polislerle çatışmaya girmediğimiz kalmıştı, aferin oğlum!”

Kamyonet hâlâ kıpırdamıyordu.

Şoför koltuğundaki adam, “Keyfimizden...” dedi ve devamını getiremeden ön camın patlamasıyla içeri bir kurşun girdi.

Cam çatırdayarak paramparça oldu. Küçük kırıklar havaya saçılırken bazıları kollarımı sıyırdı. Ardından o tek mermi istemsizce kasanın içine süzülüp tam ayaklarımın dibine düştü.

Bütün kamyonet anında küfürlerle doldu.

“Bu orospu çocuğu nerede kaldı lan?” Şoförün yanındaki saçları üç numara kazınmış, beyaz gömlekli ve kirli sakallı adam bağırmıştı bu sefer.

Gözlerimi açıp kapadım, boğazımdan kuru bir soluk çıktı. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Hani ateş açmazlardı?!” diye bağırdım Yaman’a gözlerimi belerterek bakarken. Sesim kontrolsüzce yükselmiş, bu kez korkumu saklamaya gerek bile duymadan haykırmıştım. Bunca şeyin içinde bir de polislerle uğraşmak istemiyordum.

Yaman başını hafifçe çevirip bana kısa bir bakış attı, sonra sanki her şey normalmiş gibi omuz silkti. “Büyük bir şey olmazsa demiştim.” Elini saçından geçirip başını eğdi, gözlerini polislerin durduğu noktaya çevirdi ve sesi birden yükseldi. “Kamyonetle gireceklerini nereden bileyim?”

Bu kadar rahat olmasına inanamadım. Şu an kelimenin tam anlamıyla üstümüzden mermiler geçiyordu.

Ön taraftan tekrar bir ses yükseldi, polislerin kurşunları kamyoneti delik deşik ediyordu. Tek yapabildiğimiz eğilmektir. “Geri zekâlı hâlâ yok ortalıkta.”

Yanıdaki alaylı bir hararetle karşılık verdi. “Aha, geldi.”

Yaşadıklarımı sindirmeye çalışsam da merakıma engel olmayıp göz ucuyla dışarı baktım. Koşarak gelen iki kişiyi gördüm.

Hakan’la birlikte içeri giren sarışın adam -adı yanlış hatırlamıyorsam Doruk’tu- elinden tuttuğu esmer bir kızla tıpkı bizim gibi arka taraftan ilerliyordu. Bizden büyük bir farkla...

Doruk’un elinde silah vardı ve hiç tereddüt etmeden polislere ateş ediyordu. Tabancanın her patlamasıyla içimdeki endişe iyice büyüdü. Artık sadece kaçmak istemiyor, hayatta kalmak da istiyordum. Buradan çıkmak istiyordum.

Şoför koltuğundaki adamın kahkahası bütün kamyonetin içinde yankılandı. “O yanındaki kim lan?” Direksiyonun üzerine eğildi, başını hafifçe dışarı uzattı. Doruk’u ve yanındaki kızını dikkatle süzdü. “Bu sefer de hatun mu çaldınız?”

Birkaç saniye içinde sarışın adam ve elinden tuttuğu esmer kız da kamyonetin kasasına atladı. Ayaklarının metal zemine çarpması içerideki uğultuya eklendi. Doruk bir eliyle hâlâ kızını çekiştirirken diğer elindeki silahı gevşekçe kavramış, nefes nefese kalmıştı. Yüzü ter içindeydi, sanki az önce polislere ateş açan o değilmiş gibi rahat bir ifadeyle sırtıyordu.

Kızın da kasaya girmesiyle kamyonet sanki hiçbir şey olmamış gibi ağır ağır geri manevra yapmaya başladı.

Siren sesleri kulaklarımı tırmalıyordu. Polislerin bağırışları, birbiri ardına sıkılan kurşunların yankısıyla karışıyordu. Sağır kalmış olabilirdim. Kulaklarım uğulduyor, algım bulanıklaşıyordu. Şimdiye kadar hiç bu kadar yüksek bir adrenalin hissetmemiştim.

Bahçedeki polisler yeni gelen devriye aracından inenlerle birleşip kamyonete doğru koşmaya başladılar. Kimi silahını doğrultuyor, kimi telsizle konuşuyor, kimiye bize yetişmeye çalışıyordu.

Kamyonetin motoru gürültüyle sarsıldı, egzozdan koyu bir duman yükseldi. Bahçeden çıkıp yola doğru ilerlemeye çalışıyorduk. Araç o kadar külüstürdü ki, hızlanmak yerine debele-nerek yerinde kıpırdıyordu. Direksiyon başındaki adam küfür-ler savururken gaza yükleniyor, kamyonet bir traktör edasıyla yavaşça süzülüyordu.

Bahçeden çıkmamız bile bir buçuk dakika sürmüştü.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerime dolan havayı zorla dışarı verdim. Yüzüm ter içinde kalmıştı, alnımdan aşağıya birkaç damla süzülüyordu. Ellerimi mi, dizlerimi mi, yoksa titreyen vücudumu mu sakinleştirmeye çalıştığımı bilmiyordum. Göz-lerim kamyonetin içinde oradan oraya gezindi.

Kasanın köşesine ilişen esmer kızı fark ettiğimde gözlerimi kısıtım. Yüzü solgundu, ne yapacağını bilemez halde oturmuş, ellerini sıkıca dizlerine bastırıyordu.

Hakan'ın üst kata gönderdiği kızlardan biriydi.

Evden uzaklaşmanın verdiği rahatlık, yerini çok hızlıca yeni bir paniğe bıraktı. Arkamızdan gelen siren sesleri beni gerçek-liğe geri çekti.

Teker teker villanın bahçesinden çıkıp peşimize takılmış-lardı. Polis arabalarının tepe lambaları gecenin içinde kırmı-zı-mavi yanıp sönüyordu. Önümüzde uzun bir yol yoktu, kaçış ihtimalimiz giderek azalıyordu.

Doruk hafifçe güldü, sanki az önce polislere ateş açmamış gibi rahat bir ifadeyle geriye yaslandı.

“Biraz daha geç kalsaydınız, görüş gününe don atlet getirmek zorunda kalacaktınız.”

Yaman onun bu umursamaz cümlesini duymazdan gelir gibi dizlerinin üzerinde doğruldu, kamyonetin kasasını hızlıca kavrayıp kapattı. Büyük metal kapılar tok bir sesle yerine oturduğunda birkaç saniyeliğine içerideki uğultu kesildi.

Onun o koca kapıları nasıl bu kadar hızlı kapattığına şaşırmadan edemedim.

Sessizlikle az da olsa gevşemişken direksiyon başındaki adam söylenmeye başladı. “İki dakika götünüzün üstünde dursanız, boş yere aksiyona girmemiş olacağız ama yok! İlla uğraştıracaksınız, amına koyayım. Kendi ihbar ettiğiniz partiden kaçıyorsunuz.”

Yaman yerinde doğruldu, yüzünde sabırsız bir ifadeyle ayağa kalktı. “Bu hızla sürmeye devam edersen direkt karakola gidelim, daha olaysız yakalatırız kendimizi.”

Telefonuma baktım. Saat 22.30’dü.

Polisler evi bastığında partide henüz bir saat bile geçirmemiştik. Ne olduğuna, nasıl kaçtığımıza ve şu an neden bu kamyonette olduğuma mantıklı bir açıklama getiremiyordum.

Derin bir nefes aldım. “Polisleri atlatınca beni lütfen köşede bir yerde indirin. Saçma sapan bir olayın içindeyim zaten şu an, uğraşmak istemiyorum.”

Yerde oturan sarışın başını bana çevirip göz ucuyla süzdü.

“Kim bu, manita mı?” diye sordu gözlerini kısarak Yaman’a döndüğünde. “Yeni yenge mi getirdin bize?”

Yaman sinirle sabır çekerek başını iki yana salladı. “Manita yapsam niye size getireyim, andaval?”

Muhabbetin saçmalığı canımı sıkıyordu. “Ne yengesi ya? Kiro kiro şeyler.” Sesim kendiliğinden sertleşmişti. “Kainat Kı-

zılıkaya ben. Altını çizerek söylüyorum,” diye devam ettim işaretparmağımı Yaman’a doğrultarak. “Bu adamın yanında kendi irademle durmuyorum.”

Doruk denen sarışın başını yana eğerek eğlenen gözlerle beni izliyordu. “Ben de Doruk Berahtaş. Ne bu resmiyet? Aşiret falan mısınız da öyle soyadını bastırarak söyledin? Direkt, ‘Yeni yengenizim,’ desene.”

Derin bir nefes aldım. Sabrım ciddi anlamda sınanıyordu. “Adamın yanında iradem dışı duruyorum diyorum!”

Doruk umursamaz bir ifadeyle omuz silkti. “Ben de iradem dışı duruyorum o zaman. Zorla tutuyor vallahi beni de.”

Şoför koltuğunda oturan adamın genzinden güler gibi bir ses çıkarken, Yaman gözlerindeki alaycı ifadeyi koruyarak bana dik dik baktı. “İraden dışında mı duruyorsun?” diye sordu, sesi iğneleyici bir tona bürünmüştü. “O dolaba da iraden dışında girdin herhalde benimle?”

Ön taraftan bir ıslık sesi yükseldi.

“Oha, siz ikiniz mi girmiştiniz dolaba?” Şoför koltuğunda oturan adam omzunun üstünden çok kısa süreliğine bana baktı. “Ben de diyorum ki ne işi var göt kadar dolabın içinde? Ne yapıyordunuz orada?”

Ayağa kalkıp tutunarak şoför koltuğuna eğilen Doruk, “Konuşma da daha hızlı sür, amma koyayım. Şu klasik zengin piçi oyunları işte,” diye karşılık verdi. Dikiz aynasına göz atıp rahat bir ifadeyle homurdanmaya devam etti. “Bunlar da bizim peşimizden geleceklerine evdeki beş yüz gram kokaini bulsalar, bu kadar aksiyon olmayacaktı.”

“Aşkım, nereye gidiyoruz?” Telefonundan başını kaldıran esmer kız artık hiçbir şey olmamış gibi oturuyordu. Anlaşılan, ortama benden hızlı alışmıştı.

Doruk ona döndü. “Az kaldı, bebeğim. Sen telefonunla ilgilen.”

Tüm bu olanlar bir *sitcom*’daymışım gibi hissettiriyordu.

“Bu kız nereden çıktı lan?” diye sordu Yaman, Doruk’a.

Doruk omuzlarını silkti. “Saklandığım yatak odasında karıştık, kurbanlık koyun gibi bakınca kıyamadım. Ayrıca kız değil, onun bir adı var. Jessica.”

Gözlerimi kısıtım. “Sarışın kız da yok muydu?” diye sordum hatırladığım kadarıyla.

Doruk dudaklarını büzüp Jessica’ya döndü, gerçekten düşünüyor gibiydi. “Var mıydı?” diye sordu kendi kendine. Sonra gülerek omuz silkti. “Varsa bile fark etmedim. Sarışmlar bir süredir tipim değil.”

Tam o sırada kamyonet bir anda öyle sertçe sarsıldı ki, dizlerimin üzerine kapaklanmamak için ellerimi zemine koyarak dengemi zor korudum.

“Daha külüstür bir şey yok muydu?” diye sordu Doruk açıkça sinirlenerek.

Ön koltuktaki şoför gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. “Kağan böyle daha havalı olacağını söyledi. Nasıl girdik ama bahçeye?”

Yanında oturan Kağan hızla direksiyonu kırdı. Eğer kırmasaydı, kamyonetle koca bir ağaca dalacaktık. “Lan ben sana ‘tırla girelim’ dedim, taşımacılardan kamyonet mi çal dedim?” diye bağırdı bir sağa bir sola savrulurken.

“Tır çok mantıklıymış gibi bir de ‘tırla gidelim dedim’ diyor.” Doruk mırıldanarak yere, Jessica’nın yanına oturdu.

Midem altüst olmuştu. “Çaldınız mı?!” diye yükseldim bir anda. Sanki şu anki en büyük problem buymuş gibi.

Aniden içeride garip bir sessizlik oldu. Herkes dönüp bana baktı. Şoför gözlerini kısarak aynadan yüzümü inceledi. Sonra alaycı bir tavırla başını iki yana salladı. “Haklısın, yenge. Keşke izin isteseydik.”

Kağan başını sallayarak onu onayladı. “Pardon, arkadaşlarımız partide polisten baskın yemişler de kamyoneti yarım sa-

atlığına ödünç alabilir miyiz demeliydik. Aslında arabayla da geldik ama en yakında bu külüstür vardı.”

Kamyonetteki herkesin genzinden yükselen kahkahalar tüylerimi diken diken etti. Jessica bile sanki anlamış gibi gülüyordu.

“Komik bir şey mi dedim?” Sesim daha sert çıktı. “Ayrıca bana bir daha ‘yenge’ demeyin. Kıt mısınız? Tanımıyorum adamı dedim.”

Doruk gözlerini kırıştıırıp Yaman’a döndü. “Beraber dolaba falan girdik deyince...”

Yaman cevap vermek yerine başını çevirip camdan dışarıya baktı.

Doruk bana döndü. “Yaman sana bizim mesleğimizden bahsetti mi?”

“Kendisinin hırsız olduğunu biliyorum; çok şükür, salak değilim.” İmalı bir bakış attım Yaman’a. “Tanımıyorum ama tanımaya değer biri olduğunu da düşünmüyorum.” Elimle onları gösterdim. “Sizin gibi tiplerle işim olmaz.”

“Aferin o zaman sana, Kızılıkaya.” Yaman anında karşılığını vermişti. “Kafesinden fazla uzaklaşma, kurt kapmasın buralarda seni.”

“Bir dakika,” diye bir ses geldi ön taraftan. Tonunda hem şaşkınlık hem de biraz alay vardı. “Bu Kızılıkaya o Kızılıkaya mı?”

Yaman gözlerimin içine bakarak başını hafifçe eğdi ve bu durumdan keyif aldığını belli eden bir tonla, “Tam olarak o Kızılıkaya, kardeşim,” dedi.

Şoför koltuğunda oturan adam da dahil olmak üzere kamyonetin içindeki herkes anında başını çevirip bana baktı. Birkaç saniyeliğine hepsinin gözleri üzerimde sabit kaldı. Yargılayan, ölçüp biçen ve bir şeyleri tartan bakışlardı bunlar.

Kaşlarımı çatıp işaretparmağımı sallayarak ben de hepsine tek tek baktım.

“Hepinizin adını öğrendim, şikâyet edeceğim sizi. Ne işim var benim sizinle ya?!” Sesim içinde hem öfke hem de hafif bir panik barındırıyordu. Buradan bir an önce çıkmalıyım.

Bu esnada Yaman cebinden telefonunu çıkarıp bana doğrulttu. Flaş patladığında gözlerimi kırptırdım.

“Geri zekâlı mısın? Haber versene fotoğraf çekeceğim diye! Çirkin çıktım, çabuk sil onu.” Kamyonetin içindekiler ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Hiç istifini bozmadı. Ön kamerayı açtı, telefonunu biraz daha kaldırarak ikimizi de kadrja aldı.

“Poz ver.”

Bana oynadığı aptal oyunun farkındaydım ama yine de refleks olarak başımı hafif yana çevirip gülümsedim. Flaş bir kez daha patladı.

Yaman telefonunu indirdi ve fotoğrafa göz gezdirip hafifçe gülümsedi. “Çok güzel çıktık.”

Kaşlarımı çatarak sahte bir aptallıkla ona döndüm. “Neden çektin fotoğrafı?” Yaman’ın yüzündeki küstah gülümseme silinmedi. Telefonunun ekranına baktı, sonra tekrar bana çevirdi.

“Kainat Kızılkaya, 22.45 sularında bizim çaldığımız kamyonetin içinde, dört hırsızla uyuşturucu baskınından kaçtı.” Gözlerini bana dikip sırttı. “Hem de kendi iradesiyle. Yüzünde de kendi isteğiyle bizimle olduğunu belli eden bir vatan gülümsemesi var... Ne kadar da mutlu.”

Ona bunun umurumda olmadığını söyleyebilirdim ama dudaklarımı aralamadım bile. Dedim ya, tek istediğim onlardan ayrılmaktı.

Yolcu koltuğunda oturan adam araya girerek rahat bir ses tonuyla konuştu. “Atlattık.” Kamyonetin hızı azalmaya başladı.

Fırsat bu fırsattı. “İneceğim ben, köşede bırakın beni.” Doğrularak kamyonetin ön camından dışarıya baktım. Yol karanlık, etraf ıssızdı. Hiçbir ışık yoktu, sadece ağaçların arasında uzanan bomboş bir asfalt yoldaydık.

Dilimi ısırđım fakat yolumdan döner, sözümnden asla dönmezdim.

Doruk arkasına yaslanıp umursamaz bir sesle sordu. “Bu saatte, bomboş yolun ortasında ne yapmayı planlıyorsun acaba?”

“İneceğim dedim.” Kelimelerimi vurguladım.

Yaman konuşmamdan sıkılmış olacak ki, burnundan sert bir nefes verdi. “Durdurun, oğlum, insin kız.”

Şoför tereddütle dikiz aynasından bana baktı. Başımı sallayarak onayladım. Kamyonet durduğunda içerideki kimse hareket etmedi.

İçimden kendime söverek yavaşça ayağa kalktım. Kasanın büyük, ağır kapısını nasıl açacağımı bilmiyordum ama geri adım atacak da değildim. Önce gri kilidi açtım, ardından kapıları ittirdim. Sandığımdan daha ağırdı ki mücadelemın sonunda açıldı.

Aşağıya baktığımda, yerle mesafenin düşündüğümnden daha yüksek olduğunu fark ettim. *O kadar da zor değildir*, diye düşünsem de atlamak çok mantıklı gelmiyordu.

Bu yüzden kamyonetin kenarına oturup ayaklarımı aşağı sarkıttım. Ellerimden güç alarak kendimi bıraktım.

Yere indiğimde soğuk hava yüzüme tokat gibi çarptı. Ellerimi silkip hafifçe gülümsedim. Başarmıştım.

Etrafıma bakınca içime ince bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Gerçekten ıssızdı. *Bu iyi bir fikir miydi?* diye düşünürken, Yaman’ın sesi arkadan yükseldi. “Kainat Kızılkaya.”

Başımı kasanın içine çevirdim. Bana bakıyordu. Yüzünde o kendine özgü, küstah gülümseme vardı. “Kasayı da kapat, sana zahmet.”

İçimden küfürler savurarak kapıları itmeye başladım. Sonunda kapatıp kilidi yerleştirdiğimde kamyonet hızla uzaklaşmaya başladı.

Keşke şehrin içindeyken diklenseydin, Kainat.

İç çekerek kendi kendime söylendim. Ayaklarım titremeye başlamıştı. Soğuk hava ince elbisemin içine sızıyor, çıplak sol kolumun derisini bıçak gibi kesiyordu.

Birini aramalıyım. Yolun kenarında bir kütük vardı, tereddüt etmeden üzerine oturdum. Tahta yüzey sert ve soğuktu ama şu an ayakta duracak halim yoktu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Ceketimi ve çantamı villada bırakmış olmam aptallıktı. Pekâlâ, şimdilik bunları düşünmeyecektim. Telefonumu çıkartıp birini aramalıyım.

Belki de kuyruğumu kıstırıp özür dilersem annem beni eve alabilirdi.

Bir eksiklik hissettim. *Telefonum!* Birkaç saniyeliğine donup kaldım. Ellerimle deli gibi yüzümü ovuşturmaya başladım. “Hassiktir.”

Telefonum kamyonette kalmıştı.

Gözlerimi kapatıp soğuğun içime işlemesine izin verdim. Bütün vücudum titriyordu. Buradan bir arabanın geçmesini bekleyebilirdim ama bunun için hiç sabrım yoktu.

Ayağımdaki topuklular canımı yakmaya başlamıştı. Eğilip çıkardım, renkli maymunlu çoraplarımla kaldırım taşına bastığımda ürperdim. Ayaklarım üşüyünce tekrar giydim. Çizmeleri elimde sıkıca kavrayarak kamyonetin gittiği yöne doğru yürümeye başladım.

Kendime öfkeliydim.

Başıma ne geliyorsa dik başlılığımdan geliyordu. Babama da blöf yaptığımda hep ciddiye alırdı.

Bir süre yürüdüm. Yolun nerede başladığını, nereye vardığını düşünmeden sadece ilerledim. Uzaklarda yanıp sönen neon tabelalar, kapatılmış kepenkler, kaldırımlarda birikmiş izmaritler... Şehir kendi sessizliğine gömülmüştü.

Yorgunluk kendini hissettirdiğinde bir kaldırıma oturdum.

Derin nefes aldım. Ciğerlerime dolan hava içimdeki ağırlığı hafifletmeye yetmiyordu.

Telefonum yanımda olsaydı kimi arardım?

Önce Pedro'yu arardım, Türkiye'de olmasa da beni aldırıp bir otele yerleştirirdi. Melissa ve Aren muhtemelen karakoldaydı. Onlara ulaşamazdım. Şükrü benim korumamdı, buna rağmen telefonu kapalıydı. Babam... Babam listede yoktu bile. Acil durumlarda aranacaklar listemde hiç olmamıştı.

Zira ya telefonu kapalı olur ya da müsait olmazdı.

Annem önce fenalık geçirir, sonra korumalardan birine beni aldırır. Eve gidince de, "Seni gözüm görmesin," diyerek beni tekrar kovabilirdi. Başka da böyle acil durumlarda arayabileceğim kimsem yoktu. Kendi başımın çaresine bakmıştım, hep bakardım.

Bu, başıma iş açıp dımdızlak kaldığım ilk an değildi. İlla ki evin yolunu bulurdum. Belki kendi evim olmazdı ancak her türlü bir evin önünde biterdim.

Tekinsiz, sert ayak sesleri kulaklarıma dolar dolmaz irkiler arkama döndüm. Kambur, yaşlı bir adamın elinde bira şişesiyle bana yaklaştığını gördüm.

Bu bomboş yolda birdenbire nereden çıkmıştı?

Önüme dönerek neredeyse koşar gibi yürümeye başladığımda yaşlı adam konuştu. "Oradan bakınca sapığa mı benziyorum?" Sesinde yorgunluk vardı. Temkinli bir sakinlikle omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerini devirerek ekledi. "Merak etme, hiç tipim değilsin."

Kollarımı önümde kavuşturup duraksadığımda bana yetişti. "Alnında yazmıyor ya sapık olup olmadığın. Git, az öteden yürü." Sesim hem sert hem de çekingendi.

Adam elindeki biradan bir yudum aldı. "Çok konuşma, başım ağrıyor zaten. Tekele gidiyorum, sen benim kızım yaşındasın." Kötü niyetli gözükmesine de hâlâ çatık kaşlarımla onu inceliyordum.

Bu adamla tekel bayisine gidersem bir telefonla Pedro'ya ulaşabilirdim. "Tekel nerede burada?" diye sordum.

Beni baştan aşağı süzdü. "Sen de beş metre, ben diyeyim yetmiş beş metre." Duyamayacağı bir küfür savurdum.

"Dayı," dedim yüksek sesle, yaşlı olduğundan duymuyor olabilirdi. Sesim geceyi yaran bir yankı gibi boş yolda ilerledi. "Verdiğin uzaklıklar arasında yetmiş metre fark var. Beş mi, yetmiş beş mi?"

Yaşlı adam gözlerini kısıp yolun ilerisine baktı. Yorgun, alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Ne bağıırıyorsun be? Yaşlıyız, sağır değil." Başını hafifçe yana eğip kısıtğı gözleriyle yolun sonunu inceledi. "Seksen beş metre de olabilir."

"Telefonun var mı?" diye sordum bu kez daha sabırsız bir tonla.

Garip bir gülümsemeyle bana baktı. "O ne?"

Birkaç saniye boyunca ona bakakaldım. Beynim söylediğı şeyi idrak etmeye çalışırken, içimdeki sabır telinin ince bir cızırtıyla koptuğunu hissettim.

Ağzımı açıp isyan edecekken adam kıkırdadı. "Şaka, şaka. O kadar da değil."

Yüzümdeki gerginlik çözülmeden donuk bakışlarla onu izlemeye devam ettim.

"Ne işi var telefonun yanımda? Evde telefon." Sözlerine karşılık yüksek sesle oflarken gözlerimi devirip önüme döndüm. Tek başıma daha hızlı giderdim, tekel bayisi olmasa bile bir yer bulmayı umuyordum. Ayaklarım sert asfalta bastıkça öfkem adımlarıma ritim tutuyordu.

"Kız, nereye gidiyon? Sohbet ediyoduk."

"Dayını," diye bağırdım tekrar uzatarak. Sonra sağır olmadığını hatırladım ve sesimin tonunu düşürdüm. "Seninle vakit kaybedemem. Eve gitmem gerek."

"Ne evi?"

İçimdeki son sabır kırıntılarını da tüketmişti. Ellerimi yüzüme götürüp kendimi sakinleştirmeye çalışarak tekrar ovuşturdum.

“Tekel bayisini bulmaya gidiyorum. Hadi eyvallah, dayı.”

Adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim. Her birkaç adımda bir gözlerimi kısarak yolun ilerisine baktım. Sokak lambalarından başka bir ışık kaynağı görünmüyordu. Hâlâ tekel bayisinin olduğu söylenen o noktaya gelememiştim. Belki gerçekten yetmiş beş metre uzaktaydı, belki de dayı kafasından atmıştı.

Sesli sesli sövüp küfürler yağdıracakken arkamdan gelen o sesi işittim.

“Ben de geliyom, kız. Bekle.”

İrkilerek döndüğümde ağır adımlarla yürüyen yaşlı adamı gördüm. Hafif kambur bedenini dik tutmak için uğraşarak bana yetişmeye çalışıyordu.

Harika.

Şimdi bir de üstüne yaşlı adamın tekiyle yürümek zorundaydım. Dönüp ona bir şey söylemek içimden gelmedi. Gelmesine izin verdim. Bu gece zaten yeterince absürtleşmişti.

“Sonra Aysun ayrıldı benden,” dedi adam sesi biraz daha yorgun çıkarak. Elindeki bira şişesini hâlâ bırakmamıştı. “O anası olacak karı da ertesi sene bir doktora vermiş Aysun’u.”

Yaklaşık yüz metre yürüdüğümüze emindim, ortalıkta tekel bayisi falan yoktu. “Doktora mı?” diye sordum istemsizce.

Adının Cemil olduğunu öğrendiğim adam başını salladı. “Zengin bir doktor. Ben de evlenmedim hiç. Sevmeyi bırak, kimseden de hoşlanmadım öyle.”

Bu konuşmanın nereye gittiğini tahmin edemiyordum.

“Siz gençler ne diyorsunuz ona? Transeksüel mi, tramvay mı ne işte, öyle bir şeyden oldu galiba bana. Kimseyi sevemedim.”

Olduğum yerde çok ufak duraksayıp gözlerimi yumdum.

İçimdeki sabır tanecikleri ince bir cam gibi çatırdıyor, sonra yere dökülüyordu.

“Aseksüel, dayı. Aseksüel.”

Sıkıntılı bir nefes verip yürümeye devam ettim. Zaten yeterince yavaş ilerlemiyormuşuz gibi adam aniden kolumdan tutup beni durdurdu.

“Sıkıldın mı kız sen benden?”

Yanımda yürüyen adamın yüzüne baktım. “Yoo,” dedim uzatarak. “Çok eğleniyorum.”

Cemil Dayı başını salladı. Memnun olmuş gibi görünüyordu.

“İyi bari.”

Sonra bir an duraksadı. Kaşları çatıldı, gözleri yolun ilerisine takıldı.

“Aaa,” dedi düşünceli, biraz da şüpheli bir sesle.

“Ne oldu?”

Sakince yere tükürdü, sonra başını tekrar kaldırıp umursamazca konuştu.

“Tekeli geçtik.”

Beynime bir kıvılcım düşmüş gibi sıçradım. “Ne?!”

Görebilecekmişim gibi arkama baktım, yürüdüğümüz onca yolda tek bir çöp bile yoktu. “Nasıl ya? Görmedim ben tekel falan.”

“Aradaki yoldan sapacaktık, aklımı karıştırdın.”

Öfkeden ateşim çıkmıştı, gecenin bir vakti bunağın tekiyle uğraştığım yetmiyormuş gibi bir de beni suçluyordu. “Ne?! Ben mi aklını karıştırdım?”

Bana cevap vermeye tenezzül dahi etmeden hiç beklemediğim bir hareketle arkasına döndü. Önce ne yaptığını anlayamadım ancak birkaç saniye içinde fark ettim. Geri gitmeye başlamıştı. Hem de o kadar yavaş ilerliyordu ki, benim tek bir adımım onun üç adımına denk geliyordu.

“Nereye gidiyorsun, dayı?”

“Tekele gidiyom.”

Bunu söylerken hiçbir şey olmamışçasına ilerlemeye devam etti.

Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, bu gece her şey beni yalnız bırakmaya yemin etmiş gibiydi. *Yıldızlar bile.*

Göğsüm dakikalardır yürümenin verdiği hararetle inip kalkarken başımı yere eğerek soluklandım. Ayaklarımda hâlâ renkli maymunlarla süslenmiş çoraplarım vardı.

Bütün sinirim bir anda çözülürken aklımı kaçırmış olmalıyım ki gülmeye başladım. Ben kendi kendime gülerken asfaltı inleyen gürültülü araba sesiyle başımı kaldırmam bir oldu.

Kafamı kaldırdığımda siyah bir *Bugatti* yolun başında belirdi. Araba önümde öyle bir hızla bitti ki, neredeyse asfaltta sürüklenmeye devam ediyordu.

Önümde duran arabaya doğru temkinli adımlarla yaklaşırken camları siyah filmle kaplı olduğu için sürücüyü göremiyordum.

Ta ki şoför tarafındaki cam ağır ağır indirilene dek.

Camın diğer tarafından başını çıkaran Yaman’dı. Yüzümdeki ifade dondu.

Ne diye bir anda buraya gelmişti?

Bir saniye.

Beni almaya mı gelmişti?

Yani yoldan geçerken almak gibi değil de...

Gerçekten almak için mi gelmişti?

“Bin,” dedi aniden.

Gözlerimi kısarak onu süzdüm. Normalde çok yakışıklı bulabileceğim yüzünü izlemeye dalmadan ters bir tavırla, “Biner misin,” diye düzelttim. “Sizin köyde insanlarla nasıl konuşulması gerektiğini öğretilmediler herhalde.”

Biri mavi, diğeri yeşil gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Sonra dilini damağına götürüp küçümseyici bir *cık* sesi çıkardı.

“O çoraplarla seni ciddiye alamadım. Bineceksen bin, yoksa birkaç saat daha o maymunlu çoraplarla yürümek zorunda kalırsın.”

Tavır o kadar iticiydi ki, bir an için maymunlu çoraplarımla saatlerce yürümek daha çekici geldi. Fakat yine de efendi efendi, paşa paşa arabanın önünden dolanarak yolcu kapısını açtım ve koltuğa oturdum. Dakikalardır elimde tuttuğum topuklu çizmeleri ayaklarıma geçirdim.

Arabaya girer girmez içimi saran sıcaklık neredeyse vücudumu eritecekti. O kadar üşümüştüm ki, iliklerime kadar ısınırken gözlerimi kapatma isteğime engel olamadım.

Yaman’ın bana ters ters baktığını hissediyordum, yine de onu görmezden geldim. Bugün zaten onunla yeterince muhatap olmuştum. Ayrıca ben bu adamla resmen polislerden kaçmıştım. Yetmezmiş gibi şimdi de arabasında oturuyordum.

Daha fazla düşünmemeliydim, bu gece yaşanan her şey hafızamda garip bir anı olarak silikleşecekti.

“Telefonun,” dedi kucağıma telefonu atarken. Elime alıp hemen ekranı açtım, şarjı neredeyse bitmek üzereydi.

“Eyvallah,” dedim dün gece elindeki paraları götürürken bana söylediği sözü hatırlatarak.

Hiçbir karşılık vermedi lakin dudaklarının bir köşesini kıvrıldığını görebilmişim.

Araba yolun ters istikametine dönerken içeriye sessizlik hâkimdi. Dışarıdaki sessizlikten daha ağır, daha gergin bir sessizlik... Beş dakika sürdü. Bu süre boyunca hiçbir şey söylemeden oturmak zorunda kaldım ama daha fazla dayanamazdım.

“Bu araba da mı çalıntı?”

Bunu söylerken yüzümde hafif bir eğlence ifadesi vardı. Sonuçta koskoca *Bugatti*’yle gelmişti. Adamlar kamyoneti bile çalışırsa, bu arabaya neler yapmazlardı?

Gözünü yoldan ayırmadan kayıtsızca cevap verdi. “Benim.”

Yanıtıyla yüzüm düştü. Çalıntı olsaydı kesin birkaç espri patlatırdım.

Ona baktığımı fark etmiş olmalıydı ki, gözlerini yoldan ayırmadan konuşmaya devam etti. “Çalıntı paralarla aldım, eğer eğleneceksen.”

Sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Hatta belli belirsiz bir alayla karışık eğlence gizliydi.

Kaşlarımı kaldırarak başımı tamamen ona çevirdim, bu anadək gözümün kenarıyla izliyordum. “O halde senin olmuyor.”

Omzunu silkti. “Benim üstüme, ruhsatta kocaman Yaman Haris Batıkan yazıyor.”

Bu, adının tam halini öğrendiğim andı.

Tamamen bana döndü, yüzünde hiçbir ifade olmasa da gözlerinde hafif bir parıltı vardı. Bana bir sır verircesine, “İnanırmısın, kimse parasını nereden bulduğumla ilgilenmedi,” dedi.

Yaman Haris Batıkan.

İsmindeki bu fazlalık sinir bozucuydu.

“Çalıntı olduğu illa ki anlaşılır, hiç mi korkmuyorsunuz? Apaçık hırsızısınız, hiç mi yakalamadı biri sizi?”

Anında, sanki bunu söylemek için an kollar gibi konuşarak beni nakavt etti. “Kendi ailenden mi biliyorsun? Sizin çalıntı mallar da patlatılmadı herhalde.”

Harun Kızılkaya’yı bir yerden tanıyordu. Bunu çok net hissediyordum ama onunla ne alıp veremediği olduğunu bilmiyordum.

Sanırım bu durum normaldi çünkü onun kim olduğunu bile doğru düzgün bilmiyordum.

Hırsızın, itin kopuğun tekiydi.

Babamın, çocuğu yaşındaki bir adamla ne sorunu olabilirdi ki?

Tam içimden geçirdiklerimi toparlamaya çalışıyordum ki, Yaman’ın bakışlarının üzerimde sabitlenmesiyle düşüncelerim bölündü. Kaşlarını hafifçe çatarak gözlerini boynuma dikmişti.

“Boynun cevabım yüzünden mi kıpkırmızı, yoksa boğuluyor musun?”

Ne dediğini anlayamayarak alık alık baktım. Ellerim istemsizce boynuma uzandı. Cildimde hafif bir yanma hissi vardı. Aynı şekilde kollarım da kızarmıştı ama sol kolum dövmelemlerle kaplı olduğundan bu pek fark edilmiyordu.

“Eksi iki derece havada birkaç saat dışarıda kaldığımdan olabilir mi?” Sesimdeki iğneleme belirgindi. Ona soğuktan donmak üzere olduğumu hatırlatmama gerek bile yoktu.

Direksiyonu sol eliyle kavrarken sağ eliyle arka koltuğa uzandı. Birkaç saniye içinde elinde beyaz bir montla tekrar önüne döndü. Montu umursamaz bir tavırla kucağıma attı.

Mont gereğinden fazla büyüktü. Birini tamamen içine alıp saklayacak kadar genişti. Giymem için mi atmıştı, yoksa evde yorgan olarak kullanırım diye mi tereddüt ettim. “Ne yapacağım bunu?”

Bu sorunun ne kadar saçma olduğunun farkına varır varmaz kendime sinirlendim. Soğuktan titreyen bir insanın önüne uzatılan mont hakkında düşüneceği tek şey onu giymek olmalıydı.

Yaman hafifçe başını yana eğdi, dudaklarının kenarında yine o alaycı kıvrım belirdi.

“Çeyizine koyarsın.”

Gözlerimi devirdim. “Düzgün cümle kuramıyor musun ya sen? Hep bir alay, hep bir küstahlık?” Bunları söylerken montu üzerime geçirdiğim gerçeğini göz ardı etmek isterdim. Öylesine büyüktü ki kollarım içinde kaybolmuştu. Ellerim dışarı bile çıkamamıştı.

Yüzündeki alaycı gülümsemeyle direksiyona döndü. “Senin sorduğun soru çok mantıklıydı yani?”

Tartışmayı daha fazla uzatmamak için sustum. Aşırı yorgundum. Üzerimdeki ağırlık yalnızca monttan kaynaklanmıyordu.

Malikâneye giden yolu tarif ettikten sonra arabaya sessizlik

hâkim oldu. Zaten bir yabancıyla daha fazla ne konuşulabilirdi ki? Hem güven vermeyen biriyleydin hem de vücudumun her hücresi dinlenmek için çırpınıyordu.

Araba büyük demir kapıların önünde durduğunda başımı kaldırdım. “Geldik.”

Gözlerini ne malikâneye ne de bana çevirdi, dümdüz önündeki yola bakıyordu. “Fark ettim.” Kapıyı açıp dışarı adımımı atmak üzereydin ki Yaman’ın sesiyle duraksadım. “Bir şey demen gerekmiyor mu?”

Elimi kapı kolunda tutarak çatık kaşlarımla ona baktım. “Ne gibi?”

Direksiyona yasladığı kolunu biraz daha bastırdı, kaşlarını hafifçe kaldırarak yüzüme baktı. “Ne bileyim, polislerden falan kurtardım ya seni. Teşekkür edebilirsin mesela.”

Yüzüne bakakalırken beni bir gülme tuttu. “Salak gibi kendi çağırdığınız polislerden kaçırmadan mı bahsediyorsun? Niye teşekkür edeyim ki?”

Söyleyecek bir şeyi olmamalıydı ki susmayı seçti. Fakat yine de gözlerinin içindeki o belli belirsiz keyif kaybolmadı.

Fırsatı kaçırmadım. “Sen özür dile,” dedim sırf sinir etmek için. “Boşu boşuna huzurumu kaçırdın.”

Bunu duyunca kaşlarını hafifçe kaldırdı. Beklediği tepki kesinlikle bu değildi. Birkaç saniye boyunca gerçekten bir şey söyleyip söylememek arasında kaldığını hissettim.

Bunun yerine, bakışlarını üzerimden çekmeden izlemeye devam etti.

Üzerimdeki montu çıkarmaya çalıştım. Önce bir kolumu çektim, sonra diğerini kurtarmaya çalışırken kumaşın ağırlığı beni iyice rahatsız etti. Küçük ya da minyon sayılmamama rağmen üzerimde battaniyeden farksız duruyordu.

Tam tamamen çıkarmayı başarmıştım ki, Yaman gözlerini kısarak başını yana eğdi. Beni boydan boya süzerken, “Kal-

sın sende, yakıştı,” dedi. Cümlesinin bitmesiyle bir elini uzatıp açık bıraktığım kapıyı kapatması bir oldu.

Ben kapının yüzüme kapanmasını idrak edemedim gaza basarak önümden adeta jet hızıyla geçti.

Gözlerim asfaltta bıraktığı ize takıldı. *Bugatti* kesinlikle çok iyi arabaydı.

Güvenlik kulübesinin önündeki demir kapıya yöneldim, bu saatlerde adamlar vardiya değiştiriyordu. Birkaç takım elbiseli koruma beni görüp selam verdi, onlara karşılık verecek kadar dahi halim yoktu.

Ben küçükken ailecek yaşadığımız saldırıdan beri malikâne 7/24 özel güvenlik görevlileri tarafından korunuyordu. Gelenler ve gidenler birbirinin yerini alırdı. Her biri işini yapar, kimlikleri önemsiz olurdu.

Burası benim evimdi; hiçbir zaman anahtarına sahip olmadığım evim. *Geç saatlerde geldiğimde kaçak gibi arka bahçe kapısından girdiğim evim.*

Annem ya da babam uyanırsa, sabaha kadar gereksiz sorgularla uğraşırdım. Telefonumun şarjı bitmişti, içerideki yardımcısı da arayamazdım.

Arka bahçeye açılan kapıya yöneldim. Orası malikânenin en تنها, en gölgede kalan kısmıydı. Havuzun olduğu tarafa yürüdüm, bahçeye bakan arka kapının üç aydır bozuk olduğunu biliyordum. Kapıyı hafifçe çekmek yeterliydi. Kilidi tutmaz, kolayca açılırdı.

Bunu yalnızca Şükrü ve ben biliyorduk, tamir edilmemesi ikimizin de işine geliyordu.

Sessiz adımlarla içeri girdim. Ev geceye gömülmüş gibi hareketsizdi. Karanlık koridorlarda ilerlerken boşluk hissi içime yerleşti. Gölgele duvarlara yapışmış halde sanki beni izliyordu.

Yorgunluk kemiklerime işlemişti. Merdivenleri çıkarken bacaklarım hafifçe titredi. Adım attıkça ağırlığım artıyormuş

gibi hissediyordum, bu evin içinde olmak üzerime görünmez bir yük bindiriyordu.

Odaya ulaştığımda kendimi içeri atıp kapıyı hemen kilitledim.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım. Soğuk havanın tenime bıraktığı izleri, gecenin üzerimde biriktirdiği ağırlığı silmek isteyerek hareket ettim. Ardından klimayı açtım. Arabanın içindeki sıcaklığa alışmışım fakat dışarı çıkar çıkmaz soğuk tüm bedene yeniden işlemişti. Kesin hasta olacaktım.

Parmak uçlarımda yürüyerek banyoya girdim. Sıcak suyu açarken aynadaki yansımamı fark ettim.

Gözlerimin altına sürdüğüm kapatıcıdan eser kalmamıştı, yorgunluğum apaçık ortadaydı. Boynum ise hâlâ kızarıktı.

Bu gece yaşanan her şey tenime kazınmış gibi görünüyordu.

Duşun altına girer girmez kaslarım gevşedi. Su üzerimde birikmiş yorgunluğu alıp götürüyordu. Duştan çıkıp üzerime kalın pijamalarımı geçirdiğimde hâlâ içimde bir ağırlık vardı. Saçlarımın ıslaklığını umursamadım, her türlü hasta olacağıma emindim.

Yorganın altına girdiğimde vücudum sıcaklığa gömülürken gözlerim kendiliğinden kapandı.

Gereksiz insanlarla yersiz bir aksiyonun içine düşmek... Beni mahvetmişti.

Daman Haris Batıkan

Million Light Yearning, Heinali

İşte bu hayatını mahvettiğin an, oğlum, dediğim anlar bir elin parmaklarını geçmezdi. Onunla konuştuğum, sesini duyduğum andan itibaren şimdiye dek hiç bu cümleyi kuracak bir hata yapmadığımı fark etmiştim.

Gözlerini kısması, başını bana çevirirken boynundaki derinin kıvrılışı, her asi lafının ardından kendisi fark etmese de dudaklarının içini ısırışı... Dövmelerindeki sembollerin anlamlarını, daha da önemlisi onun için anlamlarını ezbere bildiğim bir kadının kokusunu en yakından aldığım o an...

Sadece birkaç saat fakat kafamın içinde senelerce düşünebileceğim kadar uzun saniyeler.

Sesindeki tınıları ilk kez kulağımda ölçüp tarttığım, kusursuzluğa bu kadar yakından şahit olduğum o günde ydık. *O gecede.*

Yanından ayrılalı yalnızca bir saat, kırk iki dakika olmuştu. *Hatta tam şu an kırk üç dakika.*

Birisiyle konuşurken saplantılı bir suçluluk duygusu hissettiniz mi hiç? Ben hissettim.

“Bayağı Kızılkaya lan,” dedi yanımdaki koltuğa uzanan Doruk. “Siz önceden tanışıyor musunuz bu kızla?”

Kokusu; yasemin çiçeği notalarıyla iç içe geçmiş vanilya. Saçlarını savurduğunda, onunla sıkışık bir alanda kaldığınızda çok net şekilde alıyordunuz.

“Sana diyorum, oğlum, sarhoş musun sen?” Elini sallayarak dikkatimi çektiğinde gözlerim ona odaklandı. “Bir şeye mi sinirlisin?”

“Ne dediğini duymadım.” Duymuştum, sadece kafam algılamayacağım kadar başka bir yerdeydi; başka birinde.

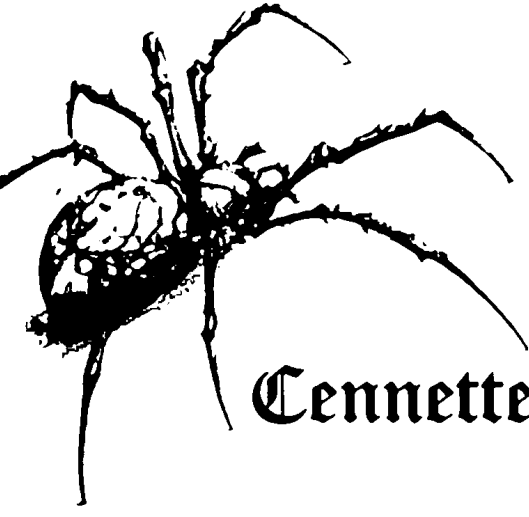
“Siz tanışıyor musunuz bu kızla?” Yüzünde apaçık bir merak vardı.

“Hayır, tanışmıyoruz. Ne işim olur Harun piçinin kızıyla?” *Harun Kızılkaya. Zihnimin diğer bir ucunu kemiren en büyük düşmanım. En sessizce işlediğim düşmanım. Hayatını sikkmek için sadece birkaç ay bıraktığım katil.*

“Bana anlattığın kız partide miydi, göremedim ben.” Cebinden çıkardığı sigara paketini kucağına koyarken gözlerimin içine bakıyordu. Şüpheli bir sesle, “Sen emin misin o kızın partilerde gezdiğine? Gittiğimiz hiçbir yerde yoktu,” dedi.

Aslında... Hepsinde vardı. Yalnızca Doruk Berahtaş ihtimal vermiyordu...

...Ona anlattığım kızın Kainat Kızılkaya olduğuna.

3

Cennetten Kobulan Melek

KAİNAT KIZILKAYA

Her gece aynı fısıltıyla uyanıyordum. Kulağımın dibinde ince ince süzülen, bıçak gibi keskin bir sesle... “Gözünü aç, gözünü aç, gözünü aç.” Başta bir kâbus sanıp direniyordum, yine de fısıltı hiç vazgeçmiyordu.

Tavanla göz göze geldiğimde dahi o ses kaybolmuyordu. “Gözünü aç, gözünü aç, gözünü aç.” *Oyun oynamaktan vazgeç, Kainat. Salağa yatmaktan vazgeç.*

Kendimi kafamın içindeki seslerden uzaklaştırıp uyutmaya çalışırken kapım birden yumruklanmaya başladı. Alacaklılar gelmiş gibi vuruluyordu. Şiddetli bir baş ağrısıyla yüzümü buruştururken yatakta gözlerimi kısarak doğruldum.

“Kainat! Neredesin sen?!” *Harun Kızılkaya'nın sesi.* Bu kez ortadan kaybolması kısa süreli olmuştu. Yataktan kalkıp kapının kilidini çevirdim, halihazırda kolu zorladığı için hemen içeriye daldı. Neredeyse bana çarpacaktı ki bir adım geriledim.

Karşımda sabahlığının kuşağı gevşemiş, öfkesi gözlerinden taşmış bir adam duruyordu. Bakışları ateş gibi yanıyordu ama onun öfkesi çabuk harlanıp çabuk sönen bir ateş değildi. İçin için yanan, değdiği her şeyi küle çeviren bir yangındı.

Yanma yaklaşırsan kül olurdun.

Beni sadece öfkesi böyle kor gibiyken yanına yaklaştırırdı. *Yakmak için.*

Dışlerini öyle bir sıkıyordu ki, sakalla kaplı yanakları çök-

müştü. “Benim telefonlarıma ne olursa olsun, nerede olursan ol bakılacak demedim mi?” Sanki ona borçlu doğmuştum. Öyle bir bağıırıyordu ki, sesi başımdaki ağrıyı daha da artırıyordu.

Dün gece telefonumda hiçbir arama yoktu. Sonra şarjı bitmişti ama ben o sırada evin önündeydim. Kaşlarımı çatarak cevap verdim. “Neyden bahsediyorsun sen? Arama falan yoktu telefonumda.”

Yatağıma ilerleyip yastığın kenarında duran telefonumu aldım. Şarj kablosunu çıkarıp açtım ve arama geçmişine baktım. Telefonu kaldırdım, sırtım ona dönük olduğundan ekranı o da görüyordu. “Bak, yok arama falan...” Gözlerim ekrandaki kırmızı yazıya kaydığında cümlem havada asılı kaldı.

Engellenmiş numara.

Ekrana yaklaşıp gözlerini kıstı. Yargılayıcı bakışlarını o acımasız ses tonu takip etti. “Engellenmiş.” Burnundan alaycı, sert bir nefes verirken telefonu elimden çekip aldı.

Midemin tam ortasında sinsice büyüyen kahkahayı bastırdım. Koskoca Harun Kızılkaya nasıl olur da kendi kızı tarafından engellenirdi?

Kaşlarını çatıp başını yavaşça iki yana salladı. “Paralar da yok ortada, Kainat Hanım da engellemiş bizi. Nerede ezdin paraları, ne yaptın o kadar parayı, doğruyu söyle!”

Paralar. Hep paralar. Kaç milyonun avuçlarından kayıp gittiğiyle ilgileniyordu, beni ne kadar kaybettiği umurunda bile değildi.

Üzerime yürümeye başladığında öfkesinin çapı büyüyordu. Gözlerimi onunkilerden ayırmayarak geriledim. Adımları sarsmaz ve korkutmazdı, nerede duracağını hep bilirdi.

“Paralar bende değil,” dedim onun gibi dişlerimi sıkarak. “Sağır mısın? Anneme de söyledim, anlatmadı mı sana?” Kaşları çatıktı, beni öldürecek gibi bakıyordu. Bakışlarında kendi ölümümü gördüğüm anlardan sadece bir tanesindeydik.

“Yalanlarını annen yer.” Alayla gülümseyip yüzünü kapıya çevirdi. “Senin annen bağımlı, onu bir şeye inandırmak en kolay. Ama ben onun gibi aptal değilim.” Eliyle çenemi sıkıca tutup yüzümü kendisine yaklaştırdı. “Ben yemem. İki tane koruma vardı o kapının önünde. Kim gelip de çalacak?”

Umursamazca omzumu silktim, çıldırması derinlerde bir yerde hoşuma gidiyordu. “Ben almadım, git o korumalara sor. Tabii yaşıyorlarsa.” Çenemi tutuşu daha da sıkılaştı, iz bıraktığından emindim. “Umarım çalan kişi hayrını görmüştür.” Gülümsediğimde yüzündeki alaycı tebessüm söndü.

Bir şeylerin farkına varmış gibi gözleri irileşti. “Bilerek yaptın.” Devamını getirmeden çenemi bıraktı, hemen sonra kalkan eli yanağımda patladı. Yüzüğünün olduğu eliyle vurmuştu ve gümüşün yanağımda bıraktığı acı, tokadın sızısından daha kötüydü. “Sen babana...”

Bir şeyler koptu; sanırım her şey. Gözlerim dolarken çılgınlık atarcasına bağırdım. “Baba mı? Baba mı diyorsun lan sen kendine?!” Gözlerim kocaman açılırken elim yanağıma gitti. “Biliyorum!” Diğer elim göğsüme kapandı, nefes almakta zorlandım. “Sen benim babam değilsin!”

Ağlamak istemiyordum, ağlarsam beni ciddiye almayacağını adım kadar iyi biliyordum. “Senin gibi babayı sikeyim ben.” Avazım çıktığı kadar bağırırken yüzündeki ifadeden ne yapacağını şaşırdığını anlamıştım.

Yaptığım şey bir tür manipülasyondur. Üste çıkma şansını yok etmiştim.

“Ben yaptım! Bilerek yaptım ve bundan zevk duydum. Paranı ben çaldırdım, her şeyin benim! Hiçbir sikim yapamazsın bana.” Yüzüme bir tokat daha attı ama bu sefer hissetmedim. Heyecan ve adrenalinden yüzüm, kollarım, bacaklarım, tüm bedenim uyuşmuştu.

Tüm serveti bana aitti. Kızılkaya mal varlığının hepsine sa-

hiptim. Onun gözünde tehlikeli değildim, beni ciddiye almıyordu. Bunları söyledikten sonra da almayacağını biliyordum. Başına bela aldığı bir gecede, annem dahil kimseye güvenmediğinden tüm mal varlığını benim üzerime yapmıştı.

“Senden korkmuyorum.” Öyle açık ve net kurmuştum ki bu cümleyi, dudakları bir parça aralandı. Ondan sadece küçükken korkardım; ölüme yaklaşan her çocuğun korktuğu gibi. “Aç gözlerini, Harun Kızılkaya. Ben annem değilim; beni ilaçlarla, manipülasyonla falan uyutamazsın. Ben senin öz kızın da değilim, beni daha fazla bu yalanla kullanamazsın.”

Şok olmuştu, bunları duymayı beklediği kişi ben değildim. “Senin beynini yıkamışlar,” dedi dümdüz, hissiz bir sesle. “Kim doldurdu seni bana karşı?”

“Benim beynim yok, değil mi? Kainat düşünmez, bilmez. Salak ya Kainat, anlamaz.” Yatağıma oturdum. Yanağımda geçmeyen, kanıyormuş gibi bir sızı vardı. “Ama ben yaptım, bile rek verdim paralarını. Bunu bu kadar büyütmen bile salakça.” Başımı hafifçe yana yatırdım, karşımda güçsüz durumda olan oydu. Artık avucunun içinde değildim, bunun farkındalığını yaşıyordu. “Şükrü’ye yukarı çıkmasını söylemedin, onu tanıyorum. Sen söylesen, iki eli kanda olsa gelip beni oradan çıkarırdı. Kimse gelmedi çünkü bunu da sen istedin.” Ondan nefret etsem de gözlerim doldu. “Bunu yapan ben değilim, anlamıyor musun? Sensin. Biliyorsun çünkü.” Sesimi yükseltirken gözlerimden yaşlar akıyordu. “Ben senin kızın değilim. Değilim, bunu öğrendiğinden beri bana çocuğunmuşum gibi davranmıyorsun.” Elimle yüzümü ovuşturdum. “Benim için hiçbir şey değişmezdi, biliyor musun? Bana kızınmışım gibi davransaydın, seni sevmeye devam ederdim.”

“Sen benim kızsın. Saçmalamay kes, kendine gel.”

“Değilim! Sana baba bile demiyorum. En son ne zaman dediğimi hatırlıyor musun?” Kaşları iyice çatıldı, hatırlamaya ça-

lışıyordu. Bu hali karşısında tebessüm ettim. “Hatırlayamazsın. Ben çok iyi hatırlıyorum ama sen hatırlayamazsın.”

“İyi değilsin sen, psikoloğunu arayacağım.”

“Ne oldu? Bağırıp çağırıyordun, ne oldu? Niye sakinleştin, Harun Kızılkaya? Bağırsana, bir kere dürüst olsana!” Çok güçsüz görünüyordu, gözlerimden yaşlar akmaya devam etse de gülmeden edemedim. “Hayatta kaldığın için öfkeliyim desene. Çatışma çıkacağını bildiğim mekânda seni elinde paralarla bıraktım, oradan sağ çıkamazdın ama yine de çıktın desene!”

“Yok öyle bir şey, ben hiçbir şey yapmadım sana.” Her kelimesini üzerine basarak, sakince söylüyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum, kafayı yemişim gibi davranıyordu. Etrafındaki insanları bu şekilde manipüle edecek, Kainat’ın psikolojisi yine bozuldu diyecekti. Kendini masum gösterecekti. Sonraki hamlesini çok iyi biliyordum, bu yüzden de bu evde bir gün daha kalmamam gerekiyordu.

Bir suç işletip ben yapmışım gibi gösterecek, beni antidepresanlarla uyuşturacaktı. Belki de bir hastaneye kapatırdı.

Anneme yapmaya çalıştığı gibi.

“Korkunun arkasına saklanmayı kes, sen yaptın. Beni sen çileden çıkardın!” Başımı iki yana salladım. “Hata bende değil, hiç olmadı. Baksana etrafına, seni seven bir tane insan var mı? Seni kendi karın, arkadaşların bile sevmiyor. Paran olmasa yüzüne bakacak bir kişi yok. Ama senin artık mal varlığın da yok çünkü gidiyorum. Benim olan hiçbir şeyi de sana bırakmayacağım.”

“Sen o kadar parayla hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun, geri zekâlı?” Yatağa eğilip saçlarımı eline dolayarak çekti. Parasından söz ettiğimde çileden çıkıyordu. “Sana verdiğim her şeyi elinden almam saniyelerime, tek bir sözüme bakar, Kainat. Beni kendine düşman etme.”

Ona istediğini verip üzüntümü göstermeyecektim. Bana küçükken öğrettiği gibi çenemi kaldırıp gülümsemeye devam

ettim. “İstedğini yap, bu saatten sonra beni durduramazsın.” Hemen sonra, “Çok mutluyum, neden biliyor musun?” diye sordum. “Babam sen değilmişsin, senin kanını taşı mıyormuşum. Bu çok mutlu etti beni. Aptal yerine konmana da çok sevindim, sen başkalarının karılarıyla yatarken annem de boş durmamış. Tek üzüldüğüm kısım, siz birbirinizi boynuzlarken arada harcayan ben olmuşum.” Saçımı çekip kafamı iyice yatırdı.

“Seni öldürürüm, benimle düzgün konuş.” Söylediğim gerçeklere öyle sinirlenmişti ki, gözleri kıpkırmızı olmuştu.

“Söylediklerime kızmadın, bunlar doğru olduğu için öfkeli-sin. Ağla istersen, rahatlarsın.” Desibelimi düşürüp kısık sesle devam ettim. “Ağladığın aramızda kalır, çekinme.”

Pes etmeyeceğimi anlamış olacak ki, saçımı bırakıp üstüm-den kalktı. “Siktir git evimden.” Gözlerim kapıya döndü. İzem Kızılkaya, annem, kapının eşiğinden ikimize bakıyordu. Babamın bana vurduğunu, saçımı çektiğini ve beni öldüreceğini söylediğini görmüştü. Çatık kaşlarıyla gözlerini bana dikmişti.

“Kovmuştun ya beni,” dedim onunla eğlenen bir sesle an-neme. “Kocanı duydun, siktir olup gidiyorum evinizden. Şim-dilik, evinizden.”

Kalktığım gibi yatağımın altındaki valizi çıkardım. Harun Kızılkaya hışımla odamdan çıkmıştı, göz ucuyla baktığımda anne-min içeri girdiğini gördüm. Dolabı açıp valize gelişigüzel birkaç kıyafet doldurdum, bu esnada annem yatağıma oturmuştu.

“İyi misin?” Öylesine sorduğu ses tonundan belliydi. Asıl sormak istediği şeye yol yapıyordu.

“Sormak istediğin soruyu sor, anne.” Makyaj malzemeleri-min olduğu çantalardan birini ve birkaç ayakkabıyı da valizime koyup kapattım.

Dolabımdaki kasadan valizin içine sığabilecek kadar para aldım. Gözlerim kasada kalmıştı; bu evdeki kasaların hepsini doğru zamanda boşaltacaktım.

“Nasıl öğrendin?” Sorunun tamamını sormaya dili varmıyordu.

“Onun öz babam olmadığını mı? Gereksiz sorularla zaman harcamayalım, anne. Sen benim sorumu cevapla da gideyim.” Valizi bir kenara koyarak yanma oturdum rahatça.

“Öz babanın kim olduğunu mu soracaksın?” Ellerini nereye koyacağını bilemeyip kucığında birleştirdi.

“Emin ol umurumda değil. Bir babaya ya da erkeğe ihtiyacım yok. Ben sen değilim sonuçta, yapamadığım şeyler için bir adamdan medet ummam. Ki *öz babam* diye biri varsa, Harun Kızılkaya’nın onu yaşattığını hiç sanmıyorum.” Bir şey diyecek gibi oldu fakat sustu.

“Sana soracağım soru şu: Benimle gelmek ister misin? İlaçları bırak, bu adamdan kurtul. Her şey benim üstüme değil mi zaten, ona ihtiyacımız yok.” Bu söylediğime bir şekilde çok şaşırdı, aniden bana dönüp yavaşça ellerimi tuttu.

“Bu o kadar basit değil.” Tereddüt ediyordu ama bunun için bir sebep yoktu.

“Ölüyorsun,” dedim. “Ölü gibisin, insanlarla konuşmuyorsun, benimle konuşmuyorsun. Yüzündeki ifadeyi bile anlayamıyorum. Sen de yaşadığını hissedemiyorsun ki zaten! Gel işte benimle.” Ben susana kadar dikkatle dinledi.

“Olmaz,” diye mırıldandı ellerini çekerek. “Sen git.”

“Onun tarafında mısın?”

“Ortada bir taraf yok, Kainat. Sen ona rakip olamazsın, kimse olamaz. Onu tanıdığını, çözdüğünü sanıyorsun ama yanılıyorsun.” Beni küçümsüyordu, asıl kendisi evli olduğu adamdan habersizdi. Neler bildiğime dair en ufak fikri yoktu.

“Ben gidiyorum,” dedim öfkeyle. Yataktan kalkarak valizimi aldım, bir taksiye binip Aren ve Melissa’nın evine gidecektim. Birkaç gün Melissalarda kalırdım. Sonra kendi evime çıkardım.

Masamın üzerinde duran beyaz montu az kalsın unutuyordum. *Dün gece Yaman Haris Batıkan'ın bana verdiği mont.* Onu üzerime geçirip kapıya yöneldim. "Sen de burada, bu adamın gölgesinde çürü. Belli ki bunu istiyorsun zaten."

Kapıyı hızla açıp dışarı bir adım atmıştım ki annemin sesini duydum. "Ölmedi." Duraksadığımda devamını getirdi. "Gerçek baban. Yaşıyor."

"Sikimde değil. Ne o ne de siz. Umarım geberir ama." Hâlâ o kadar sinirliydim ki duramadım. Arkama dönüp son kez anneme baktım. "Umarım sen de ölürsün, en azından rahat bir mezarın olur. Hapishaneden hallice bir evde çürümemiş olursun."

Bir Hafta Sonra

Farklı noktalardan aynı çukura düşen insanlar birbirini tanırdı. O düştükleri çukurun dibine batarlarken biri mutlaka diğerinin varlığına ihtiyaç duyardı.

Yaman Haris Batıkan bu çukura çok küçük yaşta, bir sokak arasının karanlığında boğularak düşmüştü. Kimsenin sizi duymadığı bir çukur düşünün; orada bir başkasının daha olduğunu keşfettiğinizde tek düşündüğünüz artık kendiniz olmazdı. O, Kainat Kızılkaya'nın sıcak bir evde değil de boğulması için içine atıldığı kuyunun dibinde olduğunu sezdiğinde her şey tepaklak oldu.

Düşmanınızın yanında gözüken biri belki de oraya mecburiyetten bağlıdır, bilemezsiniz. Öfkesiyle bağlı olduğu geçmişinden, Kainat Kızılkaya'nın gözlerini gördüğü ilk gün koptu. Saplantı kanma karıştığı sırada kaçtığı her şey önüne yığıldı.

Kaçtığı şey geleceğiydi. İntikama yönelik saplantısı, sinsî bir arzuyla gözlerini dakikalardır ayıramadığı kıza geçti.

Hastalıklı ruhlara sızan takıntı, insanı başka hiçbir şeyi göremeyeceği kadar kör, kimseyi duyamayacağı kadar sağır ederdi.

Yaman Haris Batıkan bir uyuşturucuyu tatmıştı. Zehri doğrudan zihnini ele geçiriyordu.

Kampüsün en kuytu köşesinde sessizce sigarasını içmeyi sürdürdü. Tam karşısında, gözlerini bir saniye bile ayırmadan baktığı Kainat Kızılkaya duruyordu. Siyah, jilet kadar düz, uzun saçları rüzgârla savrulurken kusursuz makyajıyla porselen bebek gibiydi. Mükemmel gülümsemesiyle arkadaşlarını dinlerken Yaman onun yüzünü kısık gözleriyle incelemeyi sürdürdü.

Altın oran. Kusursuzluk bu kızı ele geçirmiş olmalıydı. Başlarda sorunlu olanın kendisi olduğunu düşünmüştü; abarttığını, kafasında yine hiç tanımadığı birini tanrılaştırdığını sanmıştı. Fakat hayır, herkes ona bu gözle bakıyordu. Daha doğrusu, bakmaya çalışıyorlardı ama kimse görmüyordu.

Yaman birini gözlemlerken dışını izleyip içini çözen türden bir adamdı.

Yeterli tahmin ve gözlemlerle nakavt edemeyeceği kimse yoktu. Aklına sızamayacağı insan görmemişti. Lakin gelin görün ki, üç sene önce görüp kapısının önünden geçmeyeceği bir kızın ses tonu zihnine kazınmıştı; kız ise onu görmek şöyle dursun yanından bile geçmemişti.

Kendine bunu yediremeyip etrafındaki herkeste ondan bir iz aramıştı. Belki gülümsemesi, belki bakışları, belki de tavrı... Kimsenin sahip olamayacağı kadar nadirdi.

Gözlerini kapattığında beliren tek yüz ona aitti. Bir başkası olsa kafasına sıkardı çünkü hayatını karartan adamın kızına duyduğu ilgi kanına dokunurdu.

O bunu sahiplenmişti. Kendi bile fark etmeden Kainat'ı ayrı bir yere yerleştirmişti. *Kainat Kızılkaya olarak değil, yalnızca Kainat olarak.*

Kainat ve arkadaşlarının oturduğu masaya yaklaşan kişiyi görür görmez dikkati daha da yoğunlaştı.

Rüzgâr Emirgan.

Kainat'ın yirmi bir senelik hayatında yaşamına dahil ettiği tek adam, bu benim sevgilim dediği tek insan, eski sevgilisi. Yaman'ın kıskandığı tek kişi.

Masaya yaklaşıp bir şeyler zırvalıyordu yine, birkaç kişiyle tokalaşsa da gözleri Kainat'a kayıyordu. Ona dönükken göz kırıp başını yana eğdiğinde yavaşça, “N’aber?” dediğini anladı Yaman.

Kainat, Rüzgâr’a bakarak umursamaz bir tavırla konuştuğunda masadaki herkes güldü. Kaşları çatılan Yaman sigarasını yere atıp ayağının ucuyla söndürürken ellerinden birini pantolonunun cebine soktu.

Bu kadar gülünecek ne demiş olabilirdi?

Bu derin konsantrasyonunu bozan şey ceketinin cebindeki telefonunun titreyerek çalması oldu. Elini deri ceketinin cebine atıp çıkardığında ekrandaki *Doruk* yazısını görür görmez cevap verdi. “Efendim,” dedi gözleri hâlâ o masadayken. Artık odağı Kainat’ta değildi fakat tam o anda Kainat’ın mavi gözleri onu buldu. Yaman’ın kalbi göğüs kafesini kıracak kadar büyük bir şiddetle çarpmaya başladı. Yine de sesindeki sakinliği korudu, kendini ele vermedi.

“Dersin bitti mi?” diye sordu Doruk telefonun diğer ucundan. “Okumana gerek yok ki senin, kardeşim. Ne yapacaksın mimarlığı ya? Vurgun yapacağın yerlerin krokisini mi çıkaracaksın?”

“Oğlum, sen tarih öğretmenliği okuyorsun lan. Ben bunu sorguluyor muyum?” Kainat onun neden burada olduğunu anlamadığından gözlerini kırptırınca Yaman’ın sesindeki alaycılık artmıştı.

“Ben okumazdım ki, siz okuyorsunuz diye Hangar’da sıkılmamak için ilk tutan bölümü yazdım. Bilmiyorsun sanki. Atanamam zaten.” Telefonun diğer ucundan gülüşen birkaç kız sesi geliyordu.

“Bitti, sen neredesin? Hallettin mi?” Yaman, Doruk’tan yana şüphesi olmasa da o *hallettim* cümlesini duymak istiyordu.

Doruk’un kendinden emin ses tonuyla verdiği cevap gecikmedi. “Her zaman.” Telefonun diğer ucundaki gülüşen kızların sesi bu kez daha net geldi. “Şimdi biraz eğleneceğim, yoruldum.”

“Bu eğlencelerin yüzünden aksadı işler geçen hafta, unuttun sanırım.”

“Ne yapmışım? Senin gibi ayda bir sevişmiyorum ya.” Doruk Berahtaş alaycı bir ses tonu takındı. “Cinsel hayatım aktif diye suçlu mu oldum şimdi?”

“HIV kaptyığın zaman bu konuşmayı tekrar yapalım.” Yaman arkasını dönüp kampüsün içine doğru yürümeye başladığı esnada Kainat arkasından gitmek için ayaklanmıştı. Ona burada ne işi olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu. Aklınca kendisini takip ettiğini düşünüyordu.

“Kıskanmayı bırak, Batikan. Gerçi bu egoyla kıskandığını da kabul etmezsin sen şimdi.” Yanılıyordu zira Yaman Haris Batikan’ın kıskandığını içten içe kabul ettiği biri ne yazık ki mevcuttu.

“En azından her nefes alanla değil de seksi bulduğum hatunlarla takılıyorum, Doruk Berahtaş. Eğlencen uzun sürmesin, Hangar’a erken gel.” Telefonu kapatınca yüzünde alaycı bir tebessüm oluşmuştu. Sensörlü kapı yavaşça açılırken Yaman’ın koluna bir el sarıldı.

Yaman refleksiyle eli ters çevirerek arkasına döndü, Kainat acıyla inlerken kaşları çatıldı. Tüm şalterleri attı, kalbi ile beyni aynı anda alarm verdi.

Bu Kainat Kızılkaya tarafından fark edildiği ikinci andı.

Onu ilk gördüğü yerde, onun tarafından fark edilmişti.

Hızla ters çevirdiği eli bıraktığında Kainat kendi eline sıkıca sarıldı, neredeyse kırılabileceğini sanmıştı. “Sakat bıraksaydın?” Sesinden canının yandığını anladı Yaman.

“Bir sıkıntı mı var, hayırdır?” Sesi umursamaz çıksa da içinden kendine bir küfür savurmuştu.

“Evet, bir sıkıntı var. Tam olarak karşımda duruyor.” Kainat bir elini beline koyduğunda gözleri kısıldı. “Okulumda ne arıyorsun? Beni takip etmeye mi başladın?”

“Proje tasarımı dersim için gelmiştim,” diye karşılık verdi Yaman. Gözleriyle karşısındaki Kainat’ı yavaşça süzdü, alaylı tavrını bozmadı. Neredeyse küçümseyiciydi bakışları, oysa düşündüğü tek şey yakından çok daha güzel olduğuydu. “Seni neden takip edeyim ki?”

“Proje tasarımı mı? Bir saniye.” Kainat’ın şaşırdığı her halinden belliydi. “Sen bu okulda mı...”

“Evet, Kızılıkaya. Ben de bu okulda okuyorum. Ne sanıyorsun, her karşılaştığın insanın seni takip ettiğini falan mı?” Kainat son söylediğini duymazdan geldi. Hâlâ aynı okulda olmalarına şaşıırıyordu.

Bu hırsızla aynı okulda mı okuyorlardı? “Bunca senedir aynı okulda mıydık? Yatay geçiş falan mı yaptın?” Kainat Kızılıkaya onu daha önce hiç görmediğine emindi.

“Hayır, yıllardır aynı okuldayız. Sen fark etmedin.”

“Seni niye fark edeyim ki?” Bu kez umursamaz tavır takıyan Kainat’tı, omuzlarını silkti. “Neyse, beni takip etmediğini öğrenmem iyi oldu.”

Yapıp yapmamak arasında kalsa da Yaman elini uzatıp Kainat’ın uzun siyah saçlarına doladı. Diğer elini de beline koyup onu hafifçe kenara çekti. Yanağına eğildiğinde karşısındaki kızın tüyleri diken diken oldu.

Yaman’ın fısıldayışı yanağından kulağına aktı. “Kendini fazla önemsiyorsun, Kızılıkaya.” *Işın kötü tarafı*, dedi Yaman içinden. *Sanırım ben de önemsiyorum.*

“Benim yerimde olsan, sen de kendini fazla önemserdin.” Kainat bu cümleyi kurduğu sırada bir aydınlanma yaşadı. Bir

haftadır baş ağrısından uyuyamıyor, derslerine odaklanmak bir yana Pedro'yla yaptığı planlara adapte olmakta dahi zorlanıyordu.

Şimdiyse karşısında duran adamın birkaç lafıyla beyni resmen hafıflemişti. Zihnindeki o sis kalkmış, görüşü bile netleşmişti.

“Senin yerinde olmak isteyeceğimi sanmıyorum.” Yaman konuştuğunda bunu ciddi anlamda umursayamadı, son bir haftadır ilk kez algısı bu kadar açıktı.

“Kimse olamaz zaten.”

Yaman geri çekilmeden önce derin bir nefes aldı. *Yasemin*, diye geçirdi içinden. Bu kız yasemin kokuyordu ve bu, Kainat'ın baharatlı parfümünün yarattığı koku katmanının altında kalıyordu.

Yaman bu kokuyu alan tek kişi olduğunu düşündü. Herkes ona yaklaştığında baharatlı bir koku alırken, teninin asıl kokusu olan yasemini soluyan sadece o olmalıydı. Elini saçından yavaşça okşayarak çekti, belindeki eli de aynı anda düştü. Mavi gözlerine son kez baktığında, karşısındaki kızın ürperdiğini hissetti. Gözlerini kocaman açmış, dudaklarını bir parça aralamıştı. Kendi mavi-yeşil gözleri yavaş yavaş altın oranı, yani Kainat Kızılkaya'yı incelemeye başladığında kendine gelmek için yutkunup bakışlarını kaçırdı.

Tek kelime etmeden uzaklaşmak için arkasını dönmüştü ki Kainat bir anda, “Montun...” diye lafa girdi. Devamında ne diyeceğini bilemedi.

“Sende kalmasını söylemiştim.”

“Montunun arkasında niye, *Herkes adam olsun, ADAM gibi Adanalıyız*, yazdığını merak ettim sadece.” Doğruydı, Kainat'ın hiç montunun arkasına bakma şansı olmamıştı. Evden kovulduğu gün uzaklaşırken taksici arkasından, “Abla, sen de mi Adanalısın?” diye bağırmişti.

“Ha, o mu? Doruk onu taşak geçmek için almış. Bir de dar geldi. En azından sana vereyim de üşümen geçsin dedim.”

Kainat’ın takıldığı nokta çok daha başkaydı. “Dar mı? Nasıl dar geldi, yorgan gibi bir şey o ya!”

“Yüz kiloyum ben, kızım. İki metreden fazla boyum var benim. Sana bol gelen bir şeyin bana tam gelme ihtimali mi var?”

Kainat şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Yüz kiloyu hesaplama başladı; o kadar göstermiyordu da. Kaslı olduğu için kötü bir görüntüsü yoktu. Hatta bayağı iyiydi.

Baştan aşağı birkaç kez Yaman’ı süzdü. Kaslı, heybetli bir yapısı vardı. Belinde gümüş, *vintage* bir kemer takılıydı. Kaşları çatıldı; *Brooks Brothers* markasının *vintage* kemerleri dünyada nadir bulunurdu. O nereden bulup çalmıştı ki?

“Nereye bakıyorsun sen?” Yaman’ın konuşmasıyla pürdikkat baktığı vücudundan gözlerini ayırdı. *Siktir*, dedi içinden. Yanlış anlaşılmıştı. Kemere bakıyordu ama altındakine bakıyormuş gibi olmuştu. “Gerçekten yüz kilo bir öküz olabilir misin diye süzdüm,” diyerek toparlamaya çalıştı.

“Gözlerinin takıldığı yer için soruyorsan, orası o kadar ağır değil.” Kainat’ın renk değiştiren yüzünü görünce sırttı.

“Kemer yani, kemerden bahsediyorum.”

“Aynen.” Yüzünde gevşek bir sırıtış belirdi, kemere değil de başka bir şeye bakıyor olsaydı yine bozuntuya vermezdi. Hatta ona ayak uydururdu.

“Ne aynen? Kemere baktım diyorum, yalan mı söyleyeceğim?”

“Ben de aksini söylemedim.”

Kainat bu andan sıyrılmak için telaşla telefonunun ekranına baktı. “Dersim başlayacak,” dedi apar topar.

“Git o zaman dersine.”

“Gideceğim zaten.” Her salaklaştığında sık sık *zaten* diyordu. “Hatta gittim.” Birden arkasını dönüp kapıya doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Arkasından bakakalan Yaman bu kızın her zaman böyle

davranmadığına emindi. Yüz yüze konuştukları her an saf bir kız gibi oluyordu ama onu yalnız olduğu pek çok anda görmüş, analizini yapmıştı. Hakkında fazla bilgiye sahipti.

Bir senedir babasının arkasından çevirdiklerine bile şahitti. Tesadüfen telefonuna sızdığında *P* harfiyle karşılaşmıştı. *Pedro Vasquez*. Kainat Kızılkaya Türkiye’de babasının akli beş karış havada kızını oynarken, Pedro Vasquez’le işbirliği yapıyordu. Tüm planlar Kainat’a aitti, onları işleyen ise Pedro denen adamdı.

Zekâsı bile kendine çekiyordu.

Telefonu tekrar çalmaya başladığında sıkıntılı bir nefes verdi, günde en az elli kere çalıyordu.

Arayan Fırat’tı. Açtığı gibi Fırat’ın keyifli sesi kulaklarına doldu.

“Hadi yine iyisin lan.”

“Ne oldu, amına koyayım? Ne bu keyif?”

“Kızılkaya’nın kızını evlatlıktan reddettiğine dair bir duyum aldım. Ama iyi haber bu değil. Harun Kızılkaya’nın tüm mal varlığı bu kızın üstüne. Göt korkusundan hiçbir şeyi kendi üstüne yapmamış, zeki piç.” Fırat duraksayınca ekrana baktı, sonra konuşma devam etti. “Bu kızdan yürüyoruz, abiciğim. Hangara gel.”

KAINAT KIZILKAYA

Aren elimdeki telefonu çektiğinde oflayarak isyan ettim. “Bir rahat bırakın beni ya, yatmak istiyorum.” Evde kalmaya başladığım günden beri normalin bir tık altında olan moralimi düzeltmeye çalışıyorlardı. Kös kös oturmam onlara batıyordu.

Moralim bozuk değildi, sadece öfkeliydim ve sabredemiyordum.

“Sen yatınca ben sıkılıyorum, Kainat. Onu ne yapacağız?” Elimden aldığı telefonu karıştırmaya başladı. “Sıkıcısın falan ama seviyorum seni.”

“Sağ ol ya, sen de iyisin.” Gözlerimi devirip *L* koltuğa daha da yayıldım, Melissa’nın kedisi Süleyman kucağıma çıktı. “Sülo,” dedim sarı tüylerini okşarken. “Neler çekmişsin lan, her kapiya gelişimde yardım çılgılığı gibi miyavlamandan anlamalıydım...”

Aren uzanıp ayaklarını bacaklarımın üstüne attı. “Rahibe misin kızım sen? Bir tane doğru düzgün erkek yok şu mesajlarda.” Umarım arşivlenen mesajlara girmezdi zira orada bekleyen gizemli *P* harfine tıklarsa biraz çirkefleşmem gerekebilirdi.

Ayrıca muhtemelen *WhatsApp* mesajlarımı bakıyordu, *Instagram*’a girse durumun farklı olduğunu anlayacaktı.

“Aha,” dedi bir anda yükselerek. Neye bu kadar şaşırmıştı acaba? Şükrü’ye attığım, “Gelirken iki bira al,” mesajına yükselmediğine emindim.

Yüzünü telefonun ekranına yaklaştırdı, önce kaşları çatıldı; gerildiğini anladım. Bir bana, bir telefona baktı. Gözlerimin üzerinde olduğunu görünce yüz ifadesi değişti ve gülümsedi. “YHB kim lan? Mesaj atıp silmişsin.” Süleyman’ı kenara koyarken Aren’in kucağımdaki bacaklarını ittim.

“O kim ya?” diye sordum ben de. “Profil fotoğrafı var mı?” Doğrularak Aren’in elinde tuttuğu telefonuma bakmaya çalıştım.

“Yuh,” dedi bu kez.

“Ya yuhlayacağına gösterece. Okuldan biridir, not falan istediye...”

“Ne okulu kızım? Okulda şundan var da biz görmediyse, Allah belamızı vermiş zaten.” Kocaman açtığı gözleriyle bir telefona, bir bana baktı. “Sen mesaj atıp silmişsin. Geçen hafta. Başka konuşma yok.”

“Gösterece.” Ekranı bana çevirdi. Kelimenin tam anlamıyla kanım çekildi.

Basbayağı kalakaldım.

Gösterdiği fotoğraf Yaman’a aitti, parmaklarının arasında

bir sigara vardı ve camdan duvara yaslanıyordu. Buraya kadar gayet normaldi.

Fakat arkasındaki manzara...

Arkasında Burj Khalifa vardı! Hangi hırsızın Burj Khalifa'yı gören otelde kalacak kadar parası olurdu? Banka mı soymuştu?

"Yuh," dedim gördüğüm şey karşısında. Ben bile Burj Khalifa'ya gitmemiştim.

"Bence de yuh! Ne zamandan beri *Miss World* yakışıklılarıyla takılıyorsun? Gözlerine bak, Rabbim elalemi özene bezeneye yaratıyor işte." Şüpheyi bana baktı. "Sen ne yazıp silmişsin buna? Adıyla bile kaydetmemişsin çocuğu." Yaman'ı, karanlıkta yüzünü çok net göremediği için tanıyamamıştı galiba. Ayrıca toplasanız beş dakika aynı ortamda kalmamışlardı.

Her şey bir yana, iki sorun vardı.

Birincisi, Yaman Haris Batikan'ı ben kaydetmemiştim. İkincisi, muhtemelen şifremi biliyordu ve telefonumdan kendisine bir şey atmış olma ihtimali çok yüksekti.

Telefonu Aren'in elinden alıp hemen ayağa kalktım. "Ben telefonla konuşup geliyorum."

"Burada konuş ya!" O arkamdan seslenirken çoktan koridora çıkmıştım. Melissa'nın odasına girip yatağa uzandığımda elimdeki telefonun ekranıyla bakışıyordum.

Bir saniye daha beklemeden arama tuşuna tıkladım. Uzun bip seslerini dinlerken gözlerim tavandaydı, yüzü direkt orada canlanıyordu. Arama açıldı.

"Kızılkaya?" Nefes nefeseydi. Siktir, biriyle sevişirken aramış olamazdım değil mi?

"Niye nefes nefeselin sen?" Sormam gereken şey bu değildi!

"Spor yapıyorum, Kainat." Ne düşündüğümü anlamış mıydı acaba? Herkesin akli benim gibi oralara kaymıyordu gerçi.

"Telefonuma nasıl girdin sen?" diye başladım. "Bir de tele-

fonumdan kendine bir şeyler atmışsın. Ruh hastası mısın sen? Bir sürü özel fotoğrafım var, onlardan birini kendine atıp atmadığını nereden bileceğim?”

“Bilemezsin,” diye mırıldandı keyifli bir sesle. “Özel fotoğrafların tanımı nedir tam olarak?” Aptala yatıyordu, gayet anlamıştı ne olduğunu.

Utanmamı ya da lafı gevelememi mi bekliyordu? “Çıplak fotoğraflarımdan bahsediyorum. Gayet de anladın.”

“Hımm, başka?”

“Ne başka, Yaman? Galerimi karıştırdın mı, karıştırmadın mı?”

“Birkaç fotoğraf gördüm ama bahsettiklerin gibi bir şey miydi tam hatırlamıyorum. Biraz daha detaya girersen görüp görmediğimi söyleyeceğim.” Her ne yapıyorsa bırakmış olmalıydı çünkü nefesi düzene girmişti.

“Oyun mu oynamak istiyorsun?” diye sordum telefonu hoparlöre alıp galerime girerken.

“Oyun anlayışının ne olduğuna bağlı, Kızılkaya. Benimki biraz farklıdır.” Sesinde yorgunluk vardı, uyumak üzereymiş gibi erkeksi bir tınıyla konuşuyordu.

“Ben oyunlarımı tanımadığım erkeklerle oynamıyorum, şansına küs.” Oda bir anda öyle sıcak olmuştu ki, saçlarımı elimle tepemde toplayıp başımı yastığa öyle koymak zorunda kaldım.

“Fotoğraflarına bakmadım,” dedi net bir sesle. “Beni başkalarıyla karıştırma, ben iki fotoğrafla kendimi tatmin edecek yaşta değilim. Kadınların galerisini karıştıracak bir sapık hiç değilim.” Cümlesinin bittiğini sanmıştım ki iç çekip devam etti. “Ayrıca böyle oyunlarda şansa ihtiyacım yok çünkü ben ne istediğimi bildiğimde kazanmak için şansa değil, sadece zamana ihtiyacım olur.”

“Çok yanlış bir strateji,” dedim umursamazca. “Beni azdırmak için zaman yetmez, biraz cesaret lazım.” *Gizli saklı izlemek yetmez.*

Hattın diğer ucundan çok yüksek olmayan, erkeksi bir kahkaha işittim. Alaycı bir tavra bürünse de açtığı konu çok belliydi.

“Seni azdırmak için hiçbir şey yapmama gerek yok,” dedi sesindeki o ukala özgüvenle. “Benim oyunu kazanmaktan kas-tım etki yaratmak değil, sahip olmaktı.” Burnundan kısa ama sabırsız bir nefes verdi. “Bu arada, *oyunu kazanmak* derken seni azdırmaktan bahsetmiyordum. Orada takılı kalan sensin.”

“Siktir git. Çok konuşma da telefonuma nasıl girdiğini söyle. Şifremi falan mı biliyorsun?”

“Aslında çok zekisin, Kainat. Sadece... Neden telefon şifreni doğum günün yapacak kadar klişe davrandın, onu çözemedim.” Boş yere bir de itin kopuğun maskarası olmuşum.

“Sana mı soracağım şifremi? Neyin özgüveni bu ya, benim telefonuma giren sensin! Bu bir suç, biliyorsun değil mi?”

“Hırsız olduğunu bildiğin bir adama suçları anlatman süper oldu. Biraz daha devam etsene, hangi maddelere göre suç?” Açık açık benimle alay ediyordu.

“Yaman,” dedim sakince. Devamını getirecekken telefonun diğer ucundan yavaşça, “Hı?” diye mırıldandığını duydum. “Sen benim doğum günümü nereden biliyorsun?”

“Her doğum gününde yetmiş tane *story* paylaşıyorsun, seni tanımayıp öylesine takip eden biri bile doğum gününü bilir.” Galiba *seni tanımayan biri* derken kastettiği kişi kendisiydi.

“Beni tanımayan birinin *Instagram* hesabımda işi ne? Ayrıca hesabım gizli! Sen cidden sapıksın, kuytu köşede beni izlediğini de yakalamıştım.” Son cümleyi söylerken sesimi biraz alçaltmıştım, Aren ve Melissa’ya da anlatmak zorunda kalmalıydım.

“Diyelim ki sapığım,” diye başladı eğlenen bir sesle. Sessiz bir yere geçtiğini fark ettim. “Bir sapıkla telefonda konuşman ne kadar mantıklı? Ya da bir sapıkla konuşurken konuyu de-

vamlı belden aşağı yerlere çekmen?” Bu söylediğini kabul etmiyordum, farklı kelimelerle cambazlık yaparak konuyu oraya getiren oydu. Ben açık açık konuştuğum için fesat durumuna düşüyordum.

“Bu şekilde konuşmam hoşuna gitmiyorsa söylersin, Batıkan. En azından ben senin gibi üstü kapalı, kaçak göçek konuşmuyorum. Senin bu şekilde ettiğin lafları açık açık söylediğim için sana öyle geliyor.” Telefonu bir yere bırakmış olmalı ki, tok bir ses duydum. Konuşması da artık biraz daha uzaktan geliyordu.

“Hoşuma gitmediğini söylemedim, sadece merak ediyorum.”

“Neyi merak ediyorsun?” Sesimde merak vardı, bunu fark etmemesini diledim.

“Kim olduğumu öğrendiğinde de benimle bu kadar cüretkâr konuşabilecek misin? Bunu merak ediyorum.” Öyle ciddi söylemişti ki, kendimi bu cevaba kahkaha atmaktan alıkoyamadım.

“Niye, kimsin sen?” diye sordum kahkaham son bulduğunda. Kapıya bir göz atıp sesimi alçalttım. “Alt tarafı hırsızısın, Yaman. Sokakta milleti gasp eden çoluk çocuk da hırsız. Ekstra bir farkın olduğunu düşünmüyorum, kendini fazla gözünde büyütme bence.”

“Kapatmam lazım, nasıl olsa öğreneceksin.”

Burnumdan sert bir nefes verdim, sesime tamamen alaycılık hâkimdi. “Niye kapatıyorsun, seninle alay etmem zoruna mı gitti?”

“Duşa gireceğim, Kainat. İlla kapatmayalım diyorsan görüntülü arayabilirim?” Her seferinde üste çıkıyordu, öfkeyle telefonu yüzüne kapattım.

Bir insanla konuşurken yorulabilir miydiniz? Ben yorulmuştum. Öyle ki telefonu kapattığımda nefes almayı yeni hatırlamış gibi soluk soluğa kalmıştım. Her ne kadar alay ettiysem de neyden bahsettiğini deli gibi merak ediyordum.

Kim olduğumu öğrendiğinde demişti. Kiminle konuştuğumu bilmiyordum, hırsız olduğunu söylemişti ve onun hakkında adı dışında bildiğim tek şey buydu.

Yatakta doğrulacakken telefonumdan yükselen bildirim sesiyle duraksadım.

YHB: *Meraktan uyuyamayacaksan Pedro'ya sor, tanıdığını eminim :)*

Bir saniye, Pedro'yu nereden biliyordu?

Telefonumun onda kaldığı gecenin sabahında Pedro'yla olan tüm mesajlaşmaları silmiştim ve iki gündür hiç konuşmamıştık.

Öyle bir hızla Pedro'yu aradım ki, mesaj kutusundan ne ara çıktığımı bile göremedim. Ellerim heyecan ve telaştan tir tir titremeye başlamıştı.

İlk aramam cevapsızda kaldı. İkinci kez aradığımda biraz uzun bekledim fakat açıldı.

Pedro'nun uykulu sesi kulaklarıma doldu. "Efendim, Kainat? Bu saatte ne oldu?" Öksürerek boğazını temizledi.

"Sana bir isim vereceğim, onu acil araştırmamız lazım. Seni tanıyor."

"Beni herkes tanır. İspanya'dan mı?"

"Ne İspanya'sı, Pedro? Kafayı yiyeceğim, alakası bile yok. Adam Adanalı herhangi bir hırsız. Sadece seni değil, seninle tanıştığımızı bile biliyor. Mesaj attı bana!" Sıkıntıyla yatakta doğrulurken sıcaktan kavruluyordum, hem de kasım ayında.

"İsim ver."

"Yaman Haris Batikan. Sen tanıyor musun bu adamı?" Tanımasının imkânı yoktu, ta İspanya'daki iş insanı ile burada üniversite okuyup hırsızcılık oynayan Yaman'ın ne gibi bir tanışıklığı olabilirdi ki?

"Ne?" diye sordu, artık uykulu değildi.

"Duydun, adı bu. Tanımıyorsun, değil mi?"

"Ne işin var kızım senin böyle tiplerle? Tanımıyorum bu

piçi, tekinsiz bir tip. Ne yapacağı belli olmaz, delinin teki.” Vukuatlarımdan sıkılmış olacak ki, sıkıntılı bir nefes verdi. “Nereden tanıyorsun bunu?”

“Aynı okuldaymışız, ben de bilmiyorum kim olduğunu. Senin beni aradığın gece karşıma çıktı; haber vermiştin ya paraları çaldırmam için. Ondan sonra da bir partide karşılaştık. Uyuşturucu baskını oldu, kaçmama yardım etti. Bugün de okulda karşıma çıktı, aynı okulda olduğumuzu bile yeni fark ettim.”

“Okul mu?” diye sordu garip bir sesle. “Sen nerede okuyorsun, kızım? Böyle tiplerin ne işi var okulunda?”

“Şu an sorgulaman gereken benim okulum değil, Pedro. Sen ne biliyorsun bunun hakkında? Beni tanıyor çünkü. Bakışları da öyle. Tanıyor gibi bakıyor.” *Ruhumu görüyor gibi bakıyor, rahatsız edici ama sanki olması gereken de buymuş gibi.*

“Doğuş,” dedi sesi biraz alçalarak.

İlk İspanya’ya gidişimde tanımıştım Aselda’yı. Henüz on dört yaşındaydım. Tanıdık hiçbir şey yoktu etrafımda; dili, havası, insanı başkaydı. O dönemde Aselda’yla yollarımız kesişmişti, kısa sürede yakınlaşmıştık. Sözünü ettiği kişi, yani Doğuş Saraylı, onun erkek arkadaşıydı. *Milli boksör*. Pedro’yla da Doğuş’un işlettiği mekânda tanışmıştık, sade ama dikkat çeken bir yerdi.

“Doğuş’un kuzeni Savaş’ı biliyor musun?”

“Adını duydum,” dedim. Aselda’yla konuşurken bir iki kere lafı geçmiş, üzerinde pek durulmamıştı. “Onunla ne ilgisi var?”

Cevap hemen gelmedi, kısa bir duraksama oldu.

“İki kere Savaş’ın yanında görmüştüm bu adamı. Biz Doğuş’la iş konuşurken ismi de geçmişti. İki-üç sene oluyor ama. Artık yakın değiller, Savaş yüzünden bitmiş arkadaşlıkları. Geçen sene Doğuş’un Çember’de yaptığı dövüşte görmüştüm işte en son.” Doğuş Saraylı’nın Çember dövüşlerini biliyordum,

senede bir kez yapıyordu. Uzun zamandır izlemeye gitmediğimden görmemiş olabilirdim.

“İyi ki çok şey bilmiyormuşsun, Pedro. Utanmasan kimlik bilgilerini dökeceksin.” Sesimdeki alaycı tınıyı görmezden gelerek ciddiyetle konuşmayı sürdürdü.

“Adam çete lideri. Yurtdışına da çalıştığını duydum. Ayrıntı bilmiyorum, fazla da sikimde olmamıştı. Sana tavsiyem uzak durman. Gerekirse yolunu değiştir, selam verme. Yanına yaklaşmak sorun çıkarabilir, bu şu an için bizim aleyhimize olur.”

YAMAN HARİS BATIKAN

Başımdan geçen onca saçmalığa rağmen Hangar’ın içine adım attığım an ortamın yarattığı alışılmış keşmekeş yüzüme tokat gibi çarptı. Etrafa sinmiş sigara kokusuyla birlikte duvarlara çarpan kısık müzik sesi, boğuk kahkahalar ve birbirine karışan küfürler... Burası benim kaçış noktam olmalıydı fakat şu sıralar tam anlamıyla bir sirke dönmüştü.

Daha içeri girer girmez Burak’ın tavandan süzülen sesini duydum. “Kanka, hoş geldin. Denemek ister misin? Bak, çok iyi!”

Kollarını iki yana açmış, kurduğu hamağın içinde yavaşça sallanıyordu. Merdivenlerin yanına, açık üst kata çıkan boşluğun hemen altına asmıştı. Yüzündeki geniş sırıtış, içinde bulunduğu garip tatmini açıkça ortaya koyuyordu. Ot içmişti.

“Yarasa gibiyim. Çok iyi, çok,” diye ekledi. Üzerindeki tişört kaymış, göğsünün yarısı açığa çıkmıştı. Tavana degecekmiş gibi yukarı uzandı, sonra bir anda kollarını çırpmaya başladı.

“Amına koyduğumun hangarını sirke çevirdiniz. Ne lan bu rahatlık?” Sesimi yükselttiğimde sikine takan pek olmadı.

Bu kez bağırarakken hangarın büyük kapısı bir hışımla açıldı, içeri dalan Fırat’tı. “Benim cigaralarımı hangi piç aldı?”

diye bağırdı, sesi ortak alanı inletti. “Bir kutu cigara sardım lan ben!”

Daha cümlesini bitirmeden Burak hamağın içinde döndü ve ona sırtıp göz kırptı. “Kanka, hoş geldin,” dedi aynı umursamazlıkla. “Denemek ister misin? Bak, çok iyi.”

Fırat gözlerini yumup sabır çekmesinin hemen ardından, “Ebeni siktim şimdi,” diyerek merdivenlere yöneldi.

Basamakları ikişer ikişer çıkarken yumruklarını sıkıyordu. Son bir haftadır aynı senaryoyu üçüncü yaşıyışımızdı. Cihan Baba tatilde olduğundan karışmak da içimden gelmiyordu.

Fırat hamağın tavana bağlı olduğu kancaya uzanıp kavradığında Burak çığlık attı. “Atayım mı lan seni aşağıya?” diye sordu Fırat dişlerini sıkarak.

Burak hiç umursamadan kollarını çırpmaya devam etti. “Ben uçabiliyorum ki!”

“Hepsini mi içtin bir de? Ölmüyor da puşt!” Hışım la bana döndüğünde ellerim cebimde boş boş ikisini izliyordum. “Sen bu çetenin lideri değil misin, amına koyayım? Siksene şunun belasını!”

“Bana ne lan. Bırak içsin çocuk, para mı yok? Git al yenisini.” Masanın başında bilgisayarıyla oturan Adel’in yanma ilerledim.

Fırat bana karşılık vermek için nefes aldığı sırada Burak gevşek gevşek kahkaha atmaya başladı. “Abim doğru söylüyor, canım abim. Paran mı yok la, git al.” Fırat hamağın ipini kancadan çıkarmaya çalışıyordu. “Atmazsan orospu çocuğusun.”

Fırat sinirden kıpkırmızı olmuştu. Artık hamağı yere atmaya daha yakındı.

O salaklar bir şekilde yaşırdı. Başımı hafifçe yana yatırıp Adel’e döndüm. Bilgisayar ekranına bakıyor, parmakları hızla klavyenin üzerinde kayıyordu.

“Şu engeli açsana,” dedim, telefonu uzatırken kısık sesimde hafif bir sabırsızlık vardı.

Gözlerini ekrandan ayırmadan homurdandı. “Uğraşamam şu an, işim var.” Sarı saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmış, gözündeki koca gözlükle ekrana kilitlenmişti.

“Kızım, iki dakika ilgilensen ölecek misin?”

“Öleceğim, abi. İşim var diyorum, keyfimizden değil herhalde. O telefona sızma muhabbeti geçen sefer üç günümü aldı.” Adel daha önce Kainat Kızılkaya’nın telefonuna sızma yardım etmişti.

“Ya, götünü sikeyim senin. Ben atacaktım!” Canını alıyormuş gibi hayvanca bağırان kişi Kağan’dı. Doruk’la televizyonun karşısına geçmiş *PES* oynuyorlardı.

Bu kez bağırان Doruk oldu. Gürültüden kafama sıkmak istememe sebep olacak kadar yüksek bir sesle, “Geri zekâlı, o senin kendi kalen, amma koyayım. Nasıl atacaktın?” dedi.

“Şimdi kesiyorum o hamağını! Bekle sen, piç kurusu seni!” Fırat’ın sesi iyice yükselmişti, kancayı bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Burak kahkaha attı. “Uçup kafana konarım, hele bir kes!”

Olan biteni izlerken başımdaki ağrının giderek arttığını hissettim. Sonunda pes edip avuçlarımı birbirine çarptım.

“Lan susun!”

Sesim odada yankılandı. Birkaç saniyelik sessizlik oldu. Gözler üzerime çevrildi, herkes bekliyordu. Derin bir nefes alıp elimle Adel’i işaret ettim.

“Adel, önemli bir iş yapacak. Kızın dikkatini dağıtıyorsunuz.”

Adel klavyeye vuran parmakları durduğunda gözlerini ağır çekimde bana çevirdi, dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ne kız meselesiymiş arkadaş ya? Normalde konuşmayan adam susmuyor.”

Ortamda bir anlık sessizlik oluştu. Sonra hepsi aynı anda konuya atladı. “Hangi kız?”

Burak hamağın içinde öne sarktı. Fırat kancayı bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Doruk da elindeki oyun kumandasını bırakıp bana döndü. Kağan bile televizyonu unutup başını kaldırdı.

Süper oldu, Adel. Harikasın, abiciğim.

“Ne lan bu gürültü? Ahırda mısınız, oğlum siz?” Cihan Baba’nın tok sesi Hangar’ın içini doldurduğunda, ortamdaki bütün keşmekeş saniyesinde buhar oldu. Fırat, Burak’ı öldürmekten vazgeçti. Doruk’un omuzları birden düştü. Kağan ağzındaki sakızı sessizce yuttu.

Kapının önünde, elinde iki koca valizle duruyordu. Yüzünde yorgunluğun çizdiği derin hatlar vardı. Gözleri gördüğü manzardan pek memnun olmadığını açıkça belli ediyordu.

“Bok yiyeceğimden başım ağrıyor,” diye homurdandı. Valizleri içeri sürüklemeye başladı. “Elli tane herife emanet edersem olacağı bu.”

Adel boğazını temizleyip ağzını açmca Cihan Baba hemen gözlerini ona dikti. “Hiç öksürüp tıksırma sen de,” dedi sert bir bakış fırlatarak. “Bunlarla kala kala testosteron salgılamaya başladın, kızım. Bir insan içine çık, çimene bas.”

Adel başını hafifçe yana eğdi, umursamaz bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Öyle olsun, Cihan Baba. Ne diyeyim ki?”

Cihan Baba’nın valizleri taşıdığı asansörün kapısı açıldı; içeri yerleştirdi, sonra bir an durup hepimize göz gezdirdi. “Haris, Doruk ve Fırat.” Ses tonundaki sertliğe alıştık. Her zamanki ciddiyetiyle içerideki havayı daha da ağırlaştırdı. “Oda-ma gelin, konuşacağız.”

Bana Haris diyebilen ikinci kişiydi. Biri babam, diğeri de oydu. Yeraltında Haris adıyla tanındığım halde günlük hayatımda kimse bu ismi kullanmazdı.

Asansörün çelik kapısı kapanırken Doruk ve Fırat'la göz göze geldik. Ya azar yiyecektik ya da görev vardı. İkisi de hayra alamet değildi.

Merdivenlere yönelirken arkamdan gelen Doruk ve Fırat sessizce beni takip ettiler. Basamakları çıkarken Doruk hafifçe eğilip fısıldadı. "Ya hak yolu ya bok yolu, abiciğim."

Fırat söylenerek cevap verdi. "Bence Kızılkaya şeysini öğrendi."

"Neysini?"

"Susun," dedim dişlerimin arasından.

Koridorun sonundaki merdivene geldik. Üçüncü katta tek bir oda vardı, Cihan Baba'nın Hangar'daki çalışma odası. Cihan Baba asansörle çoktan odasına çıkmış olmalıydı, takırtılar geliyordu. "Ulan zaten ben çağırdım, girsenize içeri!"

Doruk burnundan sert bir nefes vererek kapıyı açtı ve girdik. Cihan Baba masasında oturuyordu. Önündeki dosyalara şöyle bir göz attı, sonra kaşlarını çatıp ayaklarını masanın üzerine uzattı. "Oturun bakalım."

Masasının önündeki kadife koltuklara gömüldük. Cihan Baba'nın mavi gözleri üzerimizde dolaştı. "Ne bok yediniz, anlatın şimdi." Normalde umursamazdı fakat bu adam en çok umursamaz davrandığında bir bokluk olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorduk onu. Doruk ve Fırat'ın ne kadar gergin olduğu duruşlarından belliydi.

Onlardan farklı olarak dimdik duruyordum, benlik bir mesele yoktu. Şu ana dek ne yapmam gerekirse onu yapmıştım. Cihan Baba'ya vereceğim büyük bir hesabım da hiç olmamıştı. Bir çeteysek lideri bendim. Bir plan varsa onu ben yapardım. Cihan Baba bizi kollardı.

Doruk sesi fazla neşeli çıkmasın diye çaba harcayarak söze girdi. "Baba, vallahi o kadar olaysızdı ki," diye başladı. "Manita bile yapmadım. Yani öyle olaysız, dümdüzdü. Görev de yoktu ya

zaten. *PES* attık aslan kardeşim Kağan'la." Koluyla Fırat'ı dürttü. "Avukat kardeşim Fırat'la duruşmalara falan gittik."

Fırat başını sallayarak hemen destek çıktı. "Aynen, baba. Çok olaysızdı. Para hırsı gözümüzü nasıl bürümediyse, hiç kalkmadık bile yerimizden. Öyle de ar, namus ve şeref. Biz ya, bu üç kavram artık. Ne yapsak, yetimhane falan mı açsak?"

"Abartma, amma koyayım," diye fısıldadı Doruk. İyi ki fısıldamıştı, o borazan sesi duvarlardan yankılanacaktı yoksa.

Cihan Baba'nın gözleri biraz önceki ciddiyetinin aksine hafifçe kısıldı. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. "Haris," dedi, sesi iğneleyici bir gülümsemeyle kaplıydı. "Güzel oğlum, dürüst oğlum, at hırsızı oğlum benim."

Kaşlarımı çatıp derin bir iç çektim. "Baba, ayıp oluyor ama bunların yanında."

"Sus lan." Yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu. "Siz ne hakla benden habersiz Harun piçine bulaşırsınız?" Oturduğumuz koltuk bir anda bir sorgu sandalyesine dönüştü. "Oldunuz mu lan siz o kadar? Ne hakla? Ben demedim mi bensiz o orospu çocuğuna bulaşmayacaksınız, henüz değil diye?"

Kağan ile Doruk koltuğa yapışmış gibiydiler, kolları kasılmıştı. Bense gayet rahattım çünkü gerçekten farklı bir şey yapmamıştım. "Ben bir şey yapmadım."

Cihan Baba'nın gözleri kısıldı. "Kızılkaya'nın kızıyla işi pişiren ben miyim lan, it?!" Doruk'un genzinden boğuk bir gülme sesi çıktığında başımı yavaşça ona çevirdim.

O sarı kafasını asitle yıkayacaktım.

"Yoo, olmadı öyle bir şey." Sırtımı kadife koltuğa yasladım, kollarımı rahatça iki yana koydum. "Tamamen profesyoneldim."

Cihan Baba'nın sol kaşı seğirdi, masanın üstündeki ayaklarını öyle bir sallıyordu ki, masadaki küllük onun hiddetinden nasibini alacakmış gibi titriyordu. "Benden habersiz," diye patladı. Sesi duvarlara çarpıp döndü, odanın içinde uğultu gibi

dolaştı. “Benim sorumluluğumdan çıkarak. Güner’in mekânını nasıl dağıtırsınız?”

Doruk başını kaşırken temkinli bir şekilde araya girmeye yeltendi. “Şimdi, şöyle ki...”

“Kes lan!” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Haris anlatsın. Onun başının altından çıkmış.”

Başımı hafifçe eğdim, bir anlığına gözlerimi kapattım. Sakin, kendinden emin, hatta umursamaz bir tavırla konuşmaya başladım. “Teslimat yaptıkları akşam hasımlarının mekânı basacağını öğrendim. Ben de işe çomak sokayım dedim.” Omuz silktim. “Parayı çalma gibi bir durum olmadı. Direkt Kızılkaya verdi.”

Sert bakışları biraz olsun gevşedi. İçinde bir rahatlama oluştuğunu sezdik, her ne kadar uzun sürmeyeceğini bilsek de... “Hangi Kızılkaya?”

“Kainat Kızılkaya.” Hafifçe eğilip koltukta yayıldım. “Yüzümü görmedi. Kar maskesi vardı.”

Cihan Baba’nın kaşları birkaç saniyeliğine çözöldü, dudaklarının arasından kısa bir nefes çıktı.

Sakinleşmiş miydi? Sanmıyordum.

Çünkü henüz sözlerimi tamamlamamıştım.

“Ama kız gözlerden tanıdı tabii,” dedim. “Sarhoş olmasına rağmen uyuşturucu baskınının olduğu gece benim o parayı çaldığımı anladı.” Hafifçe gülümsedim. “Öyle işte. Bir sorun yok.”

Sağ gözkapağı sinirle seğirdiğinde artık sıkılmaya başlamıştım.

“Nasıl sorun yok, Haris?” diye sordu.

Gözlerimi ona diktim. “Benim de elimde ona karşı koz var.”

Masanın üzerinden boş bardağı hızla kavradı ve tek bir hamlede bana fırlattı. Bardak havada birkaç kez dönerek üstüme gelirken refleksiyle yana kaydım. Saniyeler içinde başımı eğdiğim için duvara çarpıp tuzla buz oldu.

Fırat koltuğunda kasılmış, Doruk nefesini tutmadan önce refleksiyle küfür savurmuştu.

Bense başımı kaldırıp gayet sakince gözlerimi kıstım. “Çok ayıp oluyor artık, baba,” dedim. “Şu öküzlerin karşısında bir de.”

“Kızılkaya’nın kızına yaklaşmayacaksın!” Bu kez bağırmadı. Gerek yoktu. Gözlerindeki öfke, ses tonundaki tehdit yetiyordu. Cevap vermedim. Ne diyeceğim belliydi.

Bu saatten sonra.

Çok zor.

Kafayı bir şeyle bozduysam geri dönüşü olmadığını herkes bilirdi.

“Baba, nasıldı tatil?”

Yüzü asılırken sabırla başını kaldırdı. “Yemin et, Haris.” Az önceki hiddeti hafiflemişti.

Başımı hafifçe yana eğdim, dudaklarıma belirsiz bir gülümseme yerleşti.

Telefon ekranı loş ışıktaki parladı. Kucağıma düşen mavi tonlu yansıma, odanın içindeki gerilimin üzerine ince bir katman gibi yayıldı. Göz ucuyla baktım. Gelen mesaj beklenmedik bir anda yumruk gibi mideme oturdu.

Kainat: *Sözünü tutmuşsun, mekândaki camı yaptırmışsın.*

KAİNAT KIZILKAYA

Bazı anlar vardır, insana önceden yaşanmış gibi tanıdık gelir. O anın içine düşmeden çok önce bir yerlerde, bir şekilde var olmuşsunuzdur. Kaderin düğümleri sıkı sıkıya örülürken fark edemezsiniz ancak çözölmeye başladığında anlarsınız ki, arkanızda duran dağ aslında hiç var olmamıştır. Güvendiğiniz her şey, sırtınızı yasladığınız o büyük kaya yalnızca bir yanılsamadan ibarettir. Yıllarca manipöle edilmişsinizdir.

Güç en büyük zehirdir. Bu zehir zamanla kanınıza karışırken farkına bile varmazsınız.

Ben fark etmeyenlerdendim. *Ta ki Harun Kızılkaya'nın sesini anılarımın en karanlık köşesinden tekrar duyana kadar.* "Dört şeyden asla vazgeçmeyeceksin, kızım." Zihnimin kıvrımlarında yankılanan sesi geçmişin soğuk nefesiyle içime doldu. "Paradan, güçten, gururdan ve aileden."

Dudaklarının arasındaki purodan yükselen duman gri bir perde gibi yüzüne yayılmıştı o gece. Ay ışığının solgun parıltısı, gözlerindeki gölgeleri daha da derinleştiriyordu. Dimdik duruyordu ama ben küçük ellerimi kollarıma dolamış, titrememi bastırmaya çalışıyordum. Hava buz gibiydi. Ayaklarımın altında sert taşlar, iliklerime kadar işleyen rüzgâr... "Bunlar olduğu sürece kimse yıkamaz seni. Bir sokaktan da çıksan, kendin inşa edeceksin." Sesi küçük bir çocukla konuşan bir adama göre fazla gaddardı. "Sen çok şanslısın, baban benim."

Öyle mi?

O manipülasyonla beyni yıkanmış küçük kız bile buna inanmıyordu.

O gece uçurum kenarında, çorak bir parkın ıssız köşesinde yan yana duruyorduk. Etraf sessizdi, sadece rüzgârın uğultusu ve babamın ağır nefes alışları duyuluyordu. Yavaşça bana döndü, gözleri sarhoş bir parlaklıkla ışıldadı. "Seviyor musun babanı?"

Sorusunu garip bulmuştum. İçki kokusu her zaman olduğu gibi keskin ve ağırdı. Küçüktüm ve babamın sarhoş olmasından nefret ettiğimi o yaşta bile biliyordum. Alkol içtikçe insanı yavaş yavaş içine çeken bir bataklıktı. Bunu o zaman da biliyordum. "Seviyorum, baba." *Çünkü seni sevmezsem bana işkence edeceğine biliyorum. Başka bir seçeneğim yok.*

Sesi yumuşarken gözleri daha da koyulaştı. "Sev, kızım, sev. Benden başka kapın olmayacak, beni sev." İçten içe onu benden başka seven kimsenin olmadığını bilerek muhtaçlıkla kuruyordu bu manipülasyon cümlelerini.

O gece annemle büyük bir kavga etmişlerdi. Annem ağlıyor, sesi duvarları titretiyordu. Babam beni kolumdan çekip evden çıkarmıştı. İşte bu yüzden buradaydık. Bu yüzden ürkek bir kuş gibi gözlerimi kaçırıyordum. Biraz kenara kaydım korkuyla. “Yükseklikten korkar mısın, Kainat?” diye sordu sanki bu en merak ettiği şeymiş gibi. Ses tonundaki ilginin sahteliğini hissedebiliyordum.

Başımı onaylar şekilde salladım. “Çok soğuk, baba. Eve gidelim mi?” Gözlerim yüzünün kıpırtısız çizgilerini incelerken dudakları belli belirsiz yukarı kıvrıldı.

“Hiç uçmayı denedin mi, Kainat?”

Sorduğu soruyu anlamamıştım, kendimi istemsizce biraz daha geri çekerken mırıldandım. “Nasıl yani? İnsanlar uçamaz ki.” Tir tir titrerken hem korkuyor hem de cesur hissediyordum. Bunun sebebi içinden asla çıkamayacağım bir rüyada olduğumu bilmemden kaynaklanıyordu.

“Seninle bir oyun oynayacağız. Hani bana hep sorduğun avcılık anılarım var ya? Bu kez seni ava çıkaracağım.”

Kalbim hızlandı. “Eğer kaybedersen, kuş gibi uçmayı deneyeceksin. Bunun sonunda ölebilirsin.” Tüm bedenim taş kesilmiş, bakışlarım donuklaşmıştı. Bir anlığına başım döndü. Kuş gibi uçmak... *Çekici bir fikir. Ama düşmek? Düşmek, ölmek demek.* Adını koyamadığım bir korku hücrelerime nüfus etti.

Babamın elinin belinde olduğunu fark ettim. Metalin soğuk ay ışığında parladı. Silahını çıkarıp emniyetini açtı ve bana uzattı. Titrediğimi fark etmiş olacak ki, beni sakinleştirmek için mırıldandı. “Korkma, ben senin babanım.”

Eli saçlarımın arasında kayarken tüylerim diken diken oldu. Gözlerim belindeki gölgeden sıyrılan metalin tanıdık parıltısına takıldı. Küçük ellerimi sıkıca kollarıma doladım, hareket etmedim. Güvenmem gerekiyordu. Babalara güvenilirdi. Fakat o şey...

Avda hayvanları öldürmek için kullanılıyordu. Küçüklerin dokunması yasaktı. “Korkma, eline al.”

“Baba...”

“Al dedim, Kainat.”

Sesi parkın çıplak ağaçlarına çarpıp dağıldı. İçimdeki korkunun rengi koyulaştı. Ellerimi uzattım, terlemiş avuçlarımda silahın ağırlığını hissettim. Babam saçımı okşadı, parmakları tenime değdiğinde bir anlığına her şey normalmiş gibi geldi. Derin bir nefes aldım. Güvendeydim. Öyle olması gerekiyordu.

“Saklambaç oynayacağız, Kainat. Bir av oyunu.”

Anlamayarak kirpiklerimi kırıştırdım.

“Yüze kadar sayacaksın. Beni bulursan, sana verdiğim silahla beni vuracaksın.” Tetiği gösterdi. “Buna basacaksın, çok basit.”

Soğuk neredeyse kemiklerime işlemişti fakat asıl üşüyen başka bir şeydi. “İskalarsan...” Bütün vücudum kasıldı.

“Eğer ıskalarsan, Kainat veya vuramazsan, seni uçurumdan aşağı bırakacağım ve uçup uçamadığını göreceğiz.” *Oyun.*

“Sana ihanet etmemi mi istiyorsun?” diye sordum kekeleyerek. Bunu daha önce konuşmuştu benimle. Ona ihanet edersem, erken ölürdüm. Tanrı kızardı; babalar kutsaldı. Nefesim boğazıma takıldı, kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Bunu istemediğimi biliyordum. Buna mecbur bırakılmışım.

“Oyun değil.” Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü, içimdeki soğuksa hiçbir yere gitmedi. “Oyuncak değil o silah, alma!”

Zihnime hapsolmuş çocuk başını onaylar şekilde salladığında içim daha da sıkıştı.

“Kaç ondan, baban değil o!” Bağırarak yetmiyordu, haykırmak istedim. Sesim rüzgârın uğultusuna karıştı. O çocuk beni duymadı.

Bırak. Bırakmazsan, gelecekte yaşayacağın cehennemin kapısını aralayacaksın. “Bırak, Kainat!”

Acı göğsümde bir pençe gibi açıldı. Midem dehşet bir bulantıyla kasılırken tüm bedenim sancının kısılcasına girdi. “Baba iyi değil. Baba iyi değil!”

Gözlerim aniden açıldığında nefes nefese ağlıyordum. Biri boğazımı dakikalardır sıkıyormuş da yeni bırakmış gibi boy-numu tutarak ağlıyordum. Dizlerimi kendime çekip kollarımı birleştirerek bacaklarıma sarıldım.

Hıçkırıyordum. Sonu yokmuşçasına ağlıyordum. Kâbustu, görürken bile bunun farkındaydım.

Tıpkı kâbusun ortasında kalmış o kız çocuğu gibi titriyordum. Bu sonu olmayan bir döngüydü, Harun Kızılkaya’nın hayatımın sonuna dek bana adadığı bir lanetti.

Bazı kızların kâbusları babalarından kalan miraslardı.

Midemdeki sancı dalga dalga yayılırken içimde bir yerler çekiliyor gibiydi; öyle ani, öyle kuvvetli bir hisle doğruldum ki, gözümünden süzülen yaşları silmeye fırsat bulamadan kendimi yataktan dışarı attım. Loş odanın içinde yönümü kestirmeye çalışarak birkaç adım ilerledim, ayaklarım halıya takılınca sendeledim. Şifoniyezin yerini biliyordum; sabaha karşı uyanıp su içmeye kalktığımda parmak uçlarımla ölçmüştüm uzaklığını. Şimdi de elim titreyerek o tanıdık kulpa uzandı.

Derin bir nefesle ilk çekmeceyi açtım, parmaklarım ilaç kutusunun soğuk kartonuna değince içim biraz rahatladı. Kutuyu aceleyle çıkarıp şifoniyezin üstüne bıraktım, kapağını hafifçe araladım. Beyaz *blister* ambalajların arasında mide ilacını aradım, tanıdık renklerini gördüğümde bir yudum su içmiş gibi oldum. Yanına da kas gevşetici çıkardım, diğerlerini tekrar düzgünce yerleştirip kutuyu çekmeceye koymak üzereyken alt köşede sıkışmış bir şey gözüme takıldı.

İlk başta eski bir ajanda sandım. Fakat ışıқта parlayan derisi ve kenarlarına işlenmiş ince motifler, sıradan bir deftere ait olmayacak kadar özenle tasarlanmıştı. Birinin sırlarını saklamaya

yeminli, özel bir eşya gibi duruyordu. Elime aldığımda dokusu hafifçe parmaklarıma yapıştı, sıcaklığını hissettim. Ne kadar zamandır burada olduğu bilinmezdi ama kendine has bir karakter taşıyordu. Bu tür objelere karşı çocukluğumdan beri gizli bir hayranlık beslerdim, sanki içlerinde başkalarının hayatlarından küçük izler taşırlar da sadece sabırlı olanlara açılırlardı.

Defterin kapağını araladığımda yoğun bir elyazısıyla dolu sayfalar karşıma çıktı. Satırlar üst üste dizilmiş, hiç boşluk bırakılmamıştı. Her kelime özenle yerleştirilmiş, sanki yazan kişi defteri kendi kalbinin ritmiyle doldurmuştu. Kapatmak üzereydim, içinde birine özel şeyler olduğunu hissediyordum ve saygısızlık etmemek için geri çekilecektim. Fakat gözümün ilk satıra takılmasıyla bu kararım buharlaştı.

Onun yerinde olmalıydım. Harun Kızılkaya'nın kanı damarlarımda dolaşırken o evin demir kapısından içeri bir adım dahi atamamış olmam adil değil.

Parmaklarımin arasında durmak bilmeyen deftere bakarken okuduklarımı anlayamıyordum. Cümleler karışıyor, harfler birbirine dolanıyor, her satır zihnimde çarpışıyordu. Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken sayfaları arka arkaya çevirdim. Elim titriyor, gözüm seçemese bile içimdeki bir dürtü beni yazının sonuna, daha da derinine sürüklüyordu. İkinci sayfayı bitirdiğimde oraya öylece iliştirilmiş ismi gördüm.

Bir ok göğüs kafesimden içeri girdi.

Defteri kucağıma aldım, sıkıca sardım. Sabahın ilk ışıklarına kadar hiç durmadan okudum. Satırların arasına gizlenmiş her bir gerçeği çırılçıplak ortaya çıkardım; tek bir virgülü dahi atlamadan, zihnime kazıya kazıya her şeyi içime işledim.

Bir kâbusun içinde kaybolmuş gibi hissettim kendimi. Yaşadığım şeyin gerçekliğini sorguladım. Belki de hâlâ uyanamamıştım, belki zihnim bana kötü bir oyun oynuyordu.

Defteri tok bir sesle kapattığımda, burada yazanlardan emin olmam gerektiğini biliyordum.

Telefonu elime aldığımda parmaklarım artık titremiyordu, kaskatıydı. Arama geçmişi hâlâ duruyordu, ismi en üstteydi. Mesaj kutusunu açtım. Ekranın beyaz fonu gözümü alıyordu. Hiç düşünmeden, hiçbir kelimeyi tartmadan yazdım.

Kainat Kızılkaya: 5335. *Kızılkaya malikânesindeki tüm kasaların şifresi.*

Parmağımı Gönder butonunun üzerine getirdim, bir saniye duraksadım. Son bir cümle daha gerekiyordu; her şeyi tamamlayan, niyetimi açık eden. Asıl istediğim Harun Kızılkaya'nın DNA'sını kapsayan bir şeydi.

Mesaja ekledim.

Bir de onun diş fırçasını istiyorum.

Düzenleme

Ny.ozlem

4

İşbirliği

Elimdeki çantaları masaya bıraktım, omuzlarımin yüküyle sandalyeye çökerken içimdeki ağırlık bir nebze azaldı.

“O kadar yorulduğum ki,” dedim ciğerlerime doldurup verdiğim nefesle. Yeni ev için yapılan alışverişin izi hem bedenimde hem de zihnimdeydi. Cebimden çıkardığım elektronik sigarayı masanın kenarına ilıştırdım, parmak uçlarımda hâlâ poşet saplarının bıraktığı izler vardı.

“Ne bu acele anlamadım ben, gayet eğleniyorduk bizim evde.” Melissa’nın sesi gayet iyi bildiğim o sabırsızlıkla yüklüydü. Taşınmamı hiçbir zaman istememişti, buna rağmen hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını o da biliyordu. “Sen üşümüyor musun böyle?” Bakışları mini elbisemin üzerinde gezinirken sesine hafif bir sitem karıştı. “Bari bir külotlu çorap falan giyseydin.”

“Sen *Ferrari*’n olsa üstünü kapatır mıydın?” Aren’in sesi alayla karıştı, gözleriyle Melissa’nın yorumunu kenara itmişti. Melissa kahvesinden bir yudum aldı, saçlarını ensesinden sıyrıp bir yana attı. “Sıcak gerçi burası.”

“Babandan haber var mı?” Aren’in sorusu gelişi güzeldi ama içinde tanıdık bir itici ton gizliydi. Babamı hiçbir zaman sevmemişti. Melissa da aynı duyguyla yaklaşırdı.

Belki de bu sertlik sadece kabuktu. Belki nefret dedikleri şey, altında bastırılmış bir hayranlığa dayanıyordu. *Sevgiyi savunmasız kılan o ince duvar gibi.*

Defterdeki o ismi her okuduğumda tenimin altı sanki kıvılcımlarla doluyordu. Düşüncelerim karmaşık bir döngüde sıkışmıştı.

İhanet? Yaşam?

İhanet mi? Yoksa yaşam mı? Hangisi?

“Yok. Olmasın da zaten; ona muhtaç olmam için çomak sokar.” Başımı hafifçe iki yana salladım. “Bankadaki paraya el koymadan kurtarabildim. Okulu da dondurmaya düşünüyorum.”

“Okulu dondurmak mı?” Aren’in sesi sertleşti. “Ne yapacaksın ki okulu dondurup?”

“Paramla yurtdışına çıkarım, Pedro var zaten. Çalışmama bile gerek kalacağını düşünmüyorum, okula orada da devam edebilirim.”

“Biz ne olacağız?” diye sordu Aren, gereğinden fazla abartılmış bir içlenmeyle.

“Sizinle de görüşmem bir daha muhtemelen,” dedim açık açık. Aren’in keyfi kaçtı, Melissa’nın dudaklarındaki belli belirsiz kıvrım da dağıldı.

Bir kez daha anlamıştım: Kimseye tam güvenmemeliydim. Ya baştan sona bir oyunun içindeydim ya da defterdeki her şey sahidan yaşanmıştı. İkincisi daha tehlikeliydi, birincisi de daha yutulabilir. Hangisi gerçektir bilmiyordum fakat içten içe oyuna maruz kalmayı tercih ettiğimi hissettim. Gerçekse çok daha yakıcıydı.

Masada titreyen telefonumun ekranında tek bir bildirim belirdi.

YHB: *Alışveriş merkezinin önüne çık.*

Hemen yazmaya başladım.

Kainat: *Niye?*

Kainat: *Sen benim alışveriş merkezinde olduğumu nereden biliyorsun ayrıca?*

YHB: *Instagram'a hikâye atmışsın.*

YHB: *Acele et, vaktim yok.*

YHB: *Seni bir yere götüreceğim, eşyalarını alıp çık.*

Kafenin camından dışarı baktım, çıkış kapısına birkaç adım mesafedeydim. Ekranı kapattım, parmaklarımın içini saran gerilimi bastırarak ayağa kalktım.

“Kızlar,” dedim bakışlarımı Melissa ile Aren arasında paylaştırarak. “Benim acil bir işim çıktı. Siz eşyaları arabaya koyup eve götürseniz olur mu?”

“Ne işin var ki?” Aren’in gözlerini kısarak attığı bakış üzerine yüklendiğinde, içinde hissettiği şüphe yüzüne yerleşmişti. Bir şeylerin ters gittiğini sezmişti fakat sormaktan vazgeçti.

“Siz gidin,” dedim kararlı bir sesle, kelimeleri tek tek tartarak. “Ben akşam gelirim.”

“İyi o zaman, biz eve götürürüz eşyaları.” Melissa’nın sesi sakin kalmaya çalışsa da içinde kırıklık taşıyordu. Kollarım önünde kavuşturmuş, yüz ifadesine hiçbir şey yansıtmamaya çalışıyordu.

Çantamı alıp kafeden çıkarken içimdeki huzursuzluk arttı. Yürürken telefonumda bir titreşim hissettim, ekranı çevirmeden cebime geri koydum. Çıkışa geldiğimde araçlar arasında göz gezdirdim. Yolun kenarında sıralanmış onlarca araba... Hangisi olduğunu kestiremeyince telefonu tekrar açtım.

Kainat: *Hangi araba?*

YHB: *Ne arabası?*

YHB: *Motorla geldim, görüyorum ben seni.*

YHB: *Arkandayım.*

Arkama döndüm. Otopark girişinin birkaç metre yanında, siyah bir motora yaslanmış biri gözüme çarptı. *Uzun boylu, başında kask, elinde telefon.* Üzerindeki *Harley Davidson* ceket dikkat çekiciydi, duruşundaki rahatlık tanıdık geliyordu.

Adımlarımı yavaş ama kararlı biçimde ona çevirdim. Yaklaştığımda kaskı çıkardı, motosikletin üzerine koydu. Siyah saçlarını eliyle geriye attı, gözlerini bana çevirmeden kollarını göğsünde birleştirdi.

Tam karşısında durdum.

“Ayağına mı çağırıyorsun?” diye sordum, sesimde en ufak bir esneklik olmadan.

“Motorla kafenin içine mi dalsaydım?” Burnunun ucuyla alay ediyordu. Beklemeden döndü, motorun arka koltuğunu kaldırıp içinden bir kask çıkardı ve bana uzattı.

“Nereye götüreceksin beni?” Sesim kendime rağmen biraz duraksadı, ne duyacağımı kestiremiyordum.

“Para-mücevher dolu çantayı insan içinde mi vermemi bekliyordun?” Cevabı çabuk ve umursamazdı.

“Senden çaldıklarını getirmeni istemedim, diş fırçası istedim.”

“Harun Kızılkaya’dan çaldığım paraya ihtiyacım var gibi mi duruyor?”

“Üç milyon doların olduğu çantayı alırken öyle demiyordun? O gece ne işin vardı orada?”

Hiçbir şey söylemedi. Sessizce yüzüme baktı, gözleri tek tek her detayımı inceledi. Dudaklarımda durdu bir an, sonra gözlerime geçti. Kaşlarım, boynum, bakışlarımin içi... Konuşmak yerine bakışlarını kullanmayı seçmişti. Cümle kurmadan bir şeyleri göstermek isteyenlerin sabırsızlığı vardı halinde.

“Cevap vermeyecek misin?”

“Verdiğimi düşünüyorum.” Sesi hâlâ kendinden emindi; tepki vermekten uzak, neredeyse oyun oynar gibiydi. Her cümlesi hazırlıksız ama tam yerindeydi.

“Nasıl yani? Benim...” Cümlem yarıda kaldı, kaskı kucağıma fırlatmıştı. Geri çekildim. “Hayvan mısın sen?”

“Öyleyim, atla,” dedi. Kendi kaskını takıp motora binerken

arkasına hiç bakmadı. Elimdeki kask biraz büyük görünüyordu ama takip peşinden bindim.

Altımdaki şey motosikletten çok metal bir canavarı andırıyordu. Dengemi bulmakta zorlandım, motorun yan kısmına tutunmaya çalışırken bir anda çalıştırdı. Kenardaki elimi tutup beline çekti. “Tutun.”

Motorun sesi bir homurtuyla yükseldi, asfaltın üzerinde neredeyse fırlayarak ilerlemeye başladık. Yüzüm ister istemez sırtına yapıştı. “Çok hızlı sürme,” dedim, sesimi duyabileceğinden emin olmak için biraz yaklaştım. “Midem bulanır.”

“Korkuyor musun?” Sesi hâlâ aynı sakinlikteydi, içinde sanki biraz oyun gizliydi.

“Korkmuyorum! Midem bulanır.”

“Sıkı tutun bana.” Kulağıma değil, doğrudan karnımdaki elimin üzerinden konuşmuş gibiydi. Elim daha da bastırarak kendine sabitledi. Giderek hızlanırken şehir geride kalmaya başladı.

“Burası neresi be?” diye sordum, motor geniş bir arazinin içine dalarken. Ortam şehirle bağı kopmuş gibiydi; yolun her iki yanında sıradanlığa terk edilmiş ağaçlar vardı, tek tük tabelasız direkler ve bir tane de benzinlik. Başka da hiçbir şey yoktu.

“Az kaldı,” dedi. Sesindeki ton içimi rahatlatmadı. Bana ait olmayan bir motorun üzerinde, kim olduğunu bile tam kestiremediğim adamla bu kadar تنها bir yere geldiğimi düşününce sessiz kalmak daha makul görünüyordu.

Yol kıvrıldıkça hafif bir yapı belirginleşmeye başladı. Göğsümden bir ağırlık kalktı. İnsan elinin değdiği izleri taşıyordu en azından. Karşımızdaki bina için büyük denemezdi belki ama kendi içinde bir iddiası vardı. En fazla üç katlıydı; yasal olmak-tan çok uzak, kaçak inşa edilmiş bir apartmanı andırıyordu. Ön

cephesi gri sıvalarla örtülmüş, pek özenilmemiş gibiydi. Yapının arkasına ilerlediğimizde küçük bir otopark alanı olduğunu fark ettim, metal kepenkler yaklaşıncaya belirginleşti.

“Geldik, in,” dedi, ses tonu alacağı cevabı önleyen bir soğuklukla.

İçimde biriken onca soruyu arka arkaya sıralayabilirdim, sesimi tizleştirip başını şişirebilir, doğduğu güne lanet ettirecek kadar konuşabilirdim. Fakat şu an bunu yapacak güveni hissetmiyordum. Bulunduğum yer her anlamda tehdit kokuyordu.

Motor durduğunda inebilmek için omzuna yaslandım, destek almak isterken neredeyse irkildim. Sert, taş gibiydi. Et beklerken sanki granite dokunmuştum. Toprağa bastığım an başımdaki kaskı çıkardım, alnımdan aşağıya vuran sıcaklıkla yüzüm alev alev yanıyordu.

“Burası mı?” diye sordum gözlerimi kısarak, karşımdaki yapıyı süzüyordum. “Apartmana bile benzemiyor, organlarımı falan mı çalacaksın?”

“Herhangi bir organının para edeceğini sanmıyorum.” Önümden yürümeye koyuldu. Ardından gözlerimi devirdim, içimden ona söylenmeye başladım.

“Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun acaba? Eğer susacaksan çaldığın mücevherler sende kalabilir.” Sesim yükselmemişti, oldukça net ve sergileyici bir tondaydı. Onunsa bir anda durup arkasına dönerek omuzlarımdan yakalayacağını hiç beklememiştim.

Parmakları omuzlarıma gömüldüğünde canım öyle yandı ki nefesimi tuttum. Kemiklerimin çatırdayacağını düşündüm. “Paraya ihtiyacım olsa paraları değil, seni çalardım,” dediğinde ne demek istediğini kestiremedim. Birkaç saniyeliğine hareketsiz kaldım. Kaşlarım çatılmıştı, yüzüme iyice yaklaşmış mavı-yeşil gözlerine öylece bakarak bekledim.

“Emin ol, normal bir vurgunumdan kaldırdığım paranın

beşte biri kadar bile çıkmadı. Ben senin arkadaşın değilim, tanıdığın biri de değilim. Kim olduğunu bilmediğin insanlarla bu şekilde konuşmamalısın, Kainat.” Sözleri yumuşak çıkmıştı bu kez ama altına gizlenmiş o tehdit duygusu çok daha baskındı. Dudaklarının kıyısında beliren hafif gülümseme sinir bozucuydu. Psikopat bir tarafı vardı; kontrol edemediği değil, gayet planlı bir delilikti bu. “Anladın mı beni?”

“Anladım,” dedim gözlerimi dikerek. “Artık şu siktiğimin çantasını ver de gideyim.”

Gözleri yüzümde bir kez daha hızlı ama dikkatlice gezindi, ardından başını çevirip yürümeye başladı. “Makyajın silinmiş.” Sanki az önce beni neredeyse yere çakacak gibi sıkmamış, tehdit etmemiş gibi sesi rahattı. Hızını yakalayarak yanına geçtim.

“Kaskı çıkarırken silinmiştir bir kısmı. Rujum falan mı dağılmış?”

“Yok, dağılmamış. Direkt silinmiş.” Binanın girişine ulaştığımızda iki kapı kanadını birleştiren dijital kilidin başına geçti. Parmakları seri bir şekilde tuşlara bastı. Gözüm şifredeydi ancak hızından bir şey seçebilmem imkânsızdı.

“Kendi rengi daha güzelmiş,” dedi duraksamadan. Yüzümü buruşturdum. *Neyin kendi rengi?* Kafamın içindeki bu sessiz soruyu duymuş gibi, parmağı son rakama bastığında başını çevirdi. “Dudaklarından bahsediyorum.”

Suskunluğumu bozmadan içeri adım attığımda dış görünüşünden yola çıkarak kurduğum tüm beklenti yerle bir oldu. Buranın içi ile dışı arasında neredeyse hiçbir alaka yoktu. Dışarıdan bakınca terk edilmiş gibi görünen yapı, içeride fazlasıyla düzenli ve neredeyse steril bir mekâna dönüşmüştü. Mat gri duvarları grafitilerle kaplıydı, profesyonel bir elin dokunduğu beliydi. En geniş alanda koca harflerle *Hangar* yazıyordu, hemen yanında ise büyük puntolarla *01. Anladık, Adanalısın.*

Girişin hemen karşısında ortak yaşam alanı oluşturulmuş-

tu. Üç büyük koltuk simetrik bir biçimde yerleştirilmişti; ikisi yanda, biri dev ekran televizyonun tam karşısındaydı. Ortada kalın camdan yapılmış sade ama dikkat çekici bir sehpa duruyordu. Hemen yan tarafında ise şirket toplantı salonlarını andıran uzun, masif ahşap bir masa vardı. Çevresine modern ama sert hatlı sandalyeler dizilmişti.

Gözüm sağ köşede yükselen metal merdivene kaydı. Merdiven üst kata çıkıyor, orada dar bir balkonla kesişiyordu. Balkonun tavanına uzanmış bir hamak asılıydı. Böyle bir şeye neden ihtiyaç duyulurdu, anlamak zordu. Yine de her şey rahatsız edici biçimde konforluydu. En ilginç ise bir asansörün olmasıydı.

“İncelemen bittiyse asansöre bineceğiz,” dedi Yaman, sesi her zamanki gibi sivriydi.

“Yapma,” dedim duvardaki yazılardan gözümü ayırmadan.

“Neyi?”

“Bilinçli olarak bok gibi davranmaya çalıştığının farkındayım, anlaşılıyor. Yapma.” Gerçekten de belli oluyordu. Gözleri başka bir şey söylüyordu, ağzından çıkanlarsa bambaşka.

Tepki vermemesi söylediklerimi doğrular gibiydi. Yüzünde herhangi bir kıpırdanma yoktu, susması her şeyi ele veriyordu.

Asansörün tuşuna bastı, kapı açıldığında peşinden girdim. İçerideki aynaya gözüm takıldı. Yüzümdeki yorgunluğu silmeye çalıştım. Saçlarım kabarmıştı, ellerimle bastırdım.

Asansör kapısı açıldığında aramızdaki sessizlik hâlâ bozulmamıştı. Dijital ekrana gözüm iliştiğinde üçüncü kata geldiğimizi fark ettim. Burası giriş katından oldukça farklıydı. Duvarlar nötr renklere boyanmıştı, ortalık neredeyse çıplaktı. Koridor boyunca başka hiçbir şey yoktu; sadece düz bir zemin, sade bir duvar, tek bir kapı.

“Beni burada bekle,” dedi kısık sesle elini kapı koluna uzatırken.

“Çok meraklıyım içeri girmeye, kapıyı da kilitle,” dedim hafif alayla. “Bak, dalarım içeri çok merak edersem.”

Tam içeri girecek diye beklerken kapı aniden açıldı, beklediğimden hızlı hareket etmişti. Elindeki çantayı hiç uyarı vermeden kucağıma bıraktı. Ağırılığıyla öne eğildim. İçinde ne varsa hepsi gerçektir demek. Mücevher ve para ihtimalinden çok daha fazlası vardı bu çantanın içinde.

Çekincemi bastıramayıp fermuarı araladım. İçerideki karışıklığın arasında gözüm şeffaf bir poşete takıldı. Poşetin içinde, başlığından tanıdığım bir diş fırçası duruyordu. Mücevherlerin ve paranın arasında o küçük nesne birden en kıymetlisi gibi durmaya başladı.

“DNA testini etkilemesin diye poşete koydum,” dedi. Cümlesi havada asılı kaldı, bense fermuarı bile kapatmayı unuttum. Gözlerimle yüzünü taradım. Neyi ne zaman fark ettiğini kestirmek mümkün değildi. Sanki zihnimi kırıp içine girmişti.

“Ne bakıyorsun öyle, kızım? Kullanmak için istemedin herhalde? Cahil cühela değiliz biz de.” Yüzünde küçümseyici bir ifade yoktu, sadece netti. Kendinden o kadar emindi ki, açıklamaya yaparken bile üstünlük çabasına gerek duymuyordu.

“Sağ ol,” dedim bakışlarımı üzerinden tam anlamıyla çekememişken. İçimde şüphe dolanmaya devam ediyordu, kelimeler dilimin ucunda sabırsızdı. “Bu kocaman yer niye bomboş, senin evin değil herhalde?” dedim, ilgisiz görünen bir soruyla sessizliği parçalayarak.

“Evim ama tek yaşamıyorum. Kardeşlerim dışarıda diye getirdim zaten seni.”

“Ne büyük gizem, ne büyük gizem...” dedim alçak bir sesle çantanın fermuarını kapatırken. Dikişleri gergindi, içindeki ağırlık kumaşı zorlayan türdendi. Asansöre yürürken arkamdan gelip gelmeyeceğini umursamadan konuşmayı sürdürdüm. “Tutuyor mu bu numaralar?”

“Ne numarası?”

“Şu gizemli, illegal adam tipten. Tutmasa bu kadar çabalamazsın herhalde.”

Bir şey söylemesini beklerken gelen sessizlik ürkütücüydü. Ardından cümlesi bıçak gibi saplandı.

“Gerçek kızı değilsin, değil mi?”

Ses tonunda yargı değil, sadece çıplak bir kesinlik vardı. Arkama dönüp baktım. Omzumun üstünden süzdüğümde yüzündeki ifade ne yumuşaktı ne de düşmanca. O kadar ifadesizdi ki, tüm duygular onun içinden çekilmiş gibiydi.

“Harun Kızılkaya’nın gerçek kızı değilsin.”

Bir gece önce

YAMAN HARİS BATIKAN

Kızılkaya Malikânesi’ni görebiliyordum. Gözlerim kolumdaki saate kaydı. 04.32. Harun Kızılkaya birkaç saat önce buradan ayrılmıştı. Minibüsün kapıları açıldığında Burak hızla bindi. “Allah çarpsın, buz tuttum.”

Şoför koltuğundaki Kağan güldü. “Hava soğuk diye mi götten yemiş gibi ters C şeklinde yürüyordun?”

“Yedireceğim ben sana götten, üç hafta yürüyemeyeceksin.” Burak yanıma oturup Adel’e baktı. “Vardiya değişimi oldu mu?”

“Siktiğimin malikânesinde sanki Kaşıkçı Elması saklıyorlar. Bir insan niye vardiyalı koruma çalıştırır?” Adel sıkıntılı bir nefes verdi. “Tüm kameralara erişim sağladım, beş dakikaya vardiya değişimi olacak. Diğer korumalar gelmeden gireceksiniz içeri.” Sarı saçlarını bileğindeki tokayla toplarken gözlerini bana dikti. “Sen emin misin bu kızın yalan söylemediğinden? Bu gece patlarsak neler olabileceğinin farkındasındır umarım.”

“Patlamayız, rahat ol,” dedi telefonunun ekranına kilitlenen

Doruk. Yüzündeki kar maskesini çıkarmamakta ısrarcıydı. “En kötü Harun’un karısını kaçıırız, kadın kafa tatili yapar bizimle.” Başını telefonundan kaldırdı. “Düşünsenize, Harun piçiyle evlisiniz lan. Allah korusun. Ne kafa siker.”

“Küfretmeyin amına koyayım ya.” Hepimiz Fırat’a baktık, bağdaş kurmuş, yayvan bir şekilde oturuyordu.

Gergin olma sebepleri soygun yapacak olmamız değil, Harun Kızılkaya’nın malikânesini soyacak olmamızdı. Bırakacağımız en ufak bir izi takip ederse gelecek için yaptığımız planlar da patlardı.

“Stres oluyorum siz küfredince, dalyarak dalyarak konuşuyorsunuz zaten.” Hiçbir şey demeden ona bakmaya devam ettik. “Cihan Baba’ya ne söylediniz?”

“Motor yarışına gidiyoruz, dedim.”

“Yaman’ın doğum gününü kutlamaya gidiyoruz.”

Adel ve Burak aynı anda konuştuğunda sinirle yüzümü ellerimin arasına aldım. Bu grubun IQ seviyesi her seferinde beni hayrete düşürmeyi başarıyordu. Konuşacağım sırada Adel bunu benim yerime yaptı. “Lan, geri zekâlı,” dedi tok bir sesle. “Abimin doğum günü ağustosta.”

“Sizin organize salaklığınız muhteşem ya.” Fırat gülmeye başlamıştı ki, şoför koltuğunda oturan Kağan içinde silahların olduğu çantayı arkaya attı. “Arabalar yaklaştı, hazırlanın.”

Kucağımda duran kar maskesini kafama geçirdim, Doruk çantanın içindeki silahlardan ikisini beline yerleştirdi. İkisini de kucağıma attı. Evde dört kasa olduğunu söylemişti Kainat. Doruk, Harun’un yatak odasındakini, Fırat çalışma odasındaki kasayı, Burak bodrumdaki kasayı, ben de Kainat’ın odasındakini soyacaktım.

Bunu isteyen de kendisiydi.

“Kimseye zarar verilmeyecek, unutmayın. Soyulduklarını sabah anlayacaklar, kimsenin ruhu duymayacak.” Hepsi başını

sallarken vardiyalı korumaların arabası malikânenin tam önünde durdu. Siyah çantaları alarak minibüsten indik.

Korumalar vardiya değişimi için kâğıt imzalarken arka taraftaki duvardan atlayacaktık. Hızlı adımlarla malikânenin arkasına dolandık. Doruk’la hiç zorlanmadan duvarın üstünden atladık. Kainat’ın söylediğine göre havuza bakan bahçe kapısı bozuktu. Biz oradan girerken Fırat ve Burak arkamızdan geliyordu.

Doruk sessiz adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı. “İç dizayn çok iyi,” dedi Burak kısık bir sesle. Ters ters baktığımı görünce sanki ben konuşmuşum gibi işaretparmağını dudağına yaklaştırarak sus işareti yaptı. “Asansörü kullansam sıkıntı olur mu, gardaşım?”

“O kafanı sikeceğim şimdi,” dedim kısık sesle. “Siktir git, merdiveni çık, konuşma.”

“Arkadaşlığımız mı bitsin, Yaman?”

“Lan siktir git.”

İş sırasında beni sinirlendirmek için bilerek yapıyorlardı ama bugün sırası değildi. Gözlerim Fırat’ı aradı.

“Antika mı bu?” Sesini duyduğum gibi gözlerim öfkeyle kapandı. Büfedeki vazoları inceliyordu. “Bunu da çalalım, para eder.” Vazoyu alıp elindeki siyah çantanın içine attı.

“Bilerek mi yapıyorsunuz, oğlum? İnsene lan aşağıya.”

Yüzündeki kar maskesini kaldırdı. “Bu yünden şey yüzümü terletiyor benim, dedim takmayı sevmiyorum diye.”

“Tak şunu, Allah çarpsın duvara sürterim kafanı.” Maskeyi tekrar indirirken merdivenlere yöneldi. “Herkes uyuyor zaten, ne bu sinir?”

Ben de merdivenleri çıkmaya başladım. Kainat’ın odası ikinci kattaydı. Kendi söylemişti. İkinci katın koridorunda dört oda vardı. Koridorun başındaki ilk oda ona ait olmalıydı. Koyu kırmızı bir kapısı vardı. Olabilecek en sessiz şekilde açtım.

Kapıyı açar açmaz beni karşılayan şey yine koyu kırmızı, büyük bir yataktı. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Gözlerim odanın içinde dolaştı, siyah ve koyu kırmızıyı sevdiği belli oluyordu. Duvarının her yerinde tablolar vardı.

Bu tabloların kendi çizimi olduğunu biliyordum. Önceki senelerde birkaçını çizerken fotoğraf paylaşmıştı.

Makyaj masasına yaklaştım. Üstünde çerçevelenmiş fotoğrafları vardı. Birinde babasıyla sarılıyordu. Kollarını babasının boynuna dolamış, gülümseyerek Harun Kızılkaya'ya bakıyordu.

Bilmiyordu ki babası onun gülümsemesini görmeyi hak eden son kişi bile değildi. Hatta babası da değildi.

Diğer fotoğraf karesine baktım. Yakın zamanda çekilmiş olmalıydı. Siyah bir atın üstündeydi, yüzünde gülümseme yoktu. Dudaklarındaki kırmızı ruj, ifadesiz yüzündeki en dikkat çekici ayrıntıydı. Bacaklarını saran siyah bir pantolon giymişti, üstünde bordo bir askılı vardı. Göğüs dekoltesi vermeyi sevdiğini biliyordum. Mavi gözlerini kısmıştı, elindeyse sigara duruyordu.

Kaşlarım çatıldı, o sigara içmeyi sevmezdi.

Yani en azından hiç içtiğini görmemiştim.

Gözlerim masanın diğer ucundaki fotoğrafa kaydı. Kaşlarım daha da çatıldı. Bu fotoğrafta yalnız değildi.

Rüzgâr Emirgan.

Kainat dudaklarını Rüzgâr'ınkilere yaklaştırmıştı. Kucağında oturuyordu. Bir partide olduklarını anlamak zor değildi. Siyah saçlarını bir omzuna atmıştı, üzerinde beyaz ve kısa bir elbise vardı. Altın gibi parlayan bronz teniyle harika bir uyum içindeydi. Çerçeveyi aldığım gibi çantaya attım.

Daha fazla zaman kaybetmeden bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Bu evden çıkmam gerekiyordu.

Kasanın dolapta olduğunu söylemişti. Aynayla kaplı büyük dolabın önünde durdum. Kasa büyük çekmecelerden birinde

olabilirdi. Önce en alttakini açtım. Elimdeki feneri çekmecenin içine tuttum.

Sikeyim.

İç çamaşırlarıyla doluydu. Dantelli, siyah, kırmızı, pembe ve lacivert iç çamaşırları... Birini kendime engel olamadan elim aldım. *Lacivert, dantelli bir tanesini.* O kadar küçüktü ki, avcumun içinde kayboluyordu.

Bunları mı giyiyordu?

Benimle konuşurken, okulda, ata binerken, dövüş derslerinde... Merak ettim; bana diklenirken de içinde bunlardan biri mi vardı?

O kadar inceydi ki, neredeyse şeffaf denebilirdi. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes dökülürken elimdeki tangayı yerine bırakıp çekmeceyi kapattım. Burada daha fazla oyalanmak benim yararına olmayacaktı.

Anlaşılan, çekmecelerde kasa yoktu. Sessizce dolabın kapağını açtım. Elimi kıyafetlerin arasına soktuğumda sert bir şeye çarptım. Kasa buradaydı. Üstündeki kıyafetleri kenara ittim. 3553. Şifre buydu.

Şifreyi girer girmez bir çıt sesiyle gri kasa açıldı. İçindeki birkaç tomar parayı ve mücevheri siyah çantaya attım.

İşi bitirip dolabı kapattığım anda merdivenlerden geldiğini anladığım tok ayak sesleri duydum. Kapının önünden geliyordu. Aceleyle kilidi çevirip kulağımı kapıya yasladım.

“Aşkım,” dedi bir kadın sesi. “Şimdi gelemem, İzem Hanım uyuyor.”

Kıkırdadı kadın. Sesi o kadar yakından geliyordu ki, kapının önünde olduğunu anlamak zor değildi. “Ya deme öyle, ben de çok özledim seni ama şimdi olmaz.”

Ceketimin iç cebinden telefonumu çıkarıp gruba yazdım. Bizimkiler elbette yakalanacak kadar toy değildi fakat belli olmazdı.

Yaman: *Hizmetçi uyandı, hemen çıkmayın.*

Doruk mesajı anında gördü. Sıkıntılı bir nefes verdim. Sırf resmi bir yerde olmadığımız için ciddiye almıyorlardı. Banka veya müze soygunlarında asker kesiliyorlardı.

Doruk: *Ok.*

Yaman: *Telefonun başında mı bekliyorsun lan sen?*

Doruk: *Jessica yazmış.*

“Sikik.”

“Ben kapatıyorum şimdi, su içip yatacağım.” Yine kıkırdadı kadın. Gece gece bu enerjiyi nereden bulduğu belliydi. “Ben de seni seviyorum, iyi geceler.”

Yaman: *Yapacağın işi sikeyim.*

Bu kez bir fotoğraf attı.

Doruk: *(Fotoğraf)*

Fotoğrafta İzem Kızılkaya yatakta uyurken yanında gülümseyerek poz vermişti.

Yaman: *Kadın mutfığa iniyor, çıkmayın.*

Fırat: *Siktir ya*

Fırat: *Mutfaktayım*

Yaman: *NE İŞİN VAR MUTFAKTA?!*

Doruk: *Büyük harfle yazınca bağırmış mı oluyon?*

Yaman: *Şu iş bir bitsin, ikinizi de dayak manyağı yapacağım.*

Fırat: *Mutfakta buluşuruz sandım*

Fırat: *İşim hızlı bitti*

Kadın mutfığa inmiş olmalıydı, artık adım sesleri duymuyordum.

Fırat: *Her şey kontrolüm altında.*

Fırat: *(Fotoğraf)*

Fotoğrafta sadece iki bacak görünüyordu, belli belirsiz ve bulanık bir kareydi.

Fırat: *Çök-kapan-tutun yaptım, masanın altındayım.*

Cevap vermeden telefonun ekranını kapattım. Kadın üst kata çıkana kadar bekleyecektim. Kapıdan uzaklaşıp büyük yatağa oturdum. Ağırlığımla çöktü. Yatağın kadife, koyu kırmızı örtüsü elimin altında kaydı. Ben yatağın yarısını kaplarken o içinde küçücük kalıyor olmalıydı.

Muhtemelen benim üstümde de küçücük kalırdı. *Yatağa yatar gibi yatsa yani.*

Bayağı küçük kalırdı; her anlamda.

Merdivenlerdeki ayak seslerini tekrar duyduğumda kalktım. Sesler kapının önünde durdu ve birkaç saniyenin ardından uzaklaşarak tok bir sesle merdivenlere çıktı. *Yirmi iki basamak... ve bir kapı kapanma sesi.*

Sessizce kapının kilidini çevirdim. Elimdeki çantayı kolumun altına alarak vakit kaybetmeden merdivenleri indim.

Yaman: *Neredesiniz?*

Yaman: *Hallettiniz mi?*

Doruk'tan yine anında mesaj geldi.

Doruk: *Mutfak.*

Mutfığa girmeden, eve girdiğimiz kapının önünde durdum. Bizim geçtiğimiz duvarın önünde koruma yoktu fakat on beş-yirmi metre ileride birkaç adam duruyordu. Mutfak girdiğimiz bozuk bahçe kapısının hemen yanındaydı. İçeri girdim.

Keşke girmeseydim.

“Ne yapıyorsunuz lan siz?” Elimden gelen en sitemli şekilde fısıldamıştım. Sinirden aklımı kaçıracaktım.

“Sana da yapayım mı?” diye sordu tost makinesinin başındaki Doruk. “Şunları yiyelim, öyle gideriz.”

Fırat masanın üstünde oturmuş, sincap gibi tost kemiriyordu.

“Sizin aç karnınıza sokayım ben. Bırak lan onu, gidiyoruz!”

Doruk makinenin fişini çekip içindeki tostı eline aldı. Kâğıt gibi üçe katlayıp ağzına tıktığında Vural genzinden gelen bir sesle güldü.

“Allah belanızı versin.”

“Bela okuma lan,” dedi Doruk. Ağzı o kadar doluydu ki, cümlesindeki sesli harfler neredeyse duyulmamıştı.

“Amma koyduğumun gorilleri.” Sıkıntıyla kar maskesini alınma kadar sıyırdım. Musluğu çok az açıp yüzüme su çarptım. Tam o sırada Burak mutfığa girdi.

“Bunların niye götü başı ayrı oynuyor bugün?”

“Ne bileyim ya, bir şey mi içtiler anlamadım ki? Haşat edeceğim ama az kaldı.”

Doruk ve Fırat ağızlarındaki tostı nihayet yuttuklarında çantaları alıp çıktığımız bahçe kapısının arkasında bekledik.

Yaman: *Adel*

Yaman: *Çık abim.*

Mesajımla eşzamanlı olarak Adel ileride görebildiğimiz minibüsün içinden çıktı. Üstündeki kıyafeti değiştirmiş, siyah bir gece elbisesi giymişti. Sarı saçlarını salıp bir omzunun üzerine

bırakmıştı. Hızlı adımlarla bizim atlayarak içeri girdiğimiz duvarın önünden geçti. Korumaların olduğu tarafa yürüyüp onlara seslendi.

Takım elbiseli iki koruma ona dönerek karşılık verdi. Adel yüzünde mahcup bir gülümsemeyle gözlerini kırıştırtıyordu. Ne konuştuklarını duyamıyorduk ama tahmin etmek zor değildi.

Adel gece kulübü çıkışında arabası bozulmuş genç ve güzel bir kadındı. Ayrıca yol bomboştu ve yardım isteyebileceği kimse yoktu.

Elini sarı saçlarında gezdiren Adel işaretparmağıyla karşı caddede duran bir arabayı gösterdi.

Korumalar birbirlerine baktılar. Birkaç saniyeliğine etrafı kolaçan ettiler. Ön bahçedeki korumaların varlığı onlara güven vermiş olacak ki, malikânenin otoparka açılan arka kapısını açarak dışarı çıktılar.

Hiç konuşmadan bozuk bahçe kapısını kaydırarak açtık. Arka bahçede şu anlık hiç koruma görünmüyordu. Dışarı çıkan lavuklar Adel'i köpek gibi takip ediyordu.

Bu kez duvardan atlamamıza bile gerek yoktu, doğruca kapıdan çıkacaktık.

Elimizi kolumuzu sallaya sallaya açık demir kapıdan geçtik. Doruk ve Fırat keyifle gülmeye başlarken Burak'ın gözleri ileride, Adel'in üzerindeydi.

Malikânenin karşısındaki boş caddeye bakarak bir duvarın arkasına çöktük.

Kağan kapısı açık siyah minibüsle Adel'in önünde durduğunda Adel hızla araca atladı. Kapılar kapanır kapanmaz adamlar ne olduğunu bile anlayamadan minibüs önlerinden sivrisinek gibi hızla geçti.

İki lavuk sanki yetişebilecekmiş gibi arabanın peşinden koştu. Geri zekâlılar, sonra akıl edip kulaklarındaki kulaklığa basarak telaşla konuşmaya başladılar ve eve doğru depar attılar.

“Bunlar harbi mal lan. Bir de hayvan gibi para veriyorlar bunlara evi korusunlar diye. Enayiler.”

“Mesela şu an yaşayan ölü ikisi de. Harun piçi yaşatmaz bunları.”

Birkaç dakika duvarın arkasında oyalanıp maskelerimizi çıkardık. Ardından karşı caddeye geçtik. Siyah minibüs bizi bekliyordu.

KAINAT KIZILKAYA

Önümdeki bardağı kafama diktiğim sırada gözlerim ilerideki bir noktaya takıldı. Melissa ve Aren pistin ortasında çılgınlar gibi dans ediyordu. Çalan şarkının ritmiyle yavaşça sallanırken masadaki çerezden ağzıma attım. Rüzgâr’ın doğum günü partisine gelmiştik. Kızların ısrarıyla gelmiştim, yoksa nefes almaya dahi üşeniyordum.

Belime bir el sarıldığında hızla başımı çevirdim. Rüzgâr’dı. “Bebeğim,” dedi kulağıma eğilerek. “Gelmişsin.”

Rüzgâr lise sondan üniversitenin ilk yılının yarısına kadar sevgilimdi. Aramızda çok ciddi, derin bir şey olmadığı için ayrıldıktan sonra arkadaş kalmıştık. Yavaşça tekiydi ama iyi çocuktu. Merhametli olduğunu görmüştüm. Okulun en yakışıklı çocuğuydu, bir hayranlıkla peşine takılmıştım o zamanlar.

Belime dolanan elini sert olmayacak şekilde ittim. “Sen çağırdın ya.” Etrafa bakındım. Eski-yeni tüm arkadaşlarımız buradaydı. “Mekânı doldurmuşsun yine.”

Başını salladı. Masada duran kadehimden bir yudum aldıktan sonra, “Kendimi hatırlatmak istedim,” dedi. Terden nemlenen kumral saçlarını eliyle geriye itti. Beni süzerken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Dövmeler yakışmış.” Sol kolumdaki kileri kastediyordu. Onunla beraberken sürekli kolumu kaplatacağımı söylerdim. Ayrıldıktan hemen sonra tatile gittiğimde de bunu yapmıştım. Okulda da görmüştü fakat dikkate almamış gibi yaparak her seferinde arkasını dönüp gitmişti.

“Teşekkür ederim,” dedim duyabileceği bir sesle. Mekân çok gürültülüydü.

“Uzun zamandır yalnız konuşamıyoruz. Hayat nasıl gidiyor? Var mı birileri?”

“Yok.” Ketum bir eski sevgili gibi görünmemek için ben de ona sordum. “Senin? Var mı birileri?”

Dilini damağına vurdu. “Cık, benim de yok.” Konuşacak fazla bir şey kalmamıştı. Gözlerim etrafta gezinmeye başladı. Keşke konuşmayı bitirip gitseydi, bu saçma gerginlikten kurtulurdum.

“Sıkılmıyor musun burada tek başına?”

“Hiç sıkılmıyorum, Rüzgâr,” dedim masadaki kadehi havaya kaldırarak gülümsediğimde. “Gayet eğleniyorum. Güzel organizasyon.”

“Dans edelim mi?” diye söze girdi aniden. *Dans etmek istesem pistte olurdum*, demek istesem de sustum. “Hadi gel, dans edelim,” diyerek kolumdan tutup beni piste sürükledi. Ne bir şey söylememe fırsat verdi ne de itiraz etmeme.

“Hiç dans havamda değilim,” desem de beni duymadı. Pistin tam ortasında durdu, elimden tutup beni kendi etrafımda döndürdü. Midem bulanmaya başladı, alkolün etkisiyle dengemi kaybetmek üzereydim. Belimden tutarak beni kendine çekti.

“Seninle dans etmeyi bile özlemişim.” Bunu o kadar kısık sesle söyledi ki, sadece yakın olduğum için duyabildim.

“Okul partilerinin kralı ve kraliçesi yeniden bir arada mı peki?” Bir kadın sesi mikrofona bağırırken ben sadece midem bulanmasına odaklanmıştım. Daha fazla dayanamayacak gibiydim.

Dengemi sağlamak için iki kolumu da Rüzgâr’ın boynuna dolayarak ensesine tutundum. “Rüzgâr, midem bulanıyor. Oturacağım.”

Beni duymazdan geldi. Dans etmeye devam ediyor, hem kendi hareketlerini hem de vücudumu kontrol ediyordu. Ritme uymak için çabalarken bir anda elleri belimden kalçama kaydı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum anlamaya çalışırken.

“Bir şey yapmıyorum.” Gözlerini kısarak başını hafif yana eğdi. “Bıraktığım Kainat’tan epey uzaklaşmışsın, litrelerce alkol tüketip deliler gibi dans eden Kainat Kızılkaya’ya hiç benzemiyorsun.”

“Rüzgâr, ciddiylim.” Kollarımı çözüp geri çekilmek istedim ama saçlarımın arasındaki eliyle başımı kendine bastırdı. Gözlerine baktım. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki, ela gözleri neredeyse siyaha dönmüştü.

Bir saniye bile beklemeden dudaklarını benimkilerin üzerinde hissettim. Gözlerim istemsizce kapandı. Mekândaki insanların şaşkın bağırışları ve kahkahaları kulağıma çalınıyordu. Geri çekilmeye çalıştım fakat Rüzgâr başımı sıkıca tutuyordu.

Nefes almak için dudaklarını ayırdığı anda elim kalktı ve yüzüne tokat attım. Başı yana savruldu. Mekânda büyük bir kargaşa çıkmıştı. Çoğu insan telaşla çıkışa koşarken Rüzgâr da kalabalığın arasında kayboldu.

O sırada insanların kaçıştığı yöne baktım.

Mekân yanıyordu.

Barın arka tarafında büyük alevler vardı. Duman yükselmeye başlayınca yavaşça geri çekildim. Telaş yapmadım, mekânın tamamını hemen kaplayamazdı.

Ta ki alevlerin ardında duran kar maskeli, uzun boylu adamı görene kadar.

Alevlerin gölgesinde duruyordu, gözlerini net göremesem de renkleri arasındaki uyumsuzluğu hemen fark ettim. Elleri cebindeydi. İçeriye onun yaktığından emindim; bakışları, duruşu bunu açıkça söylüyordu.

Herkes mekândan çıkarken ben olduğum yerde kaldım. Alevlerin çıktığı kapıya doğru emin adımlarla yürüdüm.

“Çıkmayacak mısın, Kızılkaya?” diye bağırdı.

“Sen? Sen buradasın sanırım,” dedim biraz daha kalıp kalmayacağını merak ederek. “Niye yaptın bunu?”

Öpüştüğümüzü gördüğü için yakması imkânsızdı, bunu neden düşündüğümü dahi bilmiyordum fakat buradaki amacının benden bağımsız olduğunu hissettim. Zaten... neden benimle alakalı oldu ki?

Alevlerin olduğu kapıdan geçemeyeceğini biliyordum. Koridora girip gözden kayboldu. Yerimden kıpırdamadım. Duman ciğerlerime işlerken diğer kapıdan çıkmasını bekledim.

Kapıdan hızla bana doğru geldiğini görünce yüzümde cılız bir gülümseme belirdi. “Mekânı senin yaktığını biliyorum.”

“Aferin sana,” dedi alaycı bir tavırla. Bakışlarımı yakaladığında kolumdan tutup beni çıkışa sürükledi. Kolumu çekip kurtuldum.

“Niye yaptın bunu? İnsanların eğlencesini zehretmek gibi bir fantezin mi var?” diye bağırdım. Tamam, çok eğlendiğim söylenemezdi, hatta Rüzgâr içine sıçmıştı her şeyin ama mekânı yakmak başka bir boyuttu.

“Fantezilerimi öğrenmen için daha erken,” dedi alaycı bir sesle. Elimden gelen en sert şekilde omzuna vurdum. Göz ucuyla bana bakarken yüzündeki alaycı ifade yerini koruyordu.

“Hava fazla soğuktu, ben de ısınmak için mekâna girdim işte. Sonra baktım burası da soğuk. Dedim ki bu böyle olmayacak, en iyisi yakayım. Hepimiz ısınalım. Sonuç olarak mekân yandı mı? Yandı. Isındık mı? Ben kendi adıma konuşayım, sıcacık oldu içim.”

“Ne anlatıyorsun sen ya?”

“Sordun ya neden yaktın diye. Açıklama yapıyorum işte.”

“Yapma açıklama falan.”

Dışarı çıktığımızda Melissa ve Aren yanıma koştular.

“Her yere baktık, seni bulamayınca çok endişelendik,” dedi Aren. Gözleri kolumu tutan Yaman’a kaydı.

“Aa,” dedi abartılı, sahte bir şaşkınlıkla. “Dubaili çocuk.”

Yaman kaşlarını çatarak bana döndü. “Dubaili mi?”

“Oha, Türkçe biliyor.”

Melissa da Aren’in daha fazla saçmalamasına dayanamayarak araya girdi. “Şaka yapıyor, yüzde yirmi zihinsel engelli. Kusuruna bakma.”

Yaman elini kolumdan çekip bileğimde durdurdu. Yüzünü bana yaklaştırdı. “Arkadaşların da senin gibi galiba, kafadan çatlak,” dedi alçak bir sesle.

“En azından hırsız değiller. İt kopukla gezmiyorum senin gibi.”

Gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Emin misin? Şu an tam olarak it kopuğun tekiyle konuşuyorsun. İşbirliği yaptığını da hatırlatırım.” Bileğimde atan nabzıma parmaklarını sürttü. “Belki seni de hırsız yapmak üzereyimdir.”

“Ben hırsızlık yapmam, zaten zenginim. Aptal mısın?” Önemli bir noktaya değinmek istercesine kaşlarımı kaldırarak devam ettim. “Ayrıca benim adım Kainat, sen daha vizyonlu bir isim duydun mu? Hırsızlık gibi bir vizyonsuzluğu kendim gibi bir kraliçeye yakıştırmıyorum.” Öyle alaylı bir egoyla konuşuyordum ki, sesimdeki alay gözlerime bulaştı. Artık onunla tamamen dalga geçiyordum.

“Her kraliçenin devri biter, Kainat. Ya ben sana bitmeyecek bir saltanat vaat ediyorsam?”

“Bana saltanat mı vaat ediyorsun?” Sesim alaycıydı zira alay edilecek bir şey söylemişti. Aren ve Melissa’nın duymaması için yüzümü biraz daha ona yaklaştırdım. İtfaiye araçlarının siren sesi duyulmaya başladı. Etraftakiler arabalarına binip mekândan uzaklaşıyordu. “Benim senin vereceğin güce ihtiyacım mı var? Her şeye sahibim.”

Bileğime dolanmış eliyle beni biraz daha kendine çekti. Dudakları bir anda kulağıma değince irkildim. “Sorun da bu. Senin kaybedecek çok şeyin var, Kainat. Güç bu değil. Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ve istediğimi elde edebilecek en büyük güce sahibim.” Yüzünü geriye çekip gözlerime baktı. Gözleri kısılırken dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Tabii unutmuşum, babası bile olmayan bir adamın gölgesinden ayrılamayan kız çocuğunun teki için bu imkânsız.”

Sırıttım, beni tanıyordu. Nasıl oluyordu bilmiyorum ama en hassas noktayı bilecek kadar tanıyordu beni. “Sikik manipülasyonlara gelmem ben, Batikan. Kendine yem arıyorsan, o ben değilim.” Kolumu sertçe kendime çekerek bileğimi ondan kurtardım. “O eline koluna da sahip çık; kırar, bir taraflarına monte ederim.”

Kaşlarını kaldırırken dudakları hafifçe aralandı. Bir anda böyle bir tepki beklemiyordu. Konuşmaya devam ettim. “Karşında sadece bir Kızılkaya yok, ben varım. Ve bil diye söylüyorum, Harun Kızılkaya’ya pek benzemem. Sessizce, sinsi sinsi değil, bıçağı kanırtı kanırtı yok ederim adamı.” Konuşmasına izin vermeden Aren ve Melissa’ya döndüm.

“Başka mekâna geçelim.” Kolumdaki saate baktım, henüz çok erkendi. Kafaları çekip eve gidince erkenden uyumak anlamsızdı. Bana göre alkol kanına bir kez karışıyorsa, bokunu çıkarana kadar dağıtmalıydın.

“Bana uyar,” dedi Aren. “Nereye gidiyoruz?”

“Babamın mekânına hiç götürmedim sizi, değil mi?” *Tabii, biriniz benden habersiz gitmiş. Fakat patlatmanın zamanı değil.*

Harun Kızılkaya elindeki üç mermiyi masanın üstüne bıraktı. Masadaki diğer iki kişi tereddütle birbirine baktı. Korku ve cesaret bir aradaydı.

Cesaret oradaydı çünkü karşılarındaki adamla rütbeleri, yerleri ve yaptıkları işler aynıydı.

Korku oradaydı çünkü karşılarındaki adamın bir sınırı olmadığını biliyorlardı.

“Bunlar ne?” diye sordu Sıraç Bilginer dayanamayarak. Masadaki en yaşlı adamdı. İstanbul’un yarısına sahip, en güçlü mafyalarından biriydi. Acımasızlığıyla değil, parasıyla tanınırdı. Köklü bir aileden gelen büyük bir kansızdı.

“Konuşmazsan beynini delecek kurşunlardan biri,” diye karşılık verdi Harun, arkasına rahatça yaslanırken. “Çok vaktim yok, acele edin.”

Kendisiyle uğraşıldığının farkındaydı. Karşısındaki iki adam şüpheliler listesinde ilk sıradaydı.

Gerçek düşmanı listede yoktu bile.

Aslında mekâna yeni giriş yapmıştı.

“Burada ne işimiz olduğunu anlamadık, Kızılkaya. Açık konuş, karşında Duran Yılmaz oturmuyor. Bizim de vaktimiz yok.” Alparslan Gümüş bacak bacak üstüne atarken masadaki üstünlüğünü bakışlarıyla belli ediyordu. Ego bu adamların fitiliydi.

“Vaktiniz yoksa konuşun.” Harun Kızılkaya gayet basit bir şeyden bahsediyormuş gibi omzunu silkerken Alparslan ve Sıraç’ın arkasındaki kapı açıldı. Cellat edasıyla içeri giren iki korruma dağ gibi arkalarında bitti.

Gerilen iki adam neredeyse nefes almayı kesecekti. “Ne duymak istiyorsun?”

“Hanginizin benimle uğraştığını duymak istiyorum. Ben aptal bir adam değilim ve siz neyden bahsettiğimi gayet iyi anladınız. Şimdi konuşun, Alparslan. Konuşun ki herkes benim çöplüğümde öldüğünüzü değil, kendi şerefinizle öldüğünüzü düşünsün.”

Harun Kızılkaya elini beline atıp çıkardığı silahı da masanın üstüne koydu. Soğukkanlılığını bozmuyordu. Bu sakin tavrı onun en bilinen özelliği idi.

Yeraltında ona Veba derlerdi. *Sessiz ve ölümcül. Sakin ve zehirli.*

“Fazla vaktiniz kalmadı, daha fazla beklemeyeceğim. İtiraf eden benim silahımla ölecek, susmaya devam eden ise boğazından kanlar fışkırırken ölmeyi bekleyecek.” Tüm seçeneklerin sonunda sinsi bir infaz onları bekliyordu.

Alparslan’ın gözleri kısılırken yüzünde küçümseyici bir gülümseme oluştu. Herkes birbiriyle uğraşırdı, bu onların doğasıydı. Birinin yükselmesi için diğerinin bitmesi gerekirdi.

Bu gücün doğasıydı.

“Yürek mi yedin, Kızılkaya?” diye yükseldi Alparslan gülererek. “Dünkü çocuğu görüyor musun, Sıraç? Bizim sayemizde yükselen soysuza bak sen, ağabeylerini öldürecek.”

Belindeki silahı hızla çıkardı Alparslan. Harun’un kılı dahi kıpırdamazken kaşları kalktı. Kendi ininde, kendisine silah doğrultuyordu.

Alparslan’ın arkasındaki koruma birden onun kafasını tuttu. Elindeki büyük bıçağı şahdamarına dayadığı sırada namlu hâlâ Harun Kızılkaya’ya bakıyordu.

“Biz ölümden korkan adamlara benziyor muyuz?” diye sordu Sıraç, önündeki içkiden bir yudum alırken. Ardından o da belindeki silahı çıkarıp doğrulttu. “Biz senin gibi soysuz bir köpeğe benziyor muyuz? Buradan sağ çıkamazsak, senin leşini çöpten çıkarırlar.”

Sıraç’ın arkasındaki koruma da aynı diğeri gibi onu saçından tutarak başını geri yatırdı. Bıçağı şahdamarına dayarken gülümsedi.

Harun Kızılkaya ise rahatını bozmadan ellerini ceplerine soktu. Şu an zaten iki ölüye bakıyordu, ağızlarından çıkan her söz onun lehineydi.

“Hanginiz peşime kiralık katil taktı?” diye sordu Sıraç’a bakarak. Kara gözleri Alparslan’a döndü sonra. “Hanginiz evime hırsız sokup bana aklınca gözdağı vermeye çalıştı?”

Harun'un arkasındaki korumalardan biri puro yakıp Harun'a uzattı. Harun parmaklarının arasına aldığı purodan bir nefes çekti. Dumanı karşısındaki heriflere üflerken içinden yavaşça sayıyordu.

Sıraç güldü bu kez. Şahdamarını dürten bıçakla korku yok oldu. Her kaybediş bir cesaret verirdi. Cesaretle namluyu tam Harun'un alnına hizaladı.

"Biz seninle uğraşmayız, Harun Kızılkaya. O içi boş kafanı deler geçeriz. Öğrenemedin mi hâlâ? Bu kadar küçük adamlar olarak mı görüyorsun bizi?"

"Karşında ben varken sen kimsin lan?" diye bağırdı Harun.

Bu iki adam onun en büyük düşmanları ve en eski tanıdıklarıydı. Ona bu işleri öğreten, insanlara namını duyuran kişilerdi. Eskiden onlara hayranlık duyardı. *Neredeyse çocukken.*

Hayranlık kıskançlığı, kıskançlık da düşmanlığı doğururdu.

"Sizin devriniz benimle tanıştığınız gün bitti. Şimdi sizi yenilgiden kurtarıyorum."

Konuşmuyorlardı. Her geçen saniye karşısındaki adamların aldığı nefes Harun'un biraz daha canını sıkmaya başladı.

"Sıraç," dedi damarına basma arzusu yükseldiğinde. "Karın nasıl?"

Harun ile Sıraç'ın yıllar önce aralarının bozulma sebebi, Harun'un Sıraç'ın eşi Fulya'yla beraber olmasından kaynaklanıyordu. Sıraç'ın hareketleri -tıpkı şimdi olduğu gibi- sinirini bozduğunda bir anlık öfkeyle en büyük düşmanını yaratmıştı Harun.

Büyük adamların büyük düşmanları olurdu. Zamanı geldiğinde hepsinden kurtulacak ve zirvede tek kalacaktı.

En iyilerle dost olursanız, zirvede tek oturamazdınız.

İçinden saymaya devam etti Harun. *Beş, dört, üç.*

Sıraç'ın parmağı tetiğe biraz daha baskı uyguladığında birden nefesi kesildi. Boğazına dayanan bıçağı umursamadan can

havliyle öksürerek öne eğildi. İnleyerek nefes almaya çalıştı. Fakat daha şiddetli öksürdüğünde masanın üstüne koyu kırmızı kan sıçradı. Bu kez öğürdü, bir avuç dolusu kan kusarken Harun'un keyifli sesi odayı doldurdu.

"Lan Sıraç, bir de sana kansız derler. Endişelenmene hiç gerek yokmuş. Ben bile ikna oldum kansız olmadığına." Gözleri masadaki kana kaydığında kaşları çatıldı.

"Ama kan değerlerine baktırmak gerek, simsiyah kan mı olur amına koyayım?"

Alparslan dehşet içinde kan kusan Sıraç'a bakarken, aklına gelen şeyle önündeki boş viski bardağına döndü gözleri. Silahı tutan eli gevşerken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merak etme, senin içkinde zehir yok," dedi Harun eğlenen bir sesle.

Alparslan'ın rahatlamasına müsaade etmeden arkasındaki korumaya sinyal verdi. Koruma aldığı işaretle bıçağın sivri ucunu Alparslan Gümüş'ün boğazına sapladı. Debelenmeyi bırakan Sıraç'ın kafası gözleri açık şekilde kustuğu kanın içine düşerken, Alparslan'ın boğazından çıkan bıçakla fişkıran kan da cesedini kapladı.

Harun'un vücudu gevşerken kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Kainat Kızılkaya.

Saçı başı dağılmış halde içeri dalan Kainat önce babasına baktı. İfadesiz ve sakin bir şekilde karşısındaki cesetlere bakan Harun Kızılkaya'nın gözleri, kapının eşiğinde kocaman gözlerle kendisine bakan kızına kaydı.

"Siktir," dedi Kainat kısıp bir sesle, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Ardından karnını tutarak içeri giren koruma telaşla açıklama yapma gereği duydu.

"Engel olamadım, Harun Bey."

Kainat Kızılkaya beyninden vurulmuşa döndü; durduğu yere öyle bir mihlandı ki, kaskatı kesilmiş gibiydi. Buna ben-

zer bir manzara görebileceğini neredeyse tahmin etmişti fakat bu kadarı ona da sürpriz olmuştu. İçeriye birkaç adım atarken gözleri masada yatan cesetlerin üzerindeydi.

“Ne oluyor burada?”

“Ne işin var senin burada?” İkisi de aynı anda yüksek sesle konuştuklarında sesleri odada yankı yaptı.

“Ne mi işim var? Karşımda iki ceset duruyor, senin sordüğün soru bu mu gerçekten? Asıl sen söyle, benim üzerime olan mekânda adam mı öldürüyorsun? Benim mekânımda?” Kainat’ın sözlerine karşı Harun’un kaşları çatıldı. *Benim mekânım* demesini beklemiyordu.

“Senin mekânın mı?” Harun güldü. “Karşımda baban var, Kainat. Laflarına dikkat et.” Kainat kan kokusunu ve cesetleri yok sayarak babasının tam karşısında durdu. Bu odadan çıkar çıkmaz kusacaktı, kendini tutuyordu.

“Şimdi bir anda kızın mı oldum? Arkamdan beni evlatlıktan reddettiğini söylemişsin. Malı mülkü hesaba katmadın herhalde.”

Harun, “Bir iki haftada ne kadar değişmişsin,” dedi. Sesi kısık, kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Belki de hep böyleydin. Belki de senin karşımda hep oyun oynadım. Tıpkı senin yaptığın gibi.” Küçümseyici bakışlarla Harun Kızılkaya’yı süzdü. “Hep güçlü adamı oynadın ama hiç güçlü olmadın.”

“Kafan mı güzel senin? Kendine gel!” Birden bağırdığında Kainat irkilmedi bile. İfadesizce karşısındaki adama bakmaya devam etti. Odada yoğunlaşan kan kokusu burnunu yakarken içi inanılmaz bir cesaretle doldu.

Artık onun da sırları vardı, öyle sabırsızlanıyordu ki... Hastalanmaya yüz tutmuş zihnini, Harun Kızılkaya’nın tüm bu sırları öğrendiğindeki yüz ifadesi dahi tatmin ediyordu.

Kaşları çatıldı, sert bir hareketle arkasına döndü. Masanın üzerindeki her detayı taradı bakışları; yüzlerden biri silinmemiş

bir iz gibi zihninde yer etmişti. Çocukken annesinin gözyaşlarının, babasının öfkesinin ve evde kopan fırtınaların merkezinde hep bu adam duruyordu.

“Şu,” dedi parmağını Sıraç’ın cesedine doğrultarak. “Karısını siktiğin adam değil mi?” Kainat’ın gözleri pusluydu fakat sarhoşluğu başka bir yerden geliyordu. Şişede değil, yıllardır içinde büyüttüğü karanlıkta mayalanmıştı. “Yazık olmuş.”

“Benimle düzgün konuş dedim sana! O ağzını...”

“Ağzımı ne?”

Kainat sırtarak bakarken Harun’un eli hızla yükseldi ancak inemeden, kızının parmakları bileğini hızla yakalayıp çelik gibi kavradı ve tüm ağırlığıyla masaya bastırdı. Ne olduğunu anlamayan Harun sendelediğinde hâlâ direniyordu fakat artık üstünlük el değiştirmişti. Kainat babasının elini bırakmadan masadaki silaha uzandı, parmakları soğuk metali sımsıkı kavradı.

Korumalar hareketsizdi, ortamda tek bir ayak sesi bile duyulmadı. Her biri Kızılıkaya’nın adamıydı fakat karşı karşıya gelen iki kişi de Kızılıkaya’ydı. Üstüne bir de mekânın Kainat Kızılıkaya’ya ait olduğunu duymuşlardı. Kime ne kadar sadık olduklarını kestirecek bir ölçü kalmamıştı.

Kainat silahı Harun Kızılıkaya’nın başına dayadığı sırada öfkenin ötesinde bir sessizlik çöktü üzerine.

Harun’un başı cansız bedenlerin yattığı masaya çarptığında her şey birkaç saniyeliğine durdu. Ona göre bu hareketin tek açıklaması vardı: Kainat aklını yitirmişti. Başka türlü bir ihtimal yoktu.

“Bir daha,” diye bağırdı Kainat. Sesinin titrememesi için büyük çaba sarf ediyordu. “Bana o elini kaldırırsan.” Silahı daha da bastırdı. “Allah şahidim olsun, sahip olduğunu sandığın her şeyi başına yıklarım.” Harun doğrulmaya çalıştığında Kainat onun dizinin arkasına topuklu ayakkabısının sivri ucuyla tekme attı.

“Her şeyi öğrendim! Her şeyi!” Dişlerinin arasından çıkan sözler, içinde biriken ne varsa dışarı atıyordu. Adrenalin olmasa

çöküp ağlayacaktı, öfke boğazına kadar çıkmıştı. “Sen şeytansın. Duydun mu beni?” Elindeki silah kontrolden çıktı, namluyu adeta adamın kafasına sapladı.

Harun Kızılkaya kıpırdamıyordu; güçsüz değildi, anlam veremiyordu. Kainat’ın gözlerine baktığında gördüğü şey akıl değil, başka bir gerçeklikti. Delirdiğini düşünüyordu.

Kainat geri çekilmeden hemen önce kısaca güldü. İçindeki taş gibi ağırlığın yerinden oynadığını hissetti. Yıllarca istemediği halde aldığı dövüş dersleri ilk kez işe yaramıştı. Babasının zoruyla, kendi iradesine karşı öğrenmişti hepsini; şimdiyse o dersler babasının başına patlıyordu.

Bir adım geriye çekildiği anda Harun öksürmeye başladı. Başını kaldırdığında donmuş gibi bakan korumaları karşısında gördü. Sesi yükseldi. “Film mi çevriliyor lan burada?” diye bağırdı, etrafındaki sessizliği dağıtmak ister gibiydi.

Kainat’ın gözleri yavaşça onların yüzlerine döndü. Her birine dikkatle baktı, varlıklarını yeni fark ediyormuş gibiydi. İçinden biri dikkatini çekti. Kapıdan çıkan son kişi... Gözleri onun üzerinde durdu, vücudunda ani bir boşluk oluştu ama belli etmedi.

Çünkü onu tanıyordu.

Polisten kaçtıkları gün kamyonetin kasasına sinmiş otururken bu adamı aracın ön koltuğunda görmüştü. Yüzünde o günün aksine ifadesiz bir donukluk vardı. Kainat gözlerini Harun Kızılkaya’ya çevirdiğinde, sorularla dolu bakışları doğrudan Harun’a saplandı.

Harun Kızılkaya’nın bakışlarında korkudan çok başka bir şey vardı. Kainat’ın kendisinden değil, zihninin bulanıklığından çekiniyordu. Uyuşturucu kullandığını ya da kafayı sıyırdığını düşünüyordu.

Kainat elleriyle saçlarını geriye itti, siniri parmak uçlarına dek işlemişti. Harun Kızılkaya’ya son bir kez bakarken konuşmadı. İçten içe bir rahatlamaıyla tüy gibi hafif hissederek

yürümeye başladı. Çıkarken sertçe çektiği kapı arkasından gü-rültüyle kapandı.

KAINAT KIZILKAYA

Tuvaletin bulunduğu koridoru gözlerimle tararken midem-deki sancı katlanılmaz hale gelmiş, içimde biriken bulanık baskı yukarıya itildikçe bedenimi dik tutmak için tüm kasla-rımı devreye sokmak zorunda kalmıştım. Damarlarımda dola-şan o tanımsız yoğunluk başıma vuruyor, adımlarımı hızlan-dırdıkça başım dönüyordu. Ağzımda metalik bir tat birikiyor, içimde taşan o bulantı artık sınırlarını zorluyordu. Ayakta kalmak için çenemi sıktım, ellerimi yumruk yapmıştım. Be-denimden dışarı taşmak üzere olan rahatsızlığı bastırmak her saniye zorlaşıyordu.

Koridorun başında ayaklarım zemine saplanmışçasına sen-deledim. İleri atıldığım da dizlerim çözülür gibi oldu, dengemi toparlayamadan tuvaletin birkaç adım önünde duran çöp kutu-suna kapanıp kustum. İçimdekiler boşalırken boğazım bir bı-çak kesigi gibi yandı, gözlerim sulandı. Her öğürtü içimde bir şeyleri daha sökercesine geçip gitti. Dirseğimi duvara yasladı-ğım da elimdeki titreme kontrolümden tamamen çıktı, parmak uçlarım hissizleşirken bedenim içten içe çöküyordu. Sarsılıyor, parçalanıyordum. Bu ne alkolün yan etkisiydi ne de basit bir mide bulantısıydı. İçimde biriken gerçeklerin, suskunlukların ve henüz sindiremediğim o görüntülerin karşılığıydı.

Harun Kızılkaya'nın soğuk ifadesi, kulağıma çalınanlar, içi-me gömüp çıkarmaya cesaret edemediğim korkunç detaylar... Birkaç dakika önce göz göze geldiğim donuk bakışlı cesetler... Mide bulantımı tetikleyen sadece bunlar değildi, iç dünyamda infilak eden karmaşanın şiddeti idi. Ruhum kusuyordu, bede-nim sadece taşıyıcıydı.

Nefes alışlarım düzensizleşmişti, içimdeki taşma son buldu-

ğunda kapıya doğru hamle yaptım. Henüz elimi uzatmıştım ki bir el koluma sarıldı; öyle ani ve sertti ki, olduğum yerde donup kaldım. Geriye çekildiğimde sırtım arkadaki duvara çarptı, bedenimden çıkan nefes yön değiştirdi. Karşıma dikilen adamın yüzüne baktım, gözleri üzerime kenetlenmişti.

Odadan çıkarken fark ettiğim kişiydi. Yaman'ın çevresinde gördüğüm adamlardan biriydi. *Kağan*. Sözleri sert ve doğrudandı. “Ne işin var senin burada?”

Ciğerlerime dolan hava öksürüğe dönüştü. “Sana ne? Kendi mekânım, asıl senin burada işin ne?” Nefesim hâlâ tam düzelmemişti. Konuşurken içimdeki tedirginlik parmak uçlarıma kadar yayılmıştı, karşımdaki adamın yüzü ise taş kesilmişti. Ela gözleri irileşmiş, ifadesi sertleşmişti. Rahatsızlığı beden diliyle bile gizlenemiyordu.

“Beni daha önce görmedin, Kainat Kızılkaya. Tanımıyorsun, adımımı bilmiyorsun.” Parmağını yüzüme doğrultarak devam etti, sesi donuk ve uyarıcıydı. “Eğer babana tek bir şey söylersen, her yerde aradığı asıl düşmanın, onunla uğraşan sen olduğunu söylerim.” Yaman'ın ne anlattığını anlamak zor değildi.

“Hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim boğazımda kalan acı tadın baskısıyla. “Ama söyleyemeyeceğimden değil, Kağan.” İsmi açıkça, vurguyla telaffuz ettim. “İşime gelmeyeceğinden. Şimdi bırak kolumu, yoksa seni buna pişman ederim.”

Elini çektiğinde ifadesi çözülmüş, gerilim gevşemişti. Geri adım attı, yüzünde alaycı bir rahatlama vardı. “Ya yenge,” dedi önceki tavrından tamamen sıyrılmış şekilde, gevşek bir sırıtışla. “Desene söylemeyeceğim diye o zaman. Götümden ter aktı.” Birkaç saniye önceki soğuk maskesini çıkarıp yerine boş bir pişkinlik ifadesi takmıştı, bu kez o sert bakışları ona ben gönderiyordum.

“Sikerim o yenge diyen ağzını. Harun Kızılkaya'ya ötmemi istemiyorsanız, karşıma çıkıp da kendi kendinizi ateşe atmayın.”

“Nasıl devirdin ama koskoca adamı?” dedi söylediklerimi umursamadan. “Kapıdaki korumayı da dövmüşsün, sen nereden öğrendi...”

Daha fazla ağzından dökülecek laf duymak istemediğim için aniden arkama döndüm, tuvaletin kapısını açıp içeri girdim. Ardımdan kapıyı sertçe kapatıp kilitlediğimde içimde kalan son sarsıntının da sesi dışarıda kaldı. İçerisi sakindi. Lavabonun önüne geçip ellerimi tezgâha dayadım, birkaç saniye öylece durdum. Kalbim hâlâ çarpıyor, midem arada bir kıpırdanıyordu. Aren ile Melissa locada hâlâ beni bekliyor olmalıydı. Yüzüme, enseme soğuk su çarptım. Aynaya baktığımda tenimin bütün canlılığı çekilmiş gibiydi, gözlerimin altı solgundu. Saçlarımı sımsıkı bir atkuyruğu yaparak topladım, bileğimdeki tokayla sabitledim. Dakikalar geçtikten sonra tuvaletin kapısını açıp dışarı çıktığımda, az önceki halimden çok daha dengeliydim.

Boş koridorun sonunda loş ışıkların altına gömülmüş locaya ulaştığımda Aren’in tek başına oturduğunu gördüm. Solgun ışık yüzüne düşen gölgeleri keskinleştiriyor, dudaklarının kıyısında belirsiz bir sıkılganlık çizgisi oluşuyordu. Gözlerini hafifçe kısarak beni baştan aşağı süzdü, yüzünde ne açık bir yargı ne de merak barındıran sabit bir ifade vardı. Ağzından çıkan ilk cümle kısa, net ve duygusuzdu. “Geç kaldın.”

Omuz silktim, sesim duyulmayacak kadar yorgun çıkmışın diye çenemi toparlayıp biraz dikleştirdim. “Babamla tartıştık yine, her zamanki şeyler,” dedim konuyu uzatmadan, fazlalık her cümleden kaçınarak. “Melissa nerede?”

“Pistte, hâlâ dans ediyor.” Önündeki kokteyle uzanıp bir yudum aldı, sonra bardağı masaya bırakırken iç geçirmeye yakın bir nefes verdi. Gözkapakları yarı kapalı, bedeni koltuğa daha da yayılarak gevşedi. “Sen babanla sadece tartıştığını emin misin?”

Bir an durup lafın nereye varacağını kestirmeye çalışarak

yüzünü inceledim. “Evet, ters ters konuştu her zamanki gibi. Niye sordun?”

“Boynunda iki çizik var.” Cümlesini tamamladığında cevabımı beklemeden hafifçe gülümsedi, gözlerinde tuhaf bir kıvrım belirdi; ne tam şaka ne de tam ciddiyetle. “Her neyse, ben çok sıkıldım sanırım. Eve erken geçeceğim.”

Cümlesindeki kararlılığı hissetmek zor olmadı, dudaklarından çıkan sözlerin peşinden gelen ağır yorgunluk neredeyse bedenine sinmişti. “Niye? Daha yeni geldik.”

“Gerek yok, siz eğlenenizi bozmayın şimdi. Benim midem de ağrıyor biraz, taksiyle eve geçip yatacağım.” Gözleri bir an benimkilerden uzaklaştı, bakışı hafifçe omzumun arkasına uzandı ve orada kısa bir an duraksadı. “Melissa eğleniyor zaten, onun keyfini bozmayalım.” Çantasını toparlarken hareketleri yavaştı, acele etmiyor fakat kesin bir kararlılıkla hareket ediyordu. Ceke-tini kolunun üzerine attı, hafifçe doğrulup arkasını topladı.

“Arabayla bırakmamı ister misin?” diye sordum kayıtsızca.

“Hayır, sen rahatını bozma. Eve geçince haber veririm.”

Cümlesini tamamladıktan sonra adımlarını hızlandırdı, locadan inerek dans eden kalabalığın içine karıştı, arkasında belli belirsiz bir koku bırakarak gözden kayboldu.

Yalnız kalmıştım. Loş ışıkların altındaki koltuğa hafifçe yaslandım, elimdeki telefona uzanırken içimdeki boşluk biraz daha büyüdü. Ekranda yanıp sönen üç yeni mesaj vardı, gönderen adı da hiç şaşırtıcı değildi.

Rüzgâr: *Özür dilerim*

Rüzgâr: *Çok sarhoştum, kendime engel olamadım*

Rüzgâr: *Sadece seni çok özledim*

Ekrana birkaç saniye baktım, ardından iç çekip gözlerimi devirdim. Burnumun ucundan gelen sabırsızlık iç çekişime ka-

rıştı. Yazmaya cesaret edemediği şeyi söyleseydi ya açık açık: *Yavaşaklığım tuttu*. Demiyordu işte, yine kıvırmıştı.

Telefonu elimde çevirirken locaya yaklaşan bir siluet dikkatimi dağıttı. Kağan sanki mekânın garsonuymuş gibi sessizce yaklaşıp masaya bir bardak viski bıraktı. Tek kelime etmeden önünden geçip uzaklaştı. Şaşkınlıkla arkasından baktım, ayaklarının altındaki zemine bastıkça ritmik adımlar duyuluyordu. Gözlerimi çevirmekte geç kaldım.

Melissa ortalıkta görünmüyordu, pistin kalabalığı arasında izine rastlayamadım. Kağan'ın bıraktığı viskiye yöneldim, bardağı elime aldığımda camın yüzeyinde biriken soğuk avuç içimi serinletti. Gövdesinden süzülen damlalara rağmen iç yakıcıydı. Tek buz parçasıyla soğutulmuş viskiden küçük bir yudum aldım, sertliği boğazımı yakarak mideme indi, içimi bir anlığına ısıttı. Gözlerim hâlâ pistin çevresini yoklarken Kağan'ı bu kez dans pistinin önünden geçerken gördüm, yanında iki kişi daha vardı.

Koluna girmiş sarışın, siyah elbiseli kadın dikkat çekiyordu. Onların birkaç adım arkasından gelen iki kişi ise yabancı sayılmazdı. Birinin yüzü zihnime yalnızca iki saat öncesinden kazınmıştı. Gözlerim istemsizce odaklandı, yüzümdeki ifade sertleşti.

Doruk ve Yaman. Bir de yanlarında o sarışın kadın. Bakışlarımı üzerlerine sabitledim, yüz ifadelerini ışıkların değişen tonları netleştirmese de kim olduklarından en ufak şüphem kalmamıştı. Bedensel varlıkları mekânda birer gölge gibi dolaşmıyor, bilakis geldikleri her yeri sahiplenircesine dolduruyorlardı.

Karşı locadaki koltuklara birer birer yerleştiler, kalabalığın arasında görünmelerine rağmen kendilerini saklamaya hiç çalışmıyorlardı. Bardağımdaki viskiden bir yudum daha alırken gözüm üzerlerinden ayrılmadı. İçimdeki huzursuzluk daha da derinleşti, parçalar zihnimde dönmeye başlamıştı. Bu gece kızlara buraya gelmeyi teklif ettiğim o kısa anı düşündüm. Yaman Haris Batıkan hemen dibimizdeydi.

Karşı locadaki siyah deriye gömülü koltuğa ilk oturan Yaman oldu, hareketi yavaş fakat kendinden emindi. Bacaklarından birini diğerinin üzerine attığında sarışın kadın hiç tereddüt etmeden yanına kaydı ve sanki oraya aitmiş gibi bedenini Yaman'a yasladı. O sırada Doruk üzerindeki deri ceketini koltuğun arkasına bıraktı, yüzünde en ufak bir ifade kıpırtısı olmadan doğrulup arkasını döndü. Kağan'la beraber yön değiştirdi.

İlk başta bana doğru geldiklerini düşündüm. İçimde kısa süreli bir kıpırdanma oldu fakat hemen ardından Doruk'un kollarını sıvayarak önümden geçip uzaklaştığını görünce anladım. Hedef ben değildim, ikisi lavaboların olduğu tarafa ilerliyordu.

Masadaki bardağın yanına bıraktığım elim titreyen telefonun ışığıyla aydınlandı. Gözüm istemsizce bildirime kaydı.

Rüzgâr: *Cevap vermeyecek misin?*

İçimdeki sıkıntı daha da yoğunlaştı, viski bardağını elimden bırakıp birkaç saniyeliğine ekrana bakakaldım. O an tek istediğim bu saçmalığın son bulmasıydı. Hiç düşünmeden yazdım.

Kainat: *Bana mesaj atmaya devam edersen kafanı kıracağım.*

Birkaç saniye geçti, bir bildirim daha düştü.

Rüzgâr: *Kendimi açıklamama izin ver*

Dişlerimi sıktım, ekrana yazdığım cümleyi silip yeniden yazmadım. Doğrudan gönderdim.

Kainat: *Siktir git*

Henüz sinirim yatışmamışken üstten gelen yeni bildirim ekrana yerleşti. Gönderen adı farklıydı, Rüzgâr değildi.

YHB: *Sen de mi buradaydın*

YHB: *Tesadüfün karekökü*

Parmaklarım durdu, başımı kaldırmadan önce mesajı dikkatlice okudum. Son cümledeki alaycı ton çok netti. Gözlerim telefondan kayıp karşı locaya döndüğünde az önceki ikiliye takıldı.

Sarışın, ince uzun bacaklarını Yaman'ın bacağının üzerine atmıştı. Aralarında neredeyse hiç mesafe yoktu. Beden dilleri samimiyetten çok meydan okumaya yakındı. Bu görüntüyü izlerken içimde kıpırdanan tanımsız duygu katılaştı.

Kainat: *Ya, çok şaşırtıcı*

Kainat: *Buraya gelmeye yemez diye düşünmüştüm. Deli cesareti işte.*

Yazdıklarım ekranda belirirken göz ucum hâlâ Yaman'daydı. Telefonu elinden bırakmış, yüzünü sarışına çevirmişti. Kızın kulağına yaklaşp birkaç kelime fısıldadı, ardından sarışının dudakları aniden kıvrıldı, başını geriye atarak kahkahaya boğuldu. Sesi müzikte kaybolursa da yüzündeki o aşırı gülümseme sahte değildi, şov yapıyordu; çok da iyiydi. İçimde bir şeyler gerildi. Damarlarımda dolaşan ısı yukarı tırmanırken viski bardağı elimde biraz daha ağırlaştı.

Gözleri dizinin üzerinde açık duran telefona kaydığında, bir an tereddüt bile etmeden eline aldı. Başparmağı ekranda hızla gezindi, birkaç saniye içinde bir şeyler yazıp gönderdi. Bu kez gelen bildirim ekranımda belirse de bakmadım, bakmak istemedim. Bakmamam gerekiyordu.

Derin nefesimi burnumdan verdim, sıkışıklık içimde yankı yaparken gözlerim locanın önüne çevrildi. Kalabalığın arasından ilerleyen Melissa'yı fark edince içimde istemsiz bir rahatlama oluştu. Bir ara gerçekten pistin ortasında düşüp bayıldığını ya da birinin kolunda taşındığını göreceğimden endişelenmiştim. Nihayet ortaya çıkmıştı.

“Biraz daha geç gelseydin, pistte falan kalsaydın?” dedim, ona bakarken içimdeki huzursuzluk hâlâ dağılmamıştı.

“Çok yakışıklı çocuklar vardı, aşırı eğlendim,” dedi nefes nefese. Kelimeleri arka arkaya sıralarken kendini yanıma attı, vücudunu locanın minderine bıraktığı anda neredeyse yere yayılacaktı. “Bir haftalık kardiyomu yaptım, bu hafta spora gitmeyeceğim sanırım.”

Telefonuna uzandı, ekranı açtığında yüzü bir anda gerildi ve gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Yayıldığı yerden doğruldu. “Hassiktir, babamdan on beş arama var. Acil bir şey sanırım.” Dizlerinin üstünde doğrulurken sesine telaş hâkim oldu, elindeki telefonu sıkarak hızla lavabolara yöneldi. Kalabalığı umursamadan aralardan geçip uzaklaştı.

Derin bir iç çekerek başımı yana çevirdim. O sırada telefonum titremeye devam ediyor, mesajlar üst üste düşüyordu. Artık kimden geldiğini bile açıp bakmadan tahmin edebiliyordum. Göz ucuyla karşı locaya baktığımda, Yaman’ın bana baktığını fark ettim. Telefonunun ekranını bana doğru çevirerek havaya kaldırdı, hafifçe salladı. Hareketi netti, gösterişsiz ama hedefe yönelmişti. Yanındaki sarışın ise hâlâ konuşuyor, dudakları hiç durmadan kıpırdıyor, neşesi Yaman’a bulaşsın istercesine bir şeyler anlatıyordu. Yaman dinliyormuş gibi görünse de gözlerini benden ayırmadı.

YHB: *Babana yaptıklarını duydum az önce*

YHB: *Zevkten dört köşeyim*

YHB: *Anlatsana biraz*

Gelen mesajın yarattığı etki yüzüme bile yansımıştı. Gözlerimi kısmadan cevap yazdım. Parmaklarımın ucundaki baskı arttı, içimde taşan öfke yazıya yansdı.

Kainat: *Neyden bahsediyorsun*

Kainat: *Ne anlatacakmışım sana*

Karşı locadaki hareketlenmeye göz attım. Yaman kahkaha atmıyordu ama yüzünde hafif, sabit bir gülümseme vardı. Di-liyle altdudağını yaladı, sonra gözlerini telefondan ayırmadan cevap yazdı.

YHB: *Kağan anlattı biraz*

YHB: *Fena yükselmişsin*

Mesajları okurken kaşlarımı çattım, sabrımın sınırına dayandığım çizgiye yaklaşmıştım. İçimdeki rahatsızlığı dizginlemeye uğraşmadan yazdım:

Kainat: *Sen kimsin ki sana anlatacağım ya bunları*

Kainat: *Yanında sevgilin varken bana yazmaya utanmıyormusun?*

Parmaklarım mesajı gönderirken avuç içim terlemişti. Artık her mesajı açmak daha da zor geliyordu. Gözüm istemsizce ekrana kayarken yeni bildirim düştü.

YHB: *Sevgili mi*

Başımı yavaşça kaldırıp karşıya baktım. Yaman'ın gözleri hâlâ bendeydi, yüzündeki sırıtış da büyüyüp gevşemişti.

YHB: *Evet, sevgilim*

YHB: *Adı da Adel, tanıştırayım mı sizi?*

Başka bir kelimeye ihtiyaç duymadan, dişlerimi sıkarak cevap yazdım.

Kainat: *Bana ne senin sevgilinden ya*

Kainat: *Yazma bana*

Cevabı okumuş olmalıydı çünkü hemen ardından gelen mesaj kısa ve alaycıydı.

YHB: *Şaka*

Telefonu elimden bıraktım, ekranı kapatıp masanın kenarına koydum. İçimde büyüyen bıkkınlık bedenime yayılmıştı, bir dakika daha burada kalmak artık gereksizdi. Locadaki eşyalarımı topladım, Melissa'nın çantasını açıp sigara paketlerini ve arabanın anahtarını içine bıraktım. Her şey yerli yerinde olsun istedim çünkü aklım çoktan başka bir noktaya kaymıştı.

Dakikalar geçmiş, Melissa hâlâ dönmemişti. Lavaboya gidişinden bu yana on dakikadan fazla geçmişti. İçimde kıpırdanan endişeyi bastıramadım. Ayağa kalktım, locadan çıkarken çevreye şöyle bir göz attım. Kalabalık yerinde duruyor, müzik devam ediyordu, yine de içimde huzursuzluk giderek yoğunlaştı. Harun Kızılkaya'nın Melissa'yı bir köşeye çekip sıkıştırması mümkün müydü? Kesinlikle öyleydi. Daha önce de yapmıştı. Onun yapmayacağı şeyler listesi fazla kabarık değildi.

Kürkümü omuzlarıma alıp çantamı taktım, Melissa'nın çantasını ve ceketini koluma ilştirip locadan ayrıldım. Arkada bıraktığım alanı geçerken sırtımda bir çift bakışın ağırlığı, tenime işleyen bir dikkat hissi vardı. Adımlarımı hızlandırmadan önce başımı hafifçe çevirdim. Yaman gözlerini tekrar telefon ekranına dikmişti, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Fakat yanındaki sarışının duruşu farklıydı, gözleri doğrudan üzerimdeydi. Gülümsedi. Yüzüne bakmamla gözlerimi kaçırmam bir oldu. Başımı çevirip arkamı döndüm, yürüyüşümde tereddüt yoktu. Lavaboya açılan dar koridora yöneldim.

İçeri adımımı attığımda yükselen tanıdık bir ses havayı deldi. Melissa'ydı. O tiz tonu, sinirlendiğinde boynunda gerilen damarları, kelimeleri savuruş tarzı tanınmayacak gibi değildi.

"Burada hayvanat olan sensin, baksana önüne, dingil!"

Karşıdan gelen yanıtın tonuyla birlikte sırtı dönük erkeği he-

men tanıdım, beden dili kendini ele veriyordu. “Ne dingili lan, bozma ağzını. Bak sarışınsın diye muhatap olmadım, zorlama.”

Doruk’tu. Vücudunun duruşu, sesindeki keskinlik... Sinirini gizleme zahmetine bile girmemişti. Melissa öfkesine hâkim olamıyordu, cümlelerinin sonuna doğru sesi daha da yükseldi. “Ne varmış benim sarışınlığımda? Sen kendine baksana, tereyağı!”

İlerledim, sesim alana sert ancak soğukkanlı bir şekilde yayıldı.

“Ne oluyor burada?”

Melissa bana dönüp hızla yanıma yaklaştı, gözleri sinirle açıkken parmak ucu Doruk’un göğsünü işaret etti. Bir çocuğun annesine yaptığı o ani şikâyet refleksine benziyordu. “Bana çarptı, neredeyse yere düşüyordum, Kainat.”

“Kulağımı da çeksin mi annen?”

Cümlesindeki küçümseyici ton Melissa’yı delirtmeye yetti.

“Doğru konuş, o ağzını yırtarım senin.”

Melissa’nın sesi keskinleşmiş, siniri dudaklarına vurmuştu. Gözleri ise alev gibi parlıyordu.

“Çattık ya,” dedi Doruk sesinde açık bir sitemle. “Ayakta duramadığından düşüyordun. Ne kafa şişirdin be.”

Melissa hızla döndü, duvara yasladığı elini geri çekti. “Ben mi ayakta duramıyorum?” diyerek dik durmaya çalıştıysa da topuklu ayakkabısının dengesizliğiyle sendeledi, neredeyse yere kapanacaktı. Refleksle onu tuttum, bir anlık denge kaybı öfkesini bile gölgede bıraktı.

“Al işte,” dedi Doruk küçümsemesini eksiltmeden.

“Tamam, Doruk,” dedim sesimde aynı anda hem netlik hem de bıkkınlıkla. Daha fazla burada kalmanın hiçbir anlamı yoktu. Havanın gerilimi artık boş laf taşıyamaz hale gelmişti.

Melissa bana dönerek hâlâ öfkeli bir ifadeyle sordu. “Tanıyor musun sen bu hödüğü?”

Ağzımı açmadan önce içimde yükselen sabrı bastırmak için derin bir nefes aldım. Doruk bir kez daha konuştu, sesi alayla örülmüştü. “Bu sarışınlar gerçekten aptal oluyor.”

Sözleri havaya sertçe çarptı. Gözlerimi doğrudan ona diktim, susması için kelimelere bile ihtiyaç kalmamıştı. Bakışlarımın sertliği yetiyordu.

“Arkadaşımla düzgün konuş. Arkadaşlarının yanına dön.”

Kısa, keskin ve doğrudan. Sözüm emir vermek için değil, sınırı çizmek içindi.

“Herkes de bir emir veriyor. Ben sizin emir kulunuz muyum?” dedi kelimeleri inatla vurgulayarak.

“Dediğimi yap. Beni uğraştırma.”

Ağzını yeniden açmak üzereydi ki başka bir ses ortamı kesti.

“Hayırdır, ne oluyor?”

Yaman’ın sesi koridorun dar duvarlarına çarpmadan doğrucu üzerimize geldi. Adımları tereddütsüzdü, Doruk’un omzuna elini koyduğunda gözlerini bizden ayırmadı.

“Sorun ne?”

Doruk’un dudak kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı, kollarını göğsünde kavuşturarak konuştu. “Sorun yok. Sarhoş sarışının biriyle uğraşıyorum, kardeşim.”

“Gidip kendi şahsi sarışınınızla uğraşın. Arkadaşım hakkında da biraz daha ileri geri konuşursan, o sarı kafanı yakarım.”

Doruk küçümseyen bir ifadeyle Yaman’a döndü. “Ne dedim ya ben? Sarhoş sarışın dedim.”

“Ben sarışın değilim,” diye bağırdı Melissa, cümlesinin devamını toparlamakta zorlandı. “Ay, hayır, sarhoş değilim. Sarışınım.” Dudaklarının kontrolü kayıp gidiyordu. Elimini hızla ağzına götürüp sesini kestim, ortamda daha fazla dikkat çekmesini istemedim.

Yaman gırtlığından boğuk bir kahkaha atınca bakışlarım ona yöneldi. Neşesini gizlemeye çalışmadan eğlenmesi sinirimi bozdu.

“Doruk,” dedi sonunda. “Sen şahsi sarışımımızın yanına git, kardeşim. Yalnız kalmasın.”

Doruk, Melissa’ya son bir bakış attı. Gözleri kısıldı, yüzünde küçümseme taşımayan tek bir ifade olmadan arkasını dönüp uzaklaştı. Adımları hızlanmadan koridorda ilerledi.

Melissa gözlerini açarak yüzüme baktı, ağzını kapatan elimi itti. “Kainat, ben babamı aramayı unuttum,” dedi panikleyerek. Kapıya yönelip hızla içeri girdi, lavabonun kapısı arkasından sertçe kapandı.

Yaman kolundaki saate göz attı. “Saat dört olmuş.”

Sözlerinde yorgunluk ya da acele yoktu. Gözleri doğrudan bana çevrildi. Biri mavi, diğeri yeşildi. Her karşılaşmada bu renklere takılıp kalıyordum.

“Bir yere yetişmeyeceğim.”

“Yarın dersin var.”

Yüzüm buruştu. Hatırlatmasa unutacaktım. Kaşlarımı çatarak cevap aradım.

“Sen nereden...” dedim, burnumdan sertçe bir nefes verdim. “Artık sorgulamıyorum ya. Bir boklar çeviriyorsun ama gram umurumda değil.”

Yaman başını eğmeden gözlerini üzerimde tuttu. “Sen endişelenme, Kızılkaya. Bak, Harun Kızılkaya’nın mekânına bile elimi kolumu sallaya sallaya girdim.”

Aramızdaki mesafeyi kapatacak ilk adımı attı.

“Sen neler yapmışsın öyle ya?”

“Neler yapmışım? Anlatsana, bileyim ben de.”

“Racon falan kesmeye başlamışsın. Babanın yolundan mı?”

İkinci adımı attığında artık aramızdaki mesafe nefesini yüzümde hissedeceğim kadardı.

“Ben sadece kendi yolumdan giderim. Ayrıca racon ne kıro bir terim ya? Bende öyle bir tip var mı?” Kaşlarımı kaldırdım, işaretparmağımla kendimi gösterdim.

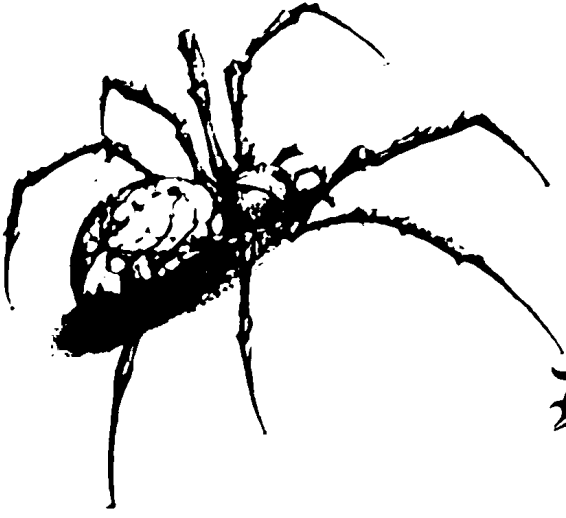
“Sende çok güzel bir tip var ama çözdüm.”

“Neyi çözdün?”

“Herkesi bu melek yüzünle kandırdığını.”

Düzenleme

Ny.ozlem

5

Deb Gölge

Doruk'un elleri, çatlamış tahtadan yapılmış çerçevenin köşelerine tutunmuştu. Camı eksik, rüzgâr geçiren bir çerçeveydi bu; içindeki fotoğrafta, geçen kış toprağa verilmiş bal sarısı saçlı kardeşi gülümsüyordu hâlâ. Beş yaşındaki eller çerçevenin kenarında gezinirken gözünden sessizce kayan bir damla yaş fotoğrafın üzerine düştü, ılık bir sızı gibi iz bıraktı.

Adana'nın keskin soğukunda, karanlığa karışmış bir parkın köşesinde, tanışalı henüz beş ay olan çocuklarla yan yana oturuyordu. Yanaklarını yakan havayla gözlerini kapattı; mavi irisi, kırmızıya çalan kenarlarıyla bu yabancı gecede kendine yer aradı.

"Ağlama artık," dedi Yaman kolunu Adel'in omzuna dolarken. Adel, Yaman'ın yetimhanede tanıdığı ilk kızdı, günler içinde kardeşi olmuştu. Saçları ayıklanmış bir tarla gibi kısaydı artık, üstündeki kazak dikiş yerinden yırtıktı ve rengi solmuştu. Kaçmadan bir gece önce, erkeklerin binasına girebilmek için Burak'ın çaldığı makasla uzun saçları sessizce toprağa bırakılmıştı.

"Uzar yine saçların, hem böyle de çok güzel. Bize benzedin." Yaman'ın çocukluktan kalma o tuhaf tesellisi, Adel'in dudaklarını titretti önce, sonra da gözlerinden yaş boşandı. Küçük bedeni titreyince Yaman daha sıkı sarıldı. Aralarında koca bir yaş bile yoktu, yine de Yaman onun omzunda dik durmaya çalışıyordu.

“Ya hep böyle kalırsa?”

“Kalmaz, uzar yine saçların.” Eliyle Kağan’ı işaret etti. “Kağan’ın saçlarına bak. Nasıl uzamış, ensesine geliyor kız gibi. Seninki de uzar öyle.”

Kağan duymuyor gibiydi, başını kaldırmadan kolyesine bakmayı sürdürüyordu. İnce zinciri parmaklarının arasında ağır ağır çevirdi, gözleri bir noktaya çakılı kaldı.

Bu parkta oturan her çocuğun elinde tutmaya çalıştığı bir şey vardı. *Yaman hariç*.

Doruk’un elindeki çerçevede geçmişin bir parçası vardı; Kağan boynundaki kolyeye tutunmuştu; zinciri incecikti, ucundaki küçük madalyon annesinin son hatırasıydı. Adel’in çocuk yaşta mecburen kestiği saçları, annesinden aldığı altın sarısıydı. Burak bileğinde neredeyse büyük duran eski bir kol saatine sıkı sıkı bağlıydı. Fırat’ın çantasından çıkardığı kırık aynası düşmüş bir oyuncak araba da babasından ilk hediye idi. Her biri kendine kalan tek parçaya sarılmıştı o gece; titreyen elleriyle bir avuç sıcaklık, bir parça geçmiş toplamaya çalışıyorlardı.

Adel, Yaman’ın koluna yaslanıp dirseğini gövdesine bastırdı. İkisi susarak diğerlerine bakıyordu. Soğuk uğuldayarak yüzlerini keserken sessizliği Adel bozdu. “Ya ölürsek?” diye fısıldadı. “Hava çok soğuk, donar mıyız, Yaman?”

“O kadar soğuk değil, Adel. Birazdan güneş doğacak. Bir çaresine bakarız, abim.” İlk kez o kelime döküldü dudaklarından.

Doruk’un gözleri kan çanağına dönmüştü. Fotoğrafın kenarından başını kaldırdı, sesin geldiği yöne döndü. *Abim* demişti Yaman. Belki Naz hayatta olsaydı, o da sarılıp böyle seslenebilecekti. Belki o zaman bu parkta, bu çocukların arasında olmayacaktı.

Fırat yavaşça doğruldu, oturduğu banktan kalkarken sessizce çantasına uzandı. Tek kulpu yırtılmıştı, fermuarı takılıyordu. Uğraşa uğraşa açtı, içinden çıkardığı iki paketi havaya kaldırdı.

“Nereden buldun bunları?” diye sordu Yaman. Yüzündeki gölge derinleşti.

“Çaldım.” Sesinde ne pişmanlık ne övünç, sadece gerçek vardı. Su bahanesiyle girdikleri bakkaldan üç paket almış, birini çoktan tuvalette yemişti.

Yaman önce anlamadı. Dudaklarını araladı ama konuşmadı. Çalmak yabancıydı ona, henüz adı koyulmamış bir davranış gibi gelmişti. “Nasıl?” dedi sonunda bakışlarını Fırat’tan ayıramadan.

Fırat elindeki paketi Adel’in kucağına bıraktı, Yaman’la paylaşsın diye. Diğerini tutarken yana eğildi, gözünü kaçırmadan söyledi. “Siz su alırken cepledim.” Sözleri sakince döküldü, sokakta geçen yılların soğukkanlılığı vardı sesinde. Fırat ile Yaman’ın öyküsü birbirine benzemiyordu; Yaman’ın mahalle köşelerinde top koştururken öğrendiği bir sokak bilgisiydi, Fırat’ın ise hayatta kalmak için mecburen edindiği bir savaş dili.

Yaman farkındaydı, doğru olmadığını biliyordu. İçini kemiren bir sızıyla düşündü. Henüz yedi yaşında sayılırdı ama yaşına göre fazlasıyla uyanıktı çünkü sokak ona erken öğretmişti neyin yanlış olduğunu. Fakat yargı da değildi artık elindeki; karınları açtı.

Fırat’ın sokaktaki günleri oyunla, koşturmacayla değil kaçmakla, korkuyla geçmişti. İçine sinmiş, teninin altına yerleşmişti yaşadıkları. Küçük bedeni acının eski izlerini taşıırken, dudakları yıllar önce susmayı öğrenmişti. Yedi yaşındaydı, yedi ayrı ömrün yükünü omuzlarında taşıyordu.

“Bir daha yapma,” dedi Yaman. Sesi ne azarlıyor ne de onaylıyor, yalnızca söylenmesi gerekeni söylüyordu. Adel’in kucağındaki paketi açtı sonra, içinden iki bisküviyi avucuna aldı. “İyi bir şey değil hırsızlık.” Söylerken sesine ağırlık çöktü; yılların değil, bir gecede çöküp kalan bir yaşanmışlığın ağırlığı.

Çocuk gecenin karanlığında yalnız kalırsa ya aklını kaybeder ya da sabah olmadan büyür, sabahı tanımaz olurdu.

Adel gözlerini yere çevirdi, ağlamaktan kızarmış kirpiklerinin arasından karşısında oturan Burak ile Kağan'a baktı. Sözleri ağır ağır çıkıyordu ağzından, yaşına göre büyük bir şey söylemeye çalışıyordu. "Onlar da yesin," dedi. Boğazında düğümlenen cümleyi Yaman'a emanet etti.

Burak kol saatine eğilmişti yine, başını kaldırdı, Fırat'ın uzattığı pakete göz gezdirdi, bir süre dokunmadı. Parmakları hareket etmedi, zihnindeydi direnç.

"Haram mal yemek günah değil mi?" diye sordu sonunda. Sesi biraz ürkek, gözleri kararsızdı. Açlık ile inanç arasında sıkışmış bir çocuğun ağzından kaçırıldığı tek cümleydi bu.

"Lan şimdi öleceksin, al şunu." Fırat paketi Burak'ın kucağına fırlattı, ardından ellerini ceplerine gömerek ağır adımlarla bankına döndü. Omuzları hafifçe öne eğikti, yüzünde küskün bir yorgunluk asılıydı.

Saatlerdir tek kelime etmeyen Kağan gözlerini yere sabitleyerek sordu. "Nerede kalacağız şimdi biz?"

"Güneş doğsun," dedi Yaman. Cümleyi kurarken gözlerini gökyüzüne çevirmişti. Sanki sabahla birlikte bir şey değişecek, her şey yeniden kurulacaktı. "Güneş doğunca buluruz."

"Nasıl bulacağız?" Adel'in sesi titredi, korku çenesiyle birlikte tüm bedenini sararken Yaman eğilip kesilmiş saçların üzerinden başını okşadı.

"Ben bir yolunu bulurum." Bu sözü defalarca söylemişti. İnancı kendineydi, yıllardır kendini o cümleyle ayakta tutuyordu fakat o gece zihni boştu; hesap yoktu, çare belirsizdi.

Adel esnedi, gözkapakları ağırlaşmıştı. "Uykum geldi," dediğinde Doruk başını çevirdi, boğazından gelen sabırsız bir of sesiyle ayağa kalktı. Elindeki çerçeveyi çantasına sokarken bakışları Yaman'a çevrildi.

“Sus artık.” Kırgınlık öfkeyle birleşmişti yüzünde. “Nerede kalacaktınız? Neymiş bulacağın yol?” Sarı kaşları öfkeyle çatılmıştı, adımlarını sıklaştırmadan Yaman’ın önünde dikildi.

Yaman gözlerini kısmıştı, konuşmadı. Adel’in kazağına bastırıldığı başını daha sıkı sararken elini kaldırdı, açıkta kalan kulağını kapattı.

“Güneş doğsun, gideriz bir yere. Otur, kardeşim ağlıyor.”

“Ne kardeşi lan, böyle kardeş mi olur?” diye bağırdı Doruk. Sesi parkın çıplak dalları arasında kısa bir yankı gibi dolandı. Az ilerideki bankta oturan adam başını yavaşça kaldırdı, mavi gözleri çocuklara çevrildi. Elinde tuttuğu sigarayı parmaklarının arasında çevirirken gözlerini kısmadan izlemeye devam etti.

“Kardeş değilsiniz siz. O da kimsesiz, sen de.”

Yaman, Doruk’un sözlerine cevap vermedi önce. Gözlerini kısarak ona baktı. Ağlamaktan kanlanmış, maviye çalan o gözlerde öfke ile acı karışmıştı. Saatler boyunca fotoğrafa bakıp durduğu anları hatırladı. Dudakları neredeyse hiç durmamıştı. Aynı kelime tekrar tekrar dökülmüştü ağzından, sesi boğuklaşana kadar. *Bal... Bal... Bal...*

“Abi gibi hissetmen yeter,” dedi sonunda. Sesi ne yükseldi ne de yumuşadı. “İstersen sen de kardeşim diyebilirsin.”

YAMAN HARİS BATIKAN

“Bu hangarı bir daha bana temizletirseniz, hepinizi kurşuna dizerim.” Adel elindeki süpürgeyi bir kenara fırlatıp koltuğa oturdu. Bana bakarak saatlerdir yaptığı gibi söylenmeye devam etti. “Her yerim bitti, çok yoruldum.”

“Ben dedim sana temizleyeceğim diye.” Burak yattığı yerden konuştuğunda Adel gözlerini devirdi.

“Bok temizlersin, yattın mı kalkmak biliyorsun sanki.” Burak kucağındaki bilgisayara döndü sessizce. Adel’in haklı olduğunu biliyordu.

“İki metre davar gibi adamlarsınız, bir kaldıramıyorsunuz götünüzü. Eşek kadar herif olup elli kilo kıza koca hangarı temizletsem utanırım, yemin ederim.” Telefonu eline aldığı anda hepimiz derin bir nefes verdik.

Söylenmeye beş dakika mola vermişti.

“Güzelim, biz dedik sana temizlik için abla getirelim diye. Biz temizleyince de *beceriksizler* diye söyleniyorsun ya hani. Ne yapalım, ölelim mi bal kardeşim benim, güzel kardeşim?” Doruk elinde tepsiyle içeri girdi. Adel’in asıl şimdi kafayı yiyeceğinden emindim. Sessizce kalktım koltuktan.

Bir sürü herifle uğraşıp hepsinin hakkından gelebilirdim.

Ancak Adel’in durmadan söylenmesi yaklaşık iki bin adama bedeldi.

Cam sehpanın üstünden sigara paketi ile arabalardan birinin anahtarını aldım. Adel tepsideki şırdanları fark etmeden kapının eşiğine kadar gelebildim.

Adel’in sesi çelik duvarlardan sekip kulaklarımı tırmaladı. Hiç oyalanmadan yönümü garaja çevirdim, kulak zarımı ve sinir sistemimi korumam gerekiyordu.

Doruk’un sık sık uğrayıp çalıntı araçları yenilediği, plaka değiştirip motoru şişirdiği geniş garajdaydım. Yer yer pas koku egzoz dumanına karışıyor, lambaların altında parlayan tenke yığınları birbirine benziyordu. On beş ya da on altı araç vardı içeride, çoğunun geçmişi belirsizdi.

Elime geçen anahtar mat gri bir *Audi A6*’ya aitti. Kontağı çevirdiğimde motor hırıltıyla uyandı. Önce bahçeye çıktım, sonra asfaltı takip ederek arazinin dışına sürdüm. Cihan Baba’nın mülkü şehre oldukça uzak düşüyordu; yollar tenhaydı. Çevrede tek tük yapı görünüyor, rüzgâr her şeyi geride bırakmış hissi veriyordu.

Telefonum titreyince ekrana bakmadan açtım. Beliz’in sesi tüm iç mekâna yayıldı.

“Günaydın, nasılsın?” Gülüşünün arkasına gizlenmiş neşesi fazlaydı, uzaktan gelen kahkahalarla karışınca daha da sinir bozucu bir hal alıyordu. O kahkahaları tanımıştım; dudağıma yapışan iddiayı kazandığında da o kızlar etrafındaydı.

“İyiyim. Niye aradın?”

“Akşam dövüş var diye duydum, sen de orada olacaksan geleceğim.”

Söylediği şey kafamda birden yerini bulmadı, kaşlarımı çartarken ekrana gözüm kaydı; tarih doğru muydu diye kontrol ettim.

“Bugün olduğundan emin misin?”

“Evet, Aren ve Sita konuşurken duydum. Geliyor musun?”

“Keyfime bağlı.” Cümle tam bitmeden başka bir arama daha üstten belirdi. “Kapatıyorum.”

Fırat’tan gelen aramayı açtım. Hızla bomboş yolda giderken hâlâ şehre yaklaşmamıştım. Demek Arenler de dövüşe gidecekti. Aren gidiyorsa, Kainat’ı da kesin peşinden sürüklerdi.

“Akşam...”

“Biliyorum, dövüş akşammış. Niye değişti?”

“Kıranların kızı Türkiye’ye gelmiş. Manitasının doğum gününü kutlamak için bu akşama almış Doğuş.” *Doğuş Saraylı*. Türkiye’nin en ünlü boksörlerinden biriydi. Yılda birkaç kere yeraltından seçilmiş kişilerin girebileceği gizli boks maçları düzenlerdi.

Çok uzun zamandır tanırdım Saraylı’yı. Yeraltında sözü geçen ailelerden birinin vârisi olmasına rağmen kendini bozmayan nadir adamlardandı. Milli boksördü.

En dişli rakibimdi.

“Manitası kimdi lan onun?” Torpidoya uzanıp bir paket sigara aldım. Çıkardığım dalı dudaklarımın arasına sabitlerken Fırat konuşmaya devam etti.

“Aselda Kıran var ya şu kıvırcık olan, o işte.”

“Yok lan, hatırlamadım.”

“Alzheimer mısın amına koyayım, geçen Adel gösterdi ya Harun’un kızı Kainat’ın en yakınlarından biri diye.”

Şimdi hatırlamıştım; Adel hangarın ortak salonunda otururken Kainat’ı *stalk*’lıyordu. O zaman söylemişti.

Tabii ben hangardakilere Kainat’ı araştırtırken bunun sebebinin Harun Kızılkaya olduğunu sanmaları da ayrı bir ironiydi.

“Hatırladım...”

“Kainat deyince nasıl hatırlıyorsun ama.” Oldukça yaratıcı bir küfürle karşılık verecektim ki devamını getirdi. “Şaka yaptım lan, o nefes alışından anladım gelecek küfrün şiddetini. Duruşmam var şimdi, gidiyorum ben.” Telefonu birden yüzüme kapattı.

“Pezevenk.”

Yarım saatin sonunda kampüsün önündeydim. Arabadan inip dersin olduğu binanın girişine yürümeye başladım.

Buraya ya da buradaki çoluk çocuğa bayılmıyordum, derse girip çıktığımdan varlığım fark edilmiyordu.

Yirmi yaşındaki kızların ya da ortamcı süt çocuklarının ilgi-sini çekmek gibi bir amacım yoktu.

Binadan içeri girdiğim gibi kapıda beni bekleyen Belizya birden önüme çıktı. “Gelmişsin.”

“Aniden önüme çıkıp durmasana kızım, her derse geliyorum işte.” Yürümeye devam ederken Belizya adımlarımın hızına yetişmeye çalışarak arkamdan geliyordu.

“Akşam boş musun?”

“Değilim, dövüş var. Kendin söyledin ya.”

“Doğru, söylemiştim. Haklısın.” Kolumu tutup beni durdurduğunda ona baktım. “Geliyorsun yani?”

Kolumdaki eline baktığımda elini hızla çekti. Kaba davranmak istemiyordum ama onunla samimi olmadığımızı her seferinde belirttiğim halde bu tavrını sürdürüyordu.

“Geliyorum, Beliz.”

“Benim adım Belizya, niye sürekli Beliz diyorsun?”

“Çok uzun.”

“Ama adım bu.”

“Tamam, Belizya. Şimdi dersim var.” Derin bir nefes verirken merdivenlerin önüne kadar benimle yürümeyi sürdürdü.

“Niye böyle davranıyorsun?” diye sorduğunda yüzümü ona çevirdim, gözlerinin kenarında biriken parıltı çoktan yerini acıya bırakmıştı. “Beni sürekli geçiştiriyorsun, doğru düzgün konuşmayı bilmez misin sen?” Kaşlarını çatarak omzuna düşen saçlarını geriye savurdu.

“Belizya,” dedim ona dönüp. “Bunu isteyerek yaptığımı düşünüyorsan yanıliyorsun. İlgilenmiyorum seninle. Senin bana baktığın gibi bakmıyorum, bunu en başından beri biliyordun. Buna rağmen hâlâ yakın durmaya çalışan sensin. İstersen ağla, istersen nefret et, duyguların bende karşılık bulmayacak.” Sırtımı dönüp birkaç basamak çıktım, arkamdan yükselen sesi katı boydan boya doldurdu.

“Aptal itin tekisin! Kendini ne sanıyorsun ya sen?”

Hıçkırığını duyduğumda istemsizce dönüp baktım. *Siktir.* Koridor boyunca yürüyen herkes durmuş, bizi izliyordu.

O karmaşanın içinde, ifadesi sabit ama kaşları hafif çatılmış halde bana bakan Kainat Kızılkaya’yla göz göze geldim. Gözlerini kısmadan bana odaklandı, sonra alay edercesine bir kaşını kaldırarak gülümsedi.

“Saçmalama, Belizya,” dedim bakışlarımı yeniden Belizya’ya çevirirken. “Burası yeri mi?”

“Gerçekten öküzsün!” dedi, ardından hızla arkasını döndü, basamakları inerken yüzünü eliyle kapatmıştı.

Öküz mü dedi o?

Kainat, hiç ses çıkarmadan bana doğru bir adım attı. Merdivenin dibinde durup başını hafifçe yana eğdi.

“En azından öküz olduğunu fark etti.”

Basamakları çıkarken yanımdan geçmeye yeltendi, kolunu tutmamla da durdu.

“En azından gözünün önündekini görüp fark edebiliyor.”

“Ne diyorsun sen ya?” dedi gözlerini kısarak bana döndüğünde. Çenesini hafifçe kaldırmıştı, bu esnada burnuma daha keskin yayılan yasemin kokusunu tanıdım.

“En azından diyorum...” Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. “Kör değil. Etrafında dönenleri anlayabiliyor.”

“Sevindim onun adına. Bırak imaları da ne söyleyeceksen söyle.” Gözleriyle yüzümü yokladı, kendinden emin duruşunun ardına sakladığı o ukala ifade yerli yerindeydi. Zekâsına fazlaca güveniyor, kendini herkesten üstün görüyordu fakat içinde sürüklendiği karmaşanın gerçeğine yaklaşılamıyordu bile.

Bildiği şeyler, kurduğu dünyanın en yüzeyinde gezen kıvrıntılardı. Aklının erdiğini sandığı her detay aslında ona ustaca sunulmuş sahte bir hikâyenin parçasıydı. Ne kadar uğraşsa da o hikâyenin özüne ulaşması mümkün değildi çünkü daha başlangıçta gözlerini kör etmişti.

“Aslında sana bir iyilik yapabilirim, Kızılıkaya. Ama sonunda kaldıramadığın her şeyin altında kalırsın,” dediğimde gülümsemesi genişledi, sözlerimin ağırlığını hissetmekten çok hoşnut olmuş gibiydi.

“Neyin altında kalacakmışım? Söylediklerinin mi?”

“İlimli davranmak yerine böyle diklenmeye devam edersen evet, altımda kalacaksın gibi görünüyor.”

KAİNAT KIZILKAYA

Birçok evrende, farklı hayat çizgilerinde, nerede son bulacağımı kestiremeyeceğim yüzlerce şeyin içinde olabilirdim. Belki kalabalık bir aile yemeğinde neşeyle günümü anlatıyordum, belki yabancı bir şehirde partideydim, belki de yıllardır istediğim sporu öğrenmeye başlamıştım.

Bunların hiçbirisi olmadı. Şu an illegal bir boks maçına gitmeye hazırlanıyordum.

Bu gece Aselda'nın doğum günü kutlanacaktı, adres Çember'deki dövüş organizasyonuydu. Aselda uzun zamandır hayatımdaydı. Ancak geçen yaz İspanya'daki evinde kaldığım sürede tartışmıştık. Aramız hâlâ buz gibiydi fakat sevgilisinin verdiği daveti geri çevirmek aklımın ucundan geçmemişti.

Kutlama mıydı? *Tartışılır*. Neticede söz konusu olan, yerin altına kazılmış bir ringde kanın zemine karıştığı bir gösteriydi.

Aselda'nın tuhaf takıntıları vardı. Boks izlemeyi bu kadar seven başka birini tanımamıştım. Öyle ki, sırf bu yüzden milli bir boksörle birlikte olmaya başlamıştı.

Kaldığım odaya girdiğimde Aren içerideydi. Kendi evimi çoktan tutmuştum ama beyaz eşyalar eksik kaldığından henüz yerleşememiştım. Zaten ayıracak zamanım da olmamıştı.

Dolabın köşesinden düşük bel, koyu renkli bir kot etek ile altın işlemeleri olan beyaz, askılı bir *crop top* çıkardım. Giyinmeye başlamadan önce göbeğimdeki gümüş *piercing*'i çıkarıp takı kutumun içinden aldığım, ucunda dolar sembolü sallanan altın olanla değiştirdim. Bu küçük detayın tüm kombine başka bir hava kattığını düşünmüştüm hep.

Etek beyazın içindeki altın tonlarıyla uyumluydu; ikisi bir arada olunca göze çarpan ama rahatsız etmeyen bir şıklık oluştuyordu. Kulaklarıma iri halka küpelerimi taktım, bileklerime altın renkli birkaç ince bilezik geçirdim. Her ne kadar bazılarına fazla görünse de gece dışarı çıkarken takıları abartmayı seviyordum. Başkalarının üstünde rüküş durabilecek her şey benimde kendi yerini buluyordu.

Boynuma kıvrılarak oturan, pırlanta detayları olan altın rengi zinciri geçirdim. Tek başına eksik kalmasın diye uçlarından minik *charm*'lar sallanan birkaç kolyeyi de üzerine ekledim.

Kıyafetle bütünlük sağlayan bu karışım, görünüşümün en dikkat çeken parçasıydı.

Saçımın ön tutamlarını ördüm, şekillendirmesi uzun sürmedi ama makyaj kısmı her zamanki gibi vaktimi aldı. Yüz hatlarımı netleştiren, gözlerimi daha belirgin gösteren tam kapatıcı bir Latina makyajı uyguladım. İpek kirpikler göz şeklimi değiştiriyor, aynadaki yansımamı daha keskin hale getiriyordu.

Duştan çıkan Aren odaya girdiğinde üzerindeki buhar henüz dağılmamıştı, saçlarından süzülen su damlaları omzuna düşerken gözlerini üzerime gezdirdi, ardından alaycı bir ıslık çaldı. “Süpersin,” dedi. Çekmecedan vücut nemlendiricisini alıp dolabın önüne geçti.

“Ne giysem ya?” diyerek kapakları açtı, içindeki karmaşaya göz gezdirirken ben hâlâ yatağın ucuna yayılmış, kucağımda açık duran telefonla uğraşıyordum. Aniden titremeye başladı; tonundan kimin aradığını tahmin ettim. Kocaman harflerle ekrana düşen *Melissa* yazısını görmemle aramayı açmam bir oldu.

“Efendim?”

“Alo, kanka benim bir işim çıktı. Siz önden gidin, ben arkanızdan geleceğim. Babam fenalaşmış sanırım, hastaneye gitmem gerek. Ciddi bir şey varsa gelemeyebilirim.”

“Ne olmuş, acil bir şey mi?”

“Asistanı aradı beni de. Bayılmış anlattığına göre. Hastaneye gidiyorum, ciddi bir durum var mı diye. Siz eğlenenize bakın.”

“Tamam, haber vermeyi unutma. Bir şeye ihtiyacın olursa ara mutlaka.”

Sesi telaşlıydı, arka plandaki uğultudan arabaya atladığını tahmin ettim.

“Tamam. Kapatıyorum ben şimdi, *bye bye*.” Konuşmayı sonlandırdığımda Aren göz ucuyla bana baktı. Kısa bir an ba-

şını çevirmeden durdu, ardından dolaba yönelip içinden siyah, düşük bel, bol paçalı bir pantolon çıkardı.

“Ne olmuş?”

“Babası fenalaşmış, gelemeyecekmiş.”

“Anladım,” dedi elindeki parçayı üzerine geçirirken. “Saçlarımı atkuyruğu mu yapsam?”

“Sana yakışıyor,” dedim. Cümlem yeterince içten çıkmasa da karşılık beklemiyordu. Sandalyeden kalkıp kendimi yatağın üzerine bıraktım, tavanın çizgilerine odaklandım bir süre.

“Aslında şu an hayvan gibi evde uyumak istiyorum ya, o kadar halim yok ki.”

Aren göz devirdi, arkasını dönmeden cevap verdi.

“Saçmalama istersen, Aselda en yakın arkadaşlarından. Ben de bayılmıyorum dağın başındaki mekâna gitmeye ama ayıp olur.” Makyaj masasının önüne geçti. “Ayrıca on beş saat uyuyorsun, arada mola verip hayatı da yaşamak gerek.” Çekmeceyi açıp saç kurutma makinesini aldı, kablosunu prize takıp çalıştırmaya hazırlanırken aynadan bana kısa bir bakış attı. Yüzünde yorgunluk değil, ısrar vardı.

“Dolapta enerji içeceği, bira falan var. Bünye alkol almayınca yaşayamıyor tabii. Ayyaş oldun iyice.” Aren söylenmeyi sürdürdü, ben yataktan kalkıp kapıya yönelene kadar susmadı.

Çok da haksız sayılmazdı. İhtiğim zamanlar enerjim tavan yapardı, içmediğimdeyse öylece uyuyordum. Bu döngüye alışmıştım artık, bedenim de ruhum da itiraz etmiyordu.

Neyse ki bu hal yıl boyu sürmüyordu. Bazı dönemlerde ismini duyduğumda bile midem bulanır, içki şişesini görmek bir nevi tiksinti yaratırdı.

Şu an o dönemlerden biri değildi ama. Orası netti.

Mutfağa adım attığım anda sarı tüy topu Sülo sessizce gelip bacağıma dolandı. Onu kucağıma alıp dolabın kapağını açtım. Rafların çoğu ya içkiyle doluydu ya da enerji içeceğiyle. “Sanı-

rım üç ayyaşla ev arkadaşısın, Sülo. Dikkat et, alkol masasına meze yapmasınlar seni.”

“Çocuğun aklına saçma sapan şeyler sokma!” Aren’in sesi diğer odadan yükseldi. Gülerek başımı dolaptan çıkardım.

“Turuncu kafanı hızlı kurut, daha bir saat yol gideceğiz!”

Saç kurutma makinesinin sesi yükseldi, arkasından ortalığı uğultu bastı. Ben de dolaptan bir kutu enerji içeceği kapıp masanın önündeki bar sandalyesine oturdum. Amerikan mutfak çizgisi net değildi; vücudumun yarısı salondaydı, diğer yarısı mutfakta kalıyordu. Sülo’yu tezgâha koydum, patilerini dikkatlice masaya yaydı.

“Anlat bakalım, var mı birileri?” Ses tonumu düşürüp o itici Rüzgâr’ın sesine benzettim. Sülo yüzüme baka baka yüksek sesle miyavladı.

Muhtemelen küfretti.

“Sen de gıcık oldun, değil mi? Bir de şunu dinle.” Bu kez sesimi iyice kalınlaştırarak konuştum. “Altımda kalacaktıydın gibi görünüyor.” Süleyman buna ikinci miyavlamayla yanıt verip kendini masadan aşağı attı.

“Ne kadar kötüyse, hayvan bile intihar etti.” Koltuğa doğru kaçarken arkasından baktım. “Şakaydı, Sülo. Ben öyle biri değilim. Gel buraya.” Sesimi yumuşattım ama geri gelmedi.

“Akıl sağlığın konusunda endişelenmeye başlıyorum, kedi mi rahat bırak!” Aren tekrar bağırdığında sustum ve önümdeki enerji içeceğinden bir yudum alıp can sıkıntısıyla *Instagram*’a girdim.

Uzun süredir girmediğimden biriken bildirimlerin arasında gezinirken dikkatimi ilginç bir profil çekti. Fotoğraf karanlık bir odada çekilmişti; dövmelerle dolu, gergin bir karın kası kadraja alınmıştı. Kasığın hemen üstünde duran boks eldivenli iki el, ışığın gölgesinde belirginleşmişti. Her şey siyah beyazdı. Parmağım durdu, gözlerim yavaşça kullanıcı adına yöneldi.

yamanharisbatikan

Gözkapaklarım hızla açıldı. Tıklarken kalbim tekledi. Oydu. Bana istek atmıştı. Hesabı herkese açıktı, benimki gizliyen onunki serbestti. İsteğini kabul ettim ama geri dönmedim.

Gönderilerine bakmaya başladım. Üç tane vardı. En yenisi yaz başında paylaşılmıştı. Havuz kenarında otururken çekilmişti, kadraj suyun içinden alınmıştı. Üzerinde yalnızca siyah bir şort vardı. Saçları oldukça kısa, neredeyse kazıtılmıştı. Boy-nundan karnına kadar yayılan dövmeler dikkatimi çekti. Üst bedenini baştan aşağıya sarmışlardı.

Bilmediğim dillerde yazılmış cümleler, rakamlar ve semboller vardı. Göğsünün sol tarafını komple kaplayan bir melek kanadı dikkat çekiyordu.

Aşağı kaydardım. Bu kez bir gece kulübünde, üç kişiyle çekildiği bir fotoğraf vardı. Bir kolunu sağındaki Doruk'a, diğer kolunu solundaki sarışın kıza atmıştı.

Bu kız babamın mekânına beraber geldiği sarışındı.

Diğer gönderiye geçtim. İlk fotoğraf *WhatsApp* profil fotoğrafı yaptığı, Burj Khalifa manzarasının önünde sigara içtiği kareydi. Yana kaydardım, bu kez sadece Burj Khalifa ve elinde tuttuğu bir şişe şampanya vardı. Eli de dövmeliydi. Dövmelerin kapladığı elinin üstündeki damarlar bir dalga gibi gözüküyordu.

Bunu da yazın başında paylaşmıştı.

İlk gönderiye indim. Tarihi 2018'di. Kırmızı bir *Maserati*'nin kaputuna uzanmış, kameraya sırtarak bakıyordu. Elinde bira şişesi vardı. Yüzü şimdikine göre oldukça genç gözüküyordu. Burada daha on sekiz yaşında bile değil gibiydi. Yüzünde şimdikininkin aksine kirli sakal yoktu, *babyface*'ti. Gözlerinin arasındaki renk farkı en çok bu gönderide belli oluyordu. Güneş tam yüzüne vurmuştu.

Acaba o zaman da hırsızlık yapıyor muydu?

Ben fotoğrafı büyütüp incelemeye devam ederken Aren salona girdi. “Ben hazırım, çıkalım.”

Aren arabayı park ettiğinde inip çevreye göz gezdirdik. Neredeyse dağın zirvesindeydik. Yol uzadıkça uzamış, bulmamız saatler sürmese de kolay olmamıştı.

“Yuh,” dedi Aren otoparktaki araçlara bakarak. “Araba yarışına falan gelmiş olabilir miyiz?”

Otoparkın her köşesi lüksle kaplıydı; metalik kırmızılar, parlak siyahlar, jantlardan yansıyan ışıklarla donatılmış *Ferrari*’ler, mat gri *Lamborghini*’ler, plakaları bile özel olan başka başka pahalı arabalar. Bu kalibrede bir araç kalabalığı, Doğu Saraylı’nın ev sahipliği yaptığı yeraltı boks geceleri için tuhaf sayılmazdı. Fakat konumun ıssızlığı göz önüne alındığında, dışarıdan gelen biri için fazlasıyla abartılı bir manzara sayılabilir.

Ön cepheden bakıldığında dev bir hangarı andıran siyah yapıya doğru ilerledik. Binanın girişinde nöbet tutan iki koruma bizi süzdü. “Kızılkaya,” dediğimde kapı ağır ağır açıldı, içeri adım attık.

İlk başta karşımıza çıkan merdiven aşağıya uzanıyordu, loş ışıkların arasından beton duvarlara vuran gölgeler eşliğinde basamakları inmeye başladık. Aren birden hapşırды. İçerideki hava keskin ve ağırdı, burun direğini sızlatan metalik bir koku vardı. Terle kanın karıştığı, günlerce havalandırılmamış bodrumlara benzeyen o tanıdık boğuculuk sinmişti her köşeye.

Alt kata indiğimizde gözümüz karanlığa alışmadan önce sadece silüetleri seçebildik. Önümüzde geniş bir alan açıldı. Ortada, spot ışıklarının tam altına yerleştirilmiş ring, etrafında toplanmış yüzlerce insanın arasında neredeyse yutulmuştu. Gürültü uğultuya karışıyor, yükselen sesler tavanı dövüp geri geliyordu. Yeraltındaki bu alan bir futbol sahasını andıracak kadar

büyüktü. Dışarıdan bakıldığında kimse buranın altına bu kadar derin, bu kadar karanlık ve kalabalık bir dünya inşa edildiğine inanmazdı.

Aren'in eli bileğime dolanırken yüzünü yaklaştırıp kulağıma konuştu. Müzik ritmini artırmış, seyircilerin bağırışları tavan yapmıştı; söyledikleri neredeyse dudak hareketlerinden ibaretti. "Aselda'yı ara istersen, muhtemelen ringden önce oda da kutlama yapıyorlardır."

Koridora yönelecektim ki kalabalık birden delirmişçesine ayağa fırladı, sesleri aynı ağızdan çıkmış gibi tüm alanı doldurdu.

"HAA-RİS! HAA-RİS! HADİ BATIKAN!"

Ring tarafına çevirdiğim gözlerim irileşti, göğsüme soğuk bir şey yerleşti. Arenaya uğultu çöktü, tavanın altındaki ağır spot ışıkları yerini tek bir gövdeye bırakmıştı. İki metreyi geçen, karanlığın içinden doğan o çıplak üst bedeni dövmelerle örülü, her kası belirgin silüet, her adımı yeri titreten bir ağırlıkla ringin ortasına çıktı. Işıklar tenine çarptığında yansımıyor, sanki içine çekiliyordu.

Tüm o kalabalığın bağırışını susturmuş, dikkatleri tek noktaya çekmişti. O gölge Yaman Haris Batıkan'dı. Yavaşça başını kaldırdı. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu, donuk bir mermer gibi sabitti. Ancak gözleri arenanın etrafındaki herkesin üzerinde tüyleri diken diken eden, ürkütücü bir yavaşlıkla dolaştı.

Mavi ile yeşilin arasındaki fark ışığın altında daha da belirginleşmişti; sağ gözü deniz kadar duru bir mavi, diğeri yosun gibi derin bir yeşildi. Kalabalığın içinden beni seçtiğinde, bakışları hiç tereddüt etmeden üzerime odaklandı. Başını hafifçe eğdi, gözleri bir anlığına sabitlendi. Ardından dudaklarının kenarı kıvrıldı, o tanıdık sırıtış yavaşça yerleşti yüzüne. Sol gözünü kapatmak suretiyle göz kırptığında, benimle aynı hizada duran kızlardan birisi bir düğmeye basmışçasına çığlıklar yükseldi.

Tezahüratlar patladığında ringe ikinci bir gölge adım attı. Yaman kadar uzun değildi fakat bedenindeki ağırlık ve kaslarının yerleşimiyle neredeyse onunkiyle denk bir kudret taşıyordu. Doğuş Saraylı yüzünde tek bir kıpırtı olmadan ipleri aşip sahaya indiğinde, tribünlerin diğer yarısından yeni bir uğultu yükseldi.

“SAA-RAY-LI! SAA-RAY-LII!”

Kürsüde yumruğunu kaldırmasıyla tezahüratlar katlandı, ses duvarına çarpıp çoğaldı.

“Kainat!”

Adımı duyduğum anda refleksle başımı çevirdim. Kalabalığın arasından süzülerek ilerleyen Aselda elinde bira şişesiyle bana doğru geliyordu. Kıvırcık saçları omuzlarına dökülmüş, tenini yakalayan ışıklarla parlayan gümüş tonlarında cesur bir elbise giymişti. Gülümsemesi mekânın gürültüsünü kısa süreliğine kenara iten bir açıklık taşıyordu.

Kollarını açıp boynuma doladığında aramızdaki sıcaklık bir anlık ama güçlü bir bağ yarattı. Sarılmasına karşılık verirken ilk gonk çaldı. Aselda aniden geri çekilerek koluma yapıştı, hızla kalabalığın içinden geçip bizi ringe en yakın sıraya taşıdı.

Oturacak yer bulur bulmaz beni öne itip koltuğa oturturken hemen yanımda yerini aldı. Nefesi hızlı, gözleri ışıltılıydı. Elbette ki sevgilisi içeride, kan ter içinde bir dövüşün eşiğindeydi.

Peki benim niye içim bu kadar kıpır kıpırdı?

Yaman ilk dakikalarda bedenini öne arkaya hafifçe sarkıtarak kontrollü bir tempo tutturmuştu; sağ ayağını sabitlerken, sol direğiyle mesafeyi korumaya çalışıyordu. Gövdesi hafif öne eğik, gözleri Doğuş’un ayak hareketlerini izliyordu çünkü oradan gelecek ani bir atak her şeyin yönünü değiştirebilirdi. Doğuş’un duruşunda ise rahatlık, ayaklarının yerde kayar gibi ilerleyişinde alışılmadık bir ritim vardı. Yaman’ın düz ve düzenli vuruşlarına aldırmaksızın hafif sağa sola kayarak açılar

yaratıyor, beklenmedik anlarda sağ kroşesini şimşek gibi çıkararak rakibini test ediyordu.

İlk raunt kelimenin tam anlamıyla bir yoklama gibiydi. Vuruşlardan çok bakışlar konuşuyordu. Kasların değil, sezgilerin savaştığı anlar söz konusuydu. Fakat sonra Doğuş tüm gücünü tek bir karara yükleyip aniden tempo artırdı; Yaman'ı köşeye sıkıştırırken salonda bir uğultu yükseldi. O sırada sağ kroşesi neredeyse hedefe ulaşmak üzereydi ki, Yaman belinden kırılarak altına sarkıp kurtuldu, ardından ayağa kalktığı gibi sağ dirseğini sapladı. Hızlı ve netti, tereddütsüzdü. Ringde kelimelerin bir karşılığı varsa, bu darbeye *buradayım* deniliyordu.

Doğuş'un yüz kasları yumuşadı, dudağının kenarında kısa bir gülümseme belirdi.

Raunt sona erdiğinde ikisi de sapasağlam yerlerine döndüler. Yüzlerinde ne bir kesik ne de ter damlası vardı. Olan biten yalnızca bir prova gibiydi.

"Hep böyle yapıyorlar, oyun daha başlamadı," dedi Aselda kulağıma. "Haris'in alaya alması benimkini delirtiyor."

"Kim bu Haris? Sen tanıyor musun?" diye sordum yalandan bir merakla. Yaman'ın kim olduğu hakkında tahminlerim vardı fakat Haris'le ilgili kafam net değildi.

"Pek değil, iki üç kere anca görmüşümdür," dedi bana bakarak. Elindeki bira şişesini bana uzatınca bir yudum alıp geri verdim. "İllegal dövüslere gidiyor, demişti Doğuş. Bir de mimarlık okuduğunu söylemişti. Fazla bir şey bilmiyorum, düzenlenen dövüslere geliyor arada."

"Anladım," dedim gözlerim tekrar ringe döndüğünde. "Hiç mimar tipi yok."

Aselda güldü. "Değil mi? Bence de. Ayrıca boksta bayağı iyi. Doğuş'u her defasında nakavt ediyor."

“Doğuş’u mu?” diye sordum şaşkınca. Dünyaca ünlü boksörler bile Doğuş’u kolay kolay nakavt edemezdi. Adam koskoca milli boksördü!

“İzle.”

İkinci raunt başladığında ringin enerjisi bütünüyle dönüşüm geçirmiş, roller değişmiş, iplerin kimde olduğu belirsizleşmişti. Yaman artık sadece savunmayı kollayan biri değildi; bu kez öne çıkan, mesafeyi belirleyen, inisiyatifi alan taraftı. Yumrukları daha kararlı, adımları daha hızlıydı. Sol dirseğiyle Doğuş’un gardında delikler açmaya çalışıyor ve açılan her küçük boşluğu aparkatlarla, kroşelerle cezalandırmayı deniyordu. Ringde adeta gölge gibi dolaşüyor, sürekli yeni bir açı yakalayıp Doğuş’un dengesini bozmaya uğraşıyordu.

“Doğuş bu raundu alamazsa sıkıntı,” dedi Aselda gülerek. “Doğum günümü striptiz kulübünde kutlayacağız.” Gözlerim hafif irileşmişti. Kelimeleri duyduğum an dikkatimin yarısı ringde kalmış, diğer yarısı zihnimde beliren görüntülerde gezinmeye başlamıştı. Striptiz kulübü fena sarardı.

Doğuş tüm baskıya rağmen geri çekilmedi. Bir adım bile geri atmadan karşısındakinin elini okumaya çalışıyor, yüzüne yediği küçük darbeleri umursamadan ayakta kalmayı sürdürüyordu. Yumruk sesleri salonun her yanına yayılmışken, Doğuş’un direnci seyircinin içini kıpır kıpır ediyordu. Rakibine doğru eğilip ileriye yüklenmeye devam ettikçe herkesin içinde büyüyen heyecan daha da fazla belirginleşiyordu. Seyirciler koltuklarında kıpırdanmaya başlamış, bazıları çoktan ayağa fırlamıştı.

Yaman’ın sol adımı hafif içe düştüğü sırada Doğuş boşluğu sezdiği gibi sağ kroşesini patlattı; yumruğu tam çeneye oturmuştu. O darbenin netliği karşısında salondan gelen tepkiler patlayıcıydı; küfredenler, ayağa fırlayanlar, elini başına ko-

yanlar... Yaman bu darbeyle sendelemek yerine pozisyonunu koruyunca heyecan katlanarak arttı. Hem dayanıklılığını hem inatçılığını gösteriyordu.

Doğuş hızını düşürmedi, vuruşların ritmini artırarak üst üste birkaç kombinasyon daha denedi. Yaman'ı ringin köşesine sıkıştırmayı başardığında kalbim hızla atmaya başladı, içerideki herkesle birlikte ben de nefesimi tutmuştum.

Yaman gövdesini hafifçe sağa bırakıp adeta bir dans figürü gibi savrulmuş, Doğuş'un serisini boşa çıkararak nefis bir zamanlamayla karşı atağa geçmişti. Darbeyi savuşturmakla kalmamış, fırsatı anında yakalamıştı. Bu yalnızca güçle açıklanabilecek bir şey değildi, zihin oyunu oynanıyordu artık. Her yumruk bir cevap, her geri çekiliş bir hamleydi. Seyircinin gözü yumrukta değil, hamlelerin anlamında toplanmıştı. Ringin ortasında fizik değil, strateji savaşı vardı.

Üçüncü raundun ilk saniyelerinde her şey daha da netleşmişti. Bu mücadele kasla, kolla değil, sezgiyle, sabırla, hesapla yürüyordu. Bedenler ağırlaşmıştı, kaslarda birikmiş yorgunluk artık daha görünür hale gelmişti. Nefesler sık, adımlar kısa, yumruklar bazen yarım ama niyetler hâlâ tamdı.

Doğuş gardını indirip rakibine yaklaşıırken adımlarını hızlandırmış, daha da yüklenmişti. Kombinasyonlar üst üste geliyor, Yaman'ı gardına mahkûm etmeye çalışıyordu. Bir açık aramakla kalmıyor, o açığı kendi yumruğuyla yaratmak istiyordu. Her vuruşta biraz daha zorladı. Yaman ise sarsılmadan, yalnızca nefesini kontrol ederek direndi. Sol omzunu hafif öne çıkarıyor, gardını korurken karşı atağa geçmek için saniyelerin çarpıştığı o aralığı kolluyordu.

Bir noktada Doğuş'un vuruşları ardı ardına daha da sertleşti, peş peşe çıkan kroşelerle Yaman'ın direnci çatladı. Gardın ar-

kasından sıyrılan tek bir yumruk, alnının biraz üzerinden geçip kaşına oturdu. Sertti. Hızlıydı. Keskin bir iz bıraktı. Yaman'ın kaşı açıldı. İnce bir çizgi halinde akmaya başlayan kan yüzünden aşağı süzülürken salon birden durdu.

Yaman elini ne alnına götürdü ne de tereddüt etti. Kaşından akan kanı silmeye çalışmadı, yarayı görmezden gelip ileriye yüklendi. İçindeki öfke değil, kararlılık devreye girmişti. Artık yalnızca karşılık vermiyordu, mücadeleyi sahiplenmişti.

"İşte benim sevgilim," dedi Aselda, sesi kısık ama tonundaki gurur bastırılamayacak kadar yüksekti. Sözcükleri ağzından çıkarken Doğuş'un gözleri bir an için onunkilere yöneldi. Bakışlar birbirine çarptı, Aselda kaşlarını kaldırarak meydan okur gibi baktı.

Biliyordu ki bu raundu alamazsa, gece boyunca Aselda'nın doğum günü bir striptiz kulübünün mor ışıkları altında kutlanacaktı.

Salonda herkesin elleri dizlerinde, gözleri ringin tam ortasındaydı. Gerilimin içinden geçen tek kişi Aselda'ydı. Sonuçta yıllardır izliyordu Doğuş'u.

Final raundu başlamadan hemen önce salondaki uğultu bir şekilde bastırıldı. İnsanlar konuşmayı bırakmadı fakat sesler kendiliğinden kısıldı.

İllegal bir maç denildiğinde akla gelen o dağınık, çığırkan, kural tanımaz ortamdan eser yoktu.

İki dövüşçü de ayağa kalktığı anda duruşları buz gibi soğuktu. Terle karışmış kan yüzlerine gölgeler düşürmüş, gözlerinin içine kara bir inat yerleşmişti. Hiçbiri gergin değildi; en azından dışarıdan bakıldığında. Duygularını saklamak için yüzlerinde sabitlenen o ifade artık insanlıkla bağlarını koparmış gibiydi.

Tüm dikkatim ringdeyken, önümden geçen bir kadının gövdesi görüşümü kısa süreliğine engelledi. Sol tarafımdaki boş koltuğa yerleştiğinde başımı çevirip baktım. Oturuşu dikkat çe-

kiciydi; üstü başı abartısız ama bakımlıydı, bedenini kendine güvenen bir tavırla taşıyordu. Kadın demek ağır kaçardı, yaşı-
nın tazeliği yüzünden hemen fark ediliyordu, *kız* demek daha
uygundu. Bakışlarım üzerinde uzun kalmış olacak ki, fark edip
bana döndü. Dudak kenarı belli belirsiz kıvrıldı, gözlerinin içi
hafif parladı. Gülümsedi.

Onu gülümsemesinden hatırladım.

Yaman'm dün mekâna getirdiği, mesajda sevgilim diye ta-
nıttığı kızdı. İsminden tam emin olmasam da *A* harfiyle başla-
dığını net anımsıyordum.

Bakışımı hâlâ üzerinden çekememiş olacağım ki, başını
eğip hafifçe yana döndü, ardından nazikçe elini uzattı.

“Adel ben. Yaman'ın kardeşiyim.”

Kardeşi mi?

Elini sıktım. Parmakları soğuk değildi ama terli de sayıl-
mazdı. Tokalaşırken gözüm yüzünde takılı kaldı.

“Kainat ben de. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de memnun oldum.”

Boğazımdaki yutkunma sesini kendim bile duydum. İçim-
den geçen düşünce kısa, net, doğrudan bir tokat gibiydi. Şe-
refsiz, kızı sevgilim diye tanıtmıştı. Daha da beteri, ben inan-
mıştım. Yaman'm o günkü bakışları, o gevşek tavırları, kısık
sesle yaptığı şakalar... Hepsi bir bütün olmuş, beni ustalıkla
inandırmıştı.

Elini yavaşça çekti, ardından gözleri kararlı bir şekilde ringe
döndü. Baktığı yer belliydi. Sessizce, tıpkı herkes gibi tama-
men karşılaşmaya kilitlenmişti.

Yine de zihnim henüz sessizliğe geçmemişti. Kafamdaki
ilk soru daha tazeydi. Yaman'ın teni bu kadar esmerken bu kız
nasıl bu kadar açık tenli, bu kadar sarışın olabiliyordu? İkisi
arasında kan bağı olduğunu iddia etmek bir tür oyun gibi ge-
liyordu.

Aklımda bu düşünceler dönüp dururken, kendimi zorlayarak ringe odaklamaya çalıştım. Kafamın içindeki uğultuyu bastıran tek şey hızla artan tempo ve seslerin ağırlığıydı.

Yaman açılmış kaşının izini bir onur nişanı gibi alnında taşıırken, bedenini o yara kadar keskin bir kararlılıkla hareket ettiriyordu. İçinde biriken hırsı yalnızca gözlerinden değil, attığı her yumruğun açısını milimetrik şekilde hesaplamasından da anlamak mümkündü. Göğsü aldığı nefeslerle yükselip alçalırken, kasları neredeyse bağımsız çalışıyormuşçasına uyumlu bir dizi şeklinde hareket etti. Dudaklarının biçimli hareketini takip ettim, Doğuş'a bir şeyler söyledi. Ardından önce sol dirsek geldi, sonra sağ kroşe; birbirini kovalayan darbeler neredeyse tek bir hareket gibi algılandı. Sonunda da altçeneye oturan o keskin aparkat...

Doğuş'un dizleri ilk anda direnç gösterdi, gözkapakları aralandı ama bu yalnızca birkaç saniyelik bir inatla sınırlı kaldı. Bedeni ağırlaştı, ayakta kalmaya çalışan kasları görevini unuttu. Dengesi bozulduğunda içinden geçen düşünceler silinmiş gibiydi. Gözleri ileriye değil, boşluğa baktı. Ardından dizleri çözüldü, vücudu yavaşça zemine teslim oldu.

Hakemin yüksek sesle saymaya başladığı an salonu tutan kalabalık koptu. Aselda'nın ağzından dökülen kelimelerle birlikte izleyicilerin yarısı içinden değil, doğrudan bağırarak küfretti. Bazılarının sandalyeden fırladığı, bazılarının ellerini kafasına götürdüğü o birkaç saniyelik kaos film sahnesi gibi yaşandı.

Bense yalnızca tek bir kişiye odaklanmıştım. *Yerde yatan rakibinin üzerine hafifçe eğilmiş, alnından aşağı hâlâ taze kan sızarken dudaklarında küçümseyici bir sırıtış taşıyan Yaman Haris Batıkan'a.*

Hakem yerdeki sessizliğin içinden ağır adımlarla ilerleyip Haris'in tam karşısında durdu. Elini kararlı bir şekilde kavradı,

kısa bir duraksamayla havaya kaldırdı. Kolun yükselmesiyle birlikte salondaki gerginlik çözülmedi, daha çok sıkıştı, kesifleşti.

“Kazanan, Haris!”

Ses yükselirken ringin kenarındaki bazı yüzler gerildi. Salonun hemen hemen diğer yarısı ise tıpkı Yaman ringe ilk çıktığındaki gibi coşkuyla adını haykırıyordu.

Buna yanımda oturan Adel de dahildi.

Diğer yanımda oturan Aselda ise tepki göstermedi. Tuhaf bir sessizlikle dizlerinin arasına sıkıştırdığı bira şişesini yavaşça yere bıraktı. “Bunu bir de milli boksör yapmışlar amma koyayım.”

Maçın heyecanı zihnimi öylesine işgal etmişti ki, Aren’in yokluğunu ancak kalabalığın dağılmasıyla fark etmiştim.

“Aselda,” dedim. Sesim hızlı adımlarımın ritmine karışmıştı. Üst kattaki geniş koltukta oturan Aselda’ya seslenirken gözüm hemen yanındaki Doğuş’a da ilişti. “Aren’i gördün mü? Asla bulamıyorum, telefonlarımı da açmıyor.”

Aselda bir an tereddütle doğruldu, bakışları ciddiyet kazanmıştı. Doğuş ise hafifçe öne eğildi, yüzü kasılmıştı.

“Odalara baktın mı?” diye sordu, sesindeki alttan alta yükselen ilgisizlik sinirimi bozdu. “Odalardan birinde olabilir, birkaç kişi ot çekmeye giriyor.”

“Ot mu? Aren uyuşturucu kullanmıyor.”

Doğuş’un dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, omuzları neredeyse sıkkın bir iç çekişle yerinden kıpırdadı. “Ben bir bak derim, kaybolacak hali yok.”

“Gelmemi ister misin? Odalar aşağı katta,” dedi Aselda, gözlerindeki endişe netti. Koltuktan kalkmak üzereyken elimi kaldırdım, beden dilim yeterince netti.

“Gerek yok, aşkım, ben bulurum şimdi onu. Rahatınıza bakın.”

Geniş salondan ayrılırken ortamın uğultusu arkamda kaldı, ışıkların parıltısı dağılırken karanlık koridora adım attım. Zemin soğuk betonla kaplıydı, hafif rutubet kokusu duvar diplerine sinmişti. Merdivenlerin basamakları gıcırdamasa bile adımlarımın sesi mekânda kendi başına varlık gösteriyordu. Bu kat diğerlerinden daha تنها, neredeyse unutulmuş gibiydi. Dört kapı vardı; her biri sessiz ve kapalıydı, sanki içeride birileri yoktu.

Maçın oynandığı alandan bile daha aşağıda, yerin tam anlamıyla altında bir yerdeydim. Kafamın içinde Aren'le ilgili olası senaryolar dönmeye başladı ancak hiçbirisi tatmin edici değildi.

Normal şartlarda istediği haltı yiyebilirdi, umursamazdım fakat burada ne olduğu belli olmayan bir sürü tip vardı.

Çember'in duvarlarını sarsan ses sistemi yalnızca kulakları değil, bedenin tamamını etkiliyordu. Zemine basıldığı an her nota kaslarda yankılanıyordu, içerideki müziğin ağırlığı insanın nefesiyle yarışıyor, kalp atışlarını bastırıyordu. Şarkıyı tanıyordum.

A Little Death.

"I want you to touch me there

Make me feel like I am breathing."

Tüm katı saran bu şarkı duvarları çatlatacak bir desibelde çalıyordu. Basın gücüyle hareket eden bir akarsu gibiydi; insanı olduğu yere mıhlıyor, düşünmeye bile izin vermiyordu.

Koridorun loş ışığında ilerlerken kapıların her birinde göze çarpan gümüş işlemeler dikkat çekiyordu. İlk kapıda kurukafanın soğuk parıltısı karşıma çıktı. Kapı koluna uzanıp yavaşça araladım. İçerideki hava ağırdı. Gözümün gördüğü ilk şey yere atılmış birkaç içki şişesi oldu, ardından koltuklara dağılmış vücutlar belirginleşti. Belli ki zamanın nasıl geçtiğini unutulmuşlardı. Kimse kapının açıldığını fark etmedi; başları geriye yaslanmış, gözkapakları yarı aralık, ellerinde sarılmış sigaralar.

Havaya otun yakıcı kokusu hâkimdi, duvarlar buharla kaplı gibiydi. Gözlerim dikkatle gezindi; her yüzde, her saç rengine tanıdık bir iz aradım. Turuncu saç yoktu. Aren burada değildi.

Hiç içeri adım atmadan kapıyı tekrar kapatıp uzaklaştım. Koridorda ilerlerken içerideki müzik artık sinir uçlarımı zorluyordu. Beynimde patlayan sesler dışarıdan gelen her tınıyı bastırıyordu. Nabzım boğazıma çıkmıştı, kulak zarlarım sızlıyordu.

İkinci kapının tokmağında bir örümcek motifi yer alıyordu. Metalin keskin soğukluğu parmak uçlarıma değdiğinde içimde bir tereddüt kıpırdandı. Kapıyı ağır ağır araladım. İçerisi önce karanlık göründü, birkaç adım ileride soluk sarı bir ışık dalgası hareket etti. İçeri adım atmaya niyetlendiğim sırada koluma ansızın sarılan bir el beni hızla içeri çekti. Tepki vermeme fırsat kalmadan dengemi kaybettim, kapı ardımdan kapanırken odadaki hava üzerime çöktü.

Kapının hızla kapanışı sert bir tokat gibi çarptı odaya, hemen ardından sırtımın tahta yüzeye değmesiyle çıkan kısa ve tok ses havada asılı kaldı. Nefesim kesilmişti, ne olup bittiğini anlayamadan bir el kollarımı yakaladı, yukarı kaldırdı, ardından başımın üzerinde sıkıca sabitledi. Karşımda, nereden ortaya çıktığını bile çözemediğim Yaman vardı; yüzüne düşen karanlık, gözlerinin içine yerleşmişti. Her hareketi kontrollüydü, bedenini benimkiyle arasında milim mesafe bırakmayacak şekilde konumlandırmıştı.

“Ne yapıyorsun ya sen? Manyak mısın?” dedim sesim yükselerek. Gözbebeklerim büyümüş, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi delicesine atmaya başlamıştı.

Yaman’ın üstünde sadece bir havlu vardı, vücudu hâlâ duşun ıslaklığını taşıyordu. Saç uçlarından düşen damlalar yanaklarıma değdiğinde irkildim. Nefesi sıcaktı, cildi buhar gibiydi. Islak teni, üzerime gelen baskının gerçekliğini daha da ağırlaştırıyordu.

“Asıl sen ne yapıyorsun? Öyle girilir mi odaya, a...” diye çıkıştı, cümlesini yarıda kesti. Küfretmek üzereydi, kelime dilinin ucuna kadar gelmiş fakat dudaklarından geçmesine izin vermemişti. Gözleri bir an için göğsüme, ardından boynuma kaydı.

“Ne bileyim ben senin odan olduğunu? Kilitlesene kapını o zaman!”

Sözüm bitince burnundan keskin, tiz bir nefes verdi. Parmaklarının sıkılığı çözülmedi, kollarım hâlâ yukarıdaydı ve hareket edemez durumdaydım. Kasları gergin, çenesi kilitli, dudakları sinirle birbirine bastırılmıştı. Teninden gelen ısı ile odaya yayılan buhar karışıyor, her şey daha yoğun, daha baskıcı hale geliyordu.

“Bırak beni, Batıkan. Yanlışlıkla girdim, gitmem gerek.”

Adını söylerken sesimdeki kırılmayı fark etti. Yüzüme bir şey demeden baktı, tek kelime etmeden sadece izledi. Gözleri alnımdan çeneme, dudaklarımdan yanağıma, boynuma kadar tek tek geçti. Neye baktığını bilmiyormuş gibi yavaş, neredeyse bilinçsiz bir dikkatle her bir ayrıntımı inceledi. Göz göze gelmiyorduk artık. O beni seyrederken ben hâlâ kaçmaya çalışıyordum ama bedenim donmuştu.

Zaman garip şekilde uzadı, birkaç saniye bile sonsuz bir bekleyişe dönüştü. Nefesim göğsümde sıkışmış, içimdeki gerilim damarlarımı çatlatacakmış gibi bir baskı yaratmıştı. Yaman’ın tuttuğu bileklerimin çevresi zonklarken, onun ne zaman geri çekileceğini kestirememenin yarattığı huzursuzluk daha da büyüdü. Derken parmaklarının baskısı azaldı; önce fark edilmeyecek kadar hafif, ardından neredeyse serbest kalacakmışım gibi geldi. İçgüdüsel bir rahatlama yayıldı bedenime, ciğerlerime dolan ilk sakin nefeste gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Tam o sırada hiç beklemediğim bir hareketle yüzü benimki-ne yaklaştı; öyle bir mesafeye geldi ki, teninden yükselen ılık

hava dudaklarıma çarptı. Sesi dudaklarından değil de doğrudan içimden geliyormuş gibi yankısız, doğrudan ve ürpertici bir biçimde çıktı.

“Sen de hissediyor musun?”

Bu cümle dışarıda hâlâ tüm vahşiliğiyle çalan müziği ikinci plana itti.

Göz göze geldiğimizde, o mavi-yeşil bakışların ilk kez bu kadar derinine inmeye mecbur kaldım. Gözleri ışıkla doluydu, içinde kaybolmak değil de orada kilitlenip kalma isteği veriyordu.

Saçlarının uçlarından süzülen bir damla daha yanağıma değdi. Soğukluğu tenimi uyandırdı, farkında olmadan nefes aldım. İçime çektiğim havada Yaman’ın tenine sinmiş o ağır olmayan ama keskin, tanımsız erkeksi kokusu vardı. Temizliğin içinden gelen, neredeyse mentole benzeyen o kokuyla birlikte zihnimdeki sesler sustu.

“Bana nasıl çekildiğine bak, Kızılkaya.”

Göğsüm bir kez daha yükseldi, ciğerlerim dolduğunda tenim onunkine daha da yaklaştı. Mesafe neredeyse tamamen silinmişti. Gözlerinin içine bakarken söylediklerini duymazdan gelmek imkânsızdı; sesi yalnızca kulağımda değil, tenimdeydi. “Biliyor musun, hiç oyun oynamayı seven bir adam olmadım.”

“Oyunlar benim işim, Batikan. Belki bana çekilen sensindir. Sadece sen.”

Bu kez dudakları kıpırdarken, sesindeki o kontrollü tını başka bir yerden çıkıyordu. Her harf ağzından çıkmadan önce ölçülüyor, bana ulaşırken keskinliğini koruyordu. “Her şeyini açıkça görüyorum. Tüm tehlikeni görüyorum.”

Boşta kalan elini yavaşça çeneme, oradan boynumun hemen üzerine, köprücük kemiğime yakın bir yere yerleştirdi.

Sözlerini fısıldarken sesi daha da alçaldı. Tonlamasındaki fark söylediklerinden çok daha ağır bir etki yaratıyordu.

“O zaman neden her seferinde dibimde bitiyorsun?” diye sorarken çenem dik, gözlerim ise doğrudan onunkilerdeydi.

Onu çok görmemiştim bile ama her defasında karşıma çıkan kendisiydi. Gözümün alışmasına fırsat tanımadan, düşünceleme rime girip varlığını bütün açıklığıyla dayatan bir yabancıydı.

“Tehlike beni korkutmaz, Kainat.” Aramızdaki mesafe artık bir gerçeklik değil, ihmal edilmiş bir sınırdı. Varlığı fazla yakındaydı; nefesini hissetmekle kalmayıp doğrudan, istemsizce içime çektim. “Sadece daha fazla istememe sebep olur.”

Bu cümlesiyle beraber bakışlarım kontrolsüzce boynuna kaydı. Tenine yayılmış dövmeler, kaslarının üzerini örten o karanlık mürekkep katmanı hâlâ damlayan suların altında daha da belirginleşmişti. Gözlerimi damlaların dansından zorla uzaklaştırdım. Ona bakarken fark etmeden yutkundum, kelimeler ağzıma gelmeden önce boğazımda beklemek zorunda kaldı.

“Beni istediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Daha açık ol.” Sesime yüklediğim meydan okuma, ne kadar dik durmaya çalışsam da içinde gizli bir tedirginlik taşıyordu.

“Daha açık mı olayım?” Gözleri çok kısa süreliğine benimkilere takıldı, ardından hiç beklenmeyen bir hızla aradaki tüm engelleri kaldırdı. Tepki vermeme izin vermeyecek bir kararlılıkla başını eğdi.

Dudakları dudaklarıma çarptığında dünya yavaşladı. Gözkapaklarım istemsizce kapandı, dışarıdaki tüm sesler koptu. Müzik boğuk bir uğultuya dönüştü, bedenimin içinden yükselen sıcaklık her şeyin önüne geçti.

Çenemin altından ağır ağır aşağıya kayan eli boğazıma yerleştiğinde, parmaklarının gevşek baskısı orada olduğunu unutturmayacak kadar belirgindi.

Altdudağımı dudaklarının arasına alıp emmeye başladığında, kafamdaki tüm düşünceler aynı anda eridi. Gözlerimi yumduğumda içten bir kabullenişin tam ortasıdaydım. Dudaklarım

kendi kararlarını vermeye başlamıştı bile. Onun üstdudağı hiç zorlama olmadan, neredeyse içgüdüsel bir çekimle benimkilerin arasına kaydı.

Ağzında votkanın tadı vardı. Metale yakın bir yakıcılıkla, bir o kadar da tenin sıcaklığına karışan o tat öpüşmenin içinde yerini aldı. Dilimin ucuna düşen alkolün izini sürerken altdudağında oyalanmayı sürdürdü.

Göğsü nefes aldıkça yükseliyor, her seferinde vücuduma çarpıyordu. Islak teninin sıcaklığıyla aramızdaki mesafe artık bir hayalden ibaretti. Yüzü, dudakları, nefesi... Hepsi benimkilerin içindeydi artık. Sınırlar silinmişti. Hangi ten kime ait, hangi nefes kimden çıkıyor, ayırt etmek imkânsızdı.

Sevişir gibi öpüyordu.

Bir eli hâlâ boğazımdaydı, parmaklarının gevşek baskısı tenimde titreşen bir sınır gibi hissediliyordu, diğer eli de çıplak belime yerleşmişti.

Elinin biri hâlâ boğazımdayken diğeri çıplak tenimde, bel çukurumun hemen üstünde kayar gibi yukarıya ilerledi. Soğukluğu tenimde gezindikçe içime bir ürperti yayılırken, parmaklarının kıvrımı kemiklerimin biçimini ezberliyor gibiydi. Elinin kuvvetiyle bedenimi kendine çektiğinde sertliğiyle nefesim göğsümde sıkıştı.

Daha önce kim olduğunu bilmeden yalnızca birkaç kez gördüğüm bir adamla aramızdaki bu mesafe artık gerçekten yalnızca bir yanılsamaydı. İçgüdülerimin kıyısında dolaşan bir tehlike sezisi vardı, garip olansa bunun beni rahatsız etmemesiydi. Yanlış olmalıydı, mantıklı olan buydu ama ben hiçbir zaman mantıkla hareket eden biri olmamıştım. Kurallar, sınırlamalar, etik denen o bulanık kavramlar... Bunlara tutunacak kadar düz bir hayatım olmamıştı hiç.

Dilini ağzıma gönderdiğinde, içeriye süzülen ıslak sıcaklıkla vücudumun içinden yanmaya başladım. Dillerimiz birbiriyle

kaynaşırken elinin belimdeki baskısı daha da kuvvetlendi; kaçamayacağını bilen biri gibi davranıyordu, kaçmayı istemediğimi de sezmişti belki. Başımı kapıya sabitlediğinde geri çekilmem mümkün değildi artık.

Ağzında kalan içki tadı dilimin ucunu esir ettiğinde onu daha çok hissetmeye başladım. Ne içtiği önemli değildi, önemli olan o aromanın bana nasıl işlediğiydi. Dilini emdiğimde çıkardığı erkeksi iniltinin tonu, zihnimi uyuşturan karanlığın içinde bir çıkış kapısı gibi duyuldu.

Vücudumda yayılan titreşim öyle yoğunlu ki, bir müzik sisteminden mi geliyordu, yoksa onun bedeninden yayılan bir enerji miydi ayırt edemeyecek hale gelmiştim. Kalbim düzensizce atıyor, göğsümdeki kaslar istemsizce kasılıp gevşiyordu. Her dokunuşu, her baskısı beni biraz daha içeriden sarstı. Gözlerimi kapatınca parmak uçlarımda bile onu hissedebiliyordum.

Kasığında oluşan ilk karıncalanma, dudaklarının baskısı kadar beklenmedik ama kaçınılmazdı. Yüzüm istemsizce gerildi, kaşlarım refleksle çatıldı. Nefes almak için dudaklarımız ayrıldığında gözlerine bakmadan edemedim; içinde kıvranan gölgeler dikkatimi çekti.

Dudaklarının bir kenarı hafifçe kıvrıldığında, hâlâ boynumda sabit duran elinin başparmağı ıslak dudağıma dokundu. “Belki de en başından beri dudaklarını bana vermek için sabırsızlanan sendin.”

“Senden etkilendiğimi düşünmen çok tatlı,” dedim. Nefesim daha düzene girmemişti.

“Hımm,” diye mırıldandı, sesi tıpkı dudaklarının kıvrımı gibi alayla doluydu. “Bunu ispatlamamı ister misin? Öpüşmeyle bile azdığına o kadar eminim ki, Kızılkaya. Seni tanıyorum, hoşuna gitmeyen hiçbir şeye katlanmayacağını biliyorum. Kontrol etmemi ister misin?” Belimdeki elinin ağırlığı artarken parmak uçlarının altına sızan his karın boşluğuma indi. Kıpırtı-

sız bir tehdit gibi hareket eden o dokunuş, sınır bilmeden aşağılara yol almaya başladı.

Eli eteğimin kenarını sıyrarak yukarı yöneldiğinde dilim ile zihnim arasındaki köprü yıkıldı; söylenecek ne varsa boğazıma sıkıştı, tek kelime bile çıkmadı. Tenime dokunan parmaklarının sıcaklığıyla ciğerlerim bile daraldı, bir şey söylemek istedim ama dudağımdan çıkacak her harf geri kaçtı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki ifade değişmişti; o küçümseyici gülümsemesi bir adım ileri gitmiş, açık bir imaya dönüşmüştü.

“Hem rakibimmiş gibi konuşup hem de bana yedirmek istediğin başka şeyler varmış gibi bakmamalısın, Kızılkaya.”

Tam her şeyin içime işlediği noktada, hiç beklenmedik bir anda geriye çekildi. Nefesim boğazımda kalırken dokunuşunun eksikliği tenimde soğuk bir iz gibi kaldı.

Arkasını dönüp uzaklaştığında hâlâ hareket edemiyordum. Sırtımı yasladığım kapıya çivilenmiş gibiydim. Bir tür felç hali içimdeki her dürtünün ipini çözüp dağıtmıştı.

Gözlerim sırtını tararken dövmeler birer birer dikkatimi çekti. Ensesinden başlayıp omurgasının çevresine yayılan siyah konturlar, beline inen örümcek figürüne kadar kesintisiz ilerliyordu. Damarlarının üstünde hareket ediyor gibi görünen örümcek dövmesi vücudunun her kas hareketiyle şekil değiştiriyordu.

“Gitmem gerek.” Kelimeler ağzımdan çıkarken içimdeki panik bastırılamaz seviyedeydi. Aklımda hâlâ Aren vardı. Onu bulmam gerekiyordu. Bedenim de onun dokunuşunun etkisindeydi, votkayı içmesem de içmiş sayılırdım. Zihnim hâlâ onun sırtındaki dövmelerde takılıydı, o havlunun altını merak etmek bile istemiyordum.

Arkasını dönük görür görmez kapının koluna asıldım, çelik gibi soğuk metali kavradığım gibi kendimi dışarı attım.

Çember'in çıkışından geçip otoparka adım attığımda ortamın boşluğu hemen hissediliyordu; birkaç arabanın arasına serpilmiş sessizlik, içerideki soğuk havayla birleşince içime ince bir ağırlık yerleşmişti. Gökyüzü bulutluydu; gri tonlar bastırmış, renkleri solmuş gibiydi. Aren ortada yoktu fakat arabası gözümün önündeydi; parlak kırmızısı, hareketsizliğin içinde fazla belirgindi. Aracın yanına yürüdüm, elimdeki ağırlığı hissetmeden kaputuna yaslandım. Metal yüzey serindi, rüzgâr da pek yumuşak sayılmazdı. Üstümde ne varsa altına sızan o soğuklukla birlikte içimden bir şey çekilmiş gibi hissettiriyordu.

İç cebimdeki telefonu çıkarırken sol elimde tuttuğum bira bardağını *Audi*'nin kaputuna bıraktım. Çember'de geçerken aceleyle almıştım, neden yanımda taşıdığımı bilmiyordum. Ekran aydınlandı, numarasını yeniden çevirdim. Ulaşmak istediğim kişi bu kadar yakinken erişilemez oluşu sinir bozucuydu. Çağrı sonlandı, cevap yoktu.

Gözlerimi kapatmadan başımı hafifçe geriye attım, kaslarım gevşedi ve boğazıma kadar çıkan yorgunluk birkaç saniyeliğine bedenime yayıldı. Burada olmamam gerekiyordu. Zihnim son haftaların kırık dökük kararlarıyla doluydu, peş peşe atılan yanlış adımların içinde yürümeye çalışırken kendime tahammülüm azalıyordu. Burası artık Aren'in yokluğundan çok kendi yanlış seçimlerimin yüzüme vurduğu bir yerdi.

Çevremi dikkatlice tararken arkamdan gelen ayak sesleriyle omuzlarım irkildi, başımı hızla çevirdim. Nefesimi kontrol etmeden verdim, içimdeki sıkışıklık geçici de olsa gevşedi. *Aren*. Sonunda ortaya çıkmıştı.

"Neredesin sen? Dakikalardır seni arıyorum, telefonu açmak bu kadar zor olmamalı!"

Öylece gözlerime bakıyordu. Yüzünde donuk bir ifade vardı, uzaktan bile fark edilen bir dalgınlıkla bakıyordu. Yürürken hafifçe sendelediğini görmemle hızla doğruldum, arabayla ara-

ma koyduğum mesafeyi kapatıp ona yaklaştım. Duruşu tuhaftı. Elleri bedenine ait değilmiş gibiydi. Sağ kolunu arkasına gizlemişti, sanki saklaması gereken bir şey tutuyordu.

“Ne oldu? İyi misin?”

“Hiç izin vermediniz ki,” dediğinde sesi uyumadan hemen önce çıkan o bulanık hali taşıyordu; uyanmak istemeyen biri gibi yavaş, yorgun, neredeyse silik.

Üzerine gitmek istemedim ama yine de duramadım, bednim ona bir adım daha istemsizce yaklaştı. Ancak hareketim bir sınırı geçmişim gibi hissettirdi.

Arkasına sakladığı elini aniden ortaya çıkardı ve parmaklarının arasındaki metal, ışığı kısa bir an parçaladı. Gözüm namlunun ucuna kaydı, istemsiz bir refleksle başım hafif geri çekildi ve yüzümdeki ifade hızla gerildi.

“Anlamıyorum, ne yapıyorsun?” dedim ama içten içe biliyordum. Yüzümdeki şaşkınlık yalnızca bir alışkanlık, zaman kazanmaya çalışan bir oyunculuktan ibaretti.

“Defterimi okuduğunu biliyorum.”

Kelimeler duvar gibi indi üzerime. Direnmenin bir anlamı kalmamıştı. Geri adım atmak da inkâr etmek de çocuksu olurdu artık.

Pekâlâ. Demek bu geceydi.

Devam etti; sesi artık daha gergin, daha doluydu. “Hayatımı nasıl çaldığını da okudun mu?”

Elindeki titremenin sadece sarhoşluktan kaynaklanmadığı anlaşılıyordu. Silahı tutuşunda öfkeyle karışmış korku da vardı. “Babamı, ailemi, hayatımı nasıl çaldığınızı okudun mu?! İyi eğlence malzemesi çıkmıştır sana. Yüzüme bakarken içinden gülüyor muydun?”

Onun gözlerinde karşılaştığım bu şeyi daha önce görmemiş-tim, anlatması güç bir yerden vuruyordu. Yine de geri çekilmedim, dilim kendine geldiğinde içimde büyüyen savunmasızlığa

rağmen sesim ağır çıktı. “Yeterince kaos yoktu senaryonda,” dedim. “Fazla dramatikti, gerçekliğine bile inanmıyorum. Diyelim ki doğru, diyelim ki Harun Kızılkaya’nın öz kızıydın, Aren. Defterinde bahsettiğin o fahişe anneni siken benmişim gibi davranmayı kes. Ben bayılmıyorum Kızılkaya olmaya.”

Kelimeler ağızımdan dökülürken içimdeki boşluk büyüdü. Söylediklerimin nasıl duyulduğunun farkındaydım, ses tonumun nasıl yerinden çıkmış bir öfkeye benzediğini de biliyordum. Fakat her şey o kadar ters bir çizgide ilerliyordu ki, ne durup düşünmek işe yarardı ne de yumuşatmaya çalışmak.

“Bayılmıyor musun, siktir oradan. Sen soyadına tapıyorsun, Kainat. Çünkü başka hiçbir şeye sahip değilsin, yapayalnız ucubenin tekisin ve bunun farkında bile değilsin. Kendini süsleyip püsleyerek sana ilgi gösterebilirler diye insanlara sunan aptalın tekisin.”

Sözcükleri gözümün içine bakarak söyledi. Sesindeki nefret çiğdi, işlenmemişti, filtresizdi. Her harfi yıllar içinde biriken öfkenin kalın tortusundan süzölmüş gibiydi. Peki içimi yaktı mı? *Açıkçası hayır.*

“Bu yüzden mi kıskançlığından bana silah doğrultuyorsun? Sen sırf kıskandığın için en yakın arkadaşımın benden daha yakın olan birisin. Hem de onu kullanarak benim dibime kadar girip benimle arkadaş oldun!”

Nefesim hızlanmıştı. Söylediklerimin bana bile fazla geldiğini fark ettim. Bir yanım defterde yazanlara inanmaya başlıyordu. Kafamda dolaşan belirsizlikler açıklık kazandıkça öfke daha da dirileşiyordu.

“Ne var, biliyor musun? Ben senin ruh hastasının teki olduğunu düşünüyorum. Şizofrensin kızım sen, kafanda kurup kurup...”

“Kurmuyorum!” Aniden bağırdığında irkilerek geriledim. Elindeki silahı kaldırarak üzerime savurdu. Parmakları titremeye

başlamıştı, dizlerinin esnediğini gördüm. O an ağlayabilse belki bazı şeyler farklı ilerleyecekti, belki silah yerle bir olacaktı.

“Kurmuyorum, geri zekâlı, kurmuyorum. Ben bir hayat kuracak olsam kafamda, bunu kurmazdım. Duydun mu beni?”

Sesi inceldiğinde içindeki kırıklar daha da görünür olmuştu. Ona acıyordum.

Garip bir sakinlikle ona bir adım daha yaklaştım. Silahı ondan alabilirdim.

“Uzaklaş!”

Silahı başına dayadığı an gözbebeklerim büyüdü, ne yapacağımı bilemedim. Yüzündeki tüm çizgiler sertleşmiş, dudakları gerilmiş, dişleri birbirine kenetlenmişti. Bedeni sabit görünse de içinden geçen fırtına her kıpırtıya yansiyordu.

“O fahişe dediğin annem beni bıraktığında kaç yaşındaydım, biliyor musun sen? Sen annenin yüzünü bilmemek nasıl bir şey biliyor musun?”

Artık bağırıyor, haykırıyordu. Havasız bir yerde boğulan birinin çırpınışı gibi çıkıyordu sesi. Gözleri kıpkırmızıydı. Yanaklarından süzülen yaşlar biriken öfkesinin izlerini taşıyordu. Gözüm silaha kaydı. Parmaklarının bembeyaz kesildiğini fark ettim; öyle sertçe sıkıyordu.

O tetiğe ne kadar yakın olduğunu...

“Sen o saçlarını kestirmeye kıyamıyorsun lan, ben kız olduğumu anlamasınlar diye kendi saçlarımı kazıttım! Senin baban saçlarını okşarken ben her gece dayak yiyordum!”

“Aren, saçmalama, indir o silahı da konuşalım.” Gözlerim onunkilere sabitlendi, orada bir ihtimal kırıntısı aradım. Fakat gözyaşları artık kontrolsüzce akıyordu, ağlaması sessiz değildi. Yaşları öfkeye karışmıştı.

“Ben bunu hak etmedim, anladın mı? Ben kışkandım seni ama bunu da hak etmedim. Soyadım bile bana ait değil. Senin bir ailen var; annen var, baban var. Her şeye sahiptin.”

Kocaman açtığı ağlamaktan kızarmış gözlerinin içine başka bir şey yerleşti. *Bir karar, bir yön, öfke.* Şakağına sertçe vurdu silahı; bir, iki... Sonra tekrar bana doğrulttu.

“Dayanamıyorum! Şımarıklığına dayanamıyorum! Hak etmediğin hayatına karşı yaptığın nankörlüğe de dayanamıyorum!”

Sözcüklerinin her biri adeta üstüme yürüdü. Cümlesi biter bitmez bir ses duyulduğunda kulaklarım uğuldadı. Kısa fakat şiddetli bir sestti. Hemen ardından sessizlik çökmedi. Bilinç önce uzaklaştı, ardından bedenime geri döndü. Kulaklarım uğuldamaya devam ederken anlamaya çalıştım. Her şeyin ortasında, başımın üstünde bir basınç oluşmuştu.

Elim karnıma gitti sessizce. Hiçbir refleks düşünerek gerçekleşmez ya, bu da öyleydi. Önce acıdan çok şaşkınlık vardı. Vücudum olayın farkına varmadan tepki vermişti bile. Aren’in yüzü donmuş, bakışları elimin altına kilitlenmişti. Başımı eğip gözlerimi onun baktığı yere çevirdim, kıyafetimin üzerine yayılan koyu kırmızılık büyüyordu.

Başımı kaldırdım. Gözlerim Aren’inkilerle buluştu. Gözbebekleri titriyordu, elleri hâlâ havadaydı. Geriye bir adım bile atamamıştı. Donmuştu.

Aren beni vurmuştu.

Aren gerçekten beni vurmuştu.

“Kainat,” dedi. Sesi telaşa boğulmuştu, bir adımdan diğerine koşarken kelimeleri birbirine karışıyordu.

Zaman bir anlığına durmuştu sanki. Her şey ağır çekimdeydi; sesler uzak, bedenim ağır, algım yavaştı. Sonra aniden hızlandı her şey. Acı bir anda bastırdı. Vurulmanın ne demek olduğunu anlatan kitaplar, filmler, anlatılar... Hiçbiri yeterli değildi. İçimden dışarıya yayılan keskinlik, midemin altını boşaltan yanma, bacaklarımdaki güç kaybı... Dizlerim çözüldü.

Yavaşça yere düştüm, bedenim istemsizce kapanırken bir yandan da elimle karnımdaki deliği tutmaya çalıştım.

Elimden kayan sıcaklığı hissediyordum, vücudumun kontrolünü yitirirken gözlerim bir noktaya sabitlenmişti.

Sırtım bir arabanın kenarına yaslandığında yere tamamen düşmüştüm. Soğuk metal tenimdeydi, altımdaki asfalt sertti. Her şey olması gerekenden fazlaydı; acı da, hava da, sessizlik de.

“Aren,” dedim. Nefes alışım düzensizleşmişti, sesim çıkarırken boğazımdan inen her kelimeye çarpıyordu. Verdiğim nefesler artık birer iniltiydi. “Belki de Harun Kızılkaya gibi bir kansızın kızı olduğun için kimse istememiştir seni. Harun Kızılkaya bile sırf bu yüzden istememiştir seni.”

Sesimin titremesi acıdan mı, yoksa kızgınlıktan mıydı, ayırt edemedim. Tek bildiğim, o cümlelerin çıkması gerektiği.

Yüzüne bakarken gözlerim kararmaya başladı. Vücudum uyuşuyordu. Aren hâlâ önümdeydi.

Telaşla açtığı telefonun ışığı yüzünü solgun gösteriyordu. Parmakları ekranda gezindi bir süre, kimseyle konuşmadı. Başını kaldırarak sadece baktı. Ağzı sıkıca kapalıydı. Söyleyecek kelimesi kalmamış gibiydi ya da hâlâ ne yaptığını idrak edemiyordu.

“Ne halde olduğumuza bak,” dedim. Elim hâlâ karnımdaydı, üzerimdeki kumaşın dokusu çoktan kanla ağırlaşmıştı. Sesi titreyen birinin ağzından çıkacak kadar netti sözlerim, gözlerim dolmuştu ama ondan sakladım. “Defterine yazdıklarına tam şu an inandım işte. Şimdi onun kızı olduğuna inandım.”

Bir şey demeye çalıştı. Dudakları aralandı, nefesi değişti, belki kendisini savunacak ya da özür dileyecekti. Hiçbirini yapmadı. Gözlerini benden kaçırıp yüzünü çevirdi.

Arabaya doğru yürüdü. Ayak seslerini duyuyordum, zeminle her teması yakındı. Kapıyı hızla açtı, arabanın içine oturdu. Camlar karanlıktı, yüzü artık görünmüyordu. Motorun çalışmasıyla birlikte far ışıkları gözlerime vurdu, başımı yana çevirmek zorunda kaldım. Ağrılarım bir kat daha arttı. Ses çıkarmadım.

Araba geri geri otoparktan çıkarken kaputun üstündeki telefonum kayarak asfalta çakıldı.

Arabasının ışıkları uzaklaştıkça bedenim daha da ağırlaştı, gözkapaklarım düşmeye başlamıştı ancak bilincim direniyordu.

Sesim kendi içimden koptu, farkında olmadan bağırdım.

“Kimse yok mu?”

Boğazımda bir şey tıkalıydı; nefes alırken zorlanıyordum, sesim çatallaşıyordu. Yine de durmadım.

“Kimse yok mu?!” *Bu kez daha yüksek.* Tekrarladım. Sesim geri gelmedi. “Yardım edin...” dedim bu kez daha kısık, daha nefessiz.

Yavaşça, parmak uçlarımda titrek bir kararlılıkla asfalta değdim. Dirseklerimden kuvvet alarak sürünmeye başladım, telefonum yalnızca birkaç adım ilerideydi.

Karnımdan dökülen kan soğuyordu artık; asfaltın pütürlü yüzeyine bulaşıyor, koyulaşarak sabitleniyordu. Her sürünüşümde bedenimden bir parça daha kaldı o zeminde.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdım öfkeyle. Gözyaşlarım sıcak sıcak yanaklarıma iniyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu. Ağlamak bile fazla geliyordu bedenime.

Telefonumun yanına gelince titreyen parmaklarımla kavradım; ekranında dar bir çizik vardı, köşeden çarpılmıştı. Sol elimle çevirip açma tuşuna bastım. Tekrar bastım. Karanlık ekran bir gömüt gibiydi. Hiçbir tepki yoktu.

Tam şu an, tam bu halde, şarjının bittiğine inanmak istemedim.

Tükenmişlikle yere serildim. Gökyüzüne çevirdim yüzümü. Gözlerim yıldız aradı ancak sadece bulutlar vardı. Karnımdaki ağrıyı bastırmaya çalıştım yeniden ama gücüm kalmamıştı.

Ağlamaktan başka çare kalmadığında, gözyaşlarıyla beraber son direnç de akıp gitti. Kanımın kuruyarak birleştiği asfaltla aramda artık bir sınır yoktu. Toprak gibi çekiyordu bedenimi.

HARİS

Gözlerimi yavaşça kapattım. Artık hiç ışık yoktu.

Kainat, bak.

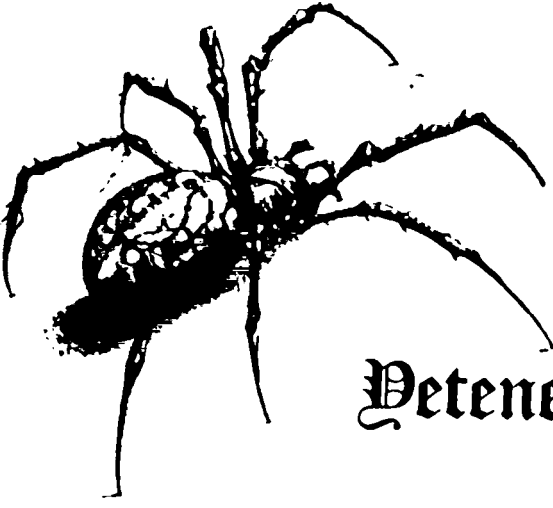
*Hem kendi hatalarının hem de başkalarının kirli mirasının
nasıl gelip seni bulduğuna bak.*

Say şimdi o çok sevdiğin babanın öğrettiği gibi.

Yüze kadar say, eğer ölmezsen bir daha uçmayı denersin.

*Çünkü gördün ki, vuran sen değilsen sadece kanlar içinde
kalıyorsun.*

6

Detenekli Bir Oyuncu

YAMAN HARİS BATIKAN

Bir hayatı asla geride bırakamazsın. İster öl ister yeniden doğ. Aynı kişi olarak kendine o aynı hayatı inşa edersin. Daima geçmişinle lanetlenir, kaderin ağına düşersin.

Büyük büyük kurduğun her cümleyi önünde parçalara ayrılmış halde izlersin. Kendini, canını almak istediğin adamın kızının yüzüne dalmış halde, ondan başka hiçbir şey düşümezken bulursun.

Üstten bir mesaj bildirimi geldiğinde gözlerim Kainat Kızılkaya'nın solgun yüzünden ayrıldı. Mesaj Doruk'tandı.

Doruk: *Kardeşim, şimdi biz kültürel mirası mı zedeledik?*

Doruk: *Geri bırakacağız, değil mi?*

Yaman: *Götünle mi dinledin beni?*

Yaman: *Satacağımız adamlara anonim ulaştık zaten, parayı uçak Dubai'ye ulaşmadan iki saat önce teslim alacağız.*

Yaman: *Uçak Dubai'ye indiği gibi ihbarla yakalanacak eserler.*

Doruk: *Adamlar mal mı, oğlum?*

Yaman: *Fazla mal değiller, anlaşılmayı yaptığımız adam saat farkını hesaba katamayacak kadar geri zekâlı sadece.*

Yaman: *Yazın olduğu gibi parayı ikimiz teslim alacağız.*

Yaman: *İhbarı uydulu telefonda Adel yapacak.*

Yaman: *İki saate otoparka gel, daha detaylı anlatacaklarım var.*

Doruk: *Bebek bakıcılığıyla meşgulsün herhalde?*

Yaman: *Aynen öyle.*

Yaman: *Bebeğimle meşgulüm, ben yazana kadar yazma.*

Hiçbir insanın sahip olduğum arabalar kadar büyüleyici olmayacağını sanırdım. En büyük takıntımın yalnızca zor elde ettiğim maddi varlıklar olduğunu düşünürdüm. Beni hiçbir şeyin onlar kadar büyüleyemeyeceğini...

Kainat Kızılkaya yatağında yatarken ve ay ışığı solgun yüzünü aydınlatırken bunu söylemek imkânsızdı. Şüphesiz, gördüğüm en büyüleyici şeydi.

Baktığımda her an uykudan uyanacakmışım gibi hissettiriyordu. Bu da hislerini doğduğu gün kaybettiğini düşünen bir adam için fazlaydı.

Sigaranın dumanını yanı başımda açtığım pencereden dışarı üfledim. Biraz daha yatağında yatan kıza bakacak olursam rüyalarına girebilirdim.

Hiçbir şeyi onun kadar incelenmeye değer görmemiştim.

İçimde bir taraf hâlâ ona sinir oluyordu, onu çıldırtmak isteyen bir tarafım vardı.

Sanırım onu öptüğüm andan beri onun için çıldıran, deli olan bir tarafım da vardı.

Dudaklarının şu ana dek kullandığım çoğu şeyden, içtiğim tüm içkilerden daha sarhoş edici bir etkisi olduğu kesindi.

Hiçbir bağımlının keşfetmemesi gereken türden bir uyuşturucuydu.

Dün gecedan itibaren, o bunu bilmese de sadece benim uyuşturucumdu.

Doruk onu otoparkta kanlar içinde bulduğunda ve bana haber verdiğinde yoksunluk krizine girmiş bir bağımlıya dönüşmüştüm.

Ölmesi ihtimallerimin arasında o kadar yoktu ki, onu yaşatmak değildi önceliğim.

Acı çekmemesiydi.

Yüzünü buruştururken öksürdü, muhtemelen hissettiği ağrıdan dolayı burnundan sert bir nefes verdi. Gözkapakları yavaşça aralandı ve ay ışığından daha parlak mavi gözlerini saatlerin sonunda görebildim. Ağzından tek bir kelime bile çıkmadan ne olduğunu idrak etmeye çalışırcasına bana baktı. Kaşları çatılırken dudakları hafifçe büzüldü.

KAINAT KIZILKAYA

Asla aptal biri olmadığımın farkındaydım. Ne zaman harekete geçsem, zihnim çoktan ihtimalleri eleyip olan ve olmayanı tartmış, sonuçlara ulaşmış olurdu. Hesapsız hiçbir adımım olmamıştı; bir boşluğa atlamamamış, kendi iç sesimi bastırarak karar vermemiştim. *Hiçbir zaman.*

Sadece kaybedeni oynamak, kazananı avlamanın en hızlı yoluydu.

Sonunda tekrar buradaydım. *Hangar'da.*

Diego Perez'e hizmet eden çetenin ininde, örümceklerin arasındaydım.

Çetenin lideri Yaman Haris Batikan'la göz gözeydim.

Aren'le birlikte evden ayrılıp Çember'e doğru yola çıkmadan sadece birkaç saat önce Pedro'yla telefonda konuşmuştuk.

Geçmiş

Telefon titremeye başladığında kampüsün ağır taş döşeli yolunu geride bırakıyordum. Son dersi henüz bitirmiştim. Hava kararırken gökyüzü soluk griye bürünmüş, sokak lambalarının sarı ışıkları henüz yanmamıştı. Ekranda beliren *P* harfi içimde birdenbire ısınan, aceleyle gelen bir beklentiye tetikledi. Tereddüt etmeden açtım. *Pedro Vasquéz.* Kalabalıklar arasında gerçek olan tek kişi, her şeyin ortasında sırtımı yaslayabildiğim tek varlıktı.

Telefonu kulağıma götürürken adımlarım hızlanmıştı. Hem

merakla hem de alışkanlıkla kolumda taşıdığım saate göz ucuy-
la bakarken konuştum. “Evet?”

Pedro’nun sesi kulağımda belirginleşti, alıştığım o kendin-
den emin tonda değil de içinde hafif kıpırtı barındıran bir tınıy-
la, “Sana güzel bir haberim var,” dedi kendi dilinde, kelimeleri
her zamanki rahatlığıyla yayarak. “Hazır mısın?”

“Tabii ki hazırım, bir gelişme mi oldu? Diego teklifi mi ka-
bul etti yoksa?”

Dikkatimi karşı kaldırımdaki gazete bayisinin kepengi in-
dirilirken çıkan gürültü çekti. Pedro’nun cevabı o metalik sesi
bastırarak geldi.

“Hayır, ona daha teklifte bile bulunmadım. Kabul etmeye-
ceğinden eminim.”

Pedro’nun böyle söylemesi şaşırtıcı değildi fakat başka bir
niyetle aradığı belliydi, ses tonu asıl meseleye henüz girmedi-
ğini gösteriyordu.

“Neden aradın o zaman, haber ne?”

Boş bir minibüs sokağın köşesini dönüp gözden kayboldu.
Telefonu daha sıkı tutup adımlarımı yavaşlattım. Merak hissi
içimde büyüyerek daha geniş bir alana yayılmaya başladı. Ped-
ro’nun sesi bir anda daha netleşti, çevredeki sesler geri çekildi
sanki, yalnızca o kaldı.

“Şu bahsettiğin adam, bana sorduğun.” Adını anmasa da
kimden bahsettiğini hemen anlamıştım.

“Evet,” dedim. Sesimde sabırsız bir merak vardı, devam et-
mesini istiyordum. Bahsettiği kişi Yaman’dı.

“Adam Diego’nun Türkiye’deki eli ayağı çıktı. Türkiye’de
haberleri takip ediyor musun?”

Beklediğimden bambaşka bir yere yönelmişti konuşma.
Gerginliğim kelimelerime yansdı.

“Nasıl yani?” diye sordum içimdeki sertliği gizleyemedim.
“Ne alaka ya? Haber falan da takip etmiyorum, haberlere mi

çıkılmışlar?” Sesimin yükselişi hattın diğer ucundaki Pedro’yu bile irkiltecek düzeydeydi belki; şaşkınlık zihnimin kontrolünü tamamen ele geçirmişti.

“Üç ay önce Topkapı Sarayı Müzesi’ni soyan bir çete çıkmış haberlere. Sabahtan beri araştırıyorum, soyguncuları bulamamışlar. Kaşıkçı Elması çalınmış.”

Kaldırımın tam ortasında aniden olduğum yerde kaldım. Adımlarım durmuş, çevredeki hareketin akışı kopmuş gibiydi. Gelen geçen bana çarpmasını bile umursamayacak durumdaydım, telefonun ucundan gelen ses zihnimde çınlamaya devam ediyordu. *Topkapı Sarayı? Kaşıkçı Elması mı? Gerçekten mi?*

“Kaşıkçı Elması mı?” Soru ağzımdan bir refleks gibi çıktı. Sesim istemsizce yükselmişti; yanımdan geçen yaşlı bir kadın başını çevirip beni süzdü, birkaç saniyeliğine onun bakışlarında takılı kaldım. Sonra toparlanarak yürümeye devam ettim, sokağın köşesini dönerken Pedro’nun sesini tekrar duymak istedim. Kafamın içi sorularla doluydu fakat cevaptan çok artık o cevabın taşıdığı yükü ne yapacağımı bilemiyordum.

Kaşıkçı Elması’na dair birkaç bir şey duymuştum fakat gündemle ilgilenip bunları umursayan biri değildim. Sesimin desibelini düşürdüm. “Sen emin misin bu söylediklerinden? Ben bu adamların kaldığı eve gittim.”

“Kaldığı eve mi gittin? Aptal mısın sen, Kainat? Ne işin var onların kaldığı evde?”

“Öyle değil, uzun hikâye. Yaman’la gittim. Sana anlatacak çok şeyim var ama buraya geldiğinde konuşmamız lazım. Sen şimdi ne yapmam gerektiğini söyle bana.” Taksi durağının olduğu sokağa saptığımda stres bünyeme hücum etmişti.

“Bu Yaman’la aranızda bir şey mi yaşandı? Arkadaş falan mısınız?” Sesi oldukça merak doluydu. Bu garipti çünkü Pedro işine yaramayan hiçbir şeyi merak etmezdi.

“Yani,” dedim kısık sesle. “Hiçbir şeyim değil ama devamlı

karşıma çıkıyor. Yüz vermiyorum, ilgisini falan çektiysem benden yüz bulana kadar peşimde dolandır herhalde. Klasik hikâye, biliyorsun.” Evet, genelde böyle olurdu. İspanya’da kaldığımda örneklerini görmüştüm.

“Neden daha önce söylemedin? Kullan bunu.” Pedro’nun kararlı ve net sesiyle kaşlarımı kaldırdım.

“Hani tehlikeliydi, uzak durmam gerekiyordu? Şimdi ne değişti?”

“Onu sessizce kullanırsan, yardıma muhtaç konuma düşersen ağına düşmezsin. Kendi avın haline getirmiş olursun.” Çakmak sesi duydum; sigara yakıyordu. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra devam etti. “Oraya bir daha git fakat iyi bir hikâyen olmalı.”

“Hikâyelerle ilgilenen birine benzemiyor, belki de umursamayacak. O zaman ne yapacağız?”

“Umursayacak,” dedi kendinden emin bir sesle. “Sadece ne yapabileceğini düşün. Etrafında sana zarar verecek biri var mı? Ya da kendine zarar verebilir misin? Bir şekilde o yaralı ceylan konumuna düşmen gerek.”

“Şu an ciddi ciddi beni yaralamayı düşünmüyoruz, değil mi?”

“Ölmediğin sürece.” Dünyanın en normal şeyini söylüyor gibiydi. “Onun seni fark edebileceği bir yerde olması gerek. Seni asla hastaneye götürmez. Polislerle uğraşmak isteyeceğini sanmıyorum.”

“İçeri girdim diyelim, orayı ben hallederim. Sonra ne yapacağız?”

“Hımm,” dedi düşünmeye başlayarak. “Onlarla ne kadar yakın olabilirsin? Özellikle Yaman’la.”

Düşündüm. Aslında aramızda bir çekim yok değildi. Yani yakışıklıydı. *Bayağı*. Bayağıdan bir tık, hatta birkaç tık daha yakışıklıydı. Onunla biraz eğlenebilirdim, ümit vermediğim sürece bu suç olmazdı.

“Kainat?” Pedro’nun sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım.
“Onunla flört etsem, bu bizim için sorun yaratır mı?”

Şimdiki zaman

“Uyanmışsın,” dedi Yaman. Gözlerini hafifçe kısmış, beni inceliyordu. Oysa ben çok daha önce gözlerimi açmış, karanlıkta göremeyeceği kadar kısarak sessizce onu izliyordum; yüzündeki çizgilere, dudaklarının kenarındaki endişeye takılmıştım. Her hareketinde bir gerginlik vardı, ağzından dökülecek ilk cümleyi tartıyormuş gibi bekliyordu.

“Neyim var? Neredeyim?” diye sordum boğazım kurumuş, sesim çatalı bir şekilde. Kendime gelmem uzun sürmüştü. Başımın içi uğultuluydu, sanki biri içeride tahtaya tırnaklarını sürtüyormuş gibi rahatsız edici bir baskı vardı.

“Evimdesin. Vurulduğunu hatırlamıyor musun?” diye sordu, elindeki bardağı uzatırken dikkatle bakıyordu. Titreyen parmaklarımla suyu aldım, yavaşça içtim. Sesli bir yanıt vermeden başımı iki yana salladım. “En son kiminle konuştuğunu, tartıştığını da mı hatırlamıyorsun?”

Aren... Sevgili Aren. Neye bulaştığından habersiz Aren. Bittin sen, Aren.

“Hayır, başım çok ağrıyor. Sert çarpmış olmalıyım, sarhoşum zaten. Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Gözlerimi hafifçe kısmış, Yaman’ın bana yaklaşan bakışlarına odaklanmıştım. “Fazla ağrım var. Vurulduğumu söyledin, önemli bir şeyim var mı?”

“İki gündür uyuyorsun, Kainat. Çok ağrı kesici verdik,” dedi, kelimeleri serinkanlı bir ifadeyle sıralarken gözlerini kaçırmadı. “Daha fazlası zarar verebilir ama yine de Burak’a sorarım.”

“Burak?”

“Tıp öğrencisi.”

Yüzüme düşen saçları geriye ittim, başımı yavaşça sallaya-

rak söylediklerini kabul ettim. “Sen bilmediğine emin misin? Beni vuranın kim olduğunu bilmiyor musun yani?”

Yaman gözlerini üzerimden ayırmadı, dudaklarının kenarında küçücük bir gerilim belirip kayboldu.

“Öğrenmek istemiyorum, şimdilik. İstersem öğrenirim.”

Söylediği her şey onun her zamanki özgüvenli tavırlarının tipik bir uzantısıydı. Egodan oluşan bir tahtta oturuyor gibiydi.

“Benim için...” diye mırıldandım, sesim fazla muhtaçtı. “Benim için öğrenir misin, Yaman?”

“En son hatırladığın şey ne?” diye sordu sesini sabit tutmaya çalışarak. Sorumu ustaca görmezden gelmesi yeni bir şey değildi.

“Seninle öpüştüğümüz an,” diye yalan söyledim. “Elin eteğimin altına gitmişti, üzerinde sadece havlu vardı.” *Tam arkasını döndüğünde beline kazıdığın çetenin simgesini görmüştüm.* Oyun olduğundan tam olarak emin olamadığım oyunumu sürdürdüm. “Ne kadar sert olduğunu merak edip bana yaklaşmanı beklerken birden arkayı dönerek benden uzaklaştın ve ben de odadan çıktım. Buraya kadar olan kısmı hatırlıyorum.”

Gözleri garip bir ifadeyle kısıldı, başka neleri merak ettiğimi sorgulayan bir bakışla elini çenesine götürdü. Karanlık-taydık, loş ışıktaki yüzünü göremesem de iki farklı renkte olan gözleri fazlasıyla netti. Öne eğilerek yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı.

“Bu haldeyken böyle konuşma.” Gözleri dudaklarım ile gözlerim arasında mekik dokurken yüzüme ne dediğimin farkında değilmiş gibi bir ifade takındım.

“Nasıl? Neden konuşmayayım?”

“Yaranın biraz daha hasar görmesini istemeyiz çünkü.”

“İstemez misin gerçekten?” Hafif bir alaycılıkla gülümsediğimde derin bir nefes vererek geri çekildi.

“Şu şekilde bakmayı kes.” Sesini sert tutmaya çalışsa da beceremiyordu. “Yoksa numara yaptığını düşünmeye başlayacağım.”

“Her şeyden nem kap,” dedim yorgunlukla yastığa geri gömülürken. “Kendimi de bilerek vurdurdum zaten. Yaman Haris Batikan beni yatağına atsın diye.”

“Yatağıma girmek istediğini söyleyen bu kadar uğraşa gerek kalmayacağını biliyorsun, o yüzden böyle bir zahmete gireceğini hiç sanmıyorum.” Alaycı haline dönmüş, edepsiz imaları yapan taraf o olmuştu.

Sözleri karşısında kaşlarımı kaldırdım. Boşuna bu kadar uğraşmış olamazdım herhalde, dalga falan geçiyordu.

Çünkü Aren’e bazı sinyaller vermek için defterini okuduğumu anlasın diye elimden geleni yapmıştım.

“Neden? Her önüne geleni yatağına mı atıyorsun?” Tek kaşımı kaldırarak sorduğum soruya sırtıttı.

“Genelde işi kendi yatağıma kadar taşımam. Tahmin edersin ki, çoğunlukla yatağa atılmak istenen taraf ben oluyorum.”

“Yavşak yavşak, egolu egolu konuştuğunda o kafadaki saçları sökmek istiyorum, Batikan.” Sıkıntılı bir iç çekerek başımı odanın öteki tarafına çevirmiştim ki, saniyeler içinde sessizliği hızla bozdu.

Elinde tuttuğu telefonun ışığına yüzümü buruşturarak ona döndüm ve ekranındaki fotoğrafa baktım.

Fotoğrafta saçı yoktu. Vardı tabii fakat kazıtmıştı, üç numaraydı. “Gördüğün üzere, saçlarımı da söksen mükemmelim, bebeğim.”

“Değilsin,” dedim inatla. Bir yandan da fotoğrafı dikkatle inceliyordum. Şezlonga uzanmış, kaşları çatık şekilde telefonuna bakarken çekilmişti. Dövmeleri tamamen ortadaydı, örümcek dövmesi belindeydi. Ondan habersiz çekilmiş gibi görünüyordu. İtiraf etmek gerekirse, gördüğüm en iyi şeylerden

biriydi. Kusursuz olmadığını bilsem de mükemmel bir heykele benziyordu.

Tanrı varsa, onun kalbinin kötülüğünü yüzüyle gizlemiş olmalıydı.

“Belki de senin tipin değilimdir, sıkmtı değil.”

“Öyle bir şey dedim mi ben?” Söylediğim şey anlaşılmadan saptırıldığında sinir oluyordum.

“Tipinim yani? Çok hoşlandın, ölüyorsun?”

“Kes sesini. Biraz daha konuşursan öleceğim ama aşkından değil, harika kafa siktiğin için kendi beynime sıkılmak zorunda kalacağımdan.” Telefonun ekranını kapatıp geri çekilmişti ki, tişörtünün yakasından tutarak durdurdum. “Seninle ciddi bir şey konuşmamız gerekiyor ama önce bana ağrı kesici getir.” *Ne kadar hızlı halledersem o kadar iyi, Batıkan. Bana ayak uydur.*

Durumun ciddiyetini ses tonumdaki ani değişimden anlamış olmalıydı ki kaşları çatıldı. “Benimle ciddi ne konuşabilirsin ki?”

“Bak,” dedim yorgun bir alaycılıkla. “Sen bile senin gibi alaycı herifin tekiyle ciddi ciddi ne konuşacağımı merak ediyorsun.” Yüzündeki ifade değişmeyince devam ettim. “Senden bir şey isteyeceğim.”

“Hımm,” diye mırıldandı kaşlarını hafifçe kaldırarak. “Ne isteyeceksin? Her şeye sahip olan Kainat Kızılkaya’nın bana nasıl işi düşmüş olabilir?” Bana daha iki gün önce söylediğim lafları hatırlatıyordu.

“Beni hayatta tutmanı istiyorum.” Başta ne dediğimi elbette anlayamadı. “Yaman, beni öldürmeye çalışanın Harun Kızılkaya olduğunu düşünüyorum.” *İşte ilk oku attım sana, Batıkan. Kurtul bakalım gazabımdan.*

Birkaç saniye gözlerindeki koca boşlukla bana bakakaldı. Gözlerimi yavaşça kırptıştırırken muhtaç görüldüğümünden emindim.

Öyle bir şeye dönüşmeliydim ki onun yanında, bana karşı hissetmeye başlayacağı merhamet ile aşkı ayırt edememeliydi.

“Anlamadım?” dedi yükselen sesiyle. “Harun Kızılkaya?” *Error* vermiş gibi görünüyordu. “Harun Kızılkaya.” Kaşlarını kaldırdı ciddiyetle. “Seni mi öldürmek istiyor?”

“Evet, beni vurduran oydu. Bundan tam anlamıyla emin olmasam da öyle olduğunu hissediyorum. Bana beni öldüreceğini söyleyeli iki hafta ya olmuştur ya olmamıştır.” Bulunduğum durumdan nefret ediyormuşçasına gözlerimi devirerek ondan ayırdım ve tam karşıma odaklandım.

“Ben adamın ecdadını sikerim.” Kendini ayarlı bir robot gibi tekrar alaycı moduna aldı. “Ben yanındayken ya da değilken sana bir sikim yapamaz, Kainat.”

“Nasıl?” diye sormadan tutamadım kendimi.

“Çünkü ben yanında değilken bile seni koruyorum zaten.” Yüzünde korkutucu bir sırıtış oluşurken kaşlarım şüpheyile çatıldı. “Seni vurduran Harun Kızılkaya değildi, bundan eminim. Bir şey yapmaya kalkışırsa, sen söylesen de söylemesen de engel olurum.”

Ne? Şu an yaptığım planı bir cümlesiyle altüst etmiş olamazdı, değil mi? Oyunumu bozmuş olamazdı...

“Bir saniye ya,” dedim tam ayağa kalkacağı sırada. “Sen beni zaten takip ettiğini mi söylüyorsun?”

“Ben seni sadece takip etmiyorum, Kainat.” Öyle bir ifade vardı ki bakışlarında, tüylerimin ürperdiğini hissettim. “Ben senin hata yapmanı da önlüyorum.”

“Yaman,” dedim cidden ürkmeye başladığım sırada. “Saçmalama.”

Yüzüme biraz daha o deli bakışlarla bakmaya devam ederse korkup çılgılık atacaktım fakat yüzü aniden o korkunç donukluktan kurtuldu ve içten bir kahkaha patlattı.

Tuttuğum nefesi sonunda verdiğimde göğsüm hızla inip kal-

kıyordu. “Ruh hastası mısın sen? Geri zekâlı manyak!” Psiko-pat rolünü gerçek sanıp çılgılık atmama ramak kalmıştı.

“Sessiz ol, bağırma,” derken bir yandan da gülmeye devam ediyordu. “Harbi korkuttum seni. Ağlayacaktın, amına koyayım.”

“Sen beni nereye ağlatıyorsun ya? Akıl hastasının tekisin.” Elimi yelpaze gibi sallayarak yüzümü serinlettim. “Bana ağrı kesici getirir misin artık?”

“Getiriyorum ağrı kesicini, yiyecek bir şeyler de getireceğim. Uyuyakalma sakın. O kadar efor sarf ettikten sonra burada horlayan bir Kainat Kızılkaya görmek istemem.” Kapıya doğru yürümeye başlamıştı ki, ağızından bir *hah* çıktı.

“Pardon? Kim horluyormuş ya? Ben mi? Ne horlaması, ayı? Sen kendi nefes sesinle karıştırmışsındır. Öküze bak.” Sırtıma bıçak yemişim gibi bir ifadeyle ona bakarken kapının eşiğinde durdu.

Bana dünya üzerindeki en garip canlıymışım gibi baktığında, biraz daha toparlayayım derken gereksiz bir soru sordum. “Ayrıca uyursam ne olacakmış? Yaralıyım ya ben, istersem on saat uyurum yani. Ne yapabilirsin?”

“Öperek uyandırırım, o zaman ne kadar uyuduğunu görürüz.” Göz kırptı ve kapıdan bir anda dışarı çıktı.

“Şerefsiz,” diye söylenmemle telefonumu aramaya başlamam bir oldu. Karnım acıdan kasılırken yavaşça doğruldum ve komodinleri elimin ucuyla açmaya çalıştım. Sağ tarafımdakinin çekmecesinde bulamayınca diğer komodinin olduğu tarafa yavaşça sürükledim bedenimi. Karnımdaki sızı her hareketimde biraz daha artarken çekmeceye uzandım.

Çekmeceyi açtığım gibi telefonumu gördüm. İyi ki zor bir yere koymamıştı. Hızla alıp çekmeceyi kapatacakken gözüme bir çerçeve çarptı. Arkası çevirilerek yüzüstü kapatılmıştı. Sadece göz ucuyla bakmak için kaldırdığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Çerçeveadaki fotoğrafı biliyordum. Bana aitti.

Rüzgâr ve benim fotoğrafımdı, Rüzgâr'ın kucağındaydım fakat onun yüzünün ve vücudunun olduğu kısım tamamen yırtılmıştı.

Bu fotoğrafı soygun için malikâneye gittiği gün almış olmalıydı. Bunu ona karşı kullanmak için aklımın bir köşesine yazarak çerçeveyi aynı şekilde koyup çekmeceyi kapattım.

Yatakta eski yerime yavaşça dönerken telefonumu açtım. İlk isim Pedro'ya yazmak oldu.

Kainat: *Harun Kızılkaya'nın mağduru oyunumuz yattı.*

Kainat: *Ama merak etme, her şey yolunda. Aklımda başka şeyler de var.*

Kainat: *Senin şu mekâna soktuğun adamı araya sokman lazım.*

Kainat: *Diego'nun gözünü boyayacağımız her şey orada.*

Kainat: *Ayrıca*

Kainat: *Fotoğrafları ve videoları bu geceki soyguna aitmiş gibi yayına servis etmeni istiyorum.*

Kainat: *Şu olayı üstümüzden ben yanlarındayken atarsak tepkilerini görürüm, ona göre hareket ederiz.*

Ayak sesleri koridorda yankılanınca telefonu hemen kapatıp yastığın altına sıkıştırdım. Gözlerimi yumduğum an kapı tok bir sesle açıldı.

Birkaç adımda bana yaklaştığını hissettiğim sırada sesini duydum. "Seni öpemeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerimi açmadım. Nefes alış verişlerim düzenliydi. Uyuduğumu sanıp giderse Pedro'yla daha rahat konuşabilirdim.

Veya beni öperse işi yokuşa sürerdim. Hem ikimiz için de iyi olur hem de kafam dağılırdı. Bu onunla daha fazla yakınlaşmak anlamına da geliyordu. *Hatta epey fazla yakınlaşmak.*

Yine pencerenin önündeki koltuğa oturacağını sanmıştım ama yatağın sağ tarafı ağırlığıyla çöktü. Henüz yüzünün bana yaklaştığım dahi hissedemeden dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

Gözlerimi hafifçe kısıarak araladığımda göz göze geldik. Eli çenemi bulduğunda benim elim de onun çene kemiğine oturdu.

Gözlerimi yine yumarak dudaklarımı araladım, dili ağzımın içine girdi. Dillerimiz bir savaşa tutulmuş gibi birbirine dola-nırken boшта kalan elimle üstümdeki örtüyü ittim.

Nefes almak için ayrılır ayrılmaz fısıldadım. “Üstünü çıkar-sana.” Gözleri donuklaşırken sanki ne demek istediğimi anla-mamıştı. Kaşlarını çatı.

“Üstümü... Ne? Şimdi mi?”

“Hadi,” dedim çocukça mızızlanarak. “Yaramı unuttura-cak bir yol biliyorum.” Elimi ensesine koyup onu kendime çe-kerek tekrar dudaklarımızı birleştirdim. Bu kez hırsıla öperken ne olduğunu şaşırdığını anlayabiliyordum.

Altdudağımı sertçe ısırduğında kısık bir sesle inledim. Üs-tündeki tişörtü tek hamlede çıkarıp bir köşeye attı. *Sanırım tam da bu anı bekliyormuş.*

“Neymiş o yol?” Üzerime gölge gibi çökmüştü. Farklı kıta-ların renklerine sahip gözleri şüpheyile kısıldı. Pürüzsüz, döv-melerle kaplı karın kaslarında dolaşmaya başladı ellerim.

Dişlerimi kamaştıran bir sancı vardı midemde ama daha baskın gelen bir his de mevcuttu. Bana ne olduğunu bilmiyor-dum fakat yanımdaki bu adam bana sadece bakarken dahi onu arzuladığımı biliyordum.

Oynadığım oyunlarda kendimden parçalar bırakmamda sı-kıntı yoktu, onun da vücudumda iz bırakmasını sorun etmem gibi geliyordu.

“Yapmamız gereken bir görev vardı, hatırlıyor musun? Do-lapta...” Yüzündeki sırtış yavaşça genişledi.

“Uyanır uyanmaz,” diye fısıldadı yavaşça. “Yaralıyken...” Büyük, dövmeli eliyle siyah -muhtemelen aşırı dağınık- saçla-rımı omzumdan geriye attı. “Tanımadığın bir adamın fantezile-rini gerçekleştirmek istemezsin.”

“Neden?” Yüzümü boynuna doğru eğdim. “Senin fantezilerin beni ne kadar zorlayabilir ki?” Elim karın kaslarını okşarken kasığında durdu. Tam kasık hizasındaki eşofmanın biraz üstünde damarlarını hissedebiliyordum. “Öpüştüm seninle,” dedim. “Bir hukukumuz var sonuçta.”

Burnundan alaycı, sert bir nefes verdi. Eli yavaşça omzumdaki boynuma, oradan yüzüme çıktı. Ona nasıl bakıyorsam, gözlerimiz her buluştuğunda dudakları aralanıyor ve kesik bir nefes veriyordu.

Eli neredeyse yüzümle aynı büyüklükteydi, çenemi tuttuğunda yüzümün tüm kontrolü ona geçmiş gibi hissettim. Başparmağını dudaklarıma bastırdı, şiddeti artırarak birkaç saniye ıslanmış dudaklarımla oynadı.

Ben dudaklarımı aralayana dek.

Başparmağını sıcak ağzıma aldığımda yüzündeki ifade dondu. “Çok yaramaz bir kıza benziyorsun, sana istediğini verip vermeme konusunda kararsızım.” Taştan tavrını korumaya çalışsa da kendini ne kadar kastığını dişlerini sıktağı için içeri çöken yanaklarından anlayabiliyordum.

Dilimi parmağının etrafında birkaç kez döndürdüğümde o da dilini altdudağında gezdirdi. Öldürücü bir yavaşlıkla parmağını emmeye başladığımda kendimi kazdığım kuyunun tam ortasında buldum.

Parmağını hızla ağzımdan çekip boğazımı tuttuğunda, bizzat ıslattığım başparmağını tam şahdamarımın üstünde hissettim. Üstüme daha da eğildi, aniden dudaklarını benimkilerin üstüne kapattı.

Fevri öpücüğünü kısık bir inlemeyle kabullenirken bu kez bir öncekine nazaran daha hırçın öpüşmeye başlamıştı. Altdudağımı esir aldı; dudaklarının arasında sıkıştırıp emiyor, hemen sonra dişleriyle eziyordu. Ellerimden biriyle yüzüne tutunduğumda ona aynı hırsıyla karşılık vermeye başladım.

İşler buraya nasıl gelmişti, takip bile edememiştim.

Benim sayemde geldiği aşikârdı, neyse ki konumuz bu değildi.

Dilimle dişlerine baskı yaptığımda ağzını benim için araladı, dillerimiz birbirine dolandığında odayı öpüşmemizin ıslak sesleri doldurmaya başladı.

Nefes almak için ayrıldığımızda hâlâ dudaklarımız birbirine değiyordu. “Şimdi,” dedi nefes nefese boğazımdaki elini çektiğinde. Eli yavaşça örtünün altına girdi, çıplak sağ bacağımda durdu. “En ufak bir ses çıkaracak olursan, Kainat.” Bakışlarını dudaklarımdan uzaklaştırdı, mavi-yeşil gözleriyle bana çok daha fazlasını yapmak üzereymiş gibi baktığında kalbimin göğuskafesimden çıkacağını sandım. “Dururum ve emin ol seni yarım bırakmak beni daha çok sinirlendirir.”

“Çıkarmayacağım.” Yüzünde tatmin olmuş bir ifade belirdi, derin bir nefes alırken çıplak bacağımdan kasığıma doğru okşamaya devam etti. Eli tangamın tam üzerinde durdu.

Dudaklarımin üzerine bir öpücük daha bıraktı, eşzamanlı olarak agresifçe bacaklarımı kendine çekerek araladı. Orta ve yüzükparmağı tangamın üzerinden beni okşadığında gözlerimiz inatla birbirine bakıyordu. Sanki gözünü ilk kaçıran kaybedecekti.

“Sırılsıklam olmuşsun,” dediğinde altdudağını ağzımın içine alıp ona bakarak başımı salladım. “Bir şey merak ediyorum,” diye fısıldadı. “Hiç beni düşünerek kendini böyle okşadın mı?” Kumaşa rağmen klitorisimi öldürücü bir yavaşlıkla bastırarak okşadığında ağzım bir parça açılırken gözlerim kapandı.

“Soruma cevap ver.” Islak çamaşırımı sertçe kenara çektiğinde koyu kumaş ince bir ip gibi canımı yaktı. Burnumdan sertçe nefes verirken soğuk parmaklarının sıcaklığıma değmesini bekledim.

“Evet,” dedim zar zor, kesik nefeslerimin arasından. Tam o an yaralı olmamayı diledim; yaralı olmamayı ve kucağına çıkmayı.

Onu tamamen hissetmeyi.

“Neye evet, Kızilkaya? Tam cevap ver.” Soğuk ve büyük parmakları onun için aralanmış ıslak sıcaklığıma dokunduğunda titredim. Ne hırs vardı ne de beni öldürmek isteyen fısıltılar. Sadece haz ve Yaman Haris Batıkan vardı.

“Yap artık şunu.” Sesim düşündüğümde daha yüksek çıkmıştı; inleme gibi. Orta ve yüzükparmağı ıslaklığın kaynağına kaydı, oradan aldığı suları klitorisime taşıyıp yumruyu ezmeye başladı. Her bir hareketinde meme uçlarım daha da sertleşirken kalçamı oynatmaya başladım.

Ağzım aldığım zevkten hâlâ açıktı, kurumuştı. Yaman daha parmaklarını tamamen içime sokmadan boşalacak kıvama gelmiştim. “Cevap vermezsen seni boşaltmam.”

Hızlanan parmakları tekrar yavaşladı ve baskıyı artırarak ezmeye devam etti. Kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu benimle.

“Seni düşünmek istemedim.” Konuşmak çok zordu. İnlemeye benzer, kısık bir ses döküldü dudaklarımm arasından. “Ama parmaklarım içime girip çıkarken kafamda sadece senin yüzün canlandı.” Taksit taksit söylediğim sözlerin ardından ortaparmağını içime soktu.

Büyük parmağıyla hissettiğim doluluktan dişlerim birbirine kenetlendi. Çenemi sıkarken aldığım nefes bir yılan tıslamasına denkti.

İsteddiği cevabı almıştı, genzinden gelen erkeksi bir gülüşle bunu anladım ama gözlerim çoktan kapandığı için ifadesini göremedim. Ortaparmağı hızla içime girip çıkarken odada konuşmalarımızı bile bastıran başka bir ses vardı. *Parmağının içime hızla girip çıkarken çıkardığı ıslak sesler.*

“Yatağımı da sıırıslıkla etmeye başladın, Kızilkaya.” Boşta kalan eliyle üstümdeki *body*’yi sıyırdı. Eli yaranın üstündeki kanlı bezi geçti, memelerimden birini avuçladığında sertleşen ucu avucunun tam ortasına baskı yaptı.

“Ben değil, sen sıırıslıklam ettin, Batıkan.” İçimdeki ortaparmacağının yanına yüzükparmağı da dahil oldu. İki parmağı da o kadar büyüktü ki, yan yana gelmeleri hiç iyi olmamıştı.

“Siktir... Siktir, Yaman. Çok fazla.” Hazdan nasıl kör ol-duysam, o an hiçbir şeyi umursamadım. Yarayı ya da nerede olduğumuzu... Bacaklarımı tamamen araladım, bunu umursayamayacak kadar zevke kapılmışım.

“Çok fazla değil, parmaklarım bile seni zorluyorsa...” İçimdeki parmaklarını hafif büktüğünde avucunun içine gelmeme çok az kalmıştı. “Benim için fazla sıkı. Gevşe.”

Sert sesiyle gevşemeye çalıştım, yanlışlıkla parmaklarını daha da sıkıtığımda içimden çıkardı. “Bebeğim,” dedi sabrı sınanıyormuş gibi. “Gevşe.” Islak parmaklarını açıkta kalan sol mememe sürdü.

Parmaklarıyla klitorisime tokat atar gibi arka arkaya vurdu, ıslattığı memelerimden birini eğilerek ağzına alırken parmakları tekrar içime kaydı.

Bu kez hıncını alıyor gibiydi. Daha hızlıydı.

Büktüğü parmakları içimde bir noktayı okşadı. Belim yükseldi. Yaram sızlarken acıyla karışık bir hazla geri düştü.

“Çok iyi, çok...”

“Sana yaptığım en iyi şeyin sadece polislerden kaçmak olmadığını söylemişim.” Dudakları tekrar meme ucuma kapandı, susuzluktan ölmek üzereymiş gibi emmeyi ve üstündeki ıslaklığı art arda attığı dil darbeleriyle yalamayı sürdürdü. Orta ve yüzükparmağı içimde hareket ederken başparmağını klitorisime vurarak beni uyarmaya devam ediyordu.

Vücudumda birden fazla nokta uyarılıyordu.

Yaman Haris Batıkan tarafından.

“Off,” dedim sona doğru ilerlerken. Gözlerim kaslarına kayd. Parmaklarıyla beni doyururken pazıları daha şişkin görünüyordu, kolundaki her bir damar belirginleşerek ortaya çıkmıştı.

“Of tabii ya, of.” Meme uçlarımdan birini ısırduğında ağızımdan bir çığlık kaçtı. İçimde oyalanan parmakları artık o kadar sert ve hızlıydı ki, aldığım nefesler odada yankı yapacak raddede idi.

“Aç gözlerini.” O bunu söyleyene dek gözlerimin kapandığını bile fark etmemiştim. “Seni parmaklarımla sikerken sessiz olman gerek.” Yüzünü boyun girintime yaklaştırdı, fısıltısı kulağımdan içeri sızarken titreşimlerini hissettim. “Burası kalabalık, inlemelerini duyması gereken tek kişi benim.”

Komutuna uyarak altdudağımı sertçe ısırdım, mavi-yeşil gözlerinde yaramaz bir pırıltıyla bana bakıyordu. Yaralı halde geldiğim evde inlemem absürd kaçırdı.

Yaman’ın içimden çıkardığı sularım kalçamdan süzülerek yatağı daha da ıslatıyordu. Bir başkası yatağı görse, su dökülmüş sanabilirdi.

Parmakları yavaşça biraz daha hareket etti. *Bir, iki, üç.* İçimdeki o noktaya birkaç kez daha değdiğinde kendimi tutamadım. Kasığımdan gelen bir titreşimle önce belimden aşağısı epilepsi krizine girmişim gibi titremeye başladı. Sağ meme ucumu canımı yakacak seviyede ısırp çekiştirdiğinde bütün vücudum sarsıldı.

“Boşal parmaklarıma.” Onun konuşmasını bekliyormuşum gibi avucuna gelmeye başladım. İçimden akan ılık suları hissediyordum.

Hayatımda ilk kez bu kadar hızlı ve şiddetli boşalıyordum.

Parmaklarını içimden çıkardı ve bu kez ıslaklığı sağ mememe sürdü. Orayı emmeye, ısırmaya, ardından tekrar emmeye devam ederken nefes nefese saçlarına tutundum. Nemli saçları parmaklarımdan arasından kayarken gözlerini kaldırarak bana baktı.

Gördüğüm en seksi şeydi.

“İçime girmeni istiyorum,” dedim onu daha fazla kışkırt-

mak için. Bunu ben bu haldeyken ve buradayken yapamayacağımı biliyordum.

“Gireceğim ama şimdi değil.” Üstümden kalktığında boşluğa düştüm, dakikalardır hem terli hem de nemliydim. “Uyu şimdi,” dedi örtüyü üstüme çekerken. “Sabah uyandığında seni temizlerim.” Yataktan kalkıp kapıya doğru ilerledi.

“Nereye gidiyorsun?” Hâlâ nefes nefeseydim, zihnimi az önce yaşananlardan uzaklaştıramıyordum.

“Tek zor durumda olan sen değilsin,” dedi gözüyle eşofmanının önündeki şişkinliği göstererek. Sokak lambaları ve ay ışığı odayı bu denli aydınlatmasa görmemin imkânı yoktu.

Kapıyı hızla açıp çıktı ve gözden kaybolduğunda hâlâ onu her yerimde hissediyordum. Bacaklarımın arasında, memelerimde ve dudaklarımda...

Her yerimdeydi.

“Hav, hav, hav...”

Fazla yakınımdan gelen köpek havlamasıyla gözlerim refleks olarak açıldı. Neredeyse burun buruna olduğum siyah köpeği gördüğüm an ağızımdan kaçan çığlıkla yataktan sıçrayarak geriledim.

Sırtım sert bir şeye çarptığında tekrar irkildim, bu kez ani hareket ettiğim için yaram keskin bir şekilde sızladı.

“Ne oluyor lan sabah sabah?” Köpek birden yatağın üstüne çıktığında tekrar bir çığlık kopardım.

Kapıya doğru, *Yaman*, diye bağıracaktım ki, gözlerim yavaşça yanımda yatan bedene döndü. *Çarptığım sert şeye.*

“Yaman!” Yüzünü yastığa gömmüş uyuyordu. Dana gibi devrilmişti, demek daha doğru olurdu. Hareketsizce uyumaya devam etmesi, beni aynı yatakta bulunduğumuz siyah köpektен daha çok gerdi. Tırnağımlı batıracak şekilde sırtını dürttüm, yine etkilenmedi.

Dövmeli geniş sırtına sert bir tokat patlattığımda yastığın kenarından az buçuk gözüken yüzünü buruşturdu.

“Sikeceğim.” Derin bir sesle söylenirken sırtına tokat atan elimi tuttu. “Ne yapmaya çalışıyorsun sabahın köründe?” Bunu gerçekten anlam veremediği bir şey varmış gibi sordu.

“Yatakta niye ikimiz yatıyoruz diye soracağım ama bir köpek de olduğu için sorgulamaktan vazgeçtim.” Gözleri yavaşça ayak ucumuzda duran siyah köpeğe döndü.

Köpek demek ne kadar etikti, bilmiyordum. *Pitbull*’a böyle demek büyük hataydı; canavar gibi bir şeydi.

“Dexter, oğlum,” dedi birden beni görmezden gelerek. “Geldin mi lan işten?” Köpeğe işten geldin mi diye soruyordu.

“Siz köpeği de mi soyguna gönderiyorsunuz?” Alayla sorduğum soruya uykulu gözlerle bir bakış atarak gayet ciddi şekilde cevap verdi.

“Çiftleşmeye götürmüşlerdi, o işten geldi.”

İşten kastı buydu demek.

Siyah köpek üstüne atladığında onu öptü, bu kez yatağın diğer ucuna kaydım.

“Harun Kızılkaya’yla aynı evde yaşamıyor muydun? Sakın bana köpeklerden korktuğunu söyleme.” Bana anlam veremediği bir problemmişim gibi baktı.

“O kucağındaki bir köpek değil, canavar. Onları beslemenin yasak olduğunu sanıyordum.” Tereddütle yüzümü inceledi, birkaç saniye bir şey düşündü.

“Öyle olmalı,” dedi omzunu silkerek. “Neyse ki yaptığımız tek illegal şey *pitbull* beslemek değil.” Ters ters baktım doğrulamak isteyerek.

“Ağrı kesicilerin etkisi geçmiş, yaralarım çok acıyor.”

Komodine uzanıp telefonunu aldı, ekrandan saate baktı.

“Saat dört olmuş, tekrar ağrı kesici verebiliriz sanırım.” Neredeyse benimle aynı boyuttaki köpeği tek koluyla yataktan indirdi, onunla beraber kendisi de kalktı.

“Dört mü? O kadar uyumuş muyum?” Dün gece telefonuma baktığımda saat gece ikiydi.

“Gevşeyince...” Belli belirsiz mırıldandı ama ne dediğini anlamadım.

“Sen de pek gevşedin herhalde, benimle bu kadar uyuduğuna göre.” Sesim iğneleyiciydi.

“Daha çok gevşeyebilirdim ama.” Gözleriyle karnımı işaret etti. “Malum.” Beni gösterdiğinde örtüyü kaldırıp kendime bakma ihtiyacı duydum. Bu sırada kapıyı aralayıp köpeği dışarı çıkardı, ardından kendisi de çıktı.

Altımda büyük bir eşofman ve *boxer* vardı. Üstümdeki *sweat*’i kaldırdım; bana pansuman yapmış, kanlı bezleri yenilemişti.

Bunların hepsini ben uyurken yapmıştı ve ben uyanmamış mıydım?

Gözlerim dün gecenin anısıyla kocaman oldu. Anın şehvetiyle bayağı ileri gitmiştim. Hatta bokunu çıkarmıştık.

Onunla bu kadar yakınlaşmam her şeyi mahvedebilirdi. İçimdeki *body* duruyordu. İyi ki yaralıydım ve beni tamamen soyup sırtımı görmemişti.

Kalkıp elimi yüzümü yıkamam gerekiyordu, mahvolmuş gözüktüğüme emindim. Örtüyü tamamen kaldırdım, sol bacağımı yavaşça indirirken acı hâlâ oradaydı.

Yapacak hiçbir şey yoktu, kalkmalıydım. Diğer bacağımı da yataktan indirdiğimde etrafı gündüz gözüyle inceledim. Koyu gri perdelerden odaya hiç güneş girmiyordu. Derin bir nefes alarak ayağa kalktım, bir sızı gibi hissettiğim acı katlandı.

Yaraların hızlı iyileşmesini diledim, yoksa bana hayatı zindan edecek gibi görünüyordlardı. Duvara tutunarak birkaç adım attım, yavaş yürüyünce karnımdaki yara gerilmiyordu.

Birkaç dakikanın sonunda kapıya ulaştığımda acıya biraz daha alışmıştım. Kapıyı araladığım gibi kulağıma aşağı kattan gelen şarkı sesleri doldu.

“Happy nation, livin' in a happy nation

Where the people understand and dream of a perfect man...”

Sanırım önden alıştırma yapıyorlardı. Gülmeden edemedim, sinirlerim bozulmuştu. Bulunduğum katta dört oda vardı, koridorun sonunda ise bir asansör.

Aşağı inmeden önce tuvaleti bulsam fena olmazdı.

Çıktığım odanın tam karşısındaki kapıyı tıklattım, hiçbir ses gelmeyince hafif araladım. Dağınık bir yatak odasıydı. Bir yandaki odanın kapısını tıklattım, tuvalet burası olsa iyi olurdu. Yine ses gelmeyince kapıyı araladım, bu kez derli toplu büyük bir yatak odasıyla karşılaştım. Burnumdan sıkıntıyla sert bir nefes verdim, yaralı bacakla kapı kapı gezip tuvalet arıyordum.

Artık tuvalet olduğundan emin olduğum kapının kolunu çektiğimde açılmadı. “Sokacağım şimdi.” Kapı kolunu bir kez daha çektiğimde yine açılmadı, tam tıklatacaktım ki içeriden gelen seslerle kaşlarım çatıldı.

Kulağımı kapıya dayadım.

“Evet, tam orası.” Kısık sesli bir kız inlemesi duydum, bir sonraki daha boğuktu.

“Sessiz ol, yavrum.” Tenin tene çarpma sesiyle yüzümü buruşturarak kapıdan uzaklaştım.

Anlaşılan, evde gizlice sevişen tek biz değildik.

Asansöre bindim ve sıfıra bastım. Buraya yürümem iki dakikamı almıştı. Sakat bir kaplumbağadan farksızdım.

Asansör her bir kat indiğinde müziğin sesi daha da arttı, kapı ardına kadar açıldığında artık evin giriş katı tamamen gözlerimin önündeydi.

Buraya Hangar diyorlardı.

Çalıntı arabaları sakladıkları garajın alt katında yüzlerce silah, uyuşturucu ve milyonlarca dolar para yattığını biliyordum.

Onlar benim hakkımda nasıl her şeyi biliyorlarsa, ben de onlar hakkında bilgiye sahiptim. Amacıma ulaşana kadar onlar benim işbirlikçimdi.

Her ne kadar bundan haberleri olmasa da...

“Nasıl kalktın sen?” diye sordu bana doğru çatık kaşlarla gelmeye başlayan Doruk. Arkasında patırtı koptuğunda gözlerim oraya döndü, televizyonu hızla kapattılar. Fırat televizyonun üstüne astıkları büyük kâğıdı indirirken yırttı.

Onunla tanışmamıştım ama adını öğrenmiştim.

Yanlışlıkla yırtıp rulo haline getirdiği kâğıdın üstünde boy-nuz ve melek kanadından oluşan bir sembol vardı.

Dudaklarımdaki gülümsemeyi saklamak için başımı hafifçe eğip asansörden çıktım.

“Sıkıldım yatakta.” Dakikalardır konuşmamaktan boğuklaşmış sesimle onu cevapladığımda koluma girdi.

“Keşke kendin kalkmasaydın. Odasında yattığın dana nerede?”

“Bilmem, kalktı gitti.”

“Ha, beraber yattınız yani?”

“Evet, detay vermemi ister misin?” Ters cevabımla çaktırmadan sırtışını diğer eliyle kapattı.

“Estağfurullah, yenge. Hayır, yatağın yüzde yetmiş beşini kaplıyor ya. Rahat edemezsin diye.” Beni ortada bulunan koltuklardan birine oturttu, tam karşımda televizyon vardı. Etrafı inceleme ihtiyacı duydum.

Birkaç gün önce geldiğimde yeterince inceleyememiştim, bunun için vaktim olmamıştı.

“Dizi-mizi bir şey yok mu lan? Açsana.” Doruk yine seslendiğinde masanın üstündeki kâğıdı toplayan Fırat duraksadı.

“İş yapıyoruz burada, it. Koskoca avukat adamım,” dedi bastırarak. “Ayak işlerini mi yapacağım bir de?”

“Sen avukattın, değil mi lan?” Kolumu dürttü umursamazca. “Bundan bile avukat oluyorsa, benim doktor falan olmam lazım, değil mi, yenge?”

“Ben senin yengen değilim,” dedim oldukça sakın bir sesle. Gözlerim aynı ürkütücü sakinlikle onu buldu. “Benim bir adım var. Kainat. Daha önce de söylemiştim. Yenge değilim.” Gözlerini devirdi, asla ciddiye almadı.

“Kainat yenge, *Muhteşem Yüzyıl* izler misin?” Adımı bastırmıştı bu kez. Sehpadan aldığı kumandayla televizyonu açtı, Youtube’a girer girmez *Muhteşem Yüzyıl* çıkmıştı.

“Kaçınıcı bölüm?”

“Kırk üçüncü bölüm. Tam dedim, Mahidevran sonunda güzel bir çıkış yapacak, saraydan çıktı anasını satayım.”

“Hatırlıyorum,” dedim o bölümü oynatırken. “Hürrem nikâhı kıydırdıktan sonra bir kudurmuştu zaten. Kırk ikide nikâh kıyılıyor, kırk üçte Süleyman bunu şutluyor.”

“Heh!” dedi bir anda. “Sonunda *Muhteşem Yüzyıl*’ı benim kadar iyi bilen biri.”

“Sen de mi yirmi kez izledin?”

“Yok, ben tarih öğretmenliği okuyorum.” Diziye odaklanmaya başlamışken aniden ona döndüm. Yine alaycı bir cevap verecek gibi düşündüm ancak oldukça ciddi duruyordu. “Niye öyle baktın?”

“Şaka mı yapıyorsun diye baktım, tarih öğretmeni tipi yok sende.” Alayla kaşlarımı kaldırdım. “Ayrıca tarih kitaplarında bu kadar detaylı bilgi olduğunu sanmıyorum, çoğu kurgu dizinin.”

“O at hırsız, dövme *gangsta* Yaman’da mimar tipi var da mermer ciltli, tertemiz sıfatlı, sarı saçlı, efendi tipli bende tarih öğretmeni tipi yok mu?” Konuşurken bir yandan da eliyle saçını geriye taramıştı.

“Yok,” dedim omzumu silkerek. Yoktu.

“Sende de kem gözlü, ezik Mahidevran tipi var.”

“Sen de Sümbül Ağa’yı andırıyorsun.” Gülecek gibi olduğumda bana şaşkın bir bakış attı. İçimden bir ses sadece kendi evinde, yakınlarının yanında böyle olduğunu söylüyordu. Dışarıdan asla bu kadar eğlenceli gözüküyordu.

Asansörün çelik kapısı açılırken ses çıkarıyordu. Birden bunu duyduğumda arkama dönme ihtiyacı hissettim. Adel ve adının Burak olduğunu öğrendiğim çocuk indi. Burak partiye yapılan polis baskınından kaçarken kamyoneti süren çocuktü.

Tuvalette işi pişirenin onlar olduğunu sesleri duyduğumda anlamıştım.

“Ne çabuk ayaklandın?” diye sordu beni gördüğü gibi gülümseyen Adel. Sarı saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Gerçi az önce de dağılmış olabilirdi. Üstünde yeşil, bol bir tişört ve siyah tayt vardı.

“Sadece çok sıkıldım, ağrıdan ölüyorum.”

Adel’le beraber koltuklara oturan Burak arkamda bir noktaya baktı, sonra tekrar bana döndü. “Bir şeyler ye, sana tekrar ağrı kesici verelim. Burak bu arada ben, kamyonette adımlı söyleyemedim.” Ona da yavaşça gülümsedim. Çok bilgili konuşuyordu, yüzlerce ameliyata girmiş bir doktor bilgeliğı vardı konuşmasında.

Oysa sadece tıp öğrencisiydi.

Bir hırsız ne ara çalışıp tıp kazanmıştı?

“Tanıştığımıza memnun oldum, Burak. Sen doktor, hemşire falan mısın?” diye sordum bilmiyormuş gibi. Cevabını bildiğim sorular sormaya bayılıyordum.

“Tıp öğrencisi,” dedi Doruk ve Adel aynı anda, sürekli verdikleri sıkıcı bir cevabı vermiş olmalılar ki sesleri bıkkın çıkmıştı. Senkronizasyonu bozmadan koro edasıyla devam ettiler. “İkinci sınıf.”

“Başınıza bir şey gelince ilk bana koşuyorsunuz ama. Hem muhtaçsınız hem güçlü. *Acı çekerse senin ebeni bir şey yaparım; kanka bir doz da bana narkoz versene, kafasını merak ettimler* havada uçuşuyor işiniz düşünce.” Gözlerini belertip imalı imalı Doruk’a baktı.

“Narkoz konusunda hâlâ aynı fikirdeyim, muhteşem icat.” Hepsi bana baktığında neyden bahsettiklerini anlamadım.

“Niye bana bakıyorsunuz öyle?” Doruk genzinden gelen bir gülme sesiyle patladı. Çok komik bir şey varmış gibi gülüyordu.

“Yaşa Mustafa Kemal Paşa,” diye İzmir Marşı’nın bir kısmını mırıldandı Adel. Ne dönüyordu lan?

“Battal Gazi,” diye devam etti Burak.

Kesin bana narkoz verdiklerinde uyanıp saçmalamıştım. Aksi halde narkoz muhabbetinin üstüne anıra anıra gülmeleri normal değildi.

Bana neden narkoz vermişlerdi ki? Sırf acı çekmemem için miydi?

Ağzımdan bir şey kaçırmış mıydım?

Ayak sesleriyle parke çatırdadığında Yaman’ın sesini duydum. “İsmet Paşa gelmeden kahvaltı yapman gerek.” Ona baktığımda elinde bir tepsiyle yanıma geldiğini gördüm.

“Ne demek istiyorsunuz ya? Anlamıyorum hiçbir şey.” Sesim sitemli çıkmıştı, rezilliklerim hakkında konuştukları kesin-di. “İsmet Paşa ne alaka?”

“İsmet kim ki zaten?” dedi Doruk sahte bir alınganlıkla.

“Kafayı yiyeceğim şimdi, hiçbir şey anlamıyorum.” Başımı ellerimin arasına aldım. Adel de Yaman’ın elindeki tepsiyi almak için ayağa kalktı.

“Onu biz de anlamıyoruz, dert etme.” Adel’in arkasından yüzünü buruşturdu Doruk.

İlişkileri güzeldi. Sahte gözüküyordu en azından.

İnsan böyle bir evde hiç sıkılamazdı bence, birinin morali bozuksa diğeri illa güldürür gibi geliyordu bu halleriyle.

“Siz kardeş misiniz?” Elbette kardeş olmadıklarını biliyordum; yine de onlara soru sorarsam gerçekten hiçbir şey bilmeyen, tesadüf eseri onların kucağına düşmüş bir kız olduğuma inanırlardı.

Aslına bakılırsa, yaralanmam ve Yaman’ın beni bulup buraya getirmesi tamamen tesadüftü. Bir ihtimaldi ve bu olasılık için yapmıştık her şeyi. Zarlar altı gelmişti.

Fakat bu olmasa da buraya girmenin bir yolunu bulurdum.

“Evet,” dediler aynı anda Doruk ve masanın üstünde kâğıtlarla uğraşan Fırat’la Yaman tereddüt etmeden.

“Sayılır,” diyerek önüme tepsiyi koyan Adel ve ses çıkarmayan Burak’a kilitlendi herkes.

“Nasıl yani?” Sesimde şaşkınlık kırıntıları vardı, abartısız ama anlamadığımı da belirten bir tonda sormuştum.

“Nasıl yani?” diye beni tekrar etti Doruk.

“Yani aynı kandan değiliz ama hepimiz kardeşiz. Manevi kardeş gibi.” Adel’in sesi durgundu, genel olarak sakin konuştuğunu fark etmiştim. Nahif bir kızdı.

“Manevi kardeş gibi,” dedi Burak da Adel’e ters bir bakış atarak.

Birkaç dakika önce tuvalette seviştiklerini bilmesem inancaktım.

Yaman koltukta diğer yanıma oturduğunda tepsiyi sehpadan kaydırarak tamamen önüme çekti. “Ağrın çok mu?” diye sordu sadece benim duyabileceğim bir sesle. Diğerleri kendi aralarında konuşmaya devam ediyordu. “Zaten normalde hastanede, doktor gözetiminde olman lazım. Neden ayağa kalktın sen? Kendinle zorun mu var?”

Söylediklerine yetişeceğim diye canımın acısını unutmuştum.

“Bilmediğim, etmediğim evde yatakta yatıp iyileşmeyi bekleyemem. Hem sıkıldım hem de evime gitmeliyim. Doktor çağırırım eve.” Önümdeki omleti kesmeyi bırakıp birkaç saniyeliğine gözlerime baktı. Gözbebekleri titreştiğinde az kalsın gözlerini devireceğini sandım.

Omleti birkaç parçaya ayırdı, çatalı birine batırıp bana uzattığında elinden aldım. Lokmayı ağzıma götürdüğüm sırada fısıldadı. “Doktora gerek yok, biz yapılması gereken her şeyi yaptık zaten. Ayrıca dün gece pek sıkılmış gibi değildin.” İfade-siz yüzüyle diğerlerinin konuşmasına katıldı.

Ağzımdaki lokmayı yutar yutmaz sadece onun duyabileceği bir sesle üzerine eğilerek ben de fısıldadım. “Eşofmanının önündeki kabarıklığı hatırlıyorum, Batıkan. Sen de tüm gece kol çalıştın herhalde.”

“Ben alırım seni, abim,” dedi Yaman baskın bir sesle Adel’e. Onunla konuşuyordu fakat sesindeki baskı tamamen bana yönelikti. “Saat kaçta çıkıyorsun?” diye devam etti.

Alayla burnumdan sert bir nefes verip önümdeki omletten birkaç çatal daha aldım. Kaç saattir doğru düzgün bir şey yemiştim, ayrıca ağrı kesici almak için de can atıyordum.

Hayatımda ilk kez vurulmuştum, bilincim kapanmadan önceki son dakikalar kâbus gibiydi. Tattığım hiçbir acıya benzemiyordu.

Öleceğimi sanmıştım.

“Erken çıkacağım, beş gibi alabilirsin beni stüdyodan,” dedi Adel hâlâ göz ucuyla Burak’ı izlemeye devam ederken.

Merak ettim, bu bakışlarından bile onu kardeşi olarak görmediği belliydi. Diğerleri anlamıyor muydu?

“Ben de alabilirim,” diye atıldı bir anda Burak. “Yani ben de boşum yarın, alırım.”

Adel bir Yaman’a, bir Burak’a bakarken saçma bir gerginlik oluştu.

“Senin ehliyetin yok mu?” Sormamla yanımda oturan Doruk ve masada kâğıtlarla uğraşan Fırat genizden gelen bir sesle gülmeye başladılar. “Yanlış bir şey mi söyledim?”

“Hayır,” dedi belli belirsiz gülümseyerek bana bakan Yaman. Ona alık alık baktığımda yüzündeki gülümseme büyüdü ve mavi-yeşil gözleri kısıldı. Bu kat onun odasının aksine güneş alıyordu ve arkamdaki pencereden giren ışık doğrudan Yaman’a vuruyordu. Günbatımının turunculuğu tamamen gözlerindeydi. “Burak’ın arabasını *drift*’te çarptı.”

“Ne?” Kaşlarımı kaldırarak güldüğümde Adel’e baktım. Hiç *drift* yapacak bir tipi yoktu.

Gerçi bu gruptaki kimsede yaptığı şeyin tipi yoktu. Hepsi ayrı telden çalıyordu.

“Sarhoştum,” dedi Adel kaşlarını çatmış sinirli bir ifadeyle Yaman’a bakarak. “Ayıkken hepinizden iyi sürdüğümü biliyorsunuz.” Yaman gözlerini benden ayırıp Adel’e döndü.

O tam konuşacakken Doruk dahil oldu. “Lan, bilmesek senin doğum günün için yarış pisti kapattırır mıydık?”

“Yarış pisti mi?”

“Yaman İstanbul Park’ta etkinlik düzenledi bu prenses için.” Gözbebeklerimin büyüdüğüne emindim. Orada bir organizasyon yapmak epey maliyetli olmalıydı.

“Canım abim ya,” dedi Adel birden jöle kıvamına gelip koltuğa yayılırken. “Kralsın, aslan abim.”

“Prenses,” dedi Yaman ona gülümsediğinde. “Tabii yine de bir süre bizim arabalara dokunamayacaksın.”

“Biliyordum.” Adel bıkkın bir nefes vererek sırtını Burak’a yasladı. Diğerleri bunu önemsemedi bile. Acaba Burak ve Adel’in ilişkisi olduğunu biliyorlar mıydı?

Aslında şöyle bir bakarsak ilişkileri olmayabilirdi de. Mese-

la Yaman'la benim de ilişkim yoktu -ki olması çok anlamsızdı- ama beni tatmin etmişti. Aren'in devamlı söylediği *fuckbuddy* müessesesi gibi bir durum olabilirdi onlarınki.

Bittin sen, Aren. Aslında senden yapmanı istediğim şeyi yaptın ama yine de haddin değildi.

“Biraz daha ye,” dedi Yaman bana doğru eğilerek. “Ağrı kesiciler hafif değil, miden bulanır.” İlgili sesiyle yüzümde alaycı bir ifade oluştu.

“Hayırdır, Batıkan? Doktorluğa mı merak saldın? Herkese karşı bu kadar ilgili misin?”

Benimle aynı alaycı ifadeyi kuşanıyordu ve gözlerini güneş ışığının altında bu kadar yakından incelemek çok garip hissettiriyordu.

Çocukken ilk kez yakından uğurböceği gördüğümde de böyle hissetmiştim.

Doruk beni dürttüğünde irkilerek ona döndüm. “Bu var ya, güzel kız gördü mü böyle götü başı ayrı oynar. Buldu Megan Fox gibi kızı, ilgili gibi...”

“Kıskançlıktan kuduruyorsun,” diye yükseldi çirkef bir tonlamayla Adel. “Jessica sana tekmeyi bastı diye mi yanıyorsun şu an, tereyağı?”

“Ne alaka tereyağı lan?” Gergin bir nefes verdi, sesi ciddileşmişti bir anda. “Altın sarısı saçlarım var benim, yumurta gibi çocuğum. O esmerler de yoluma halı.”

“Jessica’ya ne oldu?” Burak’ın sesi de alaycıydı. Basbayağı atışıyorlardı.

“Tereyağı ne alaka ya?” diye devam etti Doruk, Burak’ı duymazdan gelerek. “Bunun sarı kafalı ayyaş arkadaşı da bana tereyağı dedi. Siz kendi yağlı saçlarınıza bakın, tamam mı?” Beni dürttü yine. Yaman kadar olmasa da kaslı bir çocuktü. Aynı yeri bir kez daha baskıyla dürterse morarabilirdi. “Ben tereyağına mı benziyorum?”

“Mala benziyor şu an.” Adel sesinin duyulmayacağını varsayarak fısıldadığında hepimiz onu duyduk.

Doruk gözlerini öfkeyle yumduğunda güldüm. “Çok yakışıklısın, erkek dediğin kumral ya da sarışın olmalı. Ne o öyle, herkes esmer zaten.” Sesimi alaycı çıkarmamaya çalışsam da beceremedim.

“Hah, değil mi?” Birden gülümseyip beni kolunun altına aldı. “Seninle iyi anlaşacağız, Kızılkaya. Biraz esmer olsaydın sana cenneti yaşatabilirdim.” Sesinde abartılı bir tonlama vardı.

“Cehennemde sikeceğim şimdi belasını.” Yaman’ın kendi kendine fısıldadığı şeyi yanında olduğum için sadece ben duyabilmişim.

“Eşsiz bir yavşak,” diye mırıldandı Fırat kâğıtların üstünü çizerken. Ne yaptığını merak ettim, tüm hayatı önündeki kâğıtlara bağıymış gibi konsantre olmuştu.

“Eşsiz olduğum doğru ama yavşağa katılmıyorum.” Tam tuvalete gitmek için ayağa kalkacaktım ki, sehpanın üstündeki iki telefon da aynı anda çalmaya başladı. Yaman ve Doruk birkaç saniye ciddi ciddi bakiştılar, ardından ikisi de telefonlarına atıldı.

“İris Fedorova arıyor,” dedi Yaman telefonu açmadan hemen önce. Doruk ise hiçbir şey demeden aramayı açıp telefonu kulağına dayadı.

“*Skazhi mne, Fedorova.*” *Söyle, Fedorova.*

Tuhaf bir aksanla konuştuğunda her şey çok daha farklı bir hal almaya başladı. Yaman Haris Batıkan Rusça konuşuyordu.

Hayır.

Yaman Haris Batıkan, İris Fedorova’yla Rusça konuşuyordu. Adanalı Yaman *skazhi mne* falan diyordu.

Bir süre karşı tarafı dinledi, bu sırada yakınımnda olduğu için kadının sesini az çok duyabiliyordum.

Rusça bilmek çok havalıydı, keşke ben de bilseydim.

“Net, ya etogo ne sdela. YA pokhozh na cheloveka, kotoryy sledit za novostyami?” Hayır, bunu yapmadım. Haberleri takip eden birine mi benziyorum?

Ne konuştuklarını asla anlayamıyordum, bir anda kumandayı alıp yerel haber kanallarından birini açtı. Ekranda büyük, kırmızı harflerle şu yazıyordu: *TÜRKİYE’NİN TARİHİ VURGUNU!*

“Hassiktir,” dedi Adel oturduğu yerde dikleşerek televizyona dikkatle baktığında.

“Tamamdır, bebeğim. Gece görüşürüz.” Doruk telefonu bırakıp önce ekrana kilitlenmiş diğerlerine, ardından televizyona baktı. “Lan.”

Yaman tek kelime daha etmeden telefonu İris Fedorova’nın yüzüne kapatıp gözlerini kısıtı.

Televizyonda bir müze vardı, Kültür Bakanı konuşma yapıyordu. “Devletimiz bu olayın peşini bırakmayacak, her türlü imkânı seferber ederek hırsızları adaletin önüne çıkaracaktır. Güvenlik güçlerimiz olayla ilgili geniş çaplı bir soruşturma başlatmıştır ve soruşturmanın kısa süre içinde sonuçlanmasını bekliyoruz.”

“Bekleyin bakalım,” dedi Fırat elindeki kâğıtlardan birini kaldırıp gözlerini kısarak okurken.

Ekrana bir anda bir fotoğraf verildi, Doruk omzuma attığı kolunu çekti ve hızla koltuktan kalktı.

Ekrana verilen fotoğrafta kar maskeli beş kişi vardı. Fotoğrafın gizlice bir köşeden çekildiği belliydi, adamlardan biri elinde tuttuğu büyük mücevheri گردanına doğru tutuyordu.

Kesin Doruk’tu.

“Güvenlik kameralarını halletmemiş miydik?” diye sordu Doruk gergince. Az önce şaka yapıp eğlenen adamdan eser yoktu. Duruşu, hatta ses tonu bile değişmişti.

“Hallettik,” dedi Burak ve Adel aynı anda. Adel devamını

getirdi. “Bu fotoğraf gizlice çekilmiş, siz adamları bayılttığınızıza emin misiniz asıl?”

“Tarihi vurgun dedikleri şeyi siz mi yaptınız şimdi?” Sesim küçümser gibi çıkmıştı fakat sadece şaşırdığımı düşünmelerini istemiştim.

Ekрана başka bir görüntü daha verildi, fotoğrafın altında çalınan eserler yazıyordu.

Hepsi bana cevap bile vermeden tekrar televizyona bakmaya devam ettiler. Tek tek ifadelerini izledim; senkronize halde yavaşça gözleri kısıldı, dudakları aralandı.

“Bir dakika lan,” dedi Yaman da koltuktan kalkarken. “Biz heykel falan çalmadık, amına koyayım. Bunların yarısı bizim çaldıklarımız değil.” Aniden sırttı. Bu sırtış sevinme veya şaşırma barındırmıyordu. Dün gece beni korkutmak için takındığı o donuk ifadeyle, öfkeyle gülümsüyordu. “Bunlar eski soygunun görüntüleri, dikkatli bakın. Bu soygun yeni yapılmış, biri oyun oynuyor amına koyayım.”

Televizyona bir görüntü daha verildiğinde kimseden çıt çıkmıyordu. Ekranda siyah bir örümcek simgesi vardı. Muhabir kadın kamerayı simgeye yaklaştırdı. “Çeteden haberi olan ama bizim örümcek simgesinin beyaz olduğunu bilemeyecek kadar tanımayan birinin oyunu.”

“Siz de aynı kişiyi mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Adel diğerlerine bakarken.

Umarım düşündüğünüz kişi ben değilimdir, sevgili örümcekler. Bir insan neden çete üyelerine örümcek der, Allah aşkına? Haşereler.

“Savaş yapmış olabilir mi?”

7

Eski Dost, Yeni Düşman

İSPANYA. HAZİRAN, 2024

Kader ağlarını ördüğünde kendinizi bambaşka bir ülkede, hiç tanımadığınız birine ailenizden daha çok güvenir halde bulabilirdiniz.

Kainat Kızılkaya, Pedro Vasquez'le yapacağı ilk buluşmanın eşiğinde içini kemiren sabırsızlığı bastırmak istercesine viskisini dudaklarına götürüyor, üçüncü kadehi ağır ağır midesine indirirken boğazından geçen sıvının yakıcılığına minnet duyuyordu. Bedenindeki titremeyi, zihnindeki uğultuyu bastıracak kadar güçlü tek şeyin alkol olduğuna karar vereli saatler olmuştu. Mekândaki kristal avizenin titrek yansıması duvarlarda narin gölgeler bırakıyordu.

Konuşulacakların üzerinden defalarca geçmiş, sözcükleri zihninde kesip biçmiş, cümlelerin nerede bitip nerede yeniden başlayacağını ezberlemişti. Hiçbir detayı tesadüfe bırakmayan bir hazırlık vardı içinde. Dünya kadının yalnız başına var olmasını zorlaştıran, ona sürekli bir dayanak aratan o eski kurnaz sistemini hâlâ diri tutarken, Kainat ayakta durmanın bedelini çok önceden öğrenmişti. Ya yanında yürüyen erkekten bir zırh yaratacak ya da o zırhı kendi elleriyle parçalayıp içinden bambaşka bir güç çıkaracaktı.

Yalnız ve genç bir kadının kumar masasında yalnızca kurpiyer olabileceği düşünülürdü.

Çünkü kurpiyersen, kartları dağıtmakla yükümlü olur ve bunu yaparken oyunun dışında kalırdın.

Masada bizzat yer almak istiyorsan ya kartları yakacaksın ya da desteyi kendi ellerinle yeniden karacaksın.

Kainat oturduğu koltuğun kenarına kayarak eteğinin ucunu dizlerine çekti, omuzlarından kaymaya yüz tutan ceketini hafifçe yukarı çekip arkasına yasladı. Beden diliyle kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. O sırada kapı ağır bir gıcırtı sesiyle aralandı; içerideki boğuk uğultu birkaç saniyeliğine dalgalandı. Girişte beliren siluetin mekânın atmosferini değiştirdiği inkâr edilemezdi.

Pedro Vasquez adımlarını ağır ağır atarak içeri girmiş, başını hiç eğmeden salonun farklı köşelerine göz gezdirmişti. Bakışları bir süre boşlukta dolanmış, sonra Kainat'ın yalnız başına oturduğu köşeye sabitlenmişti.

Pedro'nun üzerinde geceyle yarışan renkte, çizgisi bile bozulmamış bir takım elbise vardı. Düğmeleri kapalıydı, kravatı sıkı bağlanmıştı, ceketini hiçbir kırışıklık taşımıyordu. Gözleri koyu, teni güneşte yoğrulmuş bir bronzlukta, yüz hatları ne eksik ne fazla; tehdit ile zarafet arasında çizilmişti. Sessizliğin içinden geçerek masaya doğru ilerledi, kelimelere ihtiyaç duymadan karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kainat gözünü kaçırmadan çantasına uzandı. Parmakları dosyaların kenarlarına hızla dokundu, önceden yerleştirdiği belgeleri çekip çıkardı. Pedro'nun önüne koyarken hareketi aceleci değil, kesin ve hazırlıklıydı. O sayfalara saatlerce emek vermişti; her kelimeyi, her cümleyi tek tek İspanyolcaya çevirmişti.

Pedro dosyaların üzerine eğilmeden, göz ucuyla sayfaları taradı. Kalın kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi belirdi. Ne şaşkınlık ne beğeni okunuyordu yüzünde, yalnızca hesap yapan bir zihnin sessizliği vardı. Tam o sırada garsonlardan biri

ağır adımlarla masaya yöneldi. Elinde not defteri, bakışları kararsızdı. Adımlarını yavaşlattı, yaklaştıysa da Pedro'nun bakışları bir hançer gibi üzerine saplandı.

Adamın yürüyüşü sekteye uğradı, birkaç adım daha atıp durdu; bir karar vermesi gerekiyordu. Başını hafifçe eğdi, dikkatini başka bir noktaya yönlendirip doğruca geri döndü. Elindeki defteri nereye koyacağını bilemeyerek karşı köşede oturan başka bir müşteriye yöneldi.

Bu gizli bir görüşmeydi.

“Bunlar yeterli mi?” diye sordu Kainat Kızılkaya. Sesine yerleşmiş huzursuzluk saklanmıyordu, kelimeleri çıkar çıkmaz sabırsızlıkla yeniden toparlandı. İçindeki gerginliği bastırmak istermiş gibi parmak uçları masanın sert yüzeyine hafifçe değdi.

Pedro gözlerini dosyalardan ayırmadan birkaç sayfayı gelişigüzel karıştırdı, satır aralarına dikkatini vermekle vermemek arasında bir tavır takındı. Gözbebekleri metinlerde değil, satırların ne anlatmak istediğini sezmek istercesine sayfaların arasında dolaştı. Ardından dosyayı ilgisizce bıraktı. Kâğıtların çıkardığı yavan ses Kainat'ın midesine yayılan ağırlığı daha da keskinleştirdi.

“Değil,” dedi Pedro kısa, net, duvar gibi dik bir tonla. Kalçalarını hafifçe kaydırarak sırtını locanın koyu renkli deri döşemesine yasladı. Varlığı bile yargılayıcıydı. “Bu işler zengin olmakla bitseydi, her malikânesi olan bu örgüte mafya olarak girerdi, değil mi?” Cümlesini tamamlar tamamlamaz masanın üzerinde bekleyen kadehe uzandı, içinde kalan son viski damlasını tereddütsüzce içti. “Sevkiyatın eksik, tarihi eser işine dair belgelerde kayda değer bir referans yok. Uyuşturucuya girmeyeceğini söyledin, o cep tamamen kapalı. Silah satın alman mümkün fakat Diego Perez'i etkilemek bu kadar yüzeysel bir hamleyle mümkün olmaz. Elinde ne kadar cephane olursa ol-

sun, gözünde değer kazandırmaz. Bu hamleyle yalnızca para kaybedersin. Planladığın kadar hızlı büyüme imkânın kalmaz.”

Kainat, Pedro’nun peş peşe sıraladığı cümlelerin arasında nefes almakta zorlandı. Ellerini istemsizce dizlerinin üzerinde kenetledi. Gözlerinin içindeki belirsizlik daha önce hiç kabul etmediği bir duygunun, çaresizliğin habercisiydi.

“Para sorun değil,” dedi sonra. Sesi bu kez daha tok çıktı, içindeki tereddüdü bastırmaya çalışıyor gibiydi. “Sevkiyat, silah, mekân, adamlar... Hepsi için ne kadar gerekiyorsa sahibim.”

Pedro onun cümlesine karşılık verirken gözlerini Kainat’ın yüzüne çevirdi. Bu defa bakışlarında yalnızca hükmedici bir ifade değil, belli belirsiz bir yılgınlık da vardı; sanki bu cevabı daha önce yüzlerce kişiden duymuştu. “Herkesi parayla satın alamazsın,” dedi kelimeleri uzatmadan. “Mutlaka onu daha yüksek fiyata satın alıp sana karşı kullanacak birileri vardır. Güvenmen gereken adamlar lazım. Güveni ise para değil, zaman satın alır.”

“Zamanım yok,” dedi Kainat, sesi keskin bir bıçak gibi havayı yarı. Sözcükleri duvar gibi örülmüştü; geri dönüşsüz, tartışmaya kapalıydı. Karşısında oturan adamın yıllardır tanıklık ettiği binlerce pazarlığın çok ötesindeydi bu söz.

Kainat’ın oturuşundaki özgüven, gözlerindeki netlik Pedro’nun zihninde daha önce sorduğu tüm soruları silip süpürmeye başlamıştı. Gölge gibi yürüyen, susarak hükmeden, tereddütten beslenen bir adam için Kainat Kızılkaya fazlasıyla doğrudan ve cesurdu.

“Sen böyle adamlarla zaman geçirmiş birisin,” dedi Kainat. Tonu kırılmadan devam ediyordu. “O bahsettiğimiz adamların ta kendisisin. Bana bunları sağlayacak gücünün olduğunu düşünüyorum. Maddi bir güç değil bu. İnsanları durduracak, susturacak ve sindirecek bir güçten söz ediyorum. Eğer böyle

bir kudretin varsa -ki olduğuna inanıyorum- en başında sana sunduğum teklife dön. Benim adım kullan. Burada, İspanya’da Kainat Kızılkaya ol. Kendi adınla kapıları aç, benim ismimle o kapıdan içeri gir.”

Bu bir rica değildi, karşılıklı menfaat üzerine kurulmuş soğukkanlı bir anlaşmanın son maddesiydi. Artık koz kalmamıştı, yalnızca pazarlık vardı. Pedro hafifçe başını eğdi, gözlerini kaçırmadan dinlemeye devam etti. Ardından alayla bir kaşını kaldırdı.

“Bunu neden yapayım?”

Kainat cevabını çoktan hazırlamıştı. Bu oyunda tahmin etmediği tek bir hamle kalmamalıydı. “Kaybedecek hiçbir şeyim yok,” dedi. Dudaklarının kıyısında keder ile alay arasında gidip gelen bir kıvrım oluştu. “Sadece çok param var. O örgütteki herkesin kaybedecek bir ailesi, düşmanları, geçmişten gelen kapanmamış hesapları var. Benimse yok.”

Şimdi locanın arkasına yaslanan Kainat’tı. Konuşurken gözkapakları yavaşça kapandı, tekrar açıldığında sesindeki ton değişmemişti, sadece daha çok yer kaplıyordu.

“Mafyalardan oluşan örgüte giremiyorsun çünkü zaten kuzenin o örgütte,” dedi. Bu sefer kelimeleriyle değil, bilgisiyle vuruyordu. “ZARCON Örgütü, Kural Beş: Her aileden yalnızca tek bir vâris girebilir.”

Pedro’nun yüzünde ilk kez belirgin bir değişim oldu. Ciddiyetini terk etmeyen çizgiler bir anlığına hafifçe gevşedi. Dudaklarının kenarında küçücük bir kıpırtı oluştu, alayla karışık bir kabullenişti bu. “Seni eğitip o örgüte sokabilecek gücüm varsa, kuzenim Mateo’yu öldürüp yerine geçecek gücüm de vardır değil mi?”

Kainat’ın bakışları karşısındaki adamın gözbebeklerinde herhangi bir kıpırtı aradı; bir irkilme, tepki, en ufak bir çentik bile yeterdi. Oysa Pedro ifadesiz bir maskenin ardında oturmaya devam etti.

Kainat derin bir nefes aldı, kelimeleri dikkatle topladı, sesindeki gerilimi kontrol altında tutmak için çenesini hafifçe sık-tı. “Kural Üç: Örgütün içindeki herkes dokunulmazdır. Uyurken bile korunan adamlardan bahsediyoruz. Tüm kuralları ezbere biliyorum, senin de bildiğinden eminim.” Her harfi özenle seçilmişti; cümlelerinin sonunda boşluk bırakmıyor, söylemek istediği her şeyi tek seferde, netçe söylüyordu. “Şimdi benimle dalga geçmeyi kes,” dedi, kelimelerin ucunda sabrının son sınırı keskinleşmişti. “Ben o örgüte girersem senin de söz hakkın olur. Kabul etmeyip o alaycı bakışlarıyla beni süzmeye devam edersen, seninle daha fazla vakit kaybetmeyeceğim.”

Pedro başını hafifçe yana eğdi. Uzun bir sessizliğin ardından parmaklarını kadehin boş kenarında gezdirmeye başladı. Sonra bakışları keskinleşti, gözleri daha net odaklandı.

“ZARCON’a girmenin en kolay yolu Diego,” dedi sonunda. “Seni önce onunla tanıştırmam gerek. Gözü tutarsa, seni kendi örgütüne alır. Sevkiyatlara birkaç aya başlarız. Benim adamlarım gayet güvenilirdir. Diego’nun gözüne girdikten sonrası kolay. Sadece ZARCON’a girene kadar ne istiyorsam onu yapacaksın. Sen örgüte girene kadar Diego ve ben hariç kimse ne adını ne de yaşını bilecek. İstanbul’da güçlü bir ailenin üniversite okuyan kızını oynamayı sürdüreceksin.”

Anlaşmanın kâğıt üzerinde olmayan maddeleri ardı ardına sıralanıyordu. Her cümle Kainat’a sunulan bir yol değil, mecbur bırakıldığı bir rotayı işaret ediyordu. Kabul etse de etmese de ilerleyeceği yön belliydi.

“Diego’nun kendi örgütüne nasıl gireceğim?”

Bu kez Pedro’nun sesi daha kontrollü, daha tok çıktı. Yanıtın içinde hem tehdit hem gelenek vardı. “Seni kabul ederse, sırtına örgütün simgesini dövme yaptıracaksın.” Konunun ağırlığını vurgulamak istercesine başını hafifçe kaldırdı, kaşlarının arasındaki çizgiler belirginleşti. “Sakın acele etme. Bu bahset-

tiklerimi şimdi yapmayacağız. Önce ona sunmak için büyük şeylere sahip olmalısın.”

Şimdiki zaman

“Benim de aklıma o geldi ama bunu yapmaz, amma koyalım. O kadar da değil.” Yaman sıkıntıyla kumandayı alıp televizyonu kapattı. “Bunu yapması için sebep yok,” dedi kısık sesle. Çok sinirli görünüyordu.

“Senin de bir şey yapmak için sebebin yoktu, kardeşim.” Doruk konuşmaya devam edecekti ki Yaman’ın ters bakışıyla sustu.

“Bir sikim olacağından değil de bunu yapan adam bizi bilen biri. Sikinin keyfine göre ifşa edebilir.” Birkaç saniyeliğine Yaman’la göz göze geldik.

“Ben lavaboya gideceğim,” dedim yerimden kalkarken sesimi olabildiğince normal tutmaya çalışarak. Hareketlerim yavaş, ölçülüydü; sanki bir şeyin dengesini bozmak istemiyordum. “Az önce doluydu, giremedim.”

Koltukla aramdaki mesafe kapanırken Yaman’ın eli ansızın bileğime dolandı.

“Tuvalete mi?” diye sordum alayla. “Gerek yok, bacaklarım sağlam.”

Sırtımı salona dönüp adımlarımı hızlandırırken içerideki bakışların üzerimde ağırlaştığını hissetsem de başımı çevirmedi. Göz temasından kaçmak ya da kaçtığımı belli etmek istemiyordum.

Asansöre ulaşana kadar bastığım yerlerin ses çıkarmamasına dikkat ederek yürüdüm. Parmaklarım soğuk metal düğmeyi bulduğunda içimden hafif bir titreşim geçti. Asansörün kapıları yavaşça açıldığında bindim, hemen ikinci katı tuşladım.

Asansör kabinindeyken yerçekimiyle aramdaki bağ zayıflıyormuş gibi hissettim; sarsıntısız, sessiz bir yükselişti. Kapı-

ların aralanmasıyla birlikte tuttuğum nefesimi bıraktım, ikinci kata adımımı attığımda karın boşluğumda derinleşen o ağır bir anda kendini hatırlattı. Dişlerimi sıkarak yürüdüm, her adımda kasılan bölgame iğneler batıyormuş hissi vardı.

Odaya girdiğimde içerideki loşluk bana ilk uyandığım dakikaları hatırlattı. Her detay tanıdıktı fakat acele etmem gerekiyordu. Yatağın kenarına çömelip yastığı tutarken bedenim hafifçe sarsıldı, tenimin altında bir şeyler yırtılıyormuş gibi bir his içime yayıldığında dudaklarımı birbirine bastırıp sesimi içime gömdüm. İniltiye dönüşmemesi için çaba harcadım, derinlerden gelen uğultuyu bastırdım.

Telefonu kavradığım anda serinliği tenime çarptı. Yastığı dikkatlice eski haline getirip adımlarımı hızlandırarak odadan çıktım. Kapıyı arkamdan çekerken içimde küçük bir titreme oluştu; başarısız olursam ya da biri beni burada görürse olacakların sınırı yoktu.

Geçen sefer beni üçüncü kata çıkarmıştı, paraları orada teslim etmişti. O katın tüm yapısı diğerlerinden farklı gibiydi; daha sessiz, daha gizli, daha tenhaydı. Bir tek kapı vardı orada.

Asansör hâlâ ikinci katta görünüyordu, içimde yükselen sabırsızlıkla merdiven boşluğuna yöneldim. Üçüncü kata ulaştığımda karşıma çıkan tek kapı orada öylece duruyordu.

Yaklaştıkça içimdeki gerginlik daha da belirginleşti, nabzımı boynumda hissediyordum artık. Kapıya eğilip kulağımı dikkatlice dayadım, içeriden gelen en küçük bir tıkırtıyı bile ayırt etmeye çalıştım. Fakat herhangi bir hareket emaresi yoktu. Sonra gözümü yaklaştırıp anahtar deliğinden baktım. Görüş alanıma giren şey yalnızca büyükçe bir masa oldu. Boş görünüyordu.

Kapının kolunu yavaşça aşağı bastırırken çıkan metalimsi ses içimde bir şeyleri gıcırdattı. Dişlerimi sıkmadan edemedim. Ellerim nemliydi, parmaklarımda hafif bir titreme vardı. Ara-

dığım şeyler gerçekten içerideyse işim kolaylaşacaktı. Yoksa evdeki tüm odaları tek tek aramak zorunda kalacaktım ki bu ihtimalin ağırlığı bile mideme bıçak gibi saplandı.

Kapı aralandığında gözümün ucuyla ilk bakışı attım, daha eşiği geçmeden hayal kırıklığı göğsüme çökuverdi. Gözlerimi devirdim, derin bir nefes almamak için kendimi tuttum. İçerisi sıradan bir çalışma odasıydı. Duvar boyunca uzanan raflarda renkleri solmuş kitaplar diziliydi. Masanın üzeri dağınık değildi, tam tersine rahatsız edici bir titizlik vardı; çizilmiş sınırları olan bir düzen hâkimdi.

Odadaki tek pencere kapalıydı, perdesi yarıya kadar çekilmişti; içerisi boğucuydu. Soluduğum hava bayat, ağır ve hareketsizdi.

Dolaplara göz gezdirdim; çoğunun hacmi dar, içleri kullanışsız görünüyordu. İçine silah ya da para yerleştirilecek türden değillerdi.

Masanın arkasına geçtim. Nefesim kısa aralıklarla göğsümden çıkıyor, her solukta içimdeki baskı biraz daha artıyordu. Eğilerek ilk çekmeceyi açtım, içinden çıkanlarla fazla oyalanmadım; birkaç küçük not defteri, kurumuş mürekkep lekeleleriyle dolu sayfalar ve kenara sıkıştırılmış iki tabanca. Silahlar dikkatle yerleştirilmişti, kullanılmaktan çok gösterilmek için konulmuş izlenimi veriyorlardı. Parmak uçlarımin hassasiyeti artmıştı, zamanla yanşır gibi davranıyordum artık.

Masadan uzaklaşarak dolaplara yöneldim. Kapakları birer birer açtım, içleri dosya doluydu. Her biri renk kodlarıyla ayrılmış, düzenli biçimde istiflenmişti. Gözüm mavi etiketli olanlara takıldı, içlerinden birini çektim. Dosyayı açmaya kalmadan sayfaların arasından dar bir cisim kayarak yere düştü. Yüzüstü düşen nesne yere çarpınca hafifçe döndü, metalin mat yüzeyi ışığı belli belirsiz yansıttı.

Eğilip aldım. Elimde tuttuğum şey soğukluğu hemen avucuma işleyen bir polis rozeti çıktı.

Polis rozeti?

Polis rozeti.

“Ne alaka, amına koyayım ya?”

Boğazımdan çıkan sözcükleri bastıracak bir şey yoktu artık. İçimde yükselen tedirginlik göğsüme bir taş gibi oturdu. Rozeti dosyanın içine yerleştirdim, diğer belgeleri aceleyle düzene sokarak dosyayı rafa geri ittirdim. Her şeyi ilk haline döndürmek için çabalarken bedenim neredeyse otomatikleşmişti; kaslarım işini biliyor, zihnim başka ihtimalleri ölçüp biçiyordu.

Çekmeceleri kapattım, dolap kapaklarını yerine oturttum. Tüm bu titizliğe rağmen içimdeki huzursuzluk dağılmak yerine katmerlendi. Burada işe yarar tek bir malzeme bile yoktu; belge dışında saklanan hiçbir şey görünmüyordu.

Kapıya yöneldim. Adımlarım sessiz fakat aceleliydi. Odayı terk edip kapıyı hafifçe çekerken kulaklarıma ulaşan bir mekanik uğultu içimi dondurdu.

Asansör çalışıyordu.

Merdivenlerden öyle bir hızla indim ki, bedenimin alarm vermesine rağmen içimdeki acele acının üzerine kat kat örtüldü. Karnımdaki her sarsıntı derinin altına gizlenmiş bir bıçak gibi saplanıyor fakat düşüncelerimin ağırlığı fiziksel sancının önüne geçiyordu. Ayaklarım yere değdiği an ciğerlerim yanıyor, nefesim boğazıma takılıp parçalanıyordu. Asansör ekranı birinci katı gösterdiğinde içimdeki zaman kavramı tamamen silinmiş, geriye yalnızca hız kalmıştı.

Kendimi kaldığımız odaya atarken neredeyse kapıyı tutacak gücü bile bulamadım. Yatağa uzandığımda bedenim kasıldı, acı gözlerimin ardını yakan sıcaklıkla birleşti. Sessizce akmaya başlayan yaşlar dudaklarımı ıslattığında içimdeki boşluk daha da büyüdü. Giydiğim *sweatshirt*’ün alt kısmı koyu kırmızıya

dönmüştü. Islaklık vücuduma yapışıyor, dikişlerin yerinden oynadığını açıkça belli ediyordu.

Ellerim titreyerek karnıma yöneldi, parmaklarım bastırdıkça altımda biriken ıslaklık yayılıyor ve etin altında zonklayan damarlara baskı yapıyordu.

Koridorda yankılanan ses ilk başta uzak bir uğultu gibi geldi, sonra harfler netleşti. “Kainat!”

İçimden bir parça doğrulmak istese de bedenim ona kulak asmadı, sesim zorla çıktı. “Odadayım, gel!”

Kapı öyle ani açıldı ki, içeri giren Yaman’ı ilk anda seçemedim. Yalnızca odanın havası değişti. Yüzü gergin, kaşlarının arasındaki çizgi daha önce görmediğim bir derinliğe ulaşmıştı.

“Lavaboya gidip geleceğini söylemiştin.” Öfkeyle dişlerimi sıkarak elimi karnıma bastırdım, parmak aralarımından sızan ıslaklığa aldırmadan hafifçe işaret ettim. “Ani bir hareket ettim herhalde, dikişlerim açıldı.” Sesim hâlâ titrekti.

Yaman olduğu yere mihlanmış gibi kaldı. Gözleri hızla üzerimde gezindi, sonra hiçbir şey söylemeden yatağın önünde eğildi. Kararlılıkla *sweatshirt*’ü kenara çekti, altındaki *body*’yi de hafifçe sıyırdı. Yüzü tek bir çizgiye dönerken soğukkanlılıkla toparlandı.

“Sorun yok, sen soyun. Burak’ı çağırıyorum. Dikişleri tazelesin.” Hiçbir açıklama yapmadan arkasını döndü, hızlı adımlarla odadan çıktı. Ayak sesleri kısa sürede koridora karıştı, kapının kapanışı sessizdi.

Yalnız kalınca gözlerimi tavana çevirdim, göğsümde hâlâ bastırdığım acı genişleyerek içime yayılıyordu. Terle karışan kan bedenimi soğuturken aklımda sadece çıkmam gereken odanın sessizliği, masanın çekmecesinden dökülen rozet ve o dolaplardaki sayfalar dolusu bilinmezlik vardı.

Tam o sırada cebimde hafif bir titreşim hissettim. Telefon sessizdeydi, bu yüzden titremesi yabancı geldi. Önce hareket

etmeye çekindim, sonra yavaşça elimi cebime attım. Ekranı baktığımda numaranın kayıtlı olmadığını fark ettim.

Bir mesaj gelmişti. *Bilinmeyen numaradan.*

Bilinmeyen Numara: *Merhaba, Kainat Hanım.*

Bilinmeyen Numara: *Ödemeyi yapmışsınız.*

Pedro yapmış olmalıydı, kimin yazdığını şimdi anlamıştım.

Bilinmeyen Numara: *Bu akşam üniversitenin internet sitesine istediğiniz fotoğrafları yükleyeceğim.*

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum gömleğinin düğmelerini ilikleyen Yaman’a.

Burak bir süre önce bana o uyuşturucu iğneyi yapmıştı, dişlerim yenilenmişti fakat bedenim hâlâ yorgun, içim bulanıktı. Kaslarımda yayılmaya devam eden sızıdan kurtulamamıştım. Yorganın altında, kirli duvarların sessizliğine gömülmüşken zaman kavramı çoktan silinmiş gibiydi. Işık almayan, dışarıyla tüm bağları kesilmiş bu odada tek referansım Yaman’ın hareketleriydi. O şimdi aynanın karşısında hazırlanıyordu, yenini kıvrırken kolundaki ince damarlara kadar gördüm; kendine güvenen tavırlarında hiçbir eksilme yoktu. Saçlarını geriye taramadan önce aynada yüzüne baktı, keskin bakışları orada kısa bir süre durduktan sonra yeniden bana yöneldi.

“Hesap sormam gereken biri var, onun yanına gideceğiz,” dedi üzerine oturan gömleğini düzelterek. “Sen birazdan uyun zaten, uyanana kadar gelmiş olurum.”

“Ne yani, burada tek başıma senin gelmeni mi bekleyeceğim?”

“Bu halde benimle gelemezsin, ağrıların artarsa orada müdahale edemeyebilirim. Ortalık karışacak.” Aynada son kez

kendine bakıp bana döndü. Gömlekle ya da üzerinde hiç kıyafet olmadan bile gereksiz yakışıklıydı. Bunun farkındaydı ve bu daha sinir bozucuydu. Konuşurken sesinin altında bastırılmış bir öfke vardı. Yavaşça ceketini alıp koluna geçirdi.

“Neden gelemeyeyim? Silah kullanmayı biliyorum.”

Sözlerimin ardından başını bana çevirdi. Yüzündeki ifade o alışıldık alaycılığın sınırında bir yerdeydi; yalnızca gözlerindeki parıltı, ifadesinin ciddiyetini maskeleyememişti.

“Yaralısın.”

“Unutma, dün gece de yaralıydım.”

Yatakta biraz doğrulurken aramızdaki mesafe daha somut hale geldi, bedenimdeki sızıya rağmen duruşumu toparlamaya çalıştım. “Ben de gelmek istiyorum.”

Bu sadece bir istekten ibaret değildi, amacım neyin içinde olduğunu görmektir.

“Seni görmelerini istemiyorum,” diye mırıldandı açıkça. “Zarar görmeni de.”

Ona sert bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Derin bir nefesle yataktan kalkarken bedenim her hareketimde isyan etti. Acının bedenimdeki dalgası yüzümü buruşturmamak için topladığım iradeye rağmen bir anlıktı ama etkiliydi.

“Kimin yanına gidiyorsun ki? Neden bu kadar endişelisin?” Fazla umursamaz ve rahat konuşuyordum.

“Endişeli falan değilim. Yanında ben varken sana hiçbir şey yapamazlar.”

“O zaman geliyorum.” Bana baktı. *Uzun uzun*. Gözleri bir şey arar gibiydi, sanki bu cümlede daha önce duyduğu bir yankı vardı da irkilmişti. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gerginlik, kaşlarının arasında çatılmış bir düşünceyle bakıyordu. “Hem hâlâ kimin yanına gittiğimizi söylemedin.”

“Gittiğimizi derken? Gelmiyorsun, Kainat.”

Dolabının karşısına geçtiğinde elleri belli bir kararlılıkla hareket ediyordu, çekmeceyi açtığında birbirine çarpan metalin tiz sesi kısa süreliğine odadaki gerilimi daha da belirginleştirdi. Çıkardığı silahı kemerine yerleştirip üzerine gömleğini indirdi, kumaşın kıvrımları silahın varlığını zar zor gizliyordu. “Eski bir arkadaşın yanma gidiyorum. Önemli biri değil.”

Savaş, dediklerini duymuştum. *Pedro'nun da dediği gibi, Savaş Saraylı.*

Onun eski dostuydu, samimiyetlerinden bahsetmişti.

“Beni götürmezsen buradan bir şekilde çıkar, peşinden gelirim. Çirkinleşmemi istemezsin. İnada bindirmeseydin gelmek istemezdim bile.” Sözlerim sadece bir tehdit değildi, yapacağımı biliyordu. Karşımda içten içe gerilen kaslarının arasında tuttuğu nefes sonunda sıkıntıyla dışarı süzüldü.

“Çirkinleşmen mümkünmüş gibi.” Bunu kendi kendine fısıldarken sesi neredeyse kaybolmuştu, ne dediğini tam duyamasam da dudaklarının hareketi ipucu vermişti. “Arabadan inemezsin. Arabaya biri yaklaşırsa saklanman gerekir. Sana uyarsa gel.” Laflarının keskinliğinde yatan isteksizlik, onaylamasa bile çaresizce kabullenmişlik barındırıyordu. Kafasında hâlâ başka bir plan vardı sanki; beni dışında tutmak istediği bir denklem.

“E geliyorum o zaman.” Aynanın karşısına geçip kendime şöyle bir baktığımda gördüğüm halim iç karartıcıydı. Saçlarım darmadağınktı, üzerimdeki kıyafetin tam ortasında kurumuş bir kan lekesi vardı. “Üstümdekilerle gelemem ama.” Ne kadar istesem de bu kılıkla dışarı adım atmak -özellikle de onunla birlikte- mümkün değildi.

“Adel'in dolabında sana uygun bir şeyler vardır. Hazırlanmak için on dakikan var.”

Üç araç peş peşe ilerliyorduk, yola çıkalı on dakikayı geçmişti. Biz Yaman'la birlikte en öndeki arabadaydık. Arkamızda kalan iki araçta sessizlik hâkim miydi bilmiyordum ancak bizim suskunluğumuz camlara çarpıp içeri sızan soğuk rüzgârdan daha baskındı.

Gözlerini yoldan ayırmıyordu; direksiyonu tutan elleri hareketsiz, gerilmiş bir yay gibiydi. Çenesini sıkmış, boynunun kenarından geçen damar belirginleşmişti. Tüm vücudu tetikteydi, kafasında neler döndüğünü çözebilmem imkânsızdı.

Motorun uğultusu dışında bir ses yoktu.

Merak sabrın sınırlarına dayanmıştı. Sessizliğin içinde büyüyen boşluğu daha fazla taşıyamadım. “Bu eski dost artık düşman olanlardan mı?” Soruma başta hiçbir tepki vermedi, başını dahi çevirmedi. Gözleri yolun çizgilerine kilitlenmişti, direksiyonun üzerindeki parmaklarının ucuna kadar sinmişti dikkati.

Cevap gelmeyince göz ucuyla ona baktım, göğsü ağır bir şekilde yükselip indi. “Hiç dost olmamış olanlardan,” diye homurdandı sonunda.

“Sen dost muydun peki?”

“Sanırım.” Radyoya uzandığında tuşlara ezbere bastı. Parmaklarının hareketsizliğinde gizlenen bir yorgunluk vardı.

Eşzamanlı olarak Teoman'ın sesi arabayı doldurdu. “Güzel bir gün ölmek için,” diyordu.

Sol elim düşünmeden kapının üst kısmındaki düğmeye uzandı. Cam inince içerisi ani bir serinlikle doldu. Sertçe gelen rüzgâr alnımdan süzülüp enseme çarptı, saçlarım göz hizama kadar savruldu.

“Bence gerçek dost diye bir olay yok zaten.” Sesimi bastırmak isterken dudaklarımdan kaçtı; daha çok kendime yönelttiğim bir düşünceydi bu. “Gerçek aşk, gerçek dost, gerçek aile bilmem ne... Saçmalık. İnsanlığa aykırı bir kere. Menfaatine, çıkarına uymuyorsa kimse kimseye katlanmaz.”

“Belki de insanlığı bizimle karıştırıyorsundur,” dedi sesinde belirgin bir durgunlukla. Sanki kelimeleri hazırlamadan değil de uzun süredir içinden geçirip sakince dışarıya bırakıyordu. “Senin benim yaşadığımız hayat ile bu bahsettiğin *insanlığın* yaşadığı hayat aynı değil.”

Elini torpidoya uzattığında hareketleri aceleci ya da ağır değildi, yalnızca alışkanlıkla oluşmuş bir ritimle kapağı açtı. İçinden sigara paketini alıp kapatırken çıkan sert tıkırtı kısa süreliğine motor uğultusuna karıştı. Paketi açarken tek parmağını kullanmış, bana uzattığında bakışları yeniden ön cama dönmüştü. Paketten iki dal çekip elinden alarak nazikçe kapattım.

Birini dudaklarıma yerleştirip öne eğildim, kolçağın iç kısmındaki küçük bölmeden çakmağı çıkardım. Alevin hafif titreyişi yüzüme vurduğunda gözlerim kısa süreliğine kısıldı, sigaranın ucundaki kor yavaşça parlamaya başladı. İçime çekmeden önce yaktığım sigarayı ona uzattım. Dudaklarımdaki ruju bozan izmarit izine bir anlığına baktı. Gözlerinden anlaşılması güç, kesik bir düşünce geçti. Ardından dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı.

Sigarayı dudaklarının arasına aldığı anda derin bir nefes çekti, duman ciğerlerine giderken bana bakan gözbebeklerinin büyümesi gerçek miydi, yoksa beynimin bir oyunu muydu çözemiyordum.

Diğer dalı kendim için yaktığımda çakmağı tekrar yerine koydum. Parmaklarımin arasında hafifçe çevirdiğim sigaranın dumanı yüzümün önünde kırık çizgilerle kıvrıldı.

“Bizimle aynı hayatı yaşamalarıyla alakası yok. Sparta ve Leonidas ya da Sezar ve Brütüs de mi bizim hayatımızı yaşıyordu yani? Senin gibi bir adamdan daha gerçekçi bakış açısı beklerdim.”

“Benim gibi bir adamdan başka neler beklediğini merak ettim şimdi.” Sigarasının ucunda biriken kül hafif bir bilek hareketiyle açık camdan savruldu, karanlıkta kayboldu.

“Bir şey beklemek değil de belli başlı düşüncelerim var tabii senin hakkında. İzlenimde iyiyimdir diyelim.” Çantamı karnıma bastırdım, içeride ağırlaşan sızının bedenimdeki yerini hissetmemek için hafifçe öne eğildim. Dışarıda yol çizgileri far ışığında aralıksız bir akışla kayıyordu.

“Anlat.”

Bakışlarını yoldan ayırmadı. Sesi tekdüze, merakını gizleyen bir kararlılıkla çıktı.

“Bence senin gibi bir adamın kesin bağlanma sorunları vardır. Fazla gizemli bir tipsin, uzun ilişki yapamazsın. Şu kaçınan bağlanan türdensin gibi hissediyorum.” Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme vardı, söylediklerime güvenen bir tonla konuşuyordum.

“Daha ilk çıkarımın yanlış. Üç senelik ilişkim oldu benim. Ama evet, o zamandan beri kimseyle ilişki kurmadım. Korktuğumdan değil tabii. Basit ilişkinin neyinden korkabilirim?”

Cümleleri kurarken sigarasını kısa aralıklarla içiyor, dumanını ağır ağır veriyordu. Camdan giren rüzgâr içeride dumanın dolaşmasını engelleyemedi; gri bir örtü ikimizin arasında asılı kalmıştı.

Gözlerim aynadan geriye kaydığı anda uzaktan gelen farların çizgileri birbirini kovalıyor, ardından bir ışık daha belirginleşiyordu. Yaklaşan aracın hızı bizimkine yetişince motor sesleri kısa bir titreşim yarattı. Sağ yanımızda duran araç aramızdaki yolu sıfıra indirdi. Cam yavaşça indiğinde sürücü koltuğunda Doruk’un yüzü görüldü. Gözleri kısılmış, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm vardı.

“Mekânda değilmiş!” diye bağırdı. Sesinin tonunda telaş değil, hızlı akan olayların sıradanlığı vardı. “Mekânın arka sokağındaki yarış pistindeymiş! Sen önden git, biz takip edeceğiz.”

Yaman kısa bir baş hareketiyle karşılık verdi, ardından ayağını pedala gömüp gaza bastığında motorun gürültüsü içimizi doldurdu. Hız göstergesinin ibresi iki yüze yaklaşırken araba-

nın altındaki asfalt neredeyse görünmez oldu. Tekerleklerden çıkan uğultu kulağımda keskin bir bas titreşimi gibi yankılandı. Gövde hafifçe öne eğildi, bedenim koltuğa yaslandı. Korku hissetmedim, içimde kıpırdayan şeyin adı heyecandan çok özgürlük duygusuna yakın bir şeydi.

“En sevdiğin renk siyahtır,” dedim gözlerim ibreye kilitliyen, kelimeleri rasgele seçmenin verdiği rahat bir umursamazlıkla.

“Yine yanlış, bebeğim. Lacivert.” Sesinde hafif alay vardı, kelimelerin ucunda belli belirsiz bir zafer hissi taşıyordu. Eli teselli eder gibi bir hareketle çıplak bacağıma kondu. Parmaklarının sıcaklığı tenime yayıldı, kısa süreli bir ateş gibi dolaştı. “Bence izlenimde iyi olduğun çıkarımını bir daha gözden geçir.”

Elini yavaşça çekti, öncesinde hafif bir dokunuş daha bıraktı bacağımda. Gözlerim istemsizce parmaklarının kaybolduğu noktaya indi. “Ayrıca sen bu havada neden etek giydin? Kendinle zorun mu var?”

“Diğer kıyafetlerin hepsi belimden düştü, üstüme olan tek bu vardı.” Gerçekten öyleydi. Adel’in dolabındaki elbiseler ince hatlı değildi, fazlasıyla dar olmalarını beklerken hepsi üzerimden kayıp yere düşmüştü. Oysa Adel iri yapılı sayılmazdı; dolgun hatları olan bir kızdı, zarif görünümünü koruyacak ölçüde kıvrımlıydı. Sorun onda değil, bende düğümlenmişti. Fazla zayıf, hatta yırtılmaya hazır bir gövdeye benziyordum.

“Adel’in kıyafetleri mi bol geldi sana?” Kaşlarını çatarken bakışları bedenime çizgi çizgi indi, kemiklerimi saymaya çalışıyormuş gibi dikkatliydi. Dudaklarının kenarları sertleşmişti. “Kaç kilosun ki sen?”

“Elli, aslında normal kilodayım. Sadece boyum çok uzun.” Cümlelerim savunma tonu taşısa da gözlerindeki sorgulamanın ağırlığını hissediyordum. Bakışları hâlâ üzerimde dolaşınca ekledim. “Bir yetmiş beş.”

“Kilo alsana kızım, dal gibisin zaten. Boyuna göre kilon normal değil.” Söyledikleriyle ellerimi eteğime koyup parmak uçlarımla kumaşı düzelttim. Sözleri içimde basit bir uyarıdan öteye geçti, uzun zamandır düşünmemeye çalıştığım eksikliklerimin üzerine kapanan bir örtüyü çekip aldı.

“Bence normal,” diye çıkıştım, ses tonumda meydan okuyan bir sertlik vardı. “Zayıf olmasam bu kadar güzel olur muydum?”

Başımı hafifçe bana çevirdi, yüzündeki ifade küçümsemeyle karışık şaşkınlıktı. Kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşti, dudaklarının kenarı istemsizce aşağıya kıvrıldı. Söylediklerimin saçmalık koktuğunu düşündüğü her halinden belliydi.

“Zayıf olmazsan insanlar sana insan gözüyle bile bakmaz. Düşünsene, yüzüm aynı kalsa ve daha kilolu olsam güzel görünür müydüm?”

Parmak uçlarımı dudaklarıma götürdüm, büzüp küçümseyen bir tavırla ve sahte bir tonla konuşmaya başladım. Sesimi incelttim, alaycı bir şefkat ekledim. “Aşkım, yüzün çok güzel ama yanaklarından ve gıdından kurtulursan daha güzel olursun. Tanıdığım bir diyetisyen var, istersen numarasını vereyim.”

Sözler ağzımdan çıkarken önceden gördüğüm manzaralar, kulaklarımda çmlayan sesler birer birer geri geldi. Kadınların masalarda fısıldaşarak kurduğu cümleler, aynaların önünde verilen yargılar, bir başkasının hayatını şekillendirmeye çalışan ukala tonlar... Onların suretlerini hatırladım; gözlerinde merhamet kılığına bürünmüş sertlik, dudaklarının kenarında sinsice beliren o küçültücü tebessüm.

“Biraz fazla kilosunu olduğu halde bu insanlara maruz kalan çok insan var.” Sözlerimi ağır ağır, her kelimenin keskinliğini bilerek kurdum.

Gözlerimi yoldan ayırıp ona çevirdiğimde, yüzünde çözemediğim bir ciddiyet vardı. Bakışlarına sıkışan sabır, beni din-

liyor gibi görünse de zihninin başka yerlerde dolaştığını gösteriyordu belki de. “Ben kilomdan gayet memnunum.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken rüzgâr camdan içeri dolup saçlarımı savurdu, gözlerimin önüne düşen birkaç telin arasından ona baktım.

“Yaşamış gibi konuşuyorsun,” dedi ses tonunda hafif bir kuşkuyla.

“Yaşamadım ama lisede bir arkadaşım buna devamlı maruz kalıyordu. Onu bu aptallara karşı korumaya çalışsam da hayatı boyunca bunlara maruz kalacağını biliyordum. Kız şeker hastasıydı, kilo alıp vermesi onun elinde olan bir durum da değildi yani.” Onun yüzü gözlerimin önünde belirdi; açık renk saçlarını omuzlarının önüne atar, hep aynı hırkayı giyerdi. Kalabalıkta görünmez olmaya çalışan ama görünmezliği başaramayan bir kızdı. Gözlerinin kenarındaki yorgunluk çizgileri yaşına ait değildi, sessizliği ise kendi tercihinden çok başkalarının zorbalığının ona yüklediği bir zincirdi.

“Sonra ne oldu o arkadaşına? Hayatında mı hâlâ?” Sesinde gizlemeye çalıştığı bir merak vardı, tonunun derinliğinden anladım. Kelimelerinin altında anlattığım hikâyenin bitişini öğrenmek isteyen bir sabırsızlık akıyordu.

“Sonra,” dedim bakışlarımı yolun uzayıp giden siyah çizgilerine sabitleyerek. “Benimle artık arkadaş olmak istemediğini söyledi. Yanında fazla mükemmel göründüğümü, kusurlarını daha da ortaya çıkardığımı falan zırvaladı. Onun aksine kimin ne düşündüğünü hiç umursamıyordum.”

Bunları söylerken zihnimde eski bir anı canlandı. Yüzünü hatırladım; dudaklarının kenarına çökmüş kırgınlık, sesinin titreyen ince tonu, gözlerinde kısıtılmış bir öfke. Bana baktığında hissettiğim şey kırgınlık değil, çaresiz bir kabullenmeydi.

“Üzüldün mü? Yani arkadaşlığınızı bitirmek istediğinde.” Yüzümü ona çevirmedim, yolun karanlığında farların çizdiği ışık koridoruna bakmaya devam ettim.

“Hayır,” diye mırıldandım, sesim rüzgârın uğultusunda kaybolacak kadar alçaktı. “Bu alışkın olduğum bir durum. İnsanlar hayatıma girer, belli bir yere kadar bana eşlik eder ve çıkarlar. Hep böyle oldu.”

“İnsanlar salakmış o zaman, gitmeleri yararına olmuş.” Sesindeki kesinlik tok bir darbeye zihnime çarptı. Sorgulayıcı bir tavırla kaşımı hafifçe kaldırdım, bakışımı ona çevirdim. Dudaklarımın kenarında beliren küçücük kıvrım şaşkınlıkla alaya karışan bir tepkiydi.

“Bakma öyle, bir insan senin hayatına girmiş ve çıkmayı seçmişse geri zekâlıdır.”

Cümlesi öyle sert, öyle kendinden emin bir tonla çıktı ki yanıt vermek istedim. Kelimeler boğazımda ağırlaşarak kaldı. Ne diyebilirdim? Haklı olduğunu düşünmüyordum, haksız olduğunu da... Çünkü bu hayatın kuralıydı; kimse sonsuza kadar kalmazdı, herkes bir noktada kendi yolunu seçerdi.

Motorun homurtusu biraz bile hafifledikten ilerledi, hız göstergesinin ibresi hâlâ yukarıdaydı. Önümüzde beliren pistin ışıkları gözlerimi alırken beyaz ve sarının birbirine karışan titreşimleri geceyi yuttu.

Yaman hızını hiç düşürmeden bariyere yöneldi. Çelik kaplama bariyer tam arabanın önünde duruyordu. Araç sert bir hamleyle çarptığında çıkan metalik gürültü, kalabalığın uğultusunu böldü. Girişteki bariyer savrulup kenara düştü, biz çoktan piste girmiştik. Tekerleklerin altındaki asfalt sarsılarak titreşen bir yüzey gibi hissettirdi.

Etraf bir anda hareketlendi. Çember halinde dizilmiş kalabalığın başları bizim tarafa döndü.

“Manyak mısın sen? Amma koyayım, beklesen kaldırırlardı o bariyeri!” Bağırıldığında sesim boğazımdan kopup çıkarken öfkemin sıcaklığı dudaklarımı yaktı. Dudağımın kenarı gerildi, alnımdaki damar atıyordu.

O ise hiçbir şey duymamış gibi davranıp hızını artırarak ileri atıldı; çelik gibi soğuk bakışları ufku delip geçen bir çizgi, omuzlarının dikliği meydan okuyan bir heykel gibiydi. Yarış pistinin ışığı yansıtan zemini altında adımları kararlı, bedeninde en ufak bir tereddüt yoktu. Bütün kuralları hiçe sayan o hareketle arabaların önünü kestiğinde havada gerginlik keskin bir koku gibi dolaştı, herkesin soluğu bir noktada toplanmıştı.

Arkamızdaki motor uğultuları sustu. Fren sesleri sert bir çizgi çekti toprağa. Metalin inatçı hırıltısı kulaklarımda kaldı. Diğer arabalar sıralanıp geride dizilince gözlerim Yaman'a kenetlenmişti. Bir an durur sanmıştım; dönüp bakar, belki küfreder, belki geriye adım atar... Hiçbiri olmadı. Nefesini saklayarak kaslarının gerilimini gizlemeden kapıyı hızla açarak arabadan çıktı.

Birden arabadan inmesini beklememiştım, göğsümde soğuk bir taş gibi büyüyen bir his oturdu. Geniş kollarını hafifçe sallayarak yürümeye koyuldu; etrafındaki kalabalığı tek kelime etmeden aralıyor, önünde duran her beden onun gölgesinde küçülüyordu. Kalabalığı yararak yürürken dört kişilik sürüsü peşinden ilerliyordu. Adel, Burak, Doruk ve Fırat... Hepsi arkasıındaydı.

Arabadan inmeyecektim, şimdilik.

Motorun uğultusu hâlâ kulağımda dolaşıyor, sıcaklığı ayaklarımdın altından yükseliyordu. Direksiyonun parlak yüzeyine düşen ışık gözlerimi kısa süreliğine kamaştırdı. Radyoda çalmaya başlayan yeni şarkının ritmi içeride yankılanırken sesi biraz daha açtım.

Kucağımda duran çantayı çektim, fermuarın dişleri sertçe ayrılırken içindeki eşyalara göz gezdirdim. Telefonun soğuk yüzeyi avuçlarımda kayarken ekrana düşen ışık parmak uçlarımı aydınlattı. Bildirimler art arda sıralanmıştı; kırmızı noktaların içinde saklanan kelimeler gözlerimi yakıyordu. Parmak-

larım hızla ekranda gezindi; bir satır, sonra bir diğeri... Hepsi aynı öfke, aynı panik kokusunu taşıyordu.

Yer yerinden oynamıştı. Aren başta olmak üzere farklı farklı kişilerden bir sürü arama ve mesaj vardı.

Aren Soyal'ın arkadaşım diye yüzüne baktığı insanlara ihanet eden çıplak fotoğrafları şu an üniversitenin sitesindeydi; tıklayan herkes görebiliyordu, hiçbir şey gizli kalmamıştı.

Bundan sonrası için de kaçış yolu yoktu çünkü bir kere internete düşen hiçbir şey tamamen silinmez, kalıntısı bile insanın ömrünü karartırdı. Onun hayatını bitirmişt看; sadece öğrencilik değil, belki adıyla var olan bütün geleceğı parçalanmıştı. İstanbul'un en büyük üniversitelerinden birinin resmi sayfasında yayımlanan o görüntüler, karanlık sularda hızla yayılacak bir leke gibi çoktan çoğalmaya başlamıştı.

Yaman'ın ön koltukta bıraktığı paketi aldım, içinden bir sigara çekip dudağımın kenarına yerleştirdim. Çakmağın tıkırtısı gecenin sessizliğini yırttı. İlk duman göğsüme ağır bir bulut gibi dolarken pencereyi sonuna kadar indirdim.

Dışarı baktığımda önünü kestiğimiz arabalar hâlâ oradaydı fakat kalabalık dağılmış, sesler çekilmişti. Yarışın başlayacağı saniyelerde ortaya çıkmamız bütün düzeni bozmuş, hevesle bekleyen motor sesleri sönmüş, geriye sadece sabırsız bir sessizlik kalmıştı.

Gözlerim bir noktaya takıldı. Siyah *Porsche* hâlâ pistin kenarında duruyordu, camların ardında oturan adamın bakışını üzerimde hissettim. Bedenimde istemsiz bir kasılma dolaştı, huzursuzluk omurgamdan yukarıya tırmandı ve başımı hızla önüme çevirdim.

Sessizliğı delen sert bir kapı kapanma sesi havayı kesti. Az önce beni izleyen adamın arabadan indiğini hissettim. Ses çok yakından gelmişti, aramızdaki mesafe yok denecek kadar azdı.

Ayak sesleri toprağı sertçe döverek yaklaştı; her adım belirgin, ölçülü, kararlıydı. Dikiz aynasına kaydurdım bakışlarımı; karanlığın içinde çizgileri netleşen bir siluet adım adım büyü-

yordu. Camın üzerinde bir gölge belirdiğinde bedenim istemsizce gerildi, yavaşça başımı çevirdim.

“Oo, hoş geldin, *spiderman*.” Savaş Viran Saraylı arabasının önüne yaslanmış, karşısındaki Yaman Haris Batıkan’a bakarken yüzünde laubali bir sırıtiş vardı; gözlerinde küçümseyen bir parıltı, dudaklarının kıyısında sinsice büyüyen bir keyif. Konuşurken sesi alaylı bir tonda, her hecesi kışkırtıcı bir rahatlıkla döküldü. “Ne oldu, hayırdır? Beni mi özlediniz?”

“Öldük özlemimizden,” diye başladıysa da cümleinin yarısında yüzündeki sırıtiş görünce içinden yükselen öfkeye engel olamadı Yaman, dilinin ucunda zehirle parlayan küfrü savurdu. “Ağzını siktiğim.” Adımlarını geri çekmeden elini yana açtı, Adel tek hamlede elindeki telefonu onun avucuna bıraktı. Yaman hiç vakit kaybetmeden parmaklarının arasında duran cihazı Savaş’ın gözlerinin önüne uzattı.

Savaş kaşlarının arasına düşen gölgelerle ekrana eğildi. Koyu renk kirpiklerinin ardından merakla daralan bakışları haberin satırlarında dolaştı. Soğuk bir ışık ekranın beyaz yüzeyinden yüzüne vuruyor, dudaklarının kenarında beliren o alaycı çizgiyi gizleyemiyordu. Haber başlığı belirgin, sert harflerle yazılmıştı: *Tarihi Müze Soygunu*. Satırların altında kısa bir açıklama ve karmaşık detaylar, henüz çözülmemiş bir bilmece gibi uzanıyordu.

“Aferin oğluma, ne güzel soymuş müzeyi.” Sarı saçları güneşin en parlak tonunu andıran kadın ince topuklularının çıkardığı keskin tınıyla yaklaşırken mavi elbisesi bacaklarına yapıştıyordu. Omuzlarından kayan saç telleri hafifçe yüzüne değmiş, boynunun kıvrımlarında ışığın izi geziniyordu. Savaş kadının belini kolayca kavrayıp kendine çekerken başını hafif eğdi, ela gözleri Yaman’ın gözlerinin içine saplandı; bakışlarında alayla harmanlanmış bir meydan okuma vardı. Sesi buz

gibi bir soğukkanlılıkla döküldü. “Açık açık konuşmayacaksan siktir git, Haris. Eğlenceme senin sikik çete işlerin yüzünden ara veremem.”

Yaman’ın göğsü öne çıkarken adımı betona ağır bir iz bırakır gibiydi, sertliğiyle havadaki gerilimi kalınlaştıran bir hamleydi bu. Aralarındaki mesafe kapanırken kadın Savaş’ın yanından hızla sıyrıldı; kolunda hissedilen sıcaklık birden yok olmuş, yerini ürkek bir refleksle geri çekilen ince bilekler almıştı. Yaman’ın dudaklarından dökülen sözcükler ateşin içine atılan kıvılcım kadar keskin ve öfkeliydi. “Bana bak lan,” diye yükseldi, sesi uğultulu bir darbe gibi çınladı havada. “Gevşek gevşek konuşma karşımda. Ben tamamen ciddiym, seni vururum.”

Savaş dudaklarının kenarında alayla kıvrılan o ince çizgiyi kaybetmedi önce, ardından gözlerinde beliren koyu bir gölgeyle ayağa kalktı. Kaputun soğuk metaline yasladığı bedenini kaldırırken hareketlerinde gizli bir sabır, altına gizlenmiş tehlike hissi vardı. Kadına dönüp eliyle yukarıyı işaret etti, sesini yumuşatmaya çalışsa da keskinliği hâlâ boğazında gizliydi. “Yavrum, sen yukarı çık,” dedi arkasındaki garajın üst katını göstererek. Kadın topuklularının sert ritmiyle uzaklaşırken önce Yaman’a baktı. Bakışları bir anlığına dondu. Ardından Savaş’a çevirdi gözlerini, kısa bir sessizlikte biriken öfkeyi dişlerinin arasına gizleyip sırtını döndü, ağır adımlarla gölgelerin içine kayboldu.

Savaş kadının gözden kayboluşunu izlerken yüzünde belli belirsiz bir çizgi daha belirdi. Yavaşça Yaman’a döndü; gözlerinin rengi metal kadar donuktu, konuşurken dudaklarının kenarında hâlâ aynı umursamaz eğri dolaşıyordu. “Ne sormak istiyorsan sor. Sana tek bir cevap veririm, sonra da siktir olup gidersin. Anladın mı?”

“Ona ben karar veririm de sen önce bir soruma cevap ver,

Saraylı.” Telefonu Adel’e uzattığında Adel tek adımla öne çıkıp aldı. “Bu soygunu üstümüze yıkan sen misin?”

Savaş kaşlarını kaldırıp alaycı bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. O yapmamıştı, yine de ileri gitmek istedi. “Diyelim ki benim. Ne yapacaksın?” Bunu gerçekten de inerek ediyordu.

“Senin belanı sikeceğim. Elimden de kimse alamayacak.”

“Bir sikim yapamazsın, iddiaya girelim mi? Sen seversin iddiaya girmeyi.” Meydan okuma Savaş’ın yüzünde, kaslarını gerip hafifçe kaldırdığı kaşlarının altında donmuş bir tehdit gibi asılıydı. İmayı hissettiği anda Yaman’ın gövdesi yay gibi gerildi; nefesini bir kez derince çekip başını hafifçe geriye bıraktığında kaslarının çizgisi netleşti, sonra hızla öne atıldı. Kafası Savaş’ın yüzüne korkunç bir sertlikle çarptı. Burnun kırılmaya yaklaşan sesi havayı keserken aniden yükselen kan kokusu gecenin nemine karıştı.

“Ecdadını sikerim senin!” Yaman’ın sesi bu kez daha tok, her hecesi iliklere işleyen bir hiddetle doluydu. Elleri Savaş’ın yakasına pençe gibi yapıştı, kumaşı kavrarken boğazına gömülen parmaklar öfkenin gücünü gösteriyordu. Bir hamlede kaldırıp gövdesini boşlukta savurdu, Savaş’ın sırtı arkasındaki kırmızı *Ferrari*’nin parlak kaputuna indi; metalin altından yükselen soğuk titreşim çarpmanın şiddetini hissettirdi. Arabanın alarmı kısa bir uyarı sesiyle tepki verdi, sonra sessizlik yeniden çöktü. Yaman onun göğsüne yüklenip bastırırken dişlerini öyle sıkıyordu ki, yanakları içe gömülmüştü. “Cevap ver, rezil olma.”

Savaş’ın burnundan ince damlalar halinde akıp dudağına inen kan koyu bir çizgi gibi yüzünü boyarken gözlerinde öfke parlıyordu. Buna rağmen Yaman’ın yüzünde ilk kez o kendine özgü sırıtma belirdi; dudaklarının kenarında kibirle karışık zafer kokusu vardı. “Hadi kardeşim, abinin işi gücü var.” Son kelimenin ağırlığı Savaş’ın kulaklarında çınladı; *kardeşim* dediğinde içindeki soğuk damar titredi, gözbebekleri karardı.

Kaşları birden öne devrildi, çehresindeki alay maskesi parçalanıp düştü; geriye kalan yalnızca çıplak bir öfke, damarlarının kabardığı bir yüz ve nefesi hızlanmış bir panterdi.

“Abi kardeş deme, arkamdaki arabayla ezerim seni. Yapmadığım şey değil, bilirsin.” Sözler dudaklarından tıslayan bir tehdit gibi döküldü; sesinin tonu artık buz değil, alev taşıyordu. Yaman’ın parmaklarının baskısı Savaş’ın sözleriyle daha da arttı, gözlerinin içindeki renkler derinleşti.

“Cevap ver, Viran.”

Haris ve Viran. Örümcek ile Panter. Haris görünmez ağını örер, sabırla kurduğu tuzakta bekler, avını adım adım yorar, zamanı kendi lehine çevirirdi. Viran her hamlede saldırının kokusunu alan, açlıkla parlayan gözlerini hiçbir engelden çekmeyen yırtıcıydı. İkisinin oyunu böyle yazılmıştı; her hamle bir satranç oyunu kadar hesaplı, her nefes bir meydan okuma kadar keskindi. Aralarındaki bağ hâlâ kopmamıştı fakat tek bir yanlış hamle, tek bir eksik savunma dostluklarını hançer gibi ortadan yaracak güce sahipti.

“İyi fikirmiş,” dedi Savaş Viran Saraylı tek nefeste. “Ama ben yapmadım. Keşke ilk benim aklıma gelseydi, kesin yapardım.” Kahkaha attığında arka tarafta bekleyen, sessizliğe gömülmüş diğer örümcekler bakışlarını birbirine kaydırarak Savaş’ı süzdü; yüzlerinde hem şaşkınlığın hem bıkkınlığın ince çizgileri vardı. Gözbebekleri önlerinde duran çatışmanın ne zaman patlayacağını kestirmeye çalışan bir dikkatle donmuştu.

“Deli piç,” dedi Yaman. Dişlerinin arasından fırlayan söz öfkenin kendisiydi. Savaş’ın gövdesini kaputtan kaldırırken ellerindeki baskı kasılarak sertleşti, bedeni gerilmiş bir çelik halatı andırıyordu. Tam doğrulttuğu sırada sinirlerinin kökünden gelen bir kuvvetle onu tekrar itti, öyle ki *Ferrari*’nin parlak kırmızı kaputu bu kez daha ağır bir darbe yedi. “Biz buralardayız.” Gömleğinin ilk birkaç düğmesini çözdü. “Pistin tozunu attırıp gideriz, sen keyfine bak.”

“Abi,” dedi Adel. Bu kez araya girerken sesinde tedirgin bir ağırlık vardı. Gözleri ufka kaydı, oradaki kıpırtıdan şüpheyile beslenen bir dikkat taşır gibiydi. “Sanırım birileri çoktan pistin tozunu attırmaya başlamış.”

Adel’in ne demek istediğini anlamadı Yaman. Başını ağır bir hareketle geriye çevirdiğinde kalabalığın duruşundaki değişimi fark etti; bakışlar bir noktada toplanmış, konuşmalar kesilmişti. Gürültülerin yerini motor sesinin uğultusu aldı, kalabalığın arasında oluşan geniş halkada gerilim derinleşmişti. İnsan bedenlerinden kurulu bir çember, hareket eden bir duvar gibi kapanmıştı ve ortasında dönen kaosu saklamaya çalışıyordu.

Yaman adımlarını ağırlaştırıp gözlerini o halkanın arasındaki boşluklara dikti, kıvrılan bedenlerin arasında parlayan ışık kırıntılarını seçmeye çalıştı. Aradaki ince aralıktan görüş açısı açıldığında gördüğü manzara, içindeki damarları bir çarpıntıyla gerdi.

Buraya geldiği araba çemberin tam ortasında dönüyordu; lastikleri yeri parçalayan bir hızla betonun üstünde izler bırakıyor, duman katmanları arabanın gövdesine sarılıyordu. Tekerleklerin çizdiği dairenin içindeki kara izler sarmal bir imza gibi kalmıştı zeminde.

Siyah bir *Porsche* ile lacivert bir *Bugatti drift* atarak daire çiziyordu.

Lacivert *Bugatti*’nin sürücü koltuğunda Kainat Kızılkaya vardı.

“Senin araba değil mi o?” Savaş’ın sesi -kavganın sıcaklığı çoktan soğumuş gibi- dudaklarından neredeyse umursamaz bir rahatlıkla döküldü. Birkaç dakika önce birbirlerinin boğazına sarılmış iki adamın hâlâ kan tadı taşıyan nefeslerinden böyle bir ton çıkması onların doğasına uygun tek şeydi. Gözlerindeki merak dudaklarındaki alayla birleşmişti. “Süren kim?”

“Benim manita.” Yaman’ın sesi alçak, içinde gizlenemeyen

bir gerilimle çıkarken göğsünden derin bir nefes boşaldı; sanki içindeki öfkeyi değil, başka bir telaşı bastırmaya çalışıyordu. Bedenindeki her kas pistin ortasına kilitlenmişti. İçinde tekrar eden tek ses vardı. *Benim. Benim. Benim.* Zihninde çınlayan bir davul gibi vuruyordu.

Kalabalığı yaran adımlarında her omuz darbesi daha sertleşti; ona çarpan bedenler dahi onu yavaşlatamadı. Sigaraların ağır kokusu, rüzgârla savrulan toz zerrecikleri, havaya sinmiş yanık lastik dumanı ciğerine dolarken içindeki gerilim daha da keskinleşti.

Siyah *Porsche* ağırbaşlı bir gölge gibi dönüyor, arka lastikleri betona kazınmış daireler bırakıyordu. Yanında lacivert bir şimşek misali savrulan *Bugatti* dönüşlerin arasından hem hızla hem ustalıkla süzülüyordu. İki metal canavar sarmalın içinde ölümle flört edercesine yakınlaşıyor, her kayışta çıkardıkları kıvılcımlar gecenin içinde yıldızlar gibi sığıyordu. Göz alıcı farlar pistin üzerinde dolaşan dumanı yararak derin gölgeler çiziyordu.

Kainat direksiyonun başında, dudaklarının kenarında belli belirsiz bir çizgiyle oturuyordu; belki gülümseme, belki meydan okuma, belki ikisinin ortasında bir şey. Gözleri yola saplanmıştı; bakışlarının sertliği direksiyonu kavrayan parmaklarının gerginliğiyle bütünleşmişti.

Yanındaki *Porsche*'nin direksiyonunda oturan adam yüzünde eğreti bir keyif taşıyordu. Her dönüşünde Kainat'a göz atıyor, bir yandan da onu izliyordu. Bedeni gevşek görünse de bu tehlikeyle oynayan bir yırtıcının rehaveti gibiydi.

Yaman'ın dişleri birbirine kenetlendi, çenesindeki damar belirginleşti. Gözleri Kainat'ın yüzündeydi; rüzgârın dağıttığı saçlarının arasında görünen bakışlarını seçebiliyordu.

Bu kadar ağır ağrı kesicinin ardından bu hız, bu dönüşler bedenine yükleniyor olmalıydı. Baş dönmesi, reflekslerde ya-

vaşlama... Tek bir hata metalin içinde canına mal olabilecek bir bedel çıkarırdı karşısına.

Frenle, Kainat, yavaşla... Yaman'ın aklından geçen, dudaklarından dökülmeyen bir dua gibiydi.

Yaman'ın adımları kalabalığın arasından sıyrılarak ağır bir öfkenin ritmiyle ilerledi. Postalların betona bastığı her ses kulaklarda yankı değil, sarsıntı bıraktı. Nefesi göğsünden keskin bir darbe gibi çıkarken ayakları nihayet *Bugatti*'nin önünde durdu. Camdan görünen Kainat'ın direksiyonun ardında solukları hızlanmış, göğsü ritmik iniş çıkışlarla genişliyordu. Yüzünde suçluluk aramak boşunaydı; gözlerindeki parıltı meydan okumayla karışmış, derinlerde gizlenen bir gurur damlası kadar parlak kalmıştı.

Kalabalığın sesi ise bu çarpışmanın dışında kalmış bir gürültüden ibaretti. Alkışlar, ısıklar, çığlıklarla uzanan övgüler havayı delse de Kainat'ın kulağına değmiyordu artık. Bilinci ağır bir sisin içinde, bedenini hâlâ hıza teslim eden kaslarının titreşimiyle ayakta kalıyordu.

Yaman *Bugatti*'nin önünden dolandı, kaputun sıcak metaline değen parmaklarının altındaki titreşim motorun hâlâ çalıştığını vurguluyordu. Şoför kapısına geldiğinde çevredeki uğultu bir anda çekilmiş gibi oldu; parmakları soğuk kolu kavradı, kapıyı sert bir hareketle açtı. İçeriden sıcak, benzine bulanmış bir rüzgâr yüzüne vurdu. Eğildi, gölgesi Kainat'ın üzerine düştü. Sesi boğazından bir uğultu değil, derin bir keskinlik taşıyarak çıktı.

“İyi misin?” Dudaklarından dökülen bu soruda öfke, endişenin arasına gizlenmişti. Gözleri onun solgun yüzünde dolaşırken bakışlarında gerilimin yanı sıra korkunun izleri vardı; dehşetini kelimelere dökmeyen bir adamın titrek sabrı. “Asıl manyak kim acaba? Öldüreceksin kendini.”

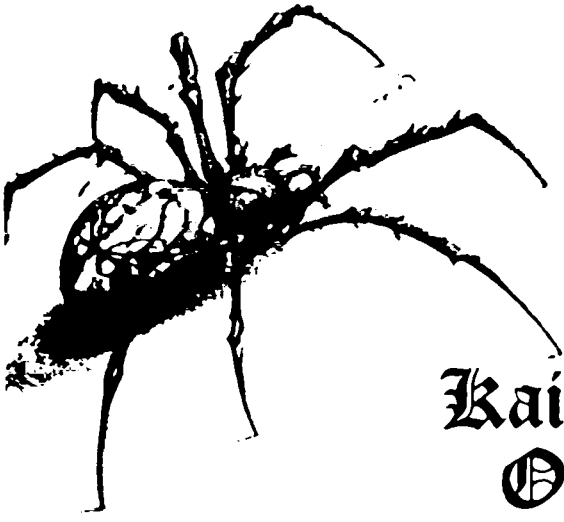
“Çok uykum geldi,” diye mırıldandı yorgun sesiyle Kainat. “Arkaya geçip uyusam...” Gözleri hafif hafif kapanırken Ya-

man bir saniye daha beklemedi. Anında kucaklayarak çıkardı onu arabadan. Arka kapıyı açıp Kainat'ı *Bugatti*'nin dar ve alçak arka koltuğuna yatırdı. Kapıyı kapattıktan sonra arkasına döndüğünde siyah *Porsche*'un kapısı açıldı. İçinden uzun boylu, sarı saçlı bir adam indi; teni soğuk ışığın altında neredeyse parlıyor, beyaz tişörtü gecenin karanlığında tek bir çizgi gibi duruyordu. Dudaklarının kenarında büyüyen bir sırıtışla konuştu. "Senin hatun hızlı yoruldu, Batıkan." Sesindeki iğnelemeyi saklama zahmetine girmemişti.

"Seninle şimdi uğraşmayacağım, abini yeni dövdüm. Siktir git, bak bakalım ölmüş mü?"

Adamın yüzündeki ifade hızla endişeye dönerken Yaman umursamazca şoför koltuğuna geçti. Çember şeklindeki kalabalık hâlâ dağılmamıştı. Kornaya basmak yerine arabayı üzerlerine sürdüğünde birbirine bağlı çember yarıldı.

Pistten çıkarken aynadaki görüntü Yaman'ın zihnine ağır bir yumruk gibi indi. Dikiz aynasında Kainat vardı; başı yan tarafa düşmüş, saç telleri gövdesini örterek yüzünü gölgelemişti. Dudakları aralıktı, nefesi derin ama huzursuzdu; yine de uyuyordu.

8

Kainat Kızılkaya Olma Sanatı

Bilincimin en karanlık kıvrımlarında, sanki zamanın çekirdeğine sıkışmıştım. Yaman Haris Batıkan karşımda, gözleri keskin bir bıçak soğukluğunda, parmakları tetiğin ucunda bekliyordu. Silahın ucundan yükselen tehdit sessizlikten daha ağırdı. Alnımda ter damlaları birikiyor, zihnimde yankısız bir uğultu büyüyordu. Her şey donmuştu, yalnızca kalbimin ritmi bu sessizliğe karşı koyuyordu.

Onu vurmuştum. Kurşunlarımın hepsi göğsünü parçalamak için yola çıkmış, her biri kalbine ulaşmak isterken cansızca yere düşmüştü. Bedeni çeliğin öfkesine rağmen dimdik duruyordu, derin bir boşlukta kaybolmuş bakışları bana kilitlenmişti.

Ölüm bile boyun eğmemiştii ona ya da ben onun gerçeğine inanmaktan âcizdim.

Benim silahım boştu. Tetiğe basacak cesaretim değil, kurşunum kalmamıştı. Avuçlarımda tuttuğum soğuk metal anlamsız bir ağırlığa dönüşmüş, ellerimi yakan bir yük haline gelmişti.

Oysa onun silahı, nefesimin ucuna yerleşmiş karanlık bir mühür gibiydi. Namlu alnıma saplanmış görünmez bir mızrak gibi gerilmiş, her an beynimi darmadağın edecek bir emri bekliyordu.

Zamana ait her şey geride kalmış, tek gerçek bu anın keskinliği olmuştu. Konuşmadık. Sessizlik dilimize sinmiş bir yemin gibi bedenlerimize yayıldı. İkimiz de aynı vadide yürüyen iki

gölgeydik; başlangıcını unuttuğumuz, sonu çoktan yazılmış bir hesaplaşmanın ortasında...

Rüyamın başlangıcı bir boşlukta erimiş, geriye yalnızca bu sahne kalmıştı. Konuşmaya gerek yoktu, birbirimizin varlığını en ham haliyle hissediyorduk. Ölümün kokusu ciğerlerimize dolmuş, gölgeler bile hareket etmeyi bırakmıştı.

“Neden ateş etmiyorsun?” Sesim o karanlık boşlukta dağıldı, yankısız bir uğultu halinde kayboldu ve belki de ona hiç ulaşmadı. Dudaklarım titremedi, sadece içimde biriken gerginlik bu soruya sığındı. “Ateş etmekten mi korkuyorsun yoksa?”

Gözleri tenimi delip geçerken ben de kendime döndüm. Üçüncü bir gözden, olduğum yere yabancı bir seyirci gibi baktım.

Çırlçıplaktım. Hiçbir şey örtemiyordu bedenimi, hiçbir kumaşın ağırlığı yoktu üzerimde. Tenim soğüğün sessizliğiyle ürperirken karşımda duran Yaman kusursuz bir giyiniklik içindeydi. Kıyafetleri tam bir zırh gibi üzerine oturmuş, varlığını daha da keskin kılmıştı. Aramızdaki mesafe çıplaklığımın utançıyla büyüyordu.

Uyanmak istedim, zihnimde çırpınan bir kuş gibi kanatlarımı çırpıttım ama bir çıkış yolu bulamadım. Bu karanlığın içi beni yutmuştu; rüya kendi ipleriyle bağlanmış, çözülmez bir düğüm haline gelmişti. Biliyordum. O namludan çıkan bir kurşun kafatasımı parçalara ayırmadıkça bu kâbustan kurtulamayacaktım. Belki de tek kurtuluş beynimin parçalanmasıydı.

Yaman’ın gözleri ruhsuzca, robot gibi bana bakıyordu.

“Beni duymuyor musun?” Sesim boğazımdan sökölüp karanlığa yayıldı, keskin bir kırık gibi havada kaldı. “Yaman! Rüyadayız!”

Yaman başını çevirmedi, gözleri hâlâ tetiğin soğuk sabrında donmuştu. O sırada omzunda beliren bir el karanlığı deldi. Birden arkasında Doruk’un silueti belirdi, ardından Hangar’dan tanıdığım yüzler tek tek sıralandı.

Her biri bir gölge, birer hayalet gibi sessizce arkasında dizildi. Gözlerinde boşlukla bana bakıyorlardı.

Nefesim hızlandı, göğsümde bastırılmış çığlık gibi büyüyen bir sıkışma vardı. Kendime döndüm; çıplaklığım bütün karanlığı üzerime çağırıyordu, tenim ateşle yanıyor gibiydi. Omuzlarımda bir yük, boynumda görünmez bir kement... Kaçacak hiçbir yönüm yoktu. O gözlerin arasında paramparça bir sır gibi duruyordum. İçimdeki bütün foyalar, bütün çürükler ortaya saçılmıştı. Tenimin her santimi utançla yanarken nefeslerimin sesini bile duymaya tahammül edemiyordum. Dudaklarım titredi, kelimelerim kırık bir cam gibi içimden fırladı. “Kendinize gelin! Niye öyle bakıyorsunuz?”

Cevap gelmediğinde o sessizlik büyüdü. Sonra ince, neredeyse tenimin altına işleyen bir fısıltı duyuldu. Karanlık o sesin titreşimiyle ağırlaştı. “Babacığım,” dedi Harun Kızılkaya’nın şefkat maskesi takmış, içi boş sesi. Sahtelik öyle yoğundu ki, kelimenin sıcaklığını taşıyamadı; yalnızca ruhuma diken gibi battı. O ses zihnimin içine saplanırken karşımdaki altı silüet birer birer dağıldı.

Bir anlığına ayaklarımın altındaki zemin kayboldu. Karanlık adeta bir uçurumun eşiğine dönüşmüştü, ben de orada tek başıma duruyordum. Derinlik nefes alıyordu. Aşağıdan gelen uğultu zihnimi kemiriyor, hiçbir sınırı olmayan hiçlik beni çağırıyordu.

Avuçlarım kan içindeydi, derim parçalanmıştı; her bir çizik tuzla ovulmuş gibi yanıyor, tırnaklarımın altına dolan acı beynimde uğultuya dönüşüyordu. O uçurum kenarında, boşluk bütün sabrıyla beni çağırırken elimde hâlâ bir silah vardı; ağırlığı damarlarımda dolaşan korkudan daha gerçektir. Metalin soğukluğunu hissettim, parmaklarım silahın kabzasına tutunmaya çalışıyordu fakat gücüm her nefeste eksiliyordu.

“Hadi, kızım, oyun oynayalım,” dedi. Sesi karanlığın de-

rinlerinden süzülen bir zehir damlası gibi içime işledi. Başımı çevirdiğimde gözlerim karanlığı yararak ona ulaştı, karşımdaki suret ömrümün en kırılgan anından kopup gelmiş gibiydi. Gençti, yüzünü tanıyordum ancak artık bambaşka bir anlam taşıyordu. Yanaklarında çizikler uzanıyordu, derisi tırnak izleriyle parçalanmıştı; birisi öfkesini ruhundan taşıyıp ona geçirmişti. Çiziklerden taşan kırmızının kurumuş lekesi karanlığın içinde dahi seçiliyordu.

“Baba,” dedim. Dudaklarımdan çıkan ses bana ait değildi. Bu kelimeyi neden söylediğimi bile bilmiyordum. O benim babam değildi. Aynı kanı paylaşmıyorduk, hiçbir bağım yoktu onunla. Dilim neden o kelimeyi seçmişti? Yoksa bu rüya bilincimin sakladığı bütün korkuları yüzeye mi çıkarıyordu?

“Hiç uçmayı denedin mi, Kainat?” diye sordu. Sözleri gülümsemeden uzak, sadece bir hükmün karanlığını taşıyan emir gibi üzerime kapandı. Eli boğazıma zincir misali sarıldı, tenimi yakan parmakları kemiklerime kadar battı ve nefesim bıçakla kesilmiş gibi durdu. Tek bir hamlede ayaklarım yerden kesildi, bedenim boşlukta bir çırpınışa mahkûm oldu. Gözlerim kararıyor, kulaklarım uğultuyla doluyordu. Kendi kalbimin çarpışını duyamıyordum artık. Onun gücü omuzlarımı parçalıyor, kollarım boşlukta titreyen dallar gibi savruluyordu.

“Anne!” Sesim parçalandı, ilk kez bir kelime can havliyle dudaklarımı yarıp çıktı. Kurtuluşu ondan bekledim; belki gölgelerin arasından gelir, beni bu karanlık ellerden çeker diye. “Anne!” Nefesim kırıldı, boğazımda biriken kan tadı dilimi sardı. Gözlerim kararmaya devam ederken karanlık daha gürültülü bir sessizliğe dönüşüyordu. Boşluk büyüyor, ben küçülüyordum.

Aynı anda sanki rüyada değilmişçesine kokusu doldu burnuma. Burnumun direğini sızlatan bu tanıdık koku bir zamanlar annemin boynuna sarıldığım o sabahları hatırlatıyordu. Çev-

remde ne varsa -gölgeler dahil- geri çekilmeye başladı. Uçurumun kenarındaki sahne, sisin ardına gizlenmiş bir anıya dönüştü. Geriye yalnızca ben kaldım; karanlığın içinde, kıpırtısız bir boşlukta. Ayaklarımın altı yoktu belki, yine de düşmüyordum. Rüyanın içi hiç olmadığı kadar sessizdi.

“Anne?”

Bir nefes gibi yakınımdaydı sesi; derinlerde değil, kulağımın en savunmasız yerinde. “Şşt.”

Sesi tanıdıktı, ağır bir sisin ardından gelen güneş gibi canlıydı. Donuk değildi bu kez. İlaçlarını almamıştı rüyamda. Sanki uzun zamandır ilk defa konuşuyordu. “Annen burda.”

Ellerini hissettim. Sanki değil, gerçekten dokundu saçlarıma. *Usulca, acele etmeden*. Parmak uçlarının sıcaklığı başımın tam tepesinde yayılmaya başladı. Orada olduğunu, varlığını iliklerime dek hissediyordum. Gözlerim açık değildi ama onun gözleri üzerimdeydi, emindim. Bu uzun düşün içinde tek gerçek şey o temastı.

Özlem bir şeyleri unuttuktan sonra değil, tam hatırlarken içe çökerdi. Zaman durmuştu, gökyüzü yoktu, yer de... Sadece annem vardı; kokusu, sesi, eli.

“Anne, uçmak istemiyorum. Beni eve götür.” Evet, artık istemiyordum. Yorulmuştum. Gözlerimin ardında bir şey titredi. “Babam beni uçurumdan aşağı bırakacak yoksa, oyun oynamak istemiyorum.”

Küçük Kainat konuşuyordu şimdi. İncecik sesi kırılgan bir dal gibi kımıldadı havada. Bu sözcükler ona aitti, artık ben de öyleydim. Bedenim küçülmüş, kalbim onun ritmine dönmüştü. Korkusu benim korkum olmuştu.

“Atamaz,” dediğini duydum annemin. “Ben buradayım.”

Sesinde güvene benzeyen bir şey vardı; çocukluğumda dolabın kapağını açtığımda içeriye sinmiş lavanta kokusu kadar tanıdık, gözüm kapalı ezberlediğim bir melodinin ilk notası ka-

dar yakın. Fakat boşluğun içinde hâlâ görünmüyordu. Ne yüzünü seçebildim ne gölgesini. Elimi uzatsam dokunabilir miydim, bilmiyordum.

“Değilsin, göremiyorum ki seni.” Gözlerimde biriken yaş değil de içimdeki çocuğun utancıydı. Yanağımda ıslak bir öpücük gezindiğinde, tenime değen o yumuşaklıkla birlikte yasemin kokusu yeniden doldu içime; biraz daha derinden, neredeyse iç organlarıma değecek kadar kuvvetli. Göğsümün tam ortasında anneme ayrılmış yere yerleşti bu koku.

Neden görünmüyordu? Bu sorunun cevabı rüyanın içinde yoktu. Varlığını tüm hücrelerimde hissedebiliyordum; sesi, kokusu, nefesi oradaydı. Yine de gözümün görebileceği hiçbir şeye dönüşmemişti.

“Geleceğim senin için. Şimdi uyu.”

Sesi bir adım uzaklaştı. Yasemin bu kez daha seyrek bir iz bırakarak yitmeye başladı, kokunun da sesi vardı sanki; sessizce çıkıp gidiyordu içimden. Tenime sinmiş dokunuşlar silinmedi lakin boşluk biraz daha soğudu.

Artık çıplak değildim. Yine de yalnızca beden değildim. O üçüncü göz kapanmıştı. Kendimi dışarıdan izleyen bakış yok olmuştu. Kendi içimdeydim şimdi; derin bir boşlukta, göremediğim bir karanlığın ortasında.

Göz alabildiğine siyah bir zemin yayıldı önümde; yıldızsız, ışıksız, başı ve sonu olmayan bir boşluk. Karanlık bana aitti belki de. Dışında değildi çünkü. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kaburgalarımın aralıklarından çıkacak sandım.

Bir kapının kapanma sesiyle gözkapaklarım istemsizce aralandı, rüyadan çıkarken üzerimde kalmış puslu ağırlık hâlâ sırtıma çökmüş durumdaydı. Gerçeklik ilk birkaç saniye boyunca hâlâ ayırt edilemezdi; o karanlık boşluk, annemin sesi, yasemin kokusu bedenimden henüz tamamen çekilmemişti. Göğsüm hafifçe yükselip alçaldı. Nefesim geri dönmeye başladı.

Yaman Haris Batıkan kapının önünde, ayakta duruyordu. Hareket etmiyor, sadece bakıyordu. “Su içer misin?” diye sordu buz tutmuş bir sesle.

Başımı olumlu anlamda sallayarak onu onayladım. “Yaman,” diye mırıldandım. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Yedi saat oldu.”

“Her uyuduğumda beni mi izliyorsun, yoksa hep uyandığım zamana mı denk geliyorsun?” Hislerim birincisinin doğru olduğunu fısıldasa da bunu doğrulayacak en küçük bir belirtiye raslamamıştım. Her şey o kadar belirsizdi ki, aklım bu ihtimali düşünmeye bile çekinir olmuştu.

İki günde bana tutulacak hali yoktu ya.

“Bilerek izlemiyorum,” dedi. Yanımda dikilirken elindeki şişenin kapağını çevirip bana uzattı. “Yüzüne bir baktığımda dalıyorum zaten, sonra saate kayıyor gözüm. Saatlerce seni izlediğimi fark ediyorum.” Sesi sakın, hatta biraz yorgun çıkmıştı. Su şişesini elinden alırken onu süzmekten kendimi alamadım. Gözlerimin içine doğrudan bakması içimde tuhaf bir sızıya neden oldu, anlamlandıramadığım bir yakınlık belirdi aramızda.

Şişeyi dudaklarıma götürüp içerken gözlerimi kaçırmadım. Tam olarak o an fark ettim; söylediği her şeyin etkisi ilk başta zannettiğimden çok daha derine iniyordu.

“Çok garip rüyalar görüp durdum tüm gece. Ağrı kesici mi veriyorsunuz, ne veriyorsanız artık. Rüyaların gerçekçiliğinden kafayı yiyeceğim sandım.” Bu cümleyle kendimi toparlamaya çalışsam da onun söylediklerini kulak ardı edemedim.

Üzerimdeki kalın örtüyü ağır ağır kenara ittikten sonra yatağın kenarına oturup ayaklarımı yere bastım. Bedenim hâlâ yorgun, uykunun izleri tenimdeydi. Hareketlerimi sessizce izlediğini biliyordum, varlığı odayı dolduruyordu. Perdenin ucunu tutup yavaşça yana çektim. Pencereyi aralayınca içeride biriken ağır hava dağıldı, tenimdeki nemli ısı dışarıya karıştı.

Birkaç saniye boyunca ellerimi pervaza yaslayarak dışarıyı seyrettim, ardından pencerenin hemen önündeki tekli koltuğa geçtim. Oturduğumda derin bir nefes aldım, göğsüm gerildi ve ciğerlerim temizlenmişçesine rahatladı.

“Sigaran vardır herhalde?”

Sorusuz, sorgusuz bir hareketle elini eşofmanının cebine attı. Üzerinde herhangi bir giysi yoktu, teni açıktaydı. Cebinden çıkardığı paketi tam bir hedefle kucağıma bıraktı. “İçinde çakmak var.”

Parmaklarım pakete uzandı ve içinden bir sigara çektim, çakmağı alıp sigarayı yaktım. İlk nefesi çekerken gözkapaklarım ağırlaştı, sonra dumanı dışarı saldım; pencerenin açık kanadından süzülerek geceye karıştı. Gözlerim dışarıya, sokağın loş ışıklarının altına yöneldi. Tam o sırada sokak lambasının altından yürüyüp arabasına binen birini gördüm. Silueti netti, yüzü seçilemese de hareketleri belirgindi. Hiçbir şey söylemeden, içimde hafif bir kıpırtıyla izledim.

Sessizce bacak bacak üstüne attım, sırtımı koltuğa yaslayıp başımı geriye bıraktım. Kalbim göğüs kafesine sığmaz hale gelmişti. İçimde dolaşan huzursuzluk giderek yoğunlaşıyordu. Bir şeylerin çevrildiğini hissediyordum; bana haber verilmeden alınmış kararlar, gizlice kurulmuş cümleler vardı. Bunu hissediyordum.

“Dövmelerinin anlamı ne?” diye sordum zihnimdeki karmaşayı bir süreliğine bastırmaya çalışarak. Cevap aradığım soruların hepsini geri plana ittim, zihnimdeki uğultuya kulak tıkayıp dikkatimde yalnızca onun tenine kazınmış izlere yer bıraktım. “Aşırı fazla dövmen var.”

Yaman sessizce yatağa oturdu, pencere aralığından içeri dolan sokak lambalarının soluk sarı ışığı bedenini örten işaretleri belirginleştiriyordu. Gölge ile ışık arasında gidip gelen dövmeler, teninde yaşayan bir dilin harfleri gibiydi. Bazısı kalın hatlı,

bazıları neredeyse görünmeyecek kadar solgundu ama her biri durdukları yerde bile bir hikâyeye işaret ediyordu.

“Hangisinden başlamamı istersin?”

Gözlerimi kısıp dikkatle izledim, bakışlarım göğsünden karnına doğru kayan desenlere takıldı. Büyük motiflerin arasında minik detaylar vardı; bazıları karanlık imgeler taşıyordu, bazılarıysa anıların içinden kopup gelmiş gibiydi.

Tüm bu sertliğin ortasında, kalbinin tam hizasında durup kendini hiç saklamayan o minik çiçek vardı. Gotik harflerin, soyut çizimlerin ve koyu gölgelerin arasında bir yabancı gibi duran fakat tam da bu yüzden oraya ait olduğunu hissettiren bir çiçektir. Zarif, ince ve fazlasıyla sadeydi. “Şu kalbindeki çiçek dövmesi,” dedim. Sesimde hafifçe yükselen bir merak vardı. Sorunun cevabından çok vereceği tepkiyi anlamaya çalışıyormuş gibiydim.

Başını öne eğdi, bakışları göğsüne kayıp oradaki dövmeye odaklandı. Dudakları aralanmadan önce bir sessizlik çöktü aramıza. “Nilüfer çiçeği.”

“Anlamı yok mu?”

“Derin, gizli bir anlamı yok. Annemin adı Nilüfer’miş.”

Nilüfer’miş... Söyleyişindeki mesafe, adını andığı kadına dair içinde en ufak bir sıcaklık barındırmıyordu. Annesinden hiç görüp duymadığı bir yabancı gibi bahsediyordu.

“Annenden yabancı gibi bahsediyorsun. Görüşmüyor musunuz?”

Asıl sormak istediğim bundan çok daha derindi. Ne zamandır içimde büyüyen o merak, kelimelerle doğru yolu bulamamıştı.

“Görüşmüyoruz. Ölü.” Ses tonu içerideki serinlikten bile keskin bir ürperti taşıyordu. “Beni doğururken ölmüş.” Bu kadar yalın, bu kadar net söylemesini beklememiştim. İnsan doğarken birini kaybederse, hayatı hep eksik bir başlangıçla sürdürürdü herhalde. Onunki de böyle miydi?

“Allah rahmet eylesin,” diye mırıldandım fısıltıya yakın bir sesle. Başını hafifçe eğdi; bu harekette alışkanlıkla yapılmış, gereğini yerine getirme hali vardı.

“Peki üstündeki iskelet dövmesi?”

“Bir anlamı yok, sarhoşken yaptırdığım dövmelerden biriydi.” Kısa kesmişti, yine de cevabının doğru olduğunu hissettim.

“Belindeki örümcek dövmesi?”

Bu sorunun cevabını duymaya daha çok istekliydim. Gerçekten neye karşılık geldiğini öğrenmek değildi asıl derdim. O sembole hangi duyguları iliştiirdiğini, hangi düşüncelerin izini taşıdığını merak etmiştim. *Çetemin simgesi*, diyecek hali yoktu elbette.

“Örümcek,” dedi sakince. “Her düştüğünde ağını yeniden örür. Küçük görünür, bazen görünmezdir. Sen onun varlığını fark edene kadar bulunduğu her yeri ağlarıyla kendine ait kılar, yumurtalarını bırakır. Ondan kurtulamazsın, varlığından habersizken seni zehriyle öldürebilir.” Söylediklerinde kişisel bir savunma, uyarı, belki de biraz meydan okuma gizliydi.

“Sen bir örümcek misin peki?” Gözlerimi devirdim, sorunun absürdlüğünü kendim de fark etmiştim. “Metaforik olarak yani.”

“Kim olduğuna göre değişir.”

Tek bir cümleyle cevapladı, her şeyin kişiye göre şekil aldığına inanan biri gibiydi. Kimine ağ, kimine zehir, kimine yalnızca görünmez bir gölge olduğunu ima ediyordu.

“Benim için örümcek misin mesela?”

Cümle ağzımdan çıkarken alaya yakın bir ton taşısa da içinde sezilmez bir gerginlik gizliydi. Sözün nereye varacağını kestirememenin yarattığı bir temkinlilik sarmıştı sesimi.

“Senin için?” Dudağının kenarı tek taraflı kıvrıldı, bakışları bulanık bir karanlık taşıyordu. “Senin için kesinlikle bir örümceğim, Kızılkaya.”

“Böyle örümcek falan diyorsun ama benden fena hoşlanıyorsun bence. Saatlerce izliyorsun, hülyalı hülyalı bakıyorsun... Bana karşı açık olabilirsin, ben yakışıklı erkekleri reddetmem.”

Alayımı gizlememiştim. Lafımı nereye çekeceğini tahmin edebilecek kadar tanı mıyordum onu, yine de çıkışlarının bir sınırı olup olmadığını görmek hoşuma gidiyordu. Ne zaman gülümser, ne zaman susar, ne zaman geri çekilir; bunları anlamaya çalışıyordum.

“Başka hangi dövmemi merak ediyorsun?” Tonunda küçük bir kınılma bile yoktu. Sözlerinde ilgisizlik değil, alışkanlık vardı. Bu tür cümlelerle çokça karşılaşmış, artık hiçbirine tepki vermemeye karar vermişçesine değiştirmişti konuyu.

“Örümcek dövmesinin altındaki şu yazının anlamı ne?” Yazının karakterleri Latin alfabesine ait değildi. Göz ucuyla baktığımda iki kısa satırdan oluşuyordu. Koyu renkteydi. Zamanla solmamış, oldukça yeni duruyordu.

“Dostun ihanetinde düşmanın kılıcından daha fazla kan vardır. Rusça yazıyor, Rusya’ya gittiğimde yaptırmıştım.” Sözlerini geçiştirmiyor, tam yerinde bırakıyordu. Bu özelliği her seferinde aynı etkiyi yaratıyordu üzerimde. *Merak*.

Kaç ülkeye gittiğini düşündüm bir anda. Pedro bir dönem İspanya’da sıkça bulunduğu bahsetmişti. Zihnimin bir köşesinde yer eden Dubai’de çekilmiş bir fotoğrafı da vardı.

“Hangi ülkelere gittin?”

“İspanya, Rusya, İngiltere, Dubai, İtalya, Makedonya.” Sayarken hiçbirinde duraksamamıştı. Konuşmasının hızıyla beraber doğruluğuna dair bir tereddüt hissettim. Her bir yerin adını öylece, hiç detay vermeden sıralamıştı.

“Sırtında da bir melek dövmesi var. Onun anlamı ne?” Siğarayı dudaklarımın arasından çekerek izmariti parmaklarımın ucunda tuttuğum gibi pencerenin dışına bıraktım.

“İçinde bulunduğum bir örgütün dövmesi,” dediğinde soluk

alışım biraz gecikti, sözlerine anlam yüklemeye çalıştım. Tuhaf bir şekilde, o cümleyi duyunca zihnimde Pedro'nun sesiyle örtüştü kelimeler. Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu ki sonra bir şey açıklamanın rahatlığıyla yüzüne ani bir gülümseme yerleştirdi. "Şaka yapıyorum. Aynı dövmeden sende de var, anlamını bilmiyor musun?"

Siktir. Yaralıyken, beni tedavi ettikleri sırada elbette görmüştü sırtımdaki dövme.

Kafamın içindeki tüm ihtimaller birbirine dolandı. Yutkundum. Bu tesadüfün beni rahatsız ettiğini belli etmek istemiyordum fakat içten içe vücuduma huzursuzluk yayıldı.

Yüzümde bir ifade değişikliği olmadan, kelimeleri nereye koymam gerektiğini bilerek cevapladım. "Lisede yaptırmıştım," dedim sözlerimin gerisindeki gerçeği gizleyerek. "Ailem tarafından bile dışlandığım bir dönemdi, ergenlik işte. Her şey üst üste gelince davranışlarım falan hep değişmişti. Kendimi şeytan gibi hissediyordum. İspanya'ya sürüldüğümde Asel'de'nin dövmececi bir arkadaşına yaptırmıştım."

Hikâyeyi anlatırken sesimi mümkün olduğunca kararlı tutmuştum. Ne kadar doğru olduğunun pek bir önemi yoktu o anda; asıl mesele şüpheyi üstümde bırakmamaktı. Dışlanmışlığın, gençliğin aceleciliğiyle birleşip nasıl gölgeli kararlara dönüşebileceğini anlatan bir örnek gibi konuşmuştum.

Gözlerinde merakla karışık bir kabulleniş vardı. Söylediklerime inanıp inanmadığını kestirmek zor olsa da sorgulamadı.

İkimiz de Diego'nun örgütünde olamazdık, değil mi? Bu ihtimalin varlığından duyduğum rahatsızlığı ifade edemiyordum.

"Anladım, yavrum." Konuşmanın sonuna geldiğini bakışlarıyla ilan etti; sessizliğe gömülmeden önce oturduğu yerden doğrulurken kelimeleri ardında bırakma çabası içindeydi. Bana *yavrum* dediğinde böyle sözlerden çok hoşlanan biri olmama rağmen kasıgımın karıncalandığını hissettim. Bu kelime

bana beni tatmin ettiği geceyi hatırlatıyordu. “Bu kadar dövme muhabbeti yeter. Saatlerdir hiçbir şey yemedin. Açlıktan ölüp kalacaksın, yiyecek bir şeyler getireceğim.” Sesi üzerimdeki gerilimi fark etmiş gibi yumuşak ve aceleliydi. Yüzümde sabit bir ifadeyle başımı hafifçe salladım, içimdeki sıkışmayı bastırmak için ellerimi birbirine kenetledim.

“Olur,” dedim ses tonumu olabildiğince nötr tutarak. Göz teması kurmamaya özen gösterip hafifçe arkama yasladım, kafamı toparlamaya çalışırken kelimeleri itinayla seçmeye devam ettim. “İçinde et olmayan herhangi bir şey getirebilirsin.”

“Vejetaryen misin?”

“Hayır, et sevmiyorum.” Ağzımdan dökülen bu kısa cümle, geçmişten kalma sayısız anının soğuk bir özetiydi. Tabağımda bırakılan et parçaları yüzünden çıkan tartışmalar, lokmalar arasında boğulurken başıma dikilen bakışlar ve sofradan gizlice kalkıp mutfakta sadece ekmekle doyduğum geceler...

Harun Kızılkaya öyle narsist bir adamdı ki, kafaya takıyorsa onun istediği yemeği yemek zorunda kalıyordunuz.

Telefonumu çıkardım, bunu bekliyordum. Aren, Melissa ve birçok kişiden yeni mesaj vardı. Hiçbirini önemsemeden Pedro’yla olan konuşmaya tıkladım, o da yeni bir mesaj atmıştı. Saat 04.35’ti. Havanın aydınlanmasına çok az kalmıştı.

P.: *İstanbul’dayım.*

Rahatlarken derin bir nefes aldım. Yalnız olmadığımı bilmek, etrafımdaki sıkışmış duvarları biraz olsun geri itti. Başımı kaldırdım, etrafıma bakarken boğazımdan çıkan nefesin içime dolan yankısını duyar gibi oldum.

Kainat Kızılkaya: *Hâlâ onların yaşadığı yerdeyim, sanırım buraya Hangar diyorlar.*

Duvarların üzerindeki eski boyalar arasına gizlenmiş kelimelerden birinde *Hangar* yazısı dikkatimi çekmişti.

Kainat Kızılkaya: *Yarın sabah yeni evimde buluşalım.*

Mesajı gönderir göndermez telefonu kapattım. Parmağımın aceleciliği, bulunduğum ortamla ilgili rahatsızlığımı gizleyemeyecek kadar belirgindi. Burada Pedro'yla konuşurken her an biri arkamdan uzanıp omzuma dokunacakmış hissi beni tetikte tutuyordu.

Zihnim sürekli uyuşuk bir uykunun kıyısında takılı kalmış gibiydi. Ağrı kesiciler düşüncelerimi yavaşlatıyor, zamanın çerçevesini siliyordu. Ne geceydi tam ne de sabah. Uyanırken de yarı baygındım, bu yüzden kendimi koltuktan kaldırmak bir kararlılık meselesine dönüştü.

Ayağa kalkınca dizlerim kısa bir tereddütle esnedi, sonra adımlarım toparlandı. Kapıya yürürken vücudumun uzun süredir ilk defa kendi ağırlığını hatırladığını fark ettim. Soğuk kapının ardında bekliyormuş meğer; dışarı çıkar çıkmaz, çıplak ayak bileklerimden yukarıya tırmanan ince bir serinlik hissettim. Koridorun boşluğu Yaman'ın odasına göre daha çıplaktı; havadaki ıslak metal kokusu, paslanmış bir gecenin içine doğmuş gibiydi.

Lavaboya yöneldim. Elimi yüzümü yıkarken aynadaki yansıma bana kısa bir bakış attım. Gözlerimin altı koyulaşmış, yüzümdeki ifadeyi seçmek zorlaşmıştı. Burası bana ait değildi, içinde bulunduğum hiçbir şey son günlerdeki benle uzlaşmıyordu.

Yaman'la oyalanmak istiyordum. Ona musallat olup keyfimi yerine getirme gayesindeydim.

Belki mutfakta sevişirdik. Canım her şeyi fazlasıyla sıkılmış birisi gibi istiyordu. Aramızdaki çekim kafamı dağıtan tek şeydi.

Ondan etkilenmediğimi söyleyemezdim. Hiçbir kadının ona karşı koyabileceğini de sanmıyordum. Her gördüğümde derin bir nefes alma isteği uyandırıyordu.

Ayaklarımı dikkatle yere basıyordum, ses çıkmasın diye neredeyse parmak uçlarımda yürürken evin içindeki çıtırtılarla yarışan tek şey kendi nefesimdi. Bu saatte herkesin uykuda olması gerekiyordu, en azından ortalık öyle söylüyordu. Asansöre binme düşüncesi içimde gereksiz bir telaş yaratınca merdivenleri seçtim. Dar bir düzlemde adımlarımı kontrol altında tutmak, otomatik bir kapının gürültüsüne kıyasla daha güvenli gelmişti.

İnmek düşündüğümünden uzun sürdü. Vücudum hâlâ ilacın bıraktığı dalgınlıkla hareket ediyor, eklemlerim her adımda geçmişten gelen birer uyarı gibi titreşiyordu. Yine de sonunda basamakların sonuna geldim. Olabildiğince sessizdim.

Koridorun başlangıcı merdivenin bitimindeydi. Mutfağın olduğu tarafa dönmek üzereydim. Adımımı tam çevirdiğimde kulaklarıma kime ait olduğunu hemen fark ettiğim bir ses doldu. “Şimdi ne olacak, amma koyayım?” Konuşan Doruk’tu. “Her şey tepetaklak oldu kadının iki lafıyla. Cihan Baba yukarıda perişan olmuş. Odasının kapısını da kilitlemiş, çıkmıyor.”

Yaman’ın sesi Doruk’a kıyasla daha sakindi ama sabit bir gerilim taşıyordu. “Beni ilgilendirmez,” dediğinde kelimeler sadece laf olsun diye edilmemişti, tonundaki umursamazlık belirgindi. “Ben bildiğim yoldan giderim. Bu kavak yelleri ilişkileri de sikimde değil, kardeşim.”

İkisi arasında gidip gelen bu konuşma duvarın ardında durduğum noktayı sabitlemişti artık. İçeri adım atmadan, geri de çekilmeden orada bekliyordum.

“Kainat da mı umrunda değil?” Doruk’un ağzından kendi adımı duyduğumda konuşmaya biraz daha yoğunlaştım.

Fakat asıl darbe Yaman’ın cevabıyla birlikte geldi. “Umu-

rumda olan tek şey o.” Kalbim yine ve yeniden göğüs kafesimi dövmeye başladı. “Onu her şeyden koruyacağım zaten. Ama kendisinden nasıl korurum? İşte onu bilmiyorum.”

Doruk’un sesi biraz daha yükseldi, içinde belli belirsiz bir meydan okuma taşıyordu. “Sen bu kadar kafayı taktıysan, mekân patlatma işi yalan oldu sanırım.”

Bu cümlelerin ardından gelen duraksız cevap Yaman’a aitti, sesinde azıcık bile tereddüt yoktu. “Asla.” Kararını çoktan vermiş birinin soğukkanlılığıyla devam etti. “Harun’un malları alacağız. O mekândan kurtulacağım, bizim yerdeki işlere yine çomak sokmaya başladılar.”

“Diego’ya gönderilecek mallara mı ekleyeceğiz? Harun peşine düşmez mi bu işin?”

Diego. Diego Perez ile Yaman’ın bağlantısı olduğu bu saniyeden itibaren kesinleşmişti. Elbette Pedro’nun sözlerine inanıyordum lakin hiçbir bilgiye kendim şahit olmadığım sürece yüzde yüz inanmazdım.

“Düşsün diye yapıyorum zaten. Sürüne sürüne, ona bıraktığım izlerle bulacak beni.” Yaman’ın kısık sesli gülüşünün ardından cümlesi devam etti. “Bana ulaştığında da ona cehennemini yaşatacağım, gerçek yüzümle tanışan ikinci kişi olacak.”

“Otoparkın altına mı taşıyacağız bu Chaos’dan çaldığımız malları? Uyuşturucuları götürdüğümüz depoya mı gidecek yoksa?”

“Silahların hepsi aynı yerde dursun, otoparkın altına bırakırsınız.” Yaman Haris Batikan en beklemediğim anda tam kucağıma ihtiyacım olan her şeyi bırakmıştı.

Merdivenin basamaklarını sessizce çıktım, son üç tanesini gürültülü şekilde inerken adımlarım ahşapta sert sesler çıkardı.

Mutfak kapısının eşiğine ulaştığımda içeriye yarı uykulu bir tonda seslendim. “Yaman,” diye mırıldandım girişte duraksayıp içeriye kolaçan ederken.

O sırada Yaman tezgâhın başında durmuş, tost makinesine iki dilim ekmeği dikkatle yerleştiriyor, içinde erimeye başlayan kaşarların kokusu havaya ağır ağır yayılıyordu.

“Çok sıkıldım, hadi eğlendir beni.” Şımarık bir tonda sarf ettiğim sözlerle beraber içeriye adımımı attım, bakışlarım yavaşça mekânın diğer ucuna kaydı. Masanın başında hareketsiz duran Doruk’u yeni fark etmiş gibi kaşlarımı kaldırdım. Doruk sandalyeye yaslanmış, bir eli masaya bırakılmış, diğer eli boşlukta asılı kalmıştı. Yüzünde tuhaf bir donukluk, kararsız bir ifadeyle oradaydı. “Sen de mi buradaydın?”

Bakışları birden keskinleşti, gözkapakları hafifçe indi; bir şeyin gölgesine bakıyormuşçasına beni izlemeye koyuldu. Saniyeler dakikaya devrilirken cevap vermemeyi sürdürdü.

“Sana diyorum,” dedim o bakışı kesmek isteyerek elimi onun önünde gezdirdiğimde.

Hipnozdan uyanmış gibi gözlerini benden ayırarak beni kale almadan Yaman’a döndü. Dudakları kıpırdadı, sesi yorgun bir kabullenişle çıktı. “Ben yatıyorum, kardeşim. Kolay gelsin.”

Mutfaktan çıktığında garip bakışlarla arkasında öylece kaldım. Gözlerimi bir süre kapının açık kalan aralığında gezdirip sonra yavaşça Doruk’un oturduğu sandalyeye yöneldim, adımlarım mutfağın serin zemininde ilerledi. Sandalyeye oturduğumda sırtımdan sarkan sessizlikle kısa bir nefes verdim. “Neyi var bunun?” diye sordum Yaman’a.

“O genel olarak öyle. Bazen iyi, bazen cevap bile vermez.” Makineden çıkardığı tostı bir tabağa koydu. Hemen yanındaki buzdolabını açıp içinden vişne suyu çıkardı.

“Vişneye alerjim var.”

Duraksadı. Omzunun üstünden başını çevirip kısa bir bakış attı, ardından şişeyi aldığı yere geri koydu; hiç ses çıkarmadan, yüzü fazla bir anlam taşımadan. “Bilmiyordum,” dedi, kelimeleri neredeyse kendi kendine söylemişti.

“Neden bilesin ki?” Duyan da benim hakkımda her şeyi bildiğini sanırdı.

Tostu önüme koyarken karşımdaki sandalyeye oturdu. “Bu akşam seni evine bırakacağım,” dedi umursamazca cebinden çıkardığı telefonunu açtığında.

“Ben de onu söyleyecektim. Yurtdışından arkadaşım geldi. Pedro.” Pedro’yu tanıyordu, bunu bana bizzat söyleyen kendisiydi. “Bende kalacak.”

Telefonuna odaklanan mavi-yeşil gözleri aniden benimkileri buldu. Kaşları çatıktı. “Seninle mi kalacak? Senin evinde?”

“Evet?” Ses tonum soru sorar gibiydi. “O benim en yakınım, elbette benimle kalacak.”

“Neden otelde kalmıyor?” Gözleri tekrar telefonunun ekranına dönerken sesini ilgisiz çıkarmaya çalışıyordu.

“Ben onu daha rahat ettiririm.”

Sesim alçaldı, tonuma bilinçli bir karanlık serpiştirdim. Dudaklarımdan dökülen cümle ağır ağır ilerledi, odadaki havayı sıkıştıran bir oyuna dönüşmüştü artık. Gözlerim Yaman’ınki-lerle buluşurken kelimelerimin etkisini ölçüyordum. “Dedim ya, o benim en yakınım.”

Parmaklarıyla oynamakta olduğu telefonu bir kenara bıraktı, ekran kapanmadan önce yansıyan ışık yüzünün yarısında kalarak kısa bir anlığına durdu, sonra o parıltı da kayboldu. Artık gözlerini hiç kaçırmadan, doğruca bana bakıyordu. Duruşu gevşekti fakat içinde kıpırdayan bir şey vardı; belki öfke değildi bu ama biraz sorgulama, biraz itiraf edilmeyen merak taşıyordu.

“Kıskandın mı?”

Sesim kıvrıldı, içimde biriken tebessüm dudağımın kenarına taşarak yüzümde oyunbaz bir hal aldı. “Merak etme, seninle olduğu kadar yakınlaşmadık.” Birkaç saniye sonra başımı hafifçe yana eğerek ekledim. “Henüz.”

Cümlemlerle birlikte masaya biraz eğildi, mesafe daraldı ve nefesi fark edilir bir sıcaklıkla aramızdaki havaya karıştı.

“Benimle ne kadar yakınsın, Kainat? Tanıyor musun ki beni?”

“Sen beni ne kadar tanıdığını sanıyorsun?”

“Ben seni senden daha iyi tanıyorum. Buna emin olabilirsin.”

Kendinden emin konuşuyordu yine. Bana bakışlarında farklı bir şeyler vardı. Kimseye böyle baktığını görmemiştim.

Bir ısırık aldığım tostı çiğneyip yuttuğumda, dilimi damağıma vurdum. “Cık, beni gerçekten tanısaydın bu cümleyi kurmazdın. Çünkü her hareketimin altında başka bir şey yattığını biliyor olurdun.” Omuzlarımı silktilim. “Sadece beni tanımak istiyorsun. Kendini kötü hissetme. Bunu beni tanıyan her erkek istiyor.”

“Fazla özgüvenlisin. Onun da fazlası zarar, güzelim.”

“Bunu senin söylemen fazla ironik. Gördüğüm en egolu, soğuk adamsın.” Havasından geçilmiyordu, dediklerim tamamen doğrudu. Bana karşı fazla ilgili olması dışarıdan nasıl bir insan olduğunu değiştirmiyordu.

“Soğuk bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?” Gözleri uykulu uykulu bakarken dudakları iki yana kıvrıldı. “Sana gerçekten soğuk davransaydım, şu an buradan çıkmak için elinden geleni yapıyor olurdun.”

“Hımm, soğuk davranmıyorsun o zaman.” Kaşlarımdan birini kaldırdım. “Neden soğuk davranmıyorsun?”

“Kafayı taktım sana.”

Elinde alışveriş poşetlerini tutan Melissa kapıdan içeri girince ağır adımlarla salona geçti, boğuk bir sessizlikle örtülmüş evin içine yabancıymış gibi bakındı. Uçağın kalkmasına saatler vardı. Kafasında bin bir hesap, göğsünün ortasında baskı yapan o tanıdık endişeyle ilerledi. Niyetinde hızlıca bavulunu alıp çıkmak vardı fakat Aren'in odasına yaklaşırken içinde bir huzursuzluk kabardı. Salona şöyle bir göz gezdirdi; koltuğun

üzerinde yarım bırakılmış bir battaniye, sehpanın ucunda soğumuş kahve kupası duruyordu.

“İstediğin kahveyi buldum sonunda, sen iyi misin biraz daha?” dedi sesini zoraki bir neşeye bürümeye çalışarak. Sözleri duvarda eriyip gitti, hiçbir tepkiyle karşılaşmayınca ayakları onu istemsizce koridorun sonuna sürükledi. Yatak odasının kapısı önünde durdu, nefesi düzensizdi artık. Elini yavaşça kapı koluna uzattı.

Avuç içindeki titremeyi bastırmak için kendini toparlamaya çalıştı, metalle temas eden parmakları kısa bir kararsızlığın ardından kuvvetini topladı. Kol indi, kapı hafifçe aralandı. İçeriden esen hava ona her şeyi anlatmıştı belki de fakat zihni gerçeği itiyordu.

Göğsünden fışkıran çığlık evin duvarlarını delip geçti. “Aren!”

Odada zaman donmuştu. Perdeler yarıya kadar çekilmiş, loşlukla dolmuş odayı bir mezar soğukluğuna bürüyordu. Aren’in bedeni yatakta boylu boyunca uzanmıştı, yüzü solgun, dudakları morun tonlarında, kolları yorgun bir düşüşle iki yana dağılmıştı. Sanki uyumamış, bir daha uyanmamaya karar vermişti. Aren’in hemen yanındaki ilaç kutuları, burada neler döndüğünü az çok açıklıyordu.

Aren intihar etmişti.

Melissa ayakları yerden kesilmişçesine yatağa atıldı. “Siktir, saçmalama! Aren!” diye bağırdı. Sesi çatlamış, gözlerinden yaşlar hızla boşalmaya başlamıştı. Avuçlarıyla Aren’in yüzüne dokunduğunda derideki soğukluk, içinde patlayan inkâr duygusuna çarptı. Onu sarsarak kendine getirmeye çalıştı. Gözlerinin içine baktı, hâlâ bir kıpırtı aradı, sesine karşılık bekledi. Hiçbir şey değişmedi.

Odada ağır bir sessizlik çökmüştü artık, sadece Melissa’nın hıçkırıkları duyuluyordu. Zihni bu görüntüyü kabul etmiyordu,

kalbi de. Her şeyin yanlış olduğu, geri alınması gerektiği bir ana hapsolmuş gibiydi. Bu gerçek olamazdı. Olmamalıydı.

Üstündeki deri ceketin cebine attığı eli hızla telefonuna ulaştı. Parmakları terliydi, ekranı açarken birkaç saniyeliğine görüşü bulanıklaştı. Numarayı çevirmesi ile kelimeleri dökme-ye başlaması arasında geçen süre birkaç nabız atımı kadardı. Sesi kısık ama kararlıydı, adresi verirken dili dolanmadı, gözleri Aren'in hareketsiz bedeninden hiç ayrılmadı. Her cümlesi kesik kesik, nefesi düzensizdi. Her ne kadar panik içinde olsa da konuşmayı tamamlayana kadar çılgınlığını bastırdı.

Telefonu yere bırakır bırakmaz dizlerinin üstüne çöktü. Aren'in yanında olmak istiyordu; yanında kalmak, ona dokunmak, onu hâlâ burada tutabilecek bir şeyler yapabilmek. Parmak uçlarıyla koluna uzandı, tenindeki soğukluk onu baştan aşağı silkeledi. İçinden yükselen korkunun sesi dışarıdaki sessizlikle çarpıştı. Yağmur başlamıştı. İnce, ısrarlı bir şekilde cama vuran damlaların sesi odayı sararken Melissa'nın elleri hâlâ titriyordu. Dudakları kımıldıyor, nefesi boğazında düğümleniyordu.

Bakışları karşısında kıpırtısız yatan Aren'in yüzünde gezindi. Gözkapaklarının kıyısında bir hareket aradı, nefes alışının işaretini yüzünde görmeye çalıştı. "Hayır, hayır, hayır. Yaşıyorsun. Hâlâ nefes alıyorsun," dedi. Sesi artık yalvarışla örülmüştü. Aren'in turuncuya çalan saçlarına dokundu, parmaklarıyla dikkatle düzeltirken gözyaşları durmaksızın akıyordu. Islak avuç içleri saç tellerine bulaşan hüznle karıştı, Melissa'nın içini kemiren çaresizlik yerini gözle görünmeyen bir suçluluğa bıraktı.

Onu bu halde evde yalnız bırakmamalıydı.

Hayatım bitti, demişti Aren. Bunu öylesine söylediğini sanmamalıydı.

İçinde bir yer Aren'in gidebileceğini çoktan sezmişti aslında

ancak bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyordu. Kalbi inkâr ediyordu, akli bu görüntünün ağırlığını taşıyamıyordu. Telefonun ekranında hâlâ açık kalan çağrı penceresi ışık veriyor, loş odaya yabancı bir aydınlık katıyordu. Ambulansın ne zaman geleceği belirsizdi. Zaman onun için durmuş gibiydi artık.

YAMAN HARİS BATIKAN

Rivayetler değil, hakikatler yok edermiş insanı. Rivayet sandığı gerçekleri kül ediyormuş. Kendi ateşinin izinde yavaş yavaş yanıyormuş adam.

Hiçbir şeye sahip olmamanın verdiği o özgür sandığın boşluk, aslında korkusuzluğu değil, umursamazlığın kılığına bürünmüş tükenmişliği taşırmış içinde.

Korkunun neye ait olduğunu düşündüğümde ölüm dahi ür-kütücü gelmemişti. Biten bir şey nasıl korku yaratabilirdi? Tamamlanmışlık, bazen huzurun diğer adıydı. Fakat bir kadın... Onun varlığı başlı başına bir soruydu.

Onu deli gibi kendisinden korumak istiyordum çünkü onu tanıyordum. Henüz farkına varmadığı davranışlarının sebebi olan o zihninin de farkındaydım.

Aklım her defasında neden geri çekilmem gerektiğini hatırlatıyordu; yine de kalbim her seferinde biraz daha yaklaşıyordu o karmaşaya. Tüm bunlara rağmen günün sonunda, bütün karmaşası ve taşkınlığı içinde sadece bir kız çocuğunun telaşlı bakışları kalıyordu aklımda.

Kırılmaktan korkan ancak her seferinde daha büyük bir hızla koşan, içindeki boşluğu fark edemeyen bir çocuk.

Ben de ona bakarken her defasında yeniden yanıyordum.

Kainat Kızılkaya, kız çocuğunu daha iyileştirmeden ondan bir canavar yaratmak istiyordu.

Her şeyin sonunu getirmek isterken kendi kendini yok ediyordu.

Ben yalnızca izleyebiliyordum. Elimde olmayan bir sabırla duruyor, onun kararlarının sonuçlarına karışamayacak kadar uzak, anlamının eşiğinde bir yerde bekliyordum. Henüz onun içinde yer bulamamış bir yabancıydım.

Oysa o benim zihnimde üç yıl boyunca sürekli yeniden şekillenen, zamanın her kırılma anında adı başka türlü anımsanan bir hikâyeye dönüşmüştü. Her gecenin karanlığında kendi adımlarımla yürüdüğüm yolda, onun gölgesi uzayıp duruyordu önümde. Hiçbir iz kalmadı zannederken bir bakışıyla yeniden var ediyordu kendini zihnimde.

Aramızda bir oyun vardı, en ağır hamleyi susarak ben yapıyordum. Susarak birçok ihtimali tıpkı onun yaptığı gibi öldürüyordum.

Belki de bunu hak ediyordu, olması gereken buydu. Sadece ben kıyamıyordum.

Zaafların bir adamı nasıl içten içe çökerttiğini en iyi ben bilirdim. İnsan dışarıdan dimdik görünse de içinde her gün biraz daha eksilir, her ihtimal biraz daha derin bir oyuk bırakırdı. Yaman'ı ihtimallerle öldürürken Haris'i insanlara tanıtıyor, alışkanlık haline gelmesine izin veriyordum. Adım bile anmaktan çekindikleri birinden, günün sonunda vazgeçilmez biri yaratıyordum.

"Biraz yavaş sürer misin? Midem bulanıyor," dedi yanımda oturan Kainat. *Benim Kainat'ım.*

Onu hak etmeyen herkesi kendi Kainatına kabul edip o kapıyı bir kez benim için aralamayan Kainat.

Ayağım gaz pedalında gereğinden fazla durmuştu. Baskıyı fark edince gevşettim, sessizce hızımı yavaşlattım. Yol biraz açıldıkça onu incelemek için sadece göz ucumu kullandım; uzaktan bakar gibi. Tüm varlığım direksiyonda olsa da aklım onun üzerindeydi. Saçlarını gelişigüzel değil, bilinçli bir sıklıkla toplamıştı; her tel yerini ezberlemişti sanki. Adel'in dola-

bından aldığı belli olan, ona hafif bol gelen kazak omuzlarında düşmeden duruyordu. Altına giydiği pantolon da üzerindeki yabancılıkla dikkat çekiyor, ona ait olmayan bir şeymiş gibi taşınyordu.

“Efendim, aşkım?” dediği an yola sabitlenmiş dikkatim, başımın refleksle dönmesiyle onun üzerine saplandı. Telefon elindeydi. Yüzü hafif yana dönmüş, sesini bastırmamak için çaba gösteriyordu. Yanımda oturan Kainat hiç tereddüt etmeden bir başkasına *aşkım* diyordu.

“On dakikaya evdeyim, gel sen... Tamam... Öpüyorum.”
Öpüyorum.

Hiçbir açıklamaya ihtiyaç duymadan, kalbimi içeriden sıkan bir şüpheyne dönüştü. Yüzümü hâlâ ondan ayırmamıştım. Gözlerim onunkilere değsin, göz göze gelelim de belki bir şey gizleyemeyecek hale gelsin istedim. Beni ne duruma soktuğunu anlamaması mümkün değildi. Kıskanıyordum. *Deli gibi*. Bu defa saklamaya çalışma çabam da yoktu. Sadece susmak yerine gözlerimin içinde o kıskançlığı açık açık göstermeyi tercih ettim.

“Kim o?” Sorum basitti ancak sesimin tonu içinde ne varsa hepsini açık etmişti. Umursamıyormuş gibi davranmak için çok geçti.

“Pedro,” dedi. Sesindeki rahatlık, kelimeyi kurduğu ağızından dışarı sürerken ne kadar kolay söylediğini hissettiriyordu. Kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Yüzümün aldığı şekli görmesini istemedim. Başımı tekrar çevirip yola döndüm. Gözüm karşıdan gelen arabaların arasına sıkıştı fakat kafam başka bir yerdeydi.

Pedro Vasquez.

Sikerler Pedro 'yu.

“Aşkım derken?” Soğukkanlılığımın ardında dişlerimi sıkıyor, ne duyacağımı bile bile devam etmeyi seçiyordum.

“Ben yakınlarıma hep aşkım derim.”

Yakınlarıymış. Pedro da bu dairenin içinde yer alıyordu yani. Her defasında böyle mi sesleniyordu ona? Tenimin altını ateşe vermişler gibi sıcak basmıştı.

“Hiç Adanalı birinden dayak yemiş mi, Pedro?” Tavrımdaki dinginlik fark edilmeyecek gibi değildi. Gerginlik veya tehdit yoktu. *Henüz.*

“Yememiştir herhalde. Niye sordun?” Bakışlarını bana çevirdiğinde gözbebekleri küçülmüş, o mavi çerçevenin içi biraz bulanıklaşmıştı. Bilmediği bir yerden gelen soruya hazırlanır gibi başını hafifçe eğdi.

Son bir kez gözlerine baktım, derin bir nefes aldım. Başımı çevirip tekrar yola döndüm. Gözlerimi onunkilerden çekmek zor olmuştu çünkü gözlerinde hâlâ beni tanımadığını hatırlatan bir yer vardı.

“Ona aşkım demeye devam edersen muhtemelen yiyecek.” Sözüm bir tehdit gibi kurulmamıştı. Sadece bilgi veriyordu. Olasılığı yoklamıyordum, gerçekleştirebilecek bir gerçeği bildirmiştim. Kelimeleri ölçüp biçmeden, içimden geçeni doğrudan aktarmıştım ona. “Torpidodaki paketten bana sigara yakar mısın?”

“Pedro neden dayak yiyor şimdi? Ayrıca ben sadece ona aşkım demiyorum ki?” İçindeki gamsızlığı saklamıyordu. Bu cümleyle neyi tetiklediğini fark etmemiş gibi devam ediyordu.

“Aşkım dediğin herkesi sikeyim o zaman, Kainat. Sigarayı verecek misin bugün?”

“Niye sinirlendin şimdi ya?” Torpidoya uzandı, sanki biraz önceki sözüm duyulmamıştı. Çıkardığı paketi açtı, seçtiği bir dalı dudaklarına yerleştirdi. Çakmak şingirtisiyle alev aldı, yüzüne vuran sıcaklıkta biraz daha odaklandım. Dumanı içine çekti, bir süre bekletip yüzüme doğru gönderdi.

Sigarayı bana uzatırken sesini alçaltarak konuştu. Dudaklarının kenarında küçümseyen bir kıvrım belirmişti. “Al, aşkım.”

Bir saniyelik duraksamayla elinden aldım. Sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirirken gözüm ondaydı. Dumanın ilk sıcaklığı boğazımdan geçerken kaşlarım çatıldı.

Ne demişti o bana?

Aşkım. Aşkım demişti.

“Sadece yakınlarına aşkım dediğini söylemiştin.”

“Yeterince yakınımda olduğunu düşünüyorum. Fazla yakınımda değil misin sence de?” Bacak bacak üstüne atıp pencereyi açtı, parmaklarının cama hafifçe çarpan sesiyle birlikte saçları geriye savruldu. Atkuyruğu rüzgârın hızıyla yüzüme çarptığında tenindeki sıcaklık burnuma kadar doldu. “Ayrıca benden de deli hoşlanıyorsun.”

“Senden hoşlanmıyorum, Kızılkaya.” *Sana bayağı ölüyorum ben.*

Elini bacağıma koyduğunda önce neye yeltendiğini anlayamadım. O narin ama kararlı parmaklar diz kapağımın hemen üzerinde kıvrılarak ağır ağır yukarıya ilerledi. Oturduğu yerde hafifçe yana kayıp bana yaklaştı, aramızdaki boşluk birkaç santime kadar indi. Dudaklarının sıcaklığı kulağıma değdiği anda tüylerim diken diken oldu.

“Parmakların içimdeyken de mi hoşlanmıyordun? Sana dokunmadan boşalacak kıvama getirmedi mi seni?”

Fısıltısı dudaklarımı araladı, nefesimi yutkunmama izin vermeden içime işledi. Sadece sesi değil, dokunuşlarının hatırası da kasığımı kavramış gibiydi. Kafamın içinde bir yere yerleşip orada kalmaya yemin etmiş gibi...

Sadece sesiyle değil, anısıyla da sarsılıyordum.

Şimdiye dek hiçbir kadının üzerimde böyle bir etkisi olmamıştı.

“Kainat, düzgün dur, bebeğim.” Burnumdan kesik bir nefes çıktı. Elim direksiyondaydı ancak kontrol çoktan başka yere geçmişti. Dilinin boynuma değdiğini hissettiğimde kalbim göğ-

sümden dışarı fırlayacak gibiydi. Sağ elimin refleksiyle beline sarıldım, teni avucumun içine yayıldı. Başını eğip boynumu emmeye başladığında, sol elimle direksiyonun kontrolünü sağlamaya çalışıyordum. “İlk sikişmemizin yol ortasında olmasını istemezsin.”

“Bundan tam olarak emin değilim,” dediğinde gaza basan ayağım frene geçti, direksiyonu sola kırıp aracı yol kenarına çektim. Asfaltla lastikler birbirine sürtünürken içimde yükselen dürtüyü bastırmaya uğraşıyordum. Arabanın sarsılarak durduğu anda kulağımın dibinde çıkan o kısa, alaycı kıkırtı içime işledi. Kasığım o sesle birlikte gevşedi. “Tam burada, yolun ortasında seni ağzıma almak istiyorum.”

Sözlerini bitirir bitirmez yüzünü boynuma gömdü, dişlerini tenime geçirdiğinde kalçamın altından bir sarsıntı yükseldi. Nefesim boğazımda düğümlendi, pantolonumun üzerinden parmaklarını dolaştıran eli her şeyi unutturdu. Sertleşmemi izler, ölçer gibi yavaş ama kararlı dokunuşlarla sürdürdü hareketini. Beynimdeki tüm mantıklı sesler sustu, tek bir düşünceye kilitlendim.

Beline doladığım kolum bir saniye bile tereddüt etmeden onu kendime çekti, dikkatimi hâlâ karnındaki yaraya vererek hareket ettim. Dizlerinden kavrayıp kucağıma aldım. O da hiç direnmedi, bedeninin bana tamamen teslim oluşunu içinde durduğu kıyafetler bile gizleyemedi. “Benden hoşlanmayan bir adama göre fazla kolay baştan çıkmıyor musun?”

Kalçalarını kucağımda ileri geri oynattığında vücudum istemsizce arkaya yaslandı, başım koltuğun başlığına çarpıp geri düştü. Altımdaki sıcaklık her geçen saniye beni daha fazla sarmaya başladı. Soluklarımız birbirine karıştı, dudaklarıma yaklaşmadan bile nefesi tenimde hissediliyordu. Parmak uçlarıyla göğsüme yaslandığında, gömleğimin düğmeleri patlayacakmış gibi gerildi.

Kıpırtısız kalmak diye bir ihtimal artık yoktu. O haliyle üstümde hareket ederken dizlerinin içi bacaklarıma baskı yapıyor, her hareketinde iç çamaşırım rahatsız edici derecede sıkmaya başlıyordu.

Direksiyondan çektiğim sol elim hızla sırtına indi; tenine sert gelmeyecek ama etkisini hissettirecek kadar net bir darbeyle. Parmaklarım saçlarına yöneldiğinde atkuyruğunu tam iki kez bileğime doladım, kontrolü avucuma aldım. Başını hafifçe geriye yatırdığımda boynundaki damarlar belirginleşti. İnce teni gerildi, nefesi göğsünden yukarıya tırmandı. Dudaklarımı onun kısa süre önce yaptığı gibi boynuna yasladım, tenine değdirerek ilerledim. “Senden hoşlanmıyorum, Kainat.” Cümleyi kurarken dudağımın değdiği noktaya usulca bir öpücük bıraktım. Gözlerini kapattı, yüz ifadesi yumuşadı ve kasları hafifçe titredi.

“Neden her yatağa uzandığımda yanımda olman gerekiyor-muş gibi hissettiğim hakkında en ufak bir fikrim yok.” Başımı yana eğip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım, dişlerim küpesine değdiğinde derin bir nefes aldı. Küpeyi çekiştirirken tenine temas etmeyi sürdürdüm. Aramızda var olan gerilimin ritmi, elini sertleşmiş aletimden çekmesine yetti. Dengenin kaybolduğunu hissettiği an ellerinden biri omzuma kondu, sanki bir yere tutunmazsa aşağıya düşecekti.

“Ya da neden her gözlerini kaldırarak baktığında sertleştiğimi de bilmiyorum. Kokunun üzerimdeki sakinleştirici etkisini de henüz çözemedim.”

“Yaman,” diye mırıldandı, kucağımda kıvranarak bedenini ileri geri hareket ettirdi. Sesindeki titrek ton boynuma değdiğinde içine çektiği havadan daha yoğundu. Tenim ile boynunun arasındaki temasta nefesi düzensizleşti, parmak uçlarını göğsüme bastırdığında tırnakları içgüdüsel bir şiddetle battı. Boyun bölgesine olan zaafını artık inkâr etmenin anlamı kalmamıştı; oraya her dokunduğumda içine çöken o ani ürpertiyle daha da yakınlaşıyordu bana.

“Kainat,” dedim sesimle onu susturarak. “Ben senden hoşlanmıyorum, yavrum. Ben basit hislerin, anlık heveslerin adamı değilim. Bu kafandakinden de ileri bir şey.” Bakışları, yarı kapalı gözkapaklarının arasından bana ulaşabildi. İyice genişlemiş gözbebeklerinin etrafında ince kırılmalar oluşmuştu; netlikten uzak, arzuya bulanmış bir sersemlik vardı yüzünde. “Yine ıslandın mı?” Sorumu duyduğunda gözlerini yumdu, başını bir çocuğun utancıyla sallar gibi yavaşça aşağı yukarı oynattı. Gözkapaklarının titremesi, onun ne kadar yoğun bir yerde olduğunu açıkça gösteriyordu. Sesim daha kısık, daha içe dönük bir tınıyla çıktı. “Şimdi değil.”

Bu telkinler kendimeydi. Frenlemek için son gücümü topladığım andı. Nefes alışım hızlanmıştı, damarlarımda gezen kanın sesini duyar gibiydim. “Bir kez daha sana dokunursam kendimi durduramam, beni anlıyor musun?” Yine başını salladı fakat bu defa gözkapakları hiç aralanmadı.

Saçına doladığım parmaklarımı gevşetmemle birlikte sol eli hızla omzumdan yüzüme çıktı, avucunun sıcaklığı elmacık kemiğime yayıldığında teninin ağırlığını daha sert hissettim. Gözlerimin içine bakmadan dudaklarını benimkilere çarptı; öyle bir öptü ki, aramızda hâlâ konuşulmamış her şeyin bedelini ödemeye çalışır gibiydi. *Aç, yoğun ama aynı zamanda korkusuzca.* Dudaklarının o yumuşak dolgunluğu kendini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyordu; normalden biraz daha büyük, özenilmiş, uğraşılmış ama doğallığını kaybetmeden dikkat çekiciydi. Küçük yüzünde ilk fark edilen detaylardan birinin bu olmasıyla da değil, öperken bıraktığı tatla baş döndürüyordu.

Altdudağını çektim, ısırmadan hemen önce dilimle üzerinden geçtim. Dişlerimi bastırdığımda çıkan kısa inilti her şeyi netleştirdi. Geriye yaslandığında nefesi hızlıydı; göğsü kabarıp iniyor, gözleriyle hâlâ üzerime düşüyordu. Soluğunun sıcaklığı dudaklarımda kalmışken gözlerinin içine baktım.

Tanrı şahidimdi.

O şimdiye dek gördüğüm her şeyin ötesindeydi.

Güzelliği yalnızca fiziksel değildi, parmaklarının ucuna kadar taşıdığı o etkileyici enerjiyle birlikte büyüyordu. Ne bir fotoğrafın taşıyabileceği netlikteydi ne de bir şiirin sığabileceği kadar basitti. O kadar doluydu ki, birisi onu tarif etmeye kalksa ya yarım kalır ya da haddini aşardı.

Hiçbir yazarın kalemi onun dudaklarının kenarına dahi ulaşamazdı.

Hiçbir mürekkep o bakışların içine gömülü şehveti anlatmaya yetmezdi.

O anlatılmak için değil, yaşanmak için vardı.

“Yaman, gidelim,” dedi. Sesi hâlâ titriyordu, az önceki temasın vücudunda yarattığı etkiyi bastırmaya çalıştığı her halden belliydi.

“Gidelim.” Onayladım çünkü başka bir seçeneğim yoktu. Bu siktiğimin çekimine daha fazla karşı koyarsam, direksiyon elimdeyken bile kendime hâkim olamayacaktım.

Bacaklarını kucağımın yanından yavaşça kaydırıp yolcu koltuğuna geçerken dahi gözümü üzerinden çekemedim. Tenine sinmiş sıcaklık, oturduğu yerde hâlâ duruyordu. Dikkatlice hareket edip yarasını fazla zorlamadan yerine yerleşti. O kadar narin ancak aynı zamanda o kadar iştahlıydı ki, arabada birlikte geçirdiğimiz dakikalar zihnime kazınmış gibiydi.

“Sokağa girmişiz,” dedi. İşaretparmağını ileriye uzattı, sesinde sakinleşmeye çalışan bir kararlılık vardı. Parmak ucunun gösterdiği yerde, altın ve siyahın keskin kontrastıyla inşa edilmiş rezidans bloğu yükseliyordu.

“Evim şurada.”

Arabayı yavaşlattım, frenin altında artan baskıyla birlikte

nihayet binanın önünde durdum. Sürücü koltuğundaki elimi anahtara uzatıp kontağı çevirdiğimde göz ucuyla yüzüme baktı. Kaşlarını çattı; ne yaptığımı sorgular gibiydi, haklıydı da.

“Eve seni ben çıkaracağım, Kainat. Yaralısın, başına bir şey gelmeden çıktığını görmem lazım.”

İşin gerçeği, aklımın içi çok daha kalabalıktı. Pedro’nun içeride olup olmadığını bilmeden onu buraya tek başına yollamak içimi kemirirdi. İçerideyse ne yapabilecektim? *Şu an için hiçbir şey.* Ancak bilmeme ihtimali de tüm gece beynimi yiyip bitirirdi.

“E iyi bari, gel,” dedi dudaklarının kenarında yorgun bir kıvrımla. Kapısını açtı, adımlarını dikkatle atarak arabadan indi. Sağ eliyle kapının çerçevesinden destek alarak doğrulduğunda karnına saplanan hafif acıyı gizlemeye çalıştığı belliydi. Arka koltuğa uzanıp onun için hazırladığım çantayı aldım; fermuarı sıkıca kapalıydı, içinde ihtiyaç duyabileceği her şeyi toplamıştım. *Ağrı kesiciler, bandajlar, pamuklar, antibiyotikli krem ve iç çamaşırları.*

Arabadan inip kapıyı sessizce kapattım. Anahtarı cebime atıp kilidi uzaktan kapattığımda, Kainat çoktan güvenliğin olduğu kulübeye yaklaşmıştı. Yaklaştığımda kulübenin içinden konuşmalar geliyordu. “Söylediğiniz gibi anahtarı verdim misafirinize, Kainat Hanım,” dedi adam. Sesi fazla rahat, tavrı haddinden fazla gevşekti. Dudağının kenarında oynayan o kıvrım, bakışlarındaki iğreti sıcaklık canımı sıktı. Kainat’ı ölçercesine süzmesi gözümünden kaçmamıştı.

“Eşiniz miydi?” İçimdeki sinsi dürtü dizginsizce öne çıktı, refleks gibiydi.

“Yok,” dedim araya girerek. “Eşi benim, kardeşim. Fazla merak...” Lafım boğazımda takılı kaldı çünkü Kainat yüksek sesli bir öksürükle sözümü kesti. Bana yan yan bakarken tüm rahatsızlığını iç geçiren bakışıyla yüzüme fırlattı.

“Teşekkürler, kolay gelsin,” diyerek kapıyı açtı, omzunu geriye atıp hızla içeri girdi.

Peşinden siteye adımımı attığımda ilk işim bakışını yakalamak oldu. Başını bana çevirip gözlerini kısmıştı. Yüzündeki ifade öfke dolu değil, daha çok sıkılmış bir sabırsızlıkla doluydu. “Biraz insan taklidi yapar mısın? Eş meş, ne saçmalıyor-sun?”

“Gözünün ferini sikerim, yavaşak yavaşak bakma, demeliydim. Haklısın.”

“Hayvansın, hayvan. Ayrıca gayet yakışıklıydı, istersem flört de ederim yani. Sana ne ki?”

Kalçalarını oynatarak önümden geçtiğinde yürüyüşündeki meydan okuma o kadar açık, o kadar başına buyruktu ki söyleyecek bir şey bulamadım. Sadece arkasından bakakaldım. Başımı çevirip güvenlik kulübesindeki herife göz attım.

Bu mu yakışıklıydı?

Bu herif mi?

Gerçekten mi?

Eğer o yakışıklı kategorisine giriyorsa, ben şu hayata doğrudan tanrı kontenjanından alınmalıyım. Gözlerimi kısmış, neredeyse adamın her santimini süzüyordum. *Kısa boy, çökük omuzlar, kalın burun, yamuk dişler.* Neresine bakıp da o yakışıklı kelimesini çıkarmış olabilirdi ağzından? Belli ki ya gözleri bozuktu ya da sırf beni çatlatmak için konuşuyordu.

“Bu mu yakışıklı? Eşeğe benziyor, kızım. Gözlerin mi bozuk?”

Sesim fazla yüksek çıkmıştı. O herif hâlâ bulunduğu yerde dikiliyorsa, bu sözleri duymasını isterdim zaten.

“Gel şuraya!” Seslenmesiyle ona döndüm, çoktan kendi binasının giriş kapısına ulaşmıştı. “Gerçekten sıyırmışsın sen.”

“Aynen, ruh hastasıyım ben.” Muhtemelen raporlarımı görse bunun esprisini yapmaz, ciddi söylerdi.

Elimdeki çantayı daha sağlam kavrayıp yanına yaklaştım, araladığı kapıyı tuttum. İçeri girerken omzuyla hafifçe bana çarpması da bilinçliydi.

Önümden yürüyüp asansöre ulaştı, tuşa bastıktan sonra bana dönüp bakmadan konuştu.

“Adama yakışıklı dememe takılmış olamazsın herhalde?”

Tam da buna takılmıştım.

Yüzüm hiçbir şeyi gizlemiyordu.

“Ne takılacağım, kızım? Göz var, izan var, amına koyayım. Sirk maymununa benziyor herif.”

Kısa bir sessizlik oldu, dudak kenarıyla gülümsedi. Arkasını dönüp yürüyüşünü biraz daha abarttı, kalçalarını daha belirgin oynatarak önümü kesercesine geçti. “Sen de Yunan tanrısısın zaten.” Bunu söyledikten sonra vücudumu süzdü, alaycı bakışlarımı gördüğünde sinir olmuş gibi yüzünü buruşturup önüne döndü.

“Öyle olduğumu biliyoruz.” Onunla üstten üstten konuştuğumda sinirleniyordu. Kendisi de dediklerimin aksini söyleyemediğinden hırçınlaşıyordu.

“Ne egolu bir adamsın ya sen? Ne bu egonun kaynağı?”

Asansör kapısı açıldı, hiç beklemeden içeri girdi. Aynaya döndü, göz ucuyla kendini kontrol ederken atkuyruğunu sıktı. Parmaklarıyla lastiği sağlamlaştırdı, sonra saçının düşen birkaç telini yüzünden geriye aldı. Sırtının gölgesi asansör aynasında hareket ederken arkasından ben de içeri girdim.

“Şimdi bir cevap vereceğim, ona da ego diyeceksin.”

“Egolusun!” Kollarını önünde bağlarken bana tahammülü kalmamıştı.

“Yakışıklı, zengin, bayağı taşaklı bir egoluyum.”

“Şu tavırlarına düşen kızlar var mı acaba? Hangi geri zekâlı sana tahammül edebiliyor, cidden merak ediyorum.” Dümdüz önüne dönse de göz ucuyla bana bakıyordu.

“Sen düşmedin mi? Buradan bakınca düşmüş gibi görünüyorsun.” Hızlı cevabıma karşılık alayla kaşlarını kaldırdı.

“Oradan bakınca düştüğümü sanman çok normal, sırık gibi bir şeysin. Kafası tavana değen insan mı olur ya? Birkaç santim daha uzun olsan kafanı kapılara çarpacaksın!” Boyumu incelediği sırada dudakları büzüldü. “Boyun kaç senin?”

“İki metre,” dediğimde gözlerini devirdi. “Üç santim.”

“Siktir git, titan mısın sen? Atıyorsun şu an.”

“İnan bana, boyum hakkında yalan söyleyecek olsam iki metre üç santim gibi iddialı bir yalan söylemezdim. Ölçersin bir ara.”

“Biliyor musun? Bu iddialı, egolu adam ile az önce beni bir güvenlikten kıskanan adam çok çelişiyor. Egolü insanlar kimseyi kıskanmaz.” Asansör on üçüncü katta durduğunda geçmesi için elimi uzattım.

“Bu benim egomla ya da adamı kıskanmamla alakalı değil. Ben kimseyi kişisel olarak kıskanmam, bebeğim. Dünya üzerinde benim kadar mükemmel bir şey olmadığını biliyorum.” *Sen hariç.*

“Neyle alakalı peki, mükemmel adam?”

“Tamamen seninle alakalı.” Sırıttığımda yüzündeki alaycı ifade dağıldı. Onun dairesinin önündeydik ve konuşmamız bitmediğinden kapıyı açma gereksinimi bile duymuyordu. “Hâlâ durumun ciddiyetinin farkında değilsin, Kainat.” Başımı yavaşça iki yana salladım. “Artık benimsin.” *Seni gördüğüm ilk andan itibaren, hep benimdin. Yanında başka biri varken bile bana aittin, bebeğim. Kader işte bunu bilerek bizi aynı davanın içine koydu.*

Yüzünde korku ya da endişe yoktu. Beni çözmeye çalışıyordu.

“Sana iki soru daha soracağım ve teşhisini koyacağım.” Başını yana yatırdı. “Kafamda yüzde yetmiş beş psikopatın teki-sin. Kalan yüzde yirmi beşi cevaplarına göre dolduracağım.”

“Sor bakalım,” dedim gözlerim onunkilere dikilmiş halde. Kafasında şekillenen şeyin ne olduğunu az çok tahmin ediyordum; işin garibi, bunu seziyordu. Yani bu soruları sormasındaki niyeti... Asıl hedefi başka bir yere dokunmaktı. Sadece cevabımı değil, verdiğim tepkiyi izliyordu.

“Birine zarar verdin mi hiç?” Sorusu gayet açıktı ancak asıl sormak istediğinin bu olmadığını biliyordum. Elbette birilerine zarar verdiğimin farkındaydı, aptal bir kız değildi. Birine zarar vermek için suç işlemek zorunda değildiniz, insanlar zaten birbirine zarar verirdi.

Yüzüme baktı. Dudaklarının arasından kısa bir nefes geçti.

“Pekâlâ,” dedi. Dili alışkın, tınısı alışılmışın dışındaydı. “Birini öldürdün mü?”

“Birini?”

Bakışlarını kaçırıp yutkundu, tekrar çevirdi gözlerini yüzüme. “İki mi?” diye sordu, sesindeki kararsızlıkla birlikte nefesi daraldı. Cevap vermedim. Israrla yürüdü üstüme. “Üç o zaman?”

“Senin saçının dipleri kumral mı geliyor?”

“Siktir git, Yaman. Dört mü? Allah belanı versin.”

Dudaklarımda belli belirsiz bir kıvrılma oluştu. Alaycı olmaktan uzak, daha çok onun tepkisini merakla izleyen bir sabırsızlık vardı halimde. “Farkındaysan ben hiçbir cevap vermedim, canı değilim. Sen şu an kendin uyduruyorsun. Birine zarar vermediği sürece kimsenin canını yakmam.” *Manipülasyona dayanıklılık oranın ne, Kızılkaya?* Derin bir nefes aldım. “İkinci soru?”

Yavaşça tebessüm ederken zile bastı. “İkinci sorunun cevabını çoktan aldım, Batikan.”

Kapının ardında birkaç saniyelik sessizlik yaşandı. İçeriden gelen sesleri ayırt etmek mümkün değildi fakat birinin yaklaştığını anladım. Kapı açıldığında karşımda beliren adam tanıdık geldi, hafızamda bir yerlerde daha önce bırakılmış ama önemsenmemiş bir iz taşıyordu.

Teni güneş görmemiş gibi soluktu, esmer olmasına rağmen cansız bir hali vardı. Benden kısa olduğu belliydi, omuzları da dardı. Varlığı tehdit değil, hatırlatmaydı. Tüm havasızlığına rağmen belli ki bir rol verilmişti ona.

Gözümü ondan ayırmadan birkaç adım geri çekildim. Görüntüsü netleşince geçmişin puslu köşelerinden yüzü tamamlandı zihnimde.

Kainat, Pedro'nun boynuna uzanıp sıkıca sarılmca içimde bir şeylerin kıpırdamasını bekledim. Bir huzursuzluk, kıskançlık ya da en azından kısa süreli bir rahatsızlık... Fakat olmadı. Hiçbir şey hissetmedim. Ona sarılan bir sevgiliye değil, uzun zaman sonra karşılaştığı abisine yaklaşan bir kıza benziyordu. Haliyle izlemek tuhaf bir duyguya neden olmadı bende.

“Çok özlemişim,” dedi Kainat, İspanyolca konuşurken sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. Cümlesi bitince Pedro'nun boynundan uzaklaştı, eliyle beni işaret etti. “Yaman.” Sonra Pedro'ya döndü, onu da bana gösterdi. “Pedro.”

Göz göze geldiğimiz anda onun da beni tanıdığını anladım. Yüzüme yerleştirdiğim sıradan gülümsemeyi bozmadan konuştum.

“Tanıştığıma memnun oldum, Vasquez.”

Soyadını bilerek yüksek sesle vurguladım. Böylece aramızdaki o görünmez tanışıklığı cümlemin içine gömdüm. Elimi uzattım. Tokalaştık. Parmaklarının ucunda garip bir sertlik vardı.

“Ben de memnun oldum, Batikan.”

İfadeyi bilerek seçmişti, adımı söylerken gözlerini kaçırma-

dı. Karşılıklı farkındalığın üstü örtülmedi, ikimiz de seviyeli bir şekilde kartlarımızı açtık. *Ne eksik ne fazla.*

Bu işin nereye varacağını kestirecek kadar tecrübeliydim. Varlığımın onu irite edip etmediğini tartmaya çalıştım ama gözlerini oynatış şekline bakılırsa, onun da buradaki denklemden ne rol üstleneceği hâlâ belirsizdi.

Elimdeki çantayı Kainat'a uzattım; hiç acele etmeden, göz temasını bozmadan.

"İç çamaşırların da içinde, bebeğim. Acil bir şey olursa beni ara."

KAINAT KIZILKAYA

"Aç mısın?" diye sordu Pedro salona doğru yürürken, sesi yeni yerleşilen evin duvarlarında hafifçe kayboldu. Henüz tamamlanmamış bir düzen vardı ortalıkta; beyaz eşyalar yerlerini bulmuş, birkaç koli kenara yığılmıştı. Bazı eksikler Melissa'da duruyordu, onları almak için önce uydurduğum İspanya hikâyesini kapatmam gerekiyordu. Aniden yurtdışına gittiğimi düşünmesi zaten başlı başına tuhaftı, gerçi belki de sadece öyleymiş gibi davranıp sessizce izlemişti.

"Değilim, acil konuşmalıyız. Birazdan çıkmamız gerek," dedim zihnimdeki planı toparlamaya çalışırken. Her şeyin sırasını belirlemek gerekiyordu; hangi cümle nerede söylenecek, hangi bilgi ne zaman paylaşılacak. Tek bir hata işleri bozabilirdi.

O sırada dikkatimi salona çevirip, bakışlarımı gri tonlu koltuklara kaydırdım. Uzun zamandır katalog fotoğraflarından bildiğim bu mobilyaları ilk kez kendi ışığının altında görüyordum. Kumaşının dokusu beklediğimden daha yumuşak, rengi ise fotoğraflardakinden daha tok duruyordu.

Tekli koltuğa yerleşirken Pedro karşıma geçti, oturuşu rahat görünse de bakışları dikkat kesilmişti. "Acelelerimiz ne? Bir şey mi öğrendin?"

Dudaklarımın ucuna gelen cevaplar arasında seçim yaparken bir süre sustum. Pedro'nun sabırsız tavrı karşısında soğukkanlı kalmak için sesimi kontrol altında tutmam gerekiyordu.

“Sana unutmadan her şeyi tek tek anlatacağım. Sözüm bite ne kadar soru sorma.”

Söylediklerim salona ağır bir ton kattı. Pedro gözlerini devirdi, dudaklarının kenarı hafifçe gerilirken yorgun bir edayla başını salladı.

“Bizim üzerlerine yıktığımız soygunu Savaş Saraylı'nın yaptığını sandılar, fikirleri değişti mi emin değilim. İkinci olarak aşırı aşırı garip ve ben de anlamlandıramıyorum fakat anem oraya geldi.”

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşirken bakışı birkaç saniye boyunca sabit kaldı. “Ne? Ne alaka?”

Haklıydı, bu kadar karmaşık bir denklemde annemin adı anılmamalıydı. Nefesimi içime çekip dudaklarımı kısa süre bastırdım, ardından devam ettim.

“Ne alaka asla bilmiyorum, yarın sabah onu arayacağım. Uyku ile uyanıklık arasında sesini duydum, kokusundan tanıdım onu. Saçımı okşayıp öptü beni. Pencere kenarında sigara içerken de arabasına bindiğini gördüm. Oraya geldiğinden emim kısaca.”

Başımı hafifçe yana eğip elimle yüzümü sıvazladım. Parmak uçlarımda gerilim birikiyor, sanki zihnimdeki sorular avuç içlerime akıyordu.

“Onu sonra çözeriz, daha önemli şeyler de öğrendim. Bunlar kaçak ve çalıntı malları otoparkın altında saklıyorlarmış. Kaldıkları o Hangar denen binanın arkasında bir otopark var. Aradığımız her şey orada olabilir yani.”

Bacak bacak üstüne attım, omuzlarımı arkaya yaslarken kelimelerimi olabildiğince sakın tutmaya çalıştım. Onu konuşturmadan devam ettim çünkü zaman daralıyordu. “Bu kadar

da değil. Harun Kızılkaya'dan da silah kaçıracaklar. Hem de mekânı yakıp karmaşa çıkararak."

Pedro kaşlarını derin bir çizgiyle birleştirip yüzüne kararlı bir ifade yerleştirmişti. Sözlerimi hızla sıralarken tek kelime etmeden dinledi, dikkati en ufak bir yerinden kopmadı. Gözleri üzerimde sabit, başını hafif eğmişti; bütün bu karmaşayı zihninde tırttığını anlıyordum.

"Önümüzde iki seçenek var. Ya mekânı yakmalarına bir şekilde engel olup malları onlardan önce kaldıracacağız, ardından Diego'ya ön sevkiyat yapacağız. Böylelikle diğer plan için biraz daha vaktimiz olacak. Ya da malları çalıp mekânı yakmalarını izleyeceğiz. Toplu olarak çaldıkları her şeyi o otoparkın altından alacağız."

Kelimelerimden sonra aramızdaki hava kısa süreliğine sertleşti. Sessizliği ilk bozan Pedro oldu.

"Birinci seçenek," dedi hiç tereddüt etmeden. Sesi kesin, tartışmaya yer bırakmıyordu. "Gerekirse iki seçeneği de değerlendiririz ama önce birinci seçenek. İkincisi B planı olarak kalmalı."

Onun kararındaki netlik, kendi içimdeki kaosu biraz olsun susturdu. Bu rahatlamaya rağmen işin ağırlığı hâlâ üzerimdeydi. Nefesimi düzenledim, zihnimde adımların sırasını belirlerken sözlerimi toparlayıp devam ettim.

"Birinci seçenekse çok geç olmadan mekâna gitmemiz gerek. Mutlaka onlarla karşılaşacağız. Harun Kızılkaya onu yüz olarak hiç tanımıyor çünkü bundan da eminim. Eğer tanısaydı, elini kolunu sallaya sallaya oraya giremezdi. Sen İstanbul'a yeni geldin, seninle biraz kafa dağıtmak için gittik oraya. Onun dikkatini bir şekilde dağıtırm, bunun için biriyle dans etmem bile yeter. Beni kıskanıyor."

"Seni kıskanıyor mu?" Pedro'nun sesi içinde hafif bir merakla beraber anlaşılmayan bir ton barındırıyordu, yüzündeki

ifadeyse kararsız bir bulutun altında kalmış gibiydi. Bu çok hızlı gelişen, benim bile anlam veremediğim durum karşısında zihninin karmaşıklaştığını görmem zor olmadı.

“Uzun hikâye, aslında kısa. Ya yeni nesil saçma sapan bir iletişimimiz, ilişkimiz var adamlar. *Fuckbuddy*’e yakın, çekimsel bir şey olarak düşünebilirsin. Takıntı yapmış beni. Takıntısı geçene kadar yararlanabildiğim kadar yararlanacağım.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Pedro’nun yüzünü izledim. Kaşlarının arasındaki çizgi daha da belirginleşti, bakışları hafifçe sertleşti. “Bana hiç de öyle bir şeymiş gibi gelmedi.”

Dudaklarımın kıyısında küçücük bir gülümseme belirirken soruyu yönelttim. “Nasıl yani?”

Pedro omzunu hafifçe kaldırdı, hareketi düşünceli bir sakinlikle yaparken gözlerini üzerimden ayırmadı. “Seni korumak ister gibi bakıyordu.”

“Yalnız değilsin,” dedi Pedro, dizlerimin üzerinde duran ellerimi sımsıkı kavrayarak. Direksiyonun başındaki diğer eli sabit, bakışları kararlıydı. Sesindeki ton, bütün hengâmenin ortasında bile güven vaat eden bir sessizliği barındırıyordu. “Bunu unutma. Ben buradayım, halledeceğiz.” Burnundan derin bir nefes verirken yüzüne yayılan tebessüm karanlıkta bile fark edilen bir sıcaklıktı; kelimelerinden daha güçlü hissettiriyordu varlığını. “Tam da bu saatten sonra,” dedi. Gözleri yolda değil, üzerimdeydi. “Aptalı oyna. Buna inanmayacak fakat onu yanılt. Kendini geri çek, hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi davran. O kızı canlandır.”

“Bunu oynamayı bile kendime yakıştıramıyorum.” Sesim titreyen bir tel misali ince ve kesikti. Parmaklarımı kurtarmadan, yüzümde saklamaya çalıştığım o maskeyi ilk kez indirdim. “Şimdiden çok yoruldum. Çıkışın kapısını kaybedecekmişim gibi geliyor. Pes etmeyeceğimi biliyorum, içimdeki bu inadı

kimse susturamaz, yine de bütün dünya üzerime kapanıyor sanki. Gardımı indirdiğim an hepsi üstüme çullanacak, beni parparça edecek. Bunu bile bile yürümek zorunda kalmak...”

“Kimin nakavt etmesinden korkuyorsan ona cephe almalısın.” Pedro’nun gözlerinde yıllardır hiçbir şeyden çekinmeyen bir adamın bakışları vardı, söyledikleri ise acımasız bir hakikatın keskin ucuydu.

“Dürüst olmak gerekirse, onun nakavt etmesinden korkuyorum. Yaman’m.” Bu ismin ağzımdan çıkmasıyla yüzü gerildi, kaşları sertçe çatıldı. Omuz silktim; çaresizliğim, omurgamdan yukarı tırmanan soğuk bir ürpertiyle yüzüme yayıldı. “Bana bir şey yapmadı. Ondan nefret etmiyorum. Suçluluk hissetmiyorum. Yine de bir kişinin daha benden nefret etmesini istemiyorum.” Sessizlik içime ağır bir taş gibi oturdu. Dudaklarımı araladım, kelimeler kendiliğinden döküldü. “Onun benden nefret etmesini istemiyorum.”

“Edecek, bunu biliyorsun.” Arkasına yaslanırken arabanın kontağını çevirdi. “Kendini hazırla bu yüzden. Gerektiğinde herkes senden nefret edebilir. İnsanları kaybetmekten değil, kendini kaybetmekten kork.”

“Ona sahip değilim, o da bana. Aramızda o tür bir şey yok yani, yanlış anladın sen.” Sözlerim dilimde duraksadı, gerçeğin ağırlığı zihnimde dolanırken sesim zorlandı. Sahiden de öyleydi; onu tanımıyordum, hakkında bildiklerim çabalayarak öğrendiklerimden ibaretti. Fazlası için bir niyetim olmadı, belki hiç olmayacaktı.

Bir erkekle kaybedecek vaktim yoktu. *Hem de hiç*. Bu cümle zihnimde çınladı, içimdeki telafisi olmayan boşluğu hatırlattı. Kendime verdiğim sözlerin üstünden geçerken bir adamın gölgesinde kaybolmaya niyetim yoktu. Bu yol zaten fazlasıyla karanlıktı, kendi izimi bile zor seçerken başka birinin iziyle uğraşmak kendimi silmek olurdu.

“Ben bir şey demedim,” dedi Pedro, dudaklarının kıyısında yarım bir gülümseme belirdi. Ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı, sonra tekrar direksiyona bıraktı.

“Kendini bu gece için şartlama. Mekânı yakabilirler, biz sadece dikkatlerini dağıtacağız bu gece. Bunu başaramazsak da sorun değil, ikinci plan en güçlü olan.”

Başını hafifçe yana eğdi, gözlerindeki keskinlik kelimeleri doğruluyordu. Pedro’yla konuşurken içimde aniden beliren bir his vardı; olmayan bir abimin varlığını arıyordum belki de. Onun sesinde, cümlelerinde, başını kaldırıp bana baktığında duyduğum o ton gerçek bir kardeşin koruyuculuğunu hatırlatıyordu.

Gerçek bir yoldaşı. Güven veriyordu. Bu karmaşanın içinde elimden tutan tek insan yanımda oturan adamdı.

“Sakinim,” diye karşılık verdim. Sesim gerilse de kelimeler ölçülü çıktı, içimde fırtına koparken bile tonum soğuk kalmayı başardı. “Bizden kalabalıklar, bu gece istediklerini yapabilirler. Fazla çabalarsak gözlerine batırız. Basit hamlelerle Yaman’ın kafasını bulandırabiliriz. Bana biraz yakın davran, flört ediyor gibi yani.” Pedro’nun dudakları aralanırken ne soracağını bile rek devam ettim, nefes almasına fırsat tanımadan devam ettim. “Sorgulama. Ben onu mekândan çıkarmayı başarırım. Artık gerisini sen halledersin diye düşünüyorum.”

“Harun Kızılkaya bu gece mekânda yok, bu yüzden bu geceyi seçmişler.” Sözleriyle birlikte oturduğum yerde dikleştim, kemer göğsüme daha fazla baskı yaptı. Gözlerim refleksle arka camdan dışarıya kaydı; caddenin ucunda yanıp sönen tabelalar karanlığa rağmen canlıydı, şehir geceye meydan okuyan ışıklarıyla içimi daha da daraltıyordu.

Mekân artık karşımızdaydı. Neon tabelasının mavi ışığı arabanın içine dökülerek metalik bir soğukluk bıraktı. Pedro’nun elmacikkemikleri ışıktaki daha belirgin hale geldi, yüz hatları

keskinleştii. Direksiyonda gevşekçe duran parmaklarıyla ritmik bir hareket yaptı; sabırsız değildi, daha çok odaklı görünüyordu. Tabeladaki harfler titreyerek parlıyor, mavi ton gözlerimi acıtacak kadar kuvvetli yansiyordu.

“Sen bunu nereden öğrendin?” Sesim dudağımın kıyısında bir gerginlikle çıktı, sorunun cevabı tahmin edilebilir olsa da duymak istiyordum. Bir noktada hâlâ bilmediğim şeylerin çokluğu beni rahatsız ediyordu.

“Buna şaşırmış olamazsın. Daha öğrenemedin mi? Benim her yerde muhbirim vardır, Kainat. Asla zorda kalmam.” Yüzünde beliren keyifli sırıtış dudaklarının kenarında yavaşça büyüdü, gözlerindeki kendinden emin ışık da tavrını tamamladı. Başını hafifçe geriye atarak güldü. “Öyle ki, bu muhbirler seni bile epey şaşırtacak.”

“Hadi ya. Nasıl şaşırtacak, bakalım.” Ayağımın dibinde duran kahverengi çantayı kucağıma aldım. Fermuarı usulca açarken içimde bir huzursuzluk, derinlerde ise kontrolsüz bir heyecan dolaşıyordu. Pedro’nun İspanya’dan alıp getirdiği leopar desenli mini elbise dizlerimin üstünde kıvrılmış haldeydi, üstümde nasıl duracağını ilk gördüğümde hayal etmişim. Şimdi vücuduma oturmuştu, kumaşı tenime dokundukça hissettiğim soğuklukla karışan o yumuşak his içimde bir noktaya işlemişti. Bel kısmı tam istediğim gibi değildi, biraz boşluk bırakıyordu; bunu kahverengi, ince bir kemerle tamamlamışım. Tonlarıyla bütünlük kuran deri ceketim de vardı ve aynı renkte çizmeler bacaklarımı sararken adımlarımın sesini şimdiden duyar gibiydim. Çantamın yüzeyi, derinin parlaklığıyla ışığı yakalıyordu; her parça birbirine uyum sağlıyor, bu gecenin üzerimde inşa ettiği rolü tamamlıyordu.

Altın, kalın halka küpeler, bir sürü kolye ve *charm*’lı altın bilekliklerimi de takmışım. Neyse ki çoğu kıyafetimin ve takılarımın olduğu iki valizi önceden yeni evime göndermeyi akıl

etmiştim. Makyaj çantam Melissa'nın evinde olduğundan çantamın dibinde kalan koyu kahve göz kalemi ve çikolata rengi dudak parlaticısıyla yüzüme biraz kontrast katmıştım. Saçlarımı da hiç şekillendirmeden duştan çıktığımdaki ahenksiz dalgalarıyla bırakmıştım.

Arabadan indiğimizde kapının önünde duran korumaların bakışları üzerime kaydı, biri beni tanımıştı. Sarışın olan, Harun Kızılkaya'nın odasında yaşanan o kanlı sahneye tanık olmuştu; iki cesedin önünde nefes bile almadan duranlardan biriydi. Göz göze geldiğimiz an zihnimde o oda canlandı.

Mekânın girişini geçerken Pedro adımlarını benimle eşitlemişti, gölgemden ayırt edilemeyecek kadar yakındı. Yanımda varlığını hissetmek içimde tuhaf bir güven bırakıyordu; sırtımı bir dağa yaslamışım gibi bir his. Belki de yalnız olmadığımı bilmek bu hengâmede ayakta kalmamı sağlayan tek şeydi.

İçeri girer girmez, dışarıdaki soğuğun yerini bunaltıcı bir sıcaklık aldı. Havada terin ağır kokusu, keskin parfümlerle karışmış bir sis vardı. Her yudumda boğazı yakan bir yoğunluk burnuma doldukça yüzümde hafif bir gerilim oluştu. Gece kulüplerinin beni en çok zorlayan yanı buydu; kalabalığın yarattığı bu karışık koku, ciğerlerime yerleşip zihnimi bulanıklaştırıyordu. Burnumu belli etmeden kırıştırdım.

Dans pistinin yanından geçerken ritmin göğsüme vuran titreşimini hissettim. Loş ışıklar hareket eden bedenleri parçalara ayırıyor, kalabalığın içinde seçilemeyen yüzler göz ucuyla bakıldığında bile gerilimi artırıyor.

Locaların bulunduğu bölüme yöneldiğimizde kalabalık arkamızda kaldı. Deri koltukların ağır kokusu eşliğinde masadaki cam yüzeyin ışığı kıran parlaklığı gözlerime doldu. Boş localardan birine oturduk, yan yana... Pedro'nun dizinin hemen yanında duruyordu elim, aramızda çantam hariç bir şey yoktu; bu yakınlık bana planı hatırlattı. Dışarıdan sakın görünen iki in-

san olarak içeride fırtınalı bir hazırlığın ortasında oturuyorduk. Masaya dirseğimi koyarken gözlerim kalabalığı taradı, hedefim henüz ortada yoktu.

“Senin mekân bayağı kalabalıkmış,” dedi Pedro sesini müziğin üstüne çıkararak kulağıma doğru eğildiğinde.

“Öyledir benim mekân.” *Bu gece yanmazsa daha güzel olacak.* “Kaç muhbirin var burada?” diye sormayı ihmal etmedim.

“Bir.” Hiç duraksamadan verdi cevabı, sonra bacaklarından birini diğerinin üzerine attı ve kolunu koltuğun arkasına yasladı. Rahat bir görüntüsü vardı fakat gözlerinde dolaşan gölgeler dikkatle seçiliyordu. Bir oyun başlatmıştı, belki de çoktan ortasıydık. “Hem de sadece buradan haber gönderen bir muhbir değil.”

“Adını söylemeyecek misin?” diye sordum. Sabrım giderek azalıyor, hissettiğim gerginlik ritmin kalbimde attığı darbelerle yarışıyordu. Mekânın sıcaklığıyla karışan parfüm kokusu boğazımı kurutmuştu.

“Birazdan zaten göreceksin.” Yüzünü buruşturdu, kaşlarının arasındaki çizgi kısa süreliğine derinleşti. “Tanıdığına eminim.”

“Hatta geliyor,” dediğinde refleksle etrafıma baktım, gözlerim dans eden bedenlerin arasında gezindi. Loş ışıkların titreşimi yüzleri birbirine karıştırıyor, kalabalığın hareketi bir dalganın içinde kaybolmuş izlenimi yaratıyordu. İnsan selinin arasında kimin bize doğru geldiğini anlamak imkânsızdı, her gölge diğerine benziyordu.

“Ooo, yenge.” Ses kulaklarıma çarpınca düşüncelerim durdu, müziğin gürültüsüne rağmen net bir biçimde işitmiştim. Tereddüt bedenimi anında ele geçirdi, başımı çevirmem birkaç saniyemi aldı. Ağır ve hesaplı bir dönüşle sağ tarafıma baktım.

Kağan. Yaman'ın -hâlâ adını öğrenemediğim- çetesindeki örümceklerden biri olan Kağan.

Pedro'nun sözünü ettiği muhbir bu olabilir miydi? Fakat ihtimali zihnimde hızlıca söndürdüm. Erken davranmak istemiyordum, her şey bozulabilirdi.

“Ben sizin yengeniz değilim, amma koyayım. Kafanız mı basmıyor, anlayamıyorsunuz bir türlü.” Yüzündeki sırıtış söylediğim her kelimeyle büyüdü, gözlerinde alay kıvılcımını parlattı; meydan okumaktan aldığı keyif belliydi.

“İyi de senin artık kaçışın yok ki.” Çenesini hafif yana eğerek konuştu, sesi kelimeleri uzatarak vurguluyordu; içinde bulunduğum ağrı hatırlatmak istercesine.

“Neden kaçışım yokmuş benim?” Sesim bir an bile yumuşamadı, kaşlarımın arasındaki çizgi derinleşti. Nefesim daraldı fakat yüzüme yansıyan tek şey inatla koruduğum o umursamaz ifade oldu.

“Yaman Haris Batıkan'dan. Çoktan ağına aldı seni.”

“Metaforik örümcek esprisi. Ne kadar da yaratıcı.” Dudaklarımın kenarında ince bir çizgi belirirken Kağan sözlerimi duymamış gibi başını Pedro'ya çevirdi, bakışlarındaki keskinlik hiç değişmedi.

Bir süre sessizlik uzadı. Pedro tek kelime etmedi, sadece gözlerini Kağan'a dikmişti.

Kağan'ın yüzünde hâlâ aynı umursamazlık vardı, yalnız bu kez bir gülümsemenin ardına gizlenmiş alay değil daha koyu, daha hesaplı bir anlam yatıyordu. Gözlerini hafifçe kıstı, sonra elini cebine attı. Parmaklarının arasından çıkan katlanmış kâğıdı Pedro'nun kucağına bıraktı, bu sırada tek kelime bile söylemedi. Yüzünde gölge gibi duran o gülüş silinmişti, sessizce arkasını dönerek kalabalığın arasına karıştı.

“Bu neydi şimdi?” Sesim kendi kendime sorduğum bir sorunun havaya karışmış haliydi. Pedro gözünü kâğıttan ayırmadı, dudaklarının kenarındaki çizgi sabit kaldı. Parmakları yavaş hareketlerle kâğıdı açarken cevap verdi.

“Buradaki muhbirin kim olduğunu sormuştun.” Bakışlarım kâğıda kayarken kalbim içeride gürleyen basların ötesindeki kendi ritmini hızlandırdı.

Kağan’ın birkaç saniye önce elinden çıkan o küçük kâğıt Pedro’nun avuçlarının içinde bir sır gibi açıldı. Kalın harflerle yazılmış bir isim gözlerimin önüne serildiğinde boğazımdan ani bir nefes kaçtı.

“Ne?” Bangır bangır çalan müziğe rağmen bağırmamla etrafımızdaki birkaç kişi dönüp bize baktı.

“Yaman hakkında anlattıklarımı nasıl öğrendim sandın?” Pedro’nun sesi kendinden emin, neredeyse alaycıydı. Bakışlarında huzursuzluk değil, oyunu kuran bir adamın soğukkanlılığı vardı. Dudaklarının kenarındaki kıvrımda gizlenen gurur kelimelerin üstüne sinsice oturmuştu.

“Bence oyuna gelen sensin! Onlar birbirine ihanet edecek insanlar değil, oyuna getirdiler seni.” Sözlerim sertti, dişlerimin arasından çıkan her hece içimdeki gerilimin izini taşıyordu. Fakat Pedro’nun yüzünde en ufak bir gölge bile belirmedi, dinlemediğini belli eden o umursamazlık hâlâ hâkimdi. Parmaklarının arasındaki kâğıdı açarken gözlerini bile kırpmadı, sonra bir hareketle kucağıma bıraktı; önümdeki şüpheleri kendi ağırlığıyla ezip geçmesini bekler gibi.

“Ben oyuna gelmem, güzelim.” Ses tonu kibirle parlatılmış bir çelik kadar keskin çıkmıştı. “Sen bizim planımıza sadık kaldığın sürece kimse bizi oyuna getiremez.”

Bense çoktan kopmuştum onun söylediklerinden, kulaklarımın içinde uğuldayan tek şey kendi kalp atışlarımdı. Parmaklarım kâğıdın kenarına uzandı, buruşmuş kıvrımlarına dokunurken bir anlığına nefesim daraldı.

Yüzeyinde gördüğüm elyazısı gözlerimi yaktı; harfler düzgün olmaktan uzak, aceleyle çizilmiş çarpık şekiller halindeydi.

Mekân saat 22.00’da yanacak. 21.40’ta çoktan boşaltılmış olacaklar. Silah ve uyuşturucuların olduğu oda bodrum katta.

“Çok saçma,” dedim kâğıdı Pedro’ya geri uzattığımda. “Bunu bize söylemesi tamamen saçma. Tuzak olduğundan eminim.” İçimi bir sıkıntı kaplamıştı, sıcak basınca üstümdeki ceketini çıkarıp koltuğun kenarına attım.

“Sen karışmayacaksın zaten,” dedi Pedro hemen.

“Nasıl yani?”

“Bayağı. Sen Yaman’ı buradan çıkar sadece. Benim de adamlarım var mekânda. Saat tam dokuz, birazdan Yaman ve çetenin diğer üyeleri gelecek. Ben Kağan’ın yalan söylemediğine eminim, sebepleri var.” Kâğıdı buruşturup ortamımızda duran çantamın içine attı. “Ben burada yangından önce olay çıkaracağım. Silahlı bir saldırı. İçeride insanlar varken burayı yakamayacaklarından eminim. Onlar saldırıyı durdurmaya, adamları çıkarmaya uğraşırlar. Ki daha rahat halletsinler işlerini. Bu sırada benim adamlarım sandıkları personel çıkış kapısından çıkaracaklar. Çatışma durduğunda da burayı ateşe veren biz olacağız.” Yüzündeki gülümseme büyüdü. “Şimdi anladın mı neden kendime bu kadar güvendiğimi?”

Başımı huzursuzca sallayarak onayladım. Tam ağzımı konuşmak için açmıştım ki, Pedro kolunu omzuma atarak bana yakınlıktı. “Seninki geldi,” diye fısıldadı kulağıma. “Onu hemen fark ettiğini belli etme, benimle göz göze geldi. Karşımıza oturacak.”

Yüzüme sahte, flörtöz bir ifade takındım. “Omzumdaki elini belime sar,” dedim. “Yanında kimler var?”

“Sarışın bir kız ve adam var. Bir de esmer, dövmeli bir adam.” Doruk, Melissa ve Burak’tan bahsediyor olmalıydı. Kulağıma fısıldarken göz ucuyla onlara bakıyordu. “Bir de kızıl saçlı bir kız var, tam yanına oturdu. Yaman’ın kulağına bir şeyler söylüyor.”

Kaşlarım çatıldı. *Kızıl saçlı mı?*

“Etrafında hiç kızıl görmedim,” dedim sert bir sesle. Ses tonumun böyle çıkmasını engelleyememiştim. “Güzel mi kız?”

“Güzel hatun,” dedi Türkçe. “Takılıyor gibi duruyorlar.”

Kafamı Pedro’dan çekip Yaman’a kendi gözlerimle baktım. Karşı locamızdaki manzarayı görünce derin bir nefes aldım. Kızıl, uzun saçlı bir kız Yaman’ın yanında oturuyordu. Gözleri Yaman’ın boynundaki dövmelelerdeydi. Fazla uzağımızda olmadıklarından çok net görebiliyordum.

Gözlerinde alaycı, kısık bir bakış vardı. Pedro’nun değil, doğrudan benim üzerimdeydi bakışları. Yanındaki kızılın parmakları, boynundaki dövmelere dokundu. Kulağına eğilerek bir şeyler söyledi Yaman’a.

Yanımdaki Pedro’nun güldüğünü duyduğumda bakışlarım ona saplandı. “Ne var, niye gülüyorsun?”

“Adamın üzerine atlayacakmış gibi bakıyorsun. Kendini bu kadar ele verme.” Elini uzatarak saçlarımı okşadı. Parmakları saçlarımın arasında gezerken Pedro’ya yaklaştım.

Daha bugün Yaman’ın güvenlik görevlisini nasıl kışkandığını kendi gözlerimle görmüştüm. Bu görüntü onu daha da kışkandırmalıydı.

“Şimdi seni öpeceğim,” diye mırıldandım yüzümde sinsi bir gülümseme oluşurken.

“Beni öpersen seni terastan sallandırırım, Kainat. Öpüşme yok.”

“Tabii ki öpüşmeyeceğiz, saçmalama. Yanağından öpeceğim herhalde.” Yüzlerimiz yana dönük olacağından, elimi Pedro’nun dudağı görünmeyecek şekilde yanağına koyarsam öpüşüyormuşuz gibi dururdu. “Zaten şimdi değil, Yaman’ın hareketlerine bağlı.”

Kucağımdaki telefonum titrediğinde gözlerim onun yerine Yaman’ı buldu. Elinde tuttuğu telefonun beyaz ışığı yüzüne vuruyordu. Mesajı atan elbette oydu.

Telefonun ekranını açtım sadece, bildirim panelinden yazdıklarını okudum.

YHB: *Elini saçından çeksin.*

YHB: *Vururum onu.*

Umursamazca ekranı kapattığımda Pedro'ya yaklaşıp mırıldandım. "Tahmin ettiğim gibi. Kuduruyor. Elini saçından çekmezsen seni vuracağını söyledi."

"Yanındaki kızıl kucağına tırmanmaya çalışırken mi yazıyor bunları? Komik." Pedro ellerini saçından çekmeden dudaklarını yanağıma sürterek söylemişti bunları.

Art arda mesajlar düşmeye devam etti. Yine bildirim panelinden okudum.

YHB: *Şaka yapmıyorum.*

YHB: *Yerimden bile kalkmadan dağıtırım kafasını.*

Burnumdan sert bir nefes vererek mesaj kutusuna girdim ve ona cevap yazdım. Aslında Pedro'nun söylediklerini aktardım.

Kainat Kızılkaya: *Yanındaki kızıl kucağına tırmanmaya çalışırken mi söylüyorsun bunları?*

YHB: *Sita lezbiyen, amına koyayım. Sarhoş kız.*

YHB: *Yanındaki senin arkadaşın değil miydi?*

Kainat Kızılkaya: *Arkadaşlarımla ilişkilerim böyle. İşine gelirse.*

Kainat Kızılkaya: *Ayrıca sen de benim arkadaşımsın? Sevgilim gibi konuşmayı acilen kesmelisin.*

Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. Dişlerini sıkmaktan yanakları içe çökmüştü. Telefonuna yoğun bir konsantrasyonla bakıyordu.

YHB: *Sikerim öyle arkadaş.*

YHB: *Ne arkadaşı lan?*

YHB: *Hiçbir arkadaşım için sertleşmedim.*

YHB: *Gavat da değilim.*

Kainat Kızılkaya: *O zaman hiçbir şeyimsin.*

Kainat Kızılkaya: *Yanındaki kızilla ilgilen, yazma bana.*

YHB: *Lezbiyen dedim.*

Kainat Kızılkaya: *Heteroseksüel bir kızıl bul o zaman.*

“Tuvalete git,” dedi Pedro. “Her an yerinden kalkacak gibi duruyor. Peşinden gelecek.”

“Emin misin?” Soruyla gözlerini devirdi. “Gidiyorum o zaman.” Çantamı elime aldığımda yüzümü buruşturdum. “Çok hızlı olmadı mı bu?”

“Çok hızlı oldu,” dedi. “Kıskanıyor dediğinde böyle kıpkırmızı olacağını düşünmemiştim.” Çenesiyle ceketimi işaret etti. “Çantanı al. Çıkış kapısından gidin.”

Başımı kısaca sallayıp, buradan çıkmayı amaçlamışım gibi değil de üşümüşüm gibi görünmesi için ceketimi giydim. Çantamı elime aldığımda ayağa kalktım. Gözlerimi onun üzerine değdirmeden tuvaletin olduğu koridora saptım.

Kadınlar tuvaletine adım atar atmaz vücudumda ince bir ürperti dolaştı; içerisi mekânın boğucu sıcaklığının aksine serin bir havayla kaplıydı. Lavaboların önünde duran birkaç kız aynalara eğilmiş rujlarını tazeliyor, saçlarını düzeltiyordu. Çantamı tezgâhın kenarına bıraktım, onlara katılıyormuş hissi uyandırmam gerekiyordu. Beklemek, hareketsiz kalmaktan daha zor gelmişti.

Çantanın fermuarını açıp parmak uçlarımı içeride gezdirdim, elimde yalnızca iki küçük kozmetik ürünü vardı. Kahverengi göz kalemini bulup çıkardım, aynada kendi bakışımla karşılaştığımda nefesimi yavaşça saldı. Kalemi gözkapagımın dış ucundan başlayarak ince bir çizgi halinde sürdüm, sonra parmağımla dağıttım. Renk buğulu bir ton almıştı, bir farın

yarattığı etkiye yaklaşmıştı. Diğer gözüme geçerken yanımda duran kızın gözleri aynadan bana kaydı.

Bakışı yumuşak, yüzünde hoş bir tebessüm vardı; sarhoşluğun verdiği ışıltı gözlerini parlak bir cam gibi gösteriyordu. “Elbisen çok güzel,” dedi dudaklarının kenarında hafif bir kıvrımla. Konuşurken gözleri leopar desenli elbisemin bel kısmındaki kesimlere takılı kaldı. “Nereden aldın?”

“Bilmiyorum ki,” dedim kısa bir tereddütten sonra zihnimde hızlıca cümle ararken. “Arkadaşım hediye almış İspanya’dan. Ama bir sorayım.” Çantaya bıraktığım telefonumu aradım, parmaklarım soğuk metal fermuarın üzerinde kayarken içimde sabırsız bir kıpırtı hissettim. Cihazı çıkarıp ekranını açtım, Pedro’nun adını bulup hızlıca mesaj yazdım. “Belki aynı mağazanın Türkiye şubesi vardır.”

“Sanmıyorum,” dedi bakışlarını üzerimde gezdirirken. Sesindeki hafif alay mıydı, yoksa samimiyetin cilası mıydı çözemiyordum. “Zaten bende sende durduğu gibi durmaz. *Victoria’s Secret* modeline benziyorsun.”

Gözlerimin ucunda beliren tebessüm istemsizdi. “Yaa.” Mırıltım miyavlayan kedilerin çıkardığı sese yakın bir tonla havada asılı kaldı. “Teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin, beli bol geldiğinden kemer taktım ben. Sana tam olur.”

Telefon cebimde titrediğinde parmaklarım refleksle ekranı kaydırды.

P.: Ne alaka şimdi elbise?

P.: Yaman locadan kalktı, yanında değil mi?

Gözlerim hızla cevabın boşluğuna kaydı, birkaç saniye içinde yazdım.

Kainat Kızılkaya: Kız bekliyor, cevap versene.

Mesajım gönderilmeden önce bir yenisi düştü ekrana.

P.: *Diseño diye bir özel butikten aldım, Kainat. Türkiye’de yok.*

Parmak uçlarım ekranın parlaklığında titrerken telefonu kapatıp çantama bıraktım. Başımı kaldırdığımda kız sabırlı bir bekleyişle hâlâ gözlerime bakıyordu. Merakının gölgesi yüzünde belirgindi.

“Türkiye’de yokmuş, hayatım,” dedim dudaklarımda hızlıca beliren bir gülümsemeye. “Diseño diye bir butikten almış İspanya’da. Özel sipariş verebilirsin.”

Sözlerim dudaklarından düşen bir kahkahayla karşılık buldu. “Teşekkür ederim, bebek. *Bye bye.*” Bileğini hafifçe kıvrarak el salladı, küçük makyaj çantasını toplayıp arkadaşlarının yanına döndü. Adımlarının çıkardığı hafif topuk sesi serin fayanslarda iz bırakmadan uzaklaştı, kapının metal tokası kapanırken içerideki sessizlik daha belirgin hissedildi.

Lavaboda yalnız kalmıştım; aynada duran silüetim ışığın altında olduğundan daha soğuk görünüyordu. İçimdeki beklenti giderek sönüyordu. Yaman’ın peşimden geleceğine dair kurduğum senaryo yavaşça çökerken dudak parlatıcımı tazeledim. Cam tüpü çantanın içine atarken bile hareketlerimde isteksizlik vardı, çıkıp kalabalığın içine karışmayı düşündüğüm anda kapının önünden gelen melodik bir ıslık sesiyle nefesimi tuttum.

Ardından sessiz bir darbeye kapı ağır ağır açıldı; içeri dolan hafif uğultu bile bu sessizliğe yetmedi. Başımı kaldırdığımda eşikte Yaman duruyordu. Gözlerinin beyazına yayılan kızılık, mekâna gelmeden önce aldığı içkinin izlerini açıkça sergiliyordu.

“Kadınlar tuvaleti,” dedim kelimeler dudaklarımdan buz gibi düşerken. Ses tonumda alaycılığın keskinliği vardı, fark etmemesi imkânsızdı.

“Ben de kendi kızıma bakmak için geldim zaten.” Sözcükler dudaklarında kıvrılırken içeri girdi, bedeni dar mekânın havasını bir anda değiştirdi. Islak mermerin kokusuyla tenindeki sıcaklığın karışımı burnuma çarptığında istemsizce nefesim hızlandı.

Bir adım geri çekilip lavabo tezgâhına yaslandım. Soğuk mermer belimi sıyırırken kollarımı göğsümde kavuşturdum, bu mesafeyi kâğıt inceliğinde bir çizgiye indirgemek istemiyordum.

“Senin hiçbir şeyin değilim, Batıkan. Sence de fazla hızlı değil misin?” Ona söylediğim nadir doğru cümlelerden biriydi. Yalansız dolansız, çıkarsızca onunla tanışsaydım da bu bana fazla hızlı gelirdi.

“Hayat yavaş yaşamak için fazla kısa.” Omzunu hafifçe silkerek mesafeyi saniyeler içinde yok etti. Adımları ne kadar rahatsa, bakışlarındaki şey de o kadar yorucuydu. “Asıl sen neden zorlaştırdığını söyle bana.”

“Neyi zorlaştırıyormuşum ben?” Kaşlarımı kaldırarak yüzüme sorgulayıcı bir ifade takındım.

İşaretparmağı önce beni, sonra kendini gösterdi. “Aramızdaki bu şeyi?”

“Aramızdaki neyi?” İç çektim. “Senin bir sınırın yok mu? Hep böyle kafana göre mi hareket edersin? Karşındakinin ne düşündüğünü önemsemeden.”

“Benim çok keskin çizgilerim vardır, Kainat,” dedi ellerini iki yanımdan geçirip tezgâha yasladığında. Beni kendisi ile tezgâhın arasına sıkıştırmıştı. “Çok fazla çizgilerim vardır.”

“Nerede o çizgiler? Ben göremiyorum, bende bir sıkıntı var belli ki.” Yüzlerimiz çok yakındı; gözlerine daha iyi bakabilmek için kendimi biraz daha geriye çektim. *Yine kokusunun etkisine kapılmamak için.*

“Göremezsın,” diye mırıldandı erkeksi sesiyle. “Çünkü senin için hiçbir sınırim yok.”

Çünkü senin için hiçbir sınırim yok. Gerçekten bana kapılmış olamazdı, değil mi? Benimle oynuyordu belki de. Evet, kesinlikle benimle oynuyordu. Hiç kimsenin bir başkası üzerinde böyle bir etkisi olamazdı.

“Olmalı.”

“Ama yok.” Yüzünde ürkütücü bir gülümseme belirdi. “Emin ol, bu benim elimde olan bir şey değil.” Kaşları çatıldı aniden, maske değiştirir gibi duygu değiştirdi sanki. “Neden o kadar yakınındaydı?”

“Kim?” diye salağa yattım. “Pedro’dan mı bahsediyorsun.”

“Adı her ne sikimse artık. Neden saçlarına dokundu?” Yüzü benimkini sıyırdığında boynuma eğildi. “Neden sana bu kadar yaklaştı?”

Yutkunurken göğsümde bağladığım kollarımı çözdüm. Ellerimi boynuna sararken tavrımı tamamen değiştirdim.

Sanki şu an yakınlaşmıyorduk. İkimiz de bir satranç oyunundaydık ve karşılık hamleler yapıyorduk. Her karşılığında rolü değişiyor gibiydi.

Ne yazık ki, Batıkan. Ben hep vezirim.

Ve sen karşımda duran bir rakip değil, benim en can alıcı hamlemsin.

“Kıskandın mı beni?” Sorumla kaşları çatıldı. “Sen bana karşı açık olursan, ben de sana olurum. Sen bir şeyleri belli edersen, ben de ederim.” Boynuna doladığım kollarımla kendimi biraz daha ona yaklaştırdım. Ayağımdaki topuklular sayesinde başımı iyice kaldırdığımda yüzüm onunkine yaklaşıyordu.

Pedro’nun cümlesi zihnimde yankılandı. *Aptalı oyna. Aptalı oyna.*

“Duygularımı gizlemekte çok iyiyimdir.” Hipnoz olmuş gibi gözlerime bakıyordu. Ne dersem onu yapacakmış, adeta bir robot gibi, hasta gibi... Söylediklerimi dinliyordu. “Seninle

karşılaştığım ilk andan beri aptal gibiyim. Ne aramızdaki bu çekime bir anlam verebiliyorum ne de dengesiz hareketlerime.” Gözlerimi kıstığımda onunkiler de kısıldı. “Bana iyi gelmiyorsa, bana iyi davranmıyorsun da. Sadece bu alaycı tavrınla, egonla konuşup kafamı daha da bulanıklaştırıyorsun.”

“Seni kıskanıyorum.” Gözlerime değil, ruhuma baktığını hissettim. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğimden emindim ama sanırım gözleri hoşuma gidiyordu. *Biri mavi, diğeri yeşil.* Deniz ve orman aynı adamın gözlerinde yan yana gelmişti. İki farklı kıtayı andırıyordu.

“Ben de seni kıskandım. O yanındaki kızıldan.”

Burnundan alaycı bir nefes vererek güldüğünde kaşlarım çatıldı. Komik bir şey mi söylemiştim?

“Neye gülüyorsun durduk yere? Komik bir şey mi var?” Gözlerini başka yere çevirerek gülmeye devam etti.

“Sana gülmüyorum. Seni kıskandığım kızdaki beni kıskanmana gülmüyorum.” Bu ne demekti şimdi? “Sen bize dik dik bakmaya başlamadan önce sana baktığımı gördü. ‘Senin hatun da kütür kütürmüş,’ dedi. Şaka yaptığını bilmesem bir de ona kurulacaktım.”

“Senin problemini buldum sanırım.”

“Hımm,” diye mırıldandı erkeksi bir tınıyla, gözleri dudaklarıma düştü. “Neymiş problemim?”

“Sen çok yakışıklı, kültürlü görünen, serseri tipli, kaslı, boyu poslu...” Buraya kadar yüzündeki egoist gülümsemesiyle dinliyordu beni. Fakat cümlemi, “Bir dağ ayısıydın,” diye bitirdiğimde huysuzca yüzündeki gülümse dondu ve gözleri dudaklarımdan gözlerime çıktı. “Bu da kızlar için yanıltıcı bir durum. Benim için de öyle tabii.”

“Bebeğim, yanlış anlama ama,” dedi narsist, alaycı, küçümser ifadesini toparlarken. “Ben senin karşına çıktığımda kafam-

da kar maskesi vardı, sana silah doğrultmuştum. Hatırladın mı, bebek?” Sorusunu başımı onaylar anlamda sallayarak yanıtladım. “Böyle tanıştığın adamdan Özdemir Asaf çıkacağını mı sanıyordun? Tamamen merakımdan soruyorum.”

“Çok iyi insan taklidi yapan hırsız tanıdıklarım var, Yaman-cığım.”

“Harun Kızılkaya’yı kastediyorsan, orospu çocukluğu konusunda henüz üstadım kadar profesyonel değilim.” Ondan bahsettiğimi elbette anında anlamıştı. Etrafımızda onun kadar iyi insan taklidi yapan şeytan yoktu.

“Gideceğim ben,” dedim birden. Saat 21.40 olmadan onu buradan çıkarmalıyım. Konuşmaya dalıp amacımdan şaşmıştım.

“Nereye gideceksin?” diye sordu hemen elbette.

“Pedro’yla yemeğe gideceğiz. Baş başa konuşmamız gereken şeyler var.” Benden bir adım uzaklaştığında aramızda boşluk oluştu.

Garip bir sessizlik çöktü. Başı yavaşça lavabonun kapısına döndü, ardından kısık bakışları bana saplandı. “Kainat,” dedi sakın bir tavırla. “Eğer bana üstü kapalı, şifreli bir şekilde Pedro’yu öldür demeye çalışıyorsan bunun için bu kadar çabalama-na gerek yok. Söylemen yeterli.”

“Ne öldürmesi ya? Saçmalama, manyak manyak konuşma. Pedro benim arkadaşım ayrıca.” Kaşlarımı kaldırdım meydan okurcasına. “Ha, arkadaşım olmayabilirdi de. Benim üzerimde bir söz hakkın yok, beni peşinde dolanıp duran Belizya gibi kızlarla karıştırmaya başladın.” *Olmuyor, kızım. Sen bu fevrilikle aptalı oynayamıyorsun.*

“İyi, git o zaman.” Joker gibi duygu değiştirmişti yine. Hangi ruh halinde olduğunu kestiremiyordum. “Ama Pedro’yla bu mekândan çıktığın saniye bir daha Yaman’ı göremezsın.”

“Nasıl olacakmış o? Çocuk gibi küsüp benden saklanacak mısın?” Kıkırdadığımda bana küçümseyerek baktı.

“Hayır, her zaman burnunun dibinde olmaya devam edeceğim. Sadece Yaman olarak değil, Haris olarak.” Ellerini cebine soktuğunda omuzlarının çizgisi daha da belirginleşti, bakışlarındaki kararlılık tenime değen bir bıçak kadar keskinleşti. “Ayrıca, Kainat. Yaman senin için ölebilmemiş gibi davranabilir ama Haris kim olduğunu önemsemeden seni yok eder. Bu yüzden onunla karşılaşmamaya çalış.”

Dudaklarımda belli belirsiz bir kıvrım oluştu; içimdeki huzursuzluğu belli etmeyen o ince tebessüm, kelimelerin yarattığı gölgeleri dağıtabilirmiş gibi duruyordu. “Hımm,” diye mırıldandım, sesim alayla süslenmiş bir rahatlık taşıyordu. “Umarım Haris, Yaman kadar sıkıcı değildir o zaman.”

“Emin ol sıkıcı değil,” dedi. Sesi karanlık bir tatlılıkla çınladı, bir tehdit fısıltısı kadar sakindi. “Ama genelde eğlenen taraf ben olurum, karşımdakine sıkılmak için zaman tanımam.”

Gözlerimin içine bakarken ifadesinde beliren kıvrım, cümlesinin gerisinde saklanan bütün tehlikeyi görünür kılıyordu. İçimdeki merak mantığa ağır basmaya başlarken dilim düşüncelerimi frenlemeden hareket etti. “Ne olur karşıdakine?” Dudaklarımda hafif bir gülüş asılıydı, aslında korkunun üzerine atılmış ince bir maskeydi bu. Ciddi ciddi beni tehdit eden adamla sohbet ediyordum, normalde bu kadarını yapmazdım. Böyle şeyleri romantize eden insanlara duyduğum nefret şu anda kendi üzerime yağmur gibi düşerken karşımdaki adamın çekiciliğini reddetmek mümkün değildi; varlığının gölgesi bile ritmimi bozuyordu.

“Ben ne istersem o olur.” Cümle dudaklarından düşerken saatine kaydırıldığı kısa bir bakış, söylediklerini daha ürkütücü kıldı; bir son vuruş gibi. Kolundaki parlak çelik ışığı kırıp gözlerime yansıdı, tam da o sırada sesi bir kez daha doldu kulaklarıma. “Pedro’ya afiyet olsun dediğimi iletirsin.”

Ardından bedenini çevirip kapıya yöneldi, adımları kararlı

ve sakindi; her birinde kendine duyduğu güvenin ağırlığı vardı. O çıkmaya yeltendiği anda içimdeki panik tetiklendi; şimdi bir şey yapmazsam, çok şey kaybedecektim.

“Benimle yemeğe çıkar mısın?” *Evet*. Kainat Kızılkaya an itibarıyla çıkma teklifi olayını geri getirmişti. Okuldan sonra hamburger yiyip sinemaya da giderdik herhalde. Saçmalamıştım.

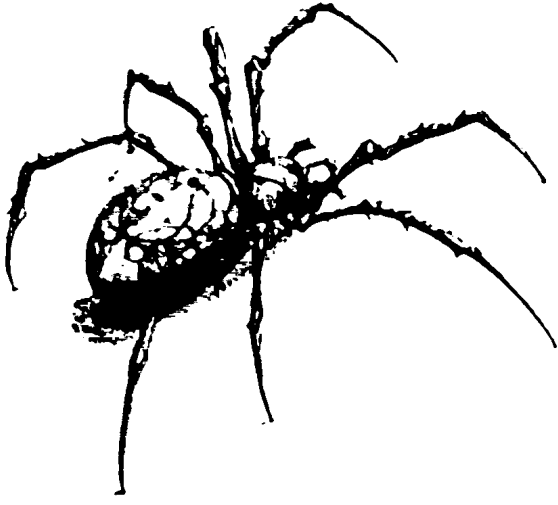
Yaman omzunun üzerinden başını çevirip bana baktığında, gözlerindeki belirsizlik kadar yüzündeki şaşkınlık da rahatsız ediciydi. “Seninle mi?” Soru havada asılı kaldı, sesi o kadar ciddi değildi; sanki benimle dalga geçiyordu. Zaten böyle saçma bir cümleye ancak bu kadar tuhaf bir cevap verilebilirdi.

“Hayır,” dedim alayla. “Pedro’yla sorunlarını halletmen için ikinizi yemeğe göndermek istiyorum.” Yüzündeki ifade az önce boğazına bir şey takılmış gibi buruştu, kaşları hafif çatıldı. Bense derin bir nefes alıp ofladım. “Benimle yemeğe çıkar mısın, diye sorduğuma göre benimle yemeğe çıkmanı istiyordur, Yaman.”

Kaşlarını kaldırdı, kararsızlığını belli eden o bakışı üzerimde gezdirdi. “Şimdi mi?”

Dudaklarımı büzdüm, hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi devam ettim. “Arkadaşlarını benim için bırakamaz mısın?”

Yaman kelimelerimi birkaç saniye boyunca tartar gibi baktı, sonra cebine uzandı. Parmaklarının arasından çıkan telefon kısa bir parıltıyla metalik ışık yansıttı. Ekranını açarken yüzünde belirgin bir ciddiyet vardı, başını eğip birkaç kelime yazdı; hareketleri hızlı ve kararlıydı. Ben sessizce izlerken dudaklarının çizgisi belli belirsiz sertleşti. Ardından başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Gidelim.”

9

Çekişme

Geçmiş

Kampüs öğle saatlerinin getirdiği ağır rehavetin içinde, kısık sesli sohbetlerle dolup taşıyordu. Yaman Haris Batıkan kalabalığın kenarında, çınarın gölgesine yaslanmış, elindeki sigarayı yavaşça çevirerek gözlerini bir noktaya sabitlemişti. Oradaydı. *Her zamanki gibi.*

Kainat Kızılkaya.

Babasının kızı. Dünyanın en kirli adamının, en büyük düşmanının kanından gelen biri. Öyleyse nasıl bu kadar büyüleyici olabiliyordu? Siyah, ağır dalgalar halinde sırtına dökülen saçları ve her hareketinde ışığı yakalayan, pürüzsüz, porselen gibi teni... En ufak bir makyaj hatasını bile affetmeyecek kadar kusursuz sürülmüş kırmızı ruj, uzun parmaklarının arasında tuttuğu kahve bardağını bile anlamını değiştiren bir aksesuara dönüştürüyordu. Topuklarının altında kampüsün taşlarını ezerken yürüyüşündeki kendinden emin ritim, Yaman'ın kaşlarını çatmasına neden oldu.

Ne zaman başladı, bilmiyordu. Başlangıçları hatırlamak kolaydı ama farkında olmadan içine sızan alışkanlıkların nerede başladığını anlamak imkânsızdı. Önceleri sadece göz ucuyla fark etmişti onu, sonra bu fark edişler yerini bilinçli bakışlara bırakmıştı. Derken bir sabah kampüse geldiğinde mavi-yeşil gözlerinin onu aradığını fark etti. Derslerinin olduğu günlerde, olmadık saatlerde bile adımlarının onu buraya çekmesini başka

nasıl açıklayabilirdi? Sanki bir gün görmezse tamamen ortadan kaybolacakmış gibi...

Sigarasının dumanını içine çekip ağır ağır üfledi. Bu bir kontrol meselesiydi, değil mi? İlğiden çok bir tür göz hapsi... *Bir düşmanı izler, bir tehdit unsurunu göz önünde tutar gibi.* Yine de neden avuçlarının içinde ezilmeye hazır, narin bir gül gibi durması gereken bu kızın ortadan kaybolma ihtimalinin içini böylesine daralttığını anlamıyordu.

Kainat kahvesinden küçük bir yudum alıp dudaklarını yaladı. Dudaklarının kıpkırmızı ıslaklığı, kıvrımlarındaki ölçülü keskinlik... Yaman boğazından aşağıya yayılan garip yanmayı bastırmak için sigarasını aceleyle çekti.

Bu sadece bir hesaplaşmanın parçası mıydı? Yoksa çoktan sınırı geçmiş, dönüşü olmayan bir yola mı girmişti?

Farkında olmadan bağımlısı olduğu şey onu izlemek mi olmuştu?

Ya da... Çok daha aptalca bir şey miydi?

KAİNAT KIZILKAYA

Dirseğimi masaya yaslayıp yanağımı avucuma bıraktım. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Yorgunluk damarlarımda dolaşıyor, nefesime kadar sızıyordu. *Hiç mi tükenmediğim bir an olmadı?* Kendime sorup duruyordum.

Yaman'la mekândan çıkmalı yirmi dakika olmuş, Pedro'ya tek satır yazamamıştım. İçimi huzursuzluk kemiriyor, dilimden dökülecek bir kelimenin yanlış olmasından korkuyordum. Onu rahatsız etmemeliydim. Dua ederken bile niyetim karışıyor, amacıma tutunmaya çalışsam da bazen elimden kayıp gidiyordu.

Gözlerinin tuhaf bir gücü vardı; doğaya meydan okuyan bir çekim. Onlara kapıldığım an dünya siliniyor, zihnimde yalnızca sözlerinin ağırlığı kalıyordu.

Önümdeki çorbanın buharı yükseliyor, kaşık hâlâ kımıldamadan duruyordu. Dokunmaya mecalsizdim. Kâsedeki sıvının yüzeyinde yağ halkaları birbirini kovalıyor, yavaşça genişleyen daireler bırakıyordu.

“İçmeyeceğimin farkındasındır umarım,” dedim kaşığın sapını masaya vurarak küçük bir ritim tutarken.

Karşımda oturan Yaman başını hafifçe yana kaydırıp uzun uzun baktı. Gözlerinde anlaşılması güç bir derinlik, çözülmeyi bekleyen bir bilmece vardı. “Kelle paça içmeyeceğini söylemiştin?” Sesine sinmiş o belli belirsiz alay kulağıma ilişti.

“Evet, içmeyeceğim.” Omuzlarımı gevşekçe kaldırdım. “Sevmiyorum böyle şeyleri. Kokusu rahatsız edici.” Oysa önümde duran çorbadan öyle ağır bir koku yayılmıyordu.

Dudaklarının kenarında ince bir gülümseme belirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Önündeki kelle paça değil, Kainat.”

Kaşlarımı çattım. “Ne o zaman?”

Bakışlarım istemsizce önümdeki kâseye kaydı. Yüzeydeki yağ halkalarının altında kemik parçaları gizlenmişti, yine de daha önce kelle paça görmediğim için neyin ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

“Kemik suyuna tavuk çorbası,” dedi sakın bir tonla. “İçersen anlarsın.”

Gözlerimi devirdim, çorbayı inceledikçe içimde bir huzursuzluk kıpırdanıyordu. Yaman’ın mavi-yeşil gözleri üzerime mihlanmıştı, içlerinde o tanıdık şeytani parıltı yoktu. Ne cin fikirli bir oyun seziliyordu ne de gizli bir dalavere. Yalnızca sabırla izliyordu beni, sanki hareketlerimi okumaya çalışıyordu.

Kaşığı elime aldım, çorbanın içine daldırıp yavaşça karıştırdım. Dibinden çıkan kemik görüntüsü midemi burktu, yüzümü istemsizce buruşturdu. “Yaman, bunun içinde kemik var. Abi, kandırmıyorsun değil mi?”

Yaman hafifçe öne eğildi, sesi güven verici bir alayın kı-

yısında dolaşıyordu. “İç, abim.” Başını çorbayı işaret ederek hafifçe salladı.

Şüpheyle kaşığı ağzıma yaklaştırdım, sıvı dudaklarımı aşır boğazıma inerken ilk hissettiğim şey baharatın keskinliği oldu. Gözlerimi kısarak tadı çözmeye çalıştım.

“Terbiyeli, baharatlıdır biraz,” dedi sorumu beklemeden. Yüzümdeki ifadeden anlamış olmalıydı.

Kaşığı kâseye bıraktım, gözlerimi ondan ayırmadım. “Tam anlayamadım, bir daha deneyeceğim.”

Başını onaylarcasma salladı, ben de yeniden çorbaya uzandım. Kaşık dolusu sıcaklık dilime yayıldı, bu sefer baharat boğazımı hafifçe yaktı. İstem dışı irkildim, nefesimi dar bir aralıkla verdim. “Fena değil,” dedim memnuniyetsizliğimi saklamaya çalışarak. “Burası neresi? Girişte bizi karşılayan adamla oldukça samimiydin.” Gerçekten de öyleydi; aralarındaki sohbet yabancıya değil, eski bir dosta ait gibiydi. Buraya defalarca geldiği belliydi.

“Benim mekâna en yakın çorbacı burası,” dedi başıyla camın ilerisini gösterirken. “Kafaları dağıttığımızda buraya uğruyoruz. Üç yıldır geliriz, artık bizim yerimiz sayılır. Cemil Abi’nin zincir çorbacılarından biri.”

“Cemil Abi dediğin adam girişte bizi karşılayan mıydı?” Gözümde hâlâ uzun saçlı, omuzları hafif kambur duran o siluet vardı. Abi diyecek yaşta görünmüyordu aslında.

“Yok, o Giray. Cemil Abi pek uğramaz şubelere, ben de görmeyeli epey oldu.” Ne diye bu kadar detay öğrendiğimi bilmiyordum. “Çorbanı soğutma,” dediğinde kaşlarım istemsizce kalktı.

“Sen bir şey içmeyecek misin? Çocuk kandırır gibi getirdin buraya zaten.” Kaşığı kaldırıp bir yudum daha aldım, baharat boğazıma ince bir çizik gibi değip yaktı.

“Ben burada genelde şırdan söylerim ama senin bayılıp kal-

manla uğraşamam, bebeğim.” Sesindeki rahatlık içime yayılan siniri keskinleştiriyordu. Gerçekten de çocukmuşum gibi hissettiriyordu.

“Hadi ya? Zıkkımın pekini ye.” Kaşığı kâsede bıraktım, kollarımı göğsümde kenetleyerek baktım ona. “Peki neden bana bebeğim diyorsun? Nereden senin bebeğin oluyorum ben? Hayırdır? Bir höst derler adama.” Dilimden dökülen kelimeler kendi kulaklarımda bile yüzüstü. Deli gibi hoşuma gittiğinin ikimiz de farkındaydık.

“Aşkım dememi mi tercih ederdin? Pedro’ya, ona, buna diyorsun ya; yakınlarına yani.” Sesindeki hafif alay mızıkçılıkla flört eden bir tondaydı. Kahkaha atmam an meselesiydi, zor tuttum kendimi.

“E sana da aşkım dedim. Ne var bunda?”

“Of, Kainat.”

“Ne, of Kainat? Demeyeyim mi sana?” Sesim nazlı bir ezgi kazanmıştı, kelimeler dudaklarımdan pamuk gibi dökülüyordu. Yaman derin bir nefes aldı, parmakları masaya gevşekçe vurdu.

Tam o sırada cebindeki telefon titredi, melodisi araya giren soğuk bir bıçak gibiydi. Elini yavaşça cebine attı, yüzündeki kaslar o anda ufak bir kıpırtı kazandı; sıradan bir arama değildi bu. Dudaklarının kenarında sinsilik çağıran bir kıvrım, gözlerinde dalgalanan gizli bir kıvılcım vardı.

Telefonu açtı, ekrana düşen görüntüyle yüz ifadesi keskinleşti. Kulağına götürmedi, parmakları ekranı sabitlemişti.

“Hallettiniz mi o işi?” diye sordu, sesi ince bir ipe sarılı alay taşıyordu. Cevabını biliyormuş gibi soruyordu, kelimeleri tok ve özgüvenliydi.

Karşı taraftan gelen ses mekânın uğultusunu yarıp geçti. “Hallettik herhalde, amına koyayım!” Ardından patlayan kahkahalara uzaktan siren sesleri karıştı; fonda deli bir müzik çalıyor, ritmi insanın kulak zarını zorluyordu.

Kaşığımı ağır hareketlerle masaya bıraktım, kollarımı göğsümde kenetledim. “Ne oluyor?”

Yaman ekrana eğildi, bakışları keskinleşti ve yüzündeki ifade bir anlık zaferle gölgelendi. “Tertemiz,” dedi. Sesi garip bir tatminle doluydu.

İçimde bir rahatsızlık kıpırdandı, oturduğum yerde bacaklarım gerildi.

Hayır, düşündüğüm şey değil bu. Olmamalı. Pedro kontrol eder, o her şeyi halleder. Mekân yanmadı, patlama falan yok, başka bir şeyden bahsediyorlar.

Telefon ekranına bakma isteği içimde kabardı, düşünceye yer bırakmadan sandalyemi gürültüyle geriye ittirdim. Adımlarım sertti. Yaman’ın yanma geçerken tek bir şey hissediyordum, olan biteni anlamadan burada oturup izleyen kişi olmayacaktım.

Ekranda karanlık bir sokak görünüyordu. Dikkat kesildim, gözlerimi kısıtım. Uzakta titreşen ışıklar, kaotik bir hareketlilik... Sonra da az önce çıktığımız mekânı gördüm.

Siktir oradan.

Midem kasılırken endişeyle göğsüm daraldı.

Yanıyordu.

Az önce çıktığımız mekân cayır cayır yanıyordu.

Pedro halledememişti.

Alevler gökyüzüne yükseliyor, duman sokağa yayılıyordu. Kalbim önce duracak gibi oldu, sonra delirmiş gibi çarpmaya başladı.

Gözlerimi ekrandan koparıp Yaman’a çevirdim. Onun rahat tavrına, yüzündeki keyifli ifadeye bakınca içimdeki öfke daha da büyüdü. Ciğerlerime dolan hava keskin bir bıçak misali içime saplandı.

Sandalyenin kenarında asılı duran ceketimi kapıyı kapıya yöneldim, gözüm hiçbir şeyi görmüyordu artık.

Diego'ya bırakmam gereken her şey o mekânın içindeydi. Çalmışlardı elimden, hem de gözümün içine baka baka.

Arkamda bir sandalye yere kapaklandı, Yaman'm hızla ayağa kalktığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

Kapıyı açtığımda soğuk hava yüzüme sert bir tokat gibi indi. Ceketimi aceleyle üzerime geçirirken parmaklarımın titremesi sinirden miydi, yoksa soğuktan mı bilmiyordum. Taksi bulmam gerekiyordu. *Hem de hemen.*

“Kainat!”

Adım Yaman'm ağzında keskin bir komut tonuyla yankılandı fakat kulaklarım o sesi reddetti, ayaklarım hızını düşürmedi. Dönmeyecektim.

Her şeyi mahvetti. Şimdi istemediğim bir kapıyı çalmak zorundayım.

Telefonumu çıkardım, ekranda Pedro'nun ismini bulup parmağımı kaldırdım. O an bileğim sert bir güçle kavrandı, bednim kontrolsüz bir hızla geriye döndü.

Yaman'ın gözleri karanlık bir parıltıyla yanıyordu, içinde hem öfke hem de bir çeşit tehdit taşıyan o bakış bileğimi kavrayan elini daha da sertleştirecek gibiydi. Parmağımı kıpırdatmaya cesaret edersem canımı yakacağını biliyordum. “Hayırdır, nereye?”

Gözlerimi kıstım, içimdeki öfke keskin bir bıçak gibi dilime saplandı. “Senin amacın ne lan, amına koyduğumun at hırısı-zı?!” Ağzımdan dökülen küfür öyle doluydu ki, içimde patlayan basıncı boşaltmanın verdiği o çarpık rahatlamayı hissettim. Gözlerim Yaman'ın yüzüne kilitlendi, şaşkınlığı ağır çekimde yayılıyordu çizgilerine. “Orası Harun Kızılkaya'nın değil, benim mekânımdı!” Sesim daha da yükseldi, dudaklarım öfkeyle gerildi. “Sen benim mekânımı yaktın!”

Bu anı hafife alırsam, sıradan bir tepki verirsem her şeyden haberim olduğunu sezecekti.

Yaman'ın yüzü bir anlığına gevşedi, kasvetli gerginliğin içinde tuhaf bir rahatlık belirdi. "Ben sana alırım yeni mekân," dedi. Sesindeki laubalilik sinirlerimi ince ince kesti. Gözlerini kısarak üzerime eğildi. Nefesi yüzümde yankılanırken kelimeleri daha ağır, daha keskin geldi. "Mekânın içindeki her şey... güvende."

Vurgusu keskin, sınırları sertti. Nerede durduğumu kestiremesem de o çizginin ötesine adım attığımda sonuçlarını fazlasıyla hissediyordum. "Ama mekân yok artık." Sesim kırılıyordu, çaresizliğimi göstermek istedim. İçindekilerin güvende olması teselli değildi; mekân kül olmuş, yıkılmıştı. Asıl yanan, şimdi daha büyük bir yangına atılacak olan ben olacaktım.

O yangın ise Yaman Haris Batıkan'ın ta kendisiydi.

Ciğerlerime dolan soğuk hava o telaşlı yangını söndüremedi, aksine büyüttü.

Telefonum çaldığında ekrana bakmadan arayanı tanıdım. Parmağımı camda gezdirip aramayı kabul ettim. Gözlerimi Yaman'ın mavi-yeşil, fırtına gibi gözlerinden ayırmadan telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim, Pedro?"

Sesim her zamanki soğukkanlılığını korurken içinde bir kıvılcım kıpırdanıyordu. Duyduğum ses huzursuzluğumu frenlemek için verdiğim çabayı anlamsız kıldı.

"Bu adam deli, amına koyayım! Çatışmanın ortasında, insanlar içerideyken yaktı mekânı!"

Hiddeti havada kırbaç gibi şakladı, bedenim istemsizce gerildi. Yaman'ın çenesi hafifçe kasıldı. Gözleri gölgelenirken üzerime ağır, tehditkâr bir adımla yaklaştı.

"Anladım," dedim Yaman'a kısa bir bakış fırlatırken. Hasta olduğu çok açıktı; akli başında biri böyle olamazdı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, çıktım. Eve gidiyorum, orada buluşalım. Vakit har-

cama o piçle.” Telefonda taşan Pedro’nun sesi ortamı doldurdu, Yaman’ın yüzündeki ani değişim bunu açıkça ortaya koyuyordu.

“Piç mi dedi o bana?” Telefonu hızla elimden kapıverdi.

“Kime piç diyorsun lan sen? Orospu çocuğu, sikerim senin ecdadını!” Bir an durup kaşlarını çatı, kulağına dayadığı telefonu çekip ekrana baktı ve gözleri öfkeyle parıldadı.

“Ver şu telefonu!” diye çıkıştım sertçe. “Seni ne ilgilendiriyor da alıyorsun elimden?”

Telefonu geri tutuşturdu, parmaklarımız hafifçe temas etti. Teni sıcaktı; o sıcaklık içimde buz gibi bir huzursuzluk yarattı. “Kapattı, piç.” Burnundan sert bir nefes savurdu. “Böyle korkak itler mi koruyor arkanı? Vay amına koyayım,” dedi dişlerinin arasından kinle. “Benim kızın en güvendiği adam buysa...”

“Nereden kızın oluyorum ben senin?! Ne hakla, kim olarak...” Sesim göğsümde sıkışan öfkenin zorlamasıyla yükseldi. Yaman ise aldırılmaz bir güvenle üzerime eğildi. Aramızdaki mesafe bir nefes kadar kalınca sıcak soluğu tenime değdi, geri çekilmek istedim ama mümkün olmadı. Sağ eli belime dolandı; sıkı ve sarsılmaz, kaçmayı imkânsız kılan demir bir kelepçe gibi.

“Kainat.” Adımı ağır ağır, derin bir dinginlikle söyleyip yüzüme baktı. İçinde rahatsız eden bir huzur vardı, onu ilk kez bu denli yakından tanıyormuşum gibi hissettim. Tanıyor muydum gerçekten? “Sen, o büyük özgüvenle girdiğin işlerin içinde kimler var, hiç baktın mı?” Dudaklarının kenarı zor fark edilen ince bir kıvrımla yukarı kıvrıldı. “Belki de beni fazla küçümseyorsun.”

Kelimeler havada duman gibi dağıldı. Tehlikeli bir oyunun içindeydi; kendi kurallarını o belirliyordu, benim sınırlarımı o çiziyordu. “Ürkmemen için göstermediğim şeylerden habersizsin belki de,” dedi, sesi ipeksi bir yumuşaklığın altında çelik

gibi bir tehdit gizliyordu. Tonunu değiştirmesine gerek kalma-
dan konuşuyordu.

Hayır, tanıyordum onu. Yüzü, arkadaşları, çevresi... Zih-
nimde cümlelerin sonu gelmeden başını eğdi, fısıltıyla dokundu
kulağıma. “Söylesene, Kainat.” Sesi karanlık bir melodi gibi
tüylerimi ürpertiyor, aklımı sarmalıyor, parmak uçları sırtımda
tembel bir dokunuşla geziniyordu; düşüncelerimi, bedenimin
sinir uçlarını elinde oynatır gibiydi. “Neden her yerden senin
adın çıkıyor? Neden aklınca beni oyuna getirmeye çalışıyor-
sun?”

Söyledikleri nefesimden bile ağırdı. Kaçmak istedim. Kaç-
malıydım. Başaramadım.

Yüzü biraz daha yaklaştı, nefesi benimde dans ederken göz-
leri benimkilere kilitlenmişti. Dudaklarının kıvrımı dudakları-
ma değdi. “Diego’nun dövmesini neden sırtına kazıdın?” Ci-
ğerlerim sıkıştı. İçinde fırtınalar koparken onun dinginliği sınır
tanımıyordu. Aramızdaki hava sinsice dolaşan kıvılcımlar gibi
yayıldı.

“Sen...” Sesim neredeyse yok olup gidiyordu, kelimeleri
zor toparlayıp yönünü değiştirdim. “Sen beni takıntı yapmış-
sın, Batikan. Ya şizofrensin ya da başka bir şeysin. Ama normal
olmadığını biliyorum.”

Burnundan sert bir nefes verdi, gözbebeklerinde alev gibi
parlayan öfkeyi yeniden gördüm; yüzünde patlamaya hazır bir
volkan duruyordu. Dudaklarını bilerek benimkilere değdirdi,
sarsmak için yaptığı bu hareketi farkındaydım. “Körsün sen.
Çok körsün, Kızılkaya.”

Başımı geri çekmeye çalıştım, hareketim yetersiz kaldı; eli
hâlâ belimdeydi, kısılcacında sıkışıp kalmıştım. Kaçma ihtima-
limi bile elimden almıştı. “Aç o mavi gözlerini. Seni takıntı
yapsam yaşar mısın sanıyorsun?” Sertçe yutkundum. “Takıntı
yaptığın şeye zarar vermekten çekinmezsin.” Bakışları yüzüm-

de gezindi; gözlerimden yanaklarıma, oradan çeneme süzüldü. “Ben kaç yıldır yanı başındayım. Sen görmesen bile... Öfke-den uyuyamazken dahi saçının teline zarar vermedim, seni tanımazken bile.” Başını hafifçe eğdi. Çenesinin kenarı gerildi, damarları belirginleşti. Gözleri üzerimde dolaşırken içinde tuttuğu duyguların yansımaları fark ettim. “Takıntım değilsin.” Kelimeyi vurguladı, sanki beynime kazımamı istiyordu. “Bunu o güzel kafana sok.”

Sesi hâlâ sertti. Belimdeki parmakları ise bir an duraksadı. “Zaafımsın.”

Belimdeki el çekildiğinde kaybettiğim sıcaklık hemen fark ettiğim bir boşluğa dönüştü. Geriye keskin bir soğukluk kalmıştı. Yürümeye başladı, yüzündeki karanlık ifade içimde çözülmemiş düğümler bırakıyordu. Arabasına yöneldiğini görünce donup kaldım.

Derin bir nefes alıp arkama döndüm, uzaklaşmak zorundaydım. Bir an önce taksi bulmalıydım.

“Nereye, Kızılkaya?” Soyadım sesiyle birlikte karanlığın içinde yankılandı. Duraksadım, omuzlarımı sıkarak yürümeye devam ettim. “Hayatımda yolun ortasında kalmaya bu kadar meraklı birini görmedim,” diye ekledi.

Başımı çevirip baktığımda gözleri hâlâ üzerimdeydi; bakışları bir gölge gibi peşimdeydi. “Yola çıktığım sen olunca...” diye mırıldandım sadece kendime ait, benden başka kimsenin duyamayacağı bir tonda.

Arabasına yaklaştığında kapıyı araladı, sürücü koltuğuna yerleşti. Tereddüt ettim. Gece, sokakların karanlığı, içimde biriken öfke, hepsi birleşip karar almamı sağladı. Yolcu koltuğuna otururken bakışları üzerimde gezindi.

“Evine mi götüreyim seni?”

Sesi soğuktu, öfkesi henüz dinmemişti. Camdan kaçırdığım gözlerimle başımı hafifçe salladım.

“Aynen.” Ellerimi kucağımda sıkıp nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Göğsümde yükselen öfke içimde kaynayan bir lav gibi derinlerden yüzeye çıkıyordu.

“Sen niye sinirlisin?” Yaman’ın sesi beklenmedik bir pişkinlikle yükseldi, sanki aniden çatlak bir perde gibi açılmıştı. Başımın içinde zonklayan ağrı daha da derinleşirken ona döndüm, gözlerim acı dolu bir öfkeyle kilitlendi.

“Ya sen,” dedim hiddetle, sesim göğsümden fırlayan bir çığlık gibi yankılandı. “Basbayağı mekânımı yaktın! Seni öldürmek istiyorum, farkında mısın?”

Olaylar beynimde bir kasvet dalgası gibi çırpındı. Görüntülü aramada gördüğüm alevlerin sardığı bina, yükselen dumanın boğucu hali...

Yaman yoldan gözünü ayırmadan direksiyondaki parmaklarını hafifçe oynattı. Sesi meydan okuyan, umursamaz bir tona düştü. “Ben sana yaptıklarımın hesabını vermek zorunda mıyım?”

Ellerimi yüzüme kapatıp derin bir nefes aldım. Öfkemi yutkunarak bastırmaya çalıştım ama nafileydi. “Allah’ım, sen bana sabır ver, Allah’ım, sen bana sabır ihsan eyle, ya Rabbim!”

Yaman güldü. Bu alıştığım o alaycı gülüşüydü. Beni en çok sinirlendiren, damarlarımı tek tek çatlatan o sinir bozucu gülüş... Önceki tartışmalarımızda hep ben bağırıyordum, o alaycı tavırla içimdeki öfkeyi daha da körüklemişti. *Ama şimdi?* Şimdi ikimiz de gerçekten öfkeliydik.

“Çorbacının hesabını ödedin mi?” diye sordum aniden.

Kaşlarını çattı. Bir anlık sessizlik oldu. “Ne alaka şimdi?”

“Ödedin mi?”

Direksiyonu sıktı, gözlerini kısıp bana döndü. “Ödedim, Kainat. Konu bu mu şimdi?”

Gözlerimi devirdim, başımı ağır bir sabırsızlıkla salladım. “Hırsızısın ya...”

“He, amına koyayım, çorbacıyı da dolandırdım. Salak salak konuşma.”

Ayağını pedala bastığında motorun sesi öfkesini yola dökercesine kabardı. Kaşlarımı kaldırıp başımı yana eğdim. “Daha demin zaafındım, işine gelmeyince salak mı oldum?”

Sözler içimde kor gibi yanan öfkenin ateşiyle çıkmıştı. Sesim bile keskin bir bıçak gibiydi. “Sus artık.”

Yüzüne karanlık bir gölge indi, yanaklarındaki kaslar gerildi. Camı indirip soğuk havayı içeride dolandırdı, nefesini sertçe dışarı saldı.

“Susmuyorum, sen sus.”

Bakışlarım daraldı, nefesim düzensizleşti. Damarlarımda dolaşan öfke ilmek ilmek sıkılıyordu. “Sence susması gereken ben miyim?”

“Evet.”

Bir kelimeyle kurduğu bu kibirli hüküm alnıma tokat gibi çarptı. Gözlerim irileşti, dudaklarım gerildi. Bu pervasızlık, bu taşkın özgüven sinirlerimi bıçak sırtında gezdiriyordu. Erkek dediğin susardı, bunun çenesi çelik kapı kadar sıkı kapanmıyordu!

“Kes sesini artık!” Başımı hızla yana çevirip camın soğuk yüzeyine baktım. Derin bir nefes çektim ciğerlerime; göğsümdeki yangını bastırmak istercesine. Şehir ışıkları geride çizgi çizgi kayboluyordu. Gece üzerimize kapkara bir örtü serse de içeride dolaşan öfke gölgelerin arasında bile kıvrılıp kendini hissettiriyordu.

Sessizlik ince bir bıçak gibi araya girdi. *Kısa ama ağırlığı boğazıma çöken bir suskunluk.*

Sonra dudaklarım kıvrıldı, dişlerimin arasından neredeyse fısıltı gibi ama zehirli çıkan kelimeler döküldü.

“Aferin,” dedim sesime onun tonunu taşıyan alaycı bir sertlik yerleştirerek. “Böyle laf dinle, Batıkan.”

Tam nefesim düzelmeye yaklaşmıştı ki, fren sesi karanlığı yırttı. Yolun ortasında keskin bir duruşla sarsıldım, bedenim öne savrulmadan hemen önce sıcacık ve iri bir el enseme indi. *Sert, kararlı bir kavrayışla.*

Parmakları derime sabitlenince tenimde bir ürperti yayıldı.

Kendimi toparlamamla başımı sert bir hareketle yüzüne çevirmesi aynı anda oldu. Göz göze geldik. Bakışlarında öyle bir şey vardı ki, fazlasıyla sahiplenici, fazlasıyla yakıcıydı. İçimde köpüren öfke yönünü kaybedip bambaşka bir şeye evrildi.

O karanlık bakışlar derin bir girdap gibiydi. Öfkesi sönmemişti, damarlarındaki ateşi dizginlemeye çalıştığı da yoktu. Yine de fark ediliyordu; artık sadece öfke yoktu içinde. Başını eğdi, yüzü yaklaştıkça nefesini tenimde hissettim.

“Sikeceğim artık,” diye fısıldadı.

Sesi göğsünden kopan bir homurtuyu andırıyordu. *Tehdit gibi, hüküm gibi kendinden emin bir ilan.* Ardından dudakları benimkilere kapandı.

Öpüşü öncekilere benzemiyordu. Dudaklarının ağırlığı içime işledi, tenimi yaktı. İçimde bir yer uzun zamandır bastırılmış, inkâr edilmiş, zincire vurulmuş bir açlığı paramparça etti. Ona karşılık verdiğimde içimde fırtınalar koptu, tüm direncim çöktü.

Ellerimden biri istemsizce hareket etti; dizlerinin arasına, kucağına kondu. Oradan aldığı güçle üzerine eğildim, biraz daha yaklaştım. Dudaklarındaki ateş damarlarımda dolaşan tüm kanı tutuşturdu.

Ona dönüp dizimi koltuğa bastırarak yükseldiğimde Yaman’ın bedeni aniden geri çekildi. Hareketi keskin ve refleksif; öyle hızlı oldu ki, bir an beynim ne yaşandığını algılamakta gecikti.

“Siktir,” diye inledi. Sesi göğsünün derinliklerinden kopup arabayı doldurdu. Kaşlarının çizgisi sertleşmiş, gözleri kısıl-

mıştı. Nefesi kısa ve düzensizdi. Direksiyonu kavrayan eli, parmak eklemleri beyazlayana kadar kasılmıştı.

Sonra fark ettim.

Çok sertti.

Benim elimse... sertliğinin tam üzerindeydi.

Damarları belirginleşmiş elini aniden geri çekti. Arabanın içinde, nefeslerimizin arasında sıkışmış o tehlikeli elektrik kıvılcımlar gibi dans ediyordu.

Bu sefer onunla eğlenen bendim. Dudaklarımın kenarına sinsice yayılan gülümsemeyi saklamaya gerek görmeden eğilip fısıldadım. “Benim için mi bu kadar sertleşti?”

Sözlerim onun o gece kurduğu edepsiz cümleler kadar arsız ve kışkırtıcıydı. Bakışlarını gözlerime kilitlediğinde oradaki kıvılcımı görmek zor değildi.

Sertliğinin üzerindeki elimi yakaladı, parmaklarımı avucunun içinde esir aldı ve dokunuşumu yönlendirdi. Sıcaklığı, kumaşın ince sınırlarını zorlayan bir ihtirasla tenimi yaktı.

“Seni zevkten ağlatana kadar sikmem için bu kadar sert,” dedi. Sesi karanlık ve buyurgandı. Bu bir meydan okumaydı. Ona göre kimse ondan daha edepsiz olamazdı. Kaşlarımı hafifçe kaldırarak başımı yana eğdim, dudaklarımı şımarık bir tebessümle ıslattım.

“Yaram çok taze,” diye fısıldadım. Öyle bir tonda çıkmıştı ki sesim, sanki dakikalardır sızlayan yaralarımı gerçekten önemsiyordum. İkimiz de bunun bir oyun olduğunu biliyorduk. “Beni bu haldeyken sikmemelisin. Canım yanabilir.”

Gözlerindeki karanlık gölge bir anlığına derinleşti. Kaşları hafif çatılmıştı, ne kadar ileri gidebileceğim konusunda en ufak bir fikri yoktu.

“Kucağıma çık,” diye emretti.

Dilimi damağıma vurdum, başımı iki yana sallayarak yerimden kıpırdamadım. “Cık.” Elimle sertliğinin üzerinden bir

kez daha yavaş ama baskın bir dokunuşla geçtim. Dişlerinin nasıl sıkıldığını, yanaklarının içe çöktüğünü gördüğümde içimde zafer duygusu kabardı. “Geçen seferin karşılığını vermek istiyorum.”

Başımı omzuna yasladım, nefesim teninde gezindi. “Yanlış anlama,” diye ekledim. Sesim daha da yumuşaktı şimdi. “Sadece borçlu kalmayı sevmediğimden.”

Genzinden gelen o boğuk ses hoşnutluğunun bir kanıtıydı. “Hımm... Peki nasıl ödeyeceksin borcunu?”

Dudaklarım sinsice onunkilere yaklaşıırken gözlerinin nasıl kısıldığını, beni izlerken içindeki sabırsızlığın nasıl büyüdüğünü fark ettim. Elimin altındakinin her hareketimde verdiği tepkiler daha da belirginleşiyordu. Kumaş adeta içerideki ateşi zapt etmeye çalışan ince bir engelden ibaretti.

Dudaklarımı onunkilere usulca sürttüm. Sol elim güçlü boynunun sol tarafına dolandığında yüzünde şeytani bir sırıtiş belirdi.

Elim sadece boynunun bir tarafına yetiyordu, diğer yanını ise dudaklarımla doldurmaya karar verdim. Eğilip sıcak bir öpücük kondurduğumda parmaklarının belimde gezindiğini hissettim.

Dişlerimi hafifçe tenine geçirdiğimde aniden kalçama inen sert bir tokatla irkildim. Canım yanmamıştı. Tam tersine, içimde gezinen o karmaşık hazzı daha da körüklemişti.

Gülümsedim.

Birbirimizin dilinden anlamaya başlamıştık.

Boynunu dudaklarımın arasında tutarken onun ne kadar sabredeceğini görmek istiyordum.

“Bu öfkeli halini çok sevdim, Kızilkaya,” dedi. Sesinde kendinden emin bir tatmin vardı. Saçlarımı avuçlarının arasına alıp canımı yakmadan ama sert bir hareketle başımı kendine doğru çektiğinde göz göze geldik.

Öfkeli miydim?

Evet ama artık sadece öfke yoktu.

Ona meydan okuyarak kısık bir sesle güldüm.

“Ben de,” dedim. “Ama her sinirlendiğinde herkese böyle, bu şekilde ani çıkışmıyorsan... Ben de sevdim.”

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi.

“Sinir mi?” Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. “Sinirli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Değil miydin?”

“Değildim.”

Parmak uçları az önce vurduğu kalçamda ağır ağır gezindi. Vücuduma sinsice yayılan sıcaklıkla birlikte tenime işleyen teması, içimde hafif bir ürperti yarattı.

“Bu kadar sertken senin devamlı konuşarak varlığını hatırlatman can sıkıcı.”

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Dudaklarıma sinsice yayılan gülümsemeyeyle fısıldadım.

“Şu an canını mı sıkıyorum?”

Biliyordum. Beni istediği kadar sinir bozucu bulsun, şu an için öfkesiyle değil, tamamen farklı bir dürtüyle savaşıyordu.

“Şu an,” dedi. Sesi düşük ama keskin bir tınıya sahipti. “İstediğin her yerimi sıkabilirsin, biliyorsun.”

Parmaklarım aradaki mesafeyi sinsice daraltarak kasığında gezinmeye devam etti. Sıcaklığını hissettiğim an dudaklarının arasından hafif, kontrolsüz bir nefes döküldü. Ne kadar dayanıklı gözükmeye çalışırsa çalışsın, içindeki sabırsızlık yavaş yavaş su yüzüne çıkıyordu.

Fermuarının sert dişleri parmak uçlarıma sürtündüğünde gözlerimiz bir an bile ayrılmadan düğmesini çözdü. Hareketleri hızlı ama ustacaydı. Kendi üzerindeki engelleri teker teker kaldırırken diğer elini ensemden çekip boğazıma götürdü.

“Kucağıma çık.”

Bu bir emirden çok sanki çoktan benim için belirlenmiş bir kaderdi.

Yolcu koltuğunda yan dönerek doğrulmuştum, dizlerim koltuğun üzerindeydi. Aramızdaki torpido tenlerimiz arasında son engel gibi duruyordu.

“Hayır,” dedim. Sesim yumuşak ama netti.

Yüzündeki ifadede gölge gibi gezinen sabırsızlık, dudaklarının köşesinde kıvrılan alaycı sırıtişla yer değiştirdi.

“Çık.”

Başımdaki hafif eğimi değiştirmeden ona yaklaştım. Dudaklarımın tam önünde titreşen nefesine karşılık fısıldadım.

“Tadına bakma sırası bende.”

Sözlerimin etkisiyle bakışları koyulaştı. Genzinden gelen kısık bir mırıltıyla kalçasını refleksle ileri itti. Parmaklarım fermuarın açılan aralığından içeri sinsice süzüldüğünde dudaklarından derin, şaşkın bir nefes döküldü. “İntikam mı alacaksın benden?” Bu kez o eğildi. Dudakları çarpık bir kıvrımla benimkilere dokundu. Öpmekle çılgınca tüketmek arasında gidip gelen bir temasla nefesini ciğerlerime doladı.

“Konuşmaya devam edersen yarım bırakırım seni,” diye fısıldadım. Dudaklarından içeri sızan kelimelerim onu vuruyordu.

Bunu fark ettiğinde gözlerinden bir ifade geçti. Başımı kavrayıp beni kendine daha sert çekti, dudaklarıma kapanarak altdudağımı dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekiştirdi. “Altımda bağıra bağıra inlerken de aynı cüretkârlıkta olacaksın ama, Taş Bebek...”

Cümlesinin sonuna ulaşmasına izin vermeden *boxer*’ının üzerinden baskıyı artırarak okşadım. Derin bir iniltiyle karışık tepkisi sabırsızca sıkılmış çenesinden belli oldu.

Kaşlarımı hafifçe kaldırıp alayla fısıldadım: “Ben miyim taş bebek?” Elim altındaki sıcaklığı daha belirgin hissettikçe daha da kararlı bir dokunuş sergiledi. “Şu an taş gibi olan sensin sanki.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı ama gülümsemesinin ardında sabrının son kırıntılarını tutmaya çalıştığını biliyordum. Diliyle dişlerinin üzerinden geçerken gözlerindeki hırs daha da belirginleşti. “Sen bir de içinde hisset.”

Parmaklarım bir anlığına duraksadı. Daha da eğilerek nefesimi tenine karıştırıp kıkırdadım. “Planlarım arasında yok.”

Başını hafif yana eğdi. Şimdi sabırsızlıkla değil, merakla bakıyordu. “Yani sikimi ağzına almak planlarının içinde vardı?”

Bakışlarım yüzünden aşağı kayarken dudaklarımdan dökülen kelimeler yavaşça çıktı. “Konuşmayı kesecek misin artık?”

Gözlerindeki dalgalar daha da karardı. İçinde yalnızca arzu yoktu. Rekabet de vardı.

Sınırlarını zorlamak, sabrını test etmek ve onu kendini kaybetme noktasına getirmek istiyordum.

Uzaklaşmadan, gözlerimi onun bakışlarından ayırmadan eğildim. Pantolonunun fermuarını indirdiğimde içimde dalga dalga yükselen zafer duygusuyla yüzüne baktım. Siyah *boxer*’ın içindeki sert kabarıklık artık hiçbir şeyin gizleyemeyeceği kadar belirgindi. Bir yılan gibi diğer bacağına doğru kıvrılmış, özgürlüğüne kavuşmak için son engelinin ortadan kaldırılmasını bekliyordu.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözleri hiç duraksamadan üzerimde geziniyordu. Soluğunu duyabiliyor, vücudunun gerginliğini hissedebiliyordum. Parmağı saçlarımin arasında ağır ağır gezinirken hâlâ ne yapacağımı izliyordu. Sanki sonucu bilmiyormuş gibi.

Oysa her şey ortadaydı.

Yüzümü ona doğru eğdiğimde göğsünden yükselen boğuk ses kulaklarımı doldurdu.

“Siktir oradan...” diye fısıldadı. Sesi dumanlı, nefesi kesik kesikti. “Bunu gerçekten yapacaksın.”

Başımı yana yatırıp gözlerinin içine baktım. Dudaklarım

aralandığında bakışlarındaki koyu ihtiras daha da derinleşti. “Yolun ortasındayız, Batıkan.”

Parmakları saçlarımı kavrarken direksiyona uzanan diğer elinin kasıldığını fark ettim. Metalin hafif gıcirtısıyla birlikte gaza yüklendi. Hızlanmayla beraber içimde yükselen tatlı zafer duygusu tenime yayılan sıcaklığı daha da ateşledi.

Dilim ince kumaşın üzerinden ağır ağır ilerlediğinde kası-ğındaki sert kaslar istemsizce seğirdi. Bu küçük tepki beni daha da ileri gitmeye kışkırttı.

Araba bir an tökezledi, motor kısa süreli bir sarsıntıyla inledi. O an vücudunun aynı şekilde irkildiğini hissettim. Ellerini direksiyonda sıkarken dişlerinin arasından bir küfür sızdı, hırıltıya karışan sesi duyulur duyulmaz havaya dağıldı.

Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu biliyordu.

İkinci kez dilim *boxer*’ının ardındaki sertliğe sürtündüğünde vücudu fark edilir şekilde gerildi. Nefesi düzensizleşti, göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Parmakları saçlarıma iyice gömüldü.

Avucumun altında hissedilen sıcaklık aradaki engelin çok daha fazlasını sakladığını fısıldıyordu. Kumaş sertliğine kalkan olamayacak kadar inceydi.

“Oyna bakalım,” dedi. Sesi alışılmışın dışında, nefes nefeseydi. “Birazdan kimin kiminle oynayacağını göreceksin.” Direksiyonu tutan parmakları beyaza dönmüştü. “Şimdilik üstünlüğünün keyfini çıkar, bebeğim.”

Boxer’ını kenara çektiğimde karın kaslarının içe çöktüğünü hissettim. Vücudu kontrol edemediği bir tepkiyle titredi.

Sokak lambalarının cılız ışığı içeriye silik gölgeler düşürüyordu. Yine de gözlerim önümüzde açılan manzarayı tüm detaylarıyla seçebiliyordu.

Siktir oradan.

Her ayrıntıyı görmek, onun üzerimdeki kontrolünü kaybetmesine sebep olacak şeyin ne olduğunu bilmek içimde tuhaf bir haz uyandırdı. Tahmin ettiğim gibi, hissettiğim gibi... Uzun ve kalındı, etrafındaki damarları bile seçebiliyordum.

“Sonuna kadar alabilirsen,” dedi sesi tehditkâr bir meydan okuma taşıırken. “Bugatti’nin anahtarı senin.”

Gözlerimi kısmış, ifadesini inceliyordum. Bu sözleri hangi ruh haliyle söylediğini anlamaya çalışıyordum. Fakat bu meydan okuma azmimi daha da körükledi.

Tüm dikkatim parmaklarımın altında sertleşen bedenine yoğunlaşmıştı. O sertliği kavrayıp elimle sardım. Teninin sıcaklığı avucuma yayıldı. Çok sert bir kıkırdağı tutuyormuşum gibi hissettirdi, aynı zamanda ipeksi ve pürüzsüz bir dokusu vardı.

Kadifemsi cildi bir kez elimin altında kaydığında motorun sesi yükseldi. Araba hızlandı. Ardından boğuk bir sesle yükseldi.

“Aferin kızıma,” dedi. Sesindeki keskin haz titreşimler halinde içime işledi. “İslat şimdi onu.” Boğazımdan hafif, belli belirsiz bir inilti çıktı. Tek avucumun içinde bir kez sıvazlamam bile birkaç saniye sürüyordu. Uzun, ağır, baskılı bir hareketti.

Dediğine uyarak dudaklarımı hafif araladım. Tükürüğüm başından aşağı, uzun ve kalın gövdesine doğru akarken elimle tekrar sıvazladım. Yaman’ın nefesi iyice sertleşti. Vücudunun kasıldığını hissettim. Direksiyonu sıkkan parmakları titredi.

Sonra... Ani bir fren sesi arabanın içindeki kışkırtıcı sessizliği yardı.

İrkilirken yüzümü kaldırıp ona baktım. Dişlerini sıkmaktan yanakları çökük duruyordu. Gözbebekleri koyulaşmış, içinde neler döndüğünü tahmin edemeyeceğim bir savaş alanı taşıyordu. Geri çekilmemi bekledi ama bunu yapmadım. “Bir şey yok,” dedi. Sesi kısıktı, keskin bir komut taşıyordu. “Kenara çektim.”

Sonra birden doğruldu. Elini belinden geçirip üstündekini tek bir hamlede çıkardı. Dövmelerle kaplı göğsü yükselip alçalırken vücuduna yayılan sıcaklığı görmemek mümkün değildi.

Sıcak basmıştı herhalde.

Dilimi aletin başında döndürdüm, diğer yandan gövdesini yavaşça sıvazlamaya devam ediyordum. Dudaklarımı yalnızca başını alabileceğim şekilde aralayıp pürüzsüz dokunun etrafına sardım. Gözlerimi kapatarak onu daha iyi hissetmek için başını emdim. Dilimle etrafını gezdim. Sonra tekrarladım bunu. Çok sevdiğim bir şekeri tadını çıkararak emer gibi ereksiyonunun başını emiyordum.

Az önce söylediği söz aklımın içinde kelime kelime döndü. *Sonuna kadar alabilirsen Bugatti'nin anahtarı senin.*

Sonuna kadar alamayacağımı mı düşünüyordu?

Bir dakika...

Sanırım ben de öyle düşünüyordum.

Başımı öne eğerek sertliğinin ağzımda biraz daha ilerlemesini sağladım. *Sadece çeyreği.* Boğazıma dayandığında ağzımdan çıkardım, salyalarımın kaplıyken elimle sıvazlamayı sürdürdüm. Bir yandan da çıkardığı nefes sesleriyle karışık erkeksi, derinden gelen homurtularını dinliyordum.

“Ne o? Fazla mı geldi?” Ego tavrı sinirlerimi bozarken tekrar araladığım ağzımdan içeri aldım onu. Bu hali beni öfkeliyor muydu, yoksa azdırıyor muydu çözemiyordum. Gözlerimi yumarak tekrar denedim, sonra tekrar. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

“Tadını çıkar, acelemiz yok.” Ne kadar da rahat konuşuyordu. Sesi derinden, umursamaz bir tınıyla çıkıyordu fakat vücudundaki gerilim tam tersini söylüyordu. Avucumun içindeki ağırlık her geçen saniye daha da sertleşirken teninin istemsizce seğirdiğini hissedebiliyordum. “Şşt, al onu ağzına. İşte böyle, arala o küçük ağzını.”

Dudaklarımı açıp başını yavaşça içeri aldım, sıcaklığı dilimin üzerinde titreşti. “Alamıyorum hepsini.” Sözlerim boğuk ve yarım yamalak çıkıyordu.

“Gövdesini elinle sıvazlaman yeterli, dilini hissettir bana.” Nefesinin düzensizleştiğini duyabiliyordum. Sert iç çekişleri boğuk iniltilerle karışırken kontrolü elinde tutmaya çalıştığını anlamak zor değildi.

Daha fazlasını vermek istedim. Ağzımı olabildiğince açıp alabildiğim kadarını içime çektim. Dudaklarım dişlerimi kapatıp etrafını sımsıkı sardığında parmaklarını saçlarıma geçirdi. Hareketleri önce nazikti ama saniyeler içinde tutuşu sıkılaştı. Başımı kavrayıp hafifçe bastırırken neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi.

Kasığımda keskin bir sızı hissettiğimde bacaklarımı birbirine bastırarak hafifçe kıpırdandım. İçimde yükselen ısı ne kadar ıslandığımı anlamama yetti.

İçime daha fazla almayı denedim ama boğazımda bir baskı hissedince yavaşça geri çekildim. Dudaklarımdan ayrıldığında teni salyalarımınla iyice ıslanmıştı. Elimin arasında kayarken sıcaklığı avucuma yayıldı.

Yaman kesik nefeslerinin arasına küfürler serpiştiriyordu. Sesinin daha da kalınlaştığını fark ettim. “Sikeceğim şimdi.”

Elimi daha hızlı hareket ettirirken yukarı baktım; gözlerimin içine dikilmiş bakışlarında sabırsızlık gizliydi.

“Ağzımı sikiyorsun zaten.”

Kısık bir kahkaha attı, dişlerinin arasından bir nefes saldı.

“Arka koltukta,” dedi göz ucuyla arka tarafı işaret ederek. Sesi düşündüğü şeyin etkisiyle daha da koyulaşmıştı. Dudaklarında belirginleşen sırtış, aklından geçenin ona ne kadar keyif verdiğini açık ediyordu. “Seni domaltıp her zerreni sikmemek için zor duruyorum, Kainat.”

Sözleriyle içimde bir şeyler kabardı. Bacaklarımı daha da

sıktım, kalçalarımı hafifçe kıpırdatarak baskıyı azaltmaya çalıştım ama hiç faydası yoktu. “Off,” diye inledi, sesi tok ve hırıltılıydı. “Gözlerin dolmuş.”

Alaycı bir soluk vererek başını azıcık yana eğdi. Bakışlarındaki koyu gölge beni daha da derin bir susuzluğa sürükledi. Tam o anda bacaklarımın arasında bir hareket hissettim. Şimdiye kadar saçlarımda olan sağ eli kalçama doğru süzülüp oradan daha aşağılara uzandı. Sert parmakları eteğimi yukarı sıyırp iç çamaşırımın üstünden kadınlığımı bulduğunda, içimden yükselen sıcaklık neredeyse vücudumdan taşacaktı. “Burası da o kadar sulanmış mı?”

İçimi çekerek nefes aldım.

Hiç iyi bir durumda değildim.

Ereksiyonunun yarısını ağzıma aldığımda dilimle üzerindeki damarların her birini dolaştım. Öğürdüğümde saçlarımdan tutarak başımı kaldırdı ve yüksek sesli bir küfür daha savurdu. “Boğulacaksın, yavrum,” dediğinde sağ elimle tekrar hızlıca sıvazladım. Gözlerim onun gözlerindeyken dilimle sikiğin ucunu yaladım. Yumuşak yüzey dilimde kayarken gözlerimi de geriye kaydırardım. *İsteddiği gibi*. Bu görüntünün onu daha da ileri götüreceğini biliyordum. “Sıyrır şu çamaşırını.”

“I-ih.” Başımı iki yana sallayarak kaslarından destek aldığım diğer elimi de çektim ve iki elimle birden hızlı hızlı sıvazladım.

“Çıkarmazsan parçalarım.” Kararlı sesini duyunca ciddi olup olmadığını anlamak için kendimi ona bakmak zorunda hissettim. Kararlı gözüküyordu. Başımı iki yana salladım. Bu pozisyondayken eli uzanmıyordu, bu yüzden çamaşırımı da kenara çekemiyordu.

“Çıkarmayacağım, meşgulüm.” Dudaklarımı aralamıştım ki saçlarımdan çekerek yüzlerimizi hizaladı. Bana doğru eğilmişti.

“Ne kadar ıslandığını tahmin edebiliyorum, çıkar şunu.”

Sol elim gözlerinin içine bakarken sessizce iç çamaşıırıma gitti, gayretli çabamın sebep olduğı nefes seslerim onunkilere karıştı. Elimle çamaşıırıma kalçalarımından sıyırmaya çalışırken tek bir hareketle dizlerime kadar indirdi.

Kalçalarımaya çarpan soğuk hava tenimin her bir zerresine işlerken Yaman büyük eliyle kalçalarımı okşadı. “Benim için yaratılmış gibi,” dedi kendinden geçercesine.

“Kalçalarımından mı bahsediyorsun?”

“Senden bahsediyorum.” Önümde dimdik duran erkekliğine dudaklarımı sürttüm. Gözlerim hâlâ onun mavi-yeşil gözlerindeydi. Kalçalarımın arasından kaydırđığı ortaparmağını ıslak çamaşıırımın ortasında, kadınlığımın giriş noktasında hissettim.

“Siktir, sanırım geçen gece söylediklerini ciddiye almalıyım. Şu her sesimi duyduğunda ıslanma olayını...”

“Her bana temas ettiğinde sertleşmen gibi yani...”

Bunu alayla tersleyeceğini sandım fakat başka bir şey yaptı.

Başımın arkasına koyduğı eliyle nazikçe dudaklarımı sertliğine sürttü. “Al onu içine.” Cümlesi garip bir şekilde o kadar ani gelmişti ki, onu içime aldığımı düşündüm. Çok normal bir durumdaymışız gibi nefesimin kesilmesine sebep oldu. “Ağzının içine yani, Kainat.”

Sırıttı. Şerefsiz, bu durumda bile tavrından ödün vermiyordu.

Çamaşıırımda duran parmakları kumaşın üstünden baskı uygulayarak beni biraz daha uyardığında ereksiyonunu ağzımdan içeri aldım. Başımı tamamen ona istediğı ilgiyi ve zevki verebilecek şekilde yönlendirdim. Alabildiğim yere kadar alıp gövdesini ellerimle sıvazlıyordum.

Bu yaptığım -Yaman gibi bir adam için- fazla yorucuydu. Lakin haz almadığımı söyleyemezdim. Nefes sesleri arabanın içini doldurmaya başlamışken çok geçmeden birbirimizden çıkardığımız ıslak sesler de nefeslere karıştı.

“Biliyorsun, değil mi?” diye sordu Yaman tüm bu kısık sesli gürültüyü yararak.

“Neyi?” İç çamaşırımı kanca haline getirdiği ortaparmagıyla kenara çekti ve çıplak kalan ıslaklığın üstünde kaydırıp parmağını.

“Artık kaçışın olmadığını.”

“Asıl sen farkında mısın?” diye sordum nefes nefese, dolu dolu gözlerimle ona bakarken. “Artık avucumun içinde olduğunun?” Bu hem bulunduğumuz durum için bir ima hem de aklımdaki şeyler için ona verdiğim bir gözdağıydı.

Karşılık vermedi, zaten beklediğim bir tepki de yoktu.

“Küçük avucunun verdiği hissiyatı sevdim, arala bacaklarını. Al parmaklarımı içine.” Heyecanla karışık tehlike hissiyle derin bir nefes aldım. Komutuna uyarak bacaklarımı onun için araladım. Bana verdiği garip, bir o kadar da anlamsız bir güven vardı tam şu anda.

Başka birinin yıllar içinde güvenimi kazanarak yapabileceği bir şeyi, hakkında pek bir şey bilmediğim bu adamın kolaylıkla yapabilmesi içime nefret ettiğim bir korku saldı.

Sağ eli kalçalarımın arasındaki en kuytu noktadayken sol eli saçlarımın üzerindeydi. Anlamsız bir şefkatle hem çok sert davranmadan saçlarımdan tutarak beni yönlendiriyordu hem de istediğim gibi sert hareketlerle beni zevke getiriyordu.

Bir insan nasıl hem sert olmayıp bir o kadar da sert davranabiliyordu?

Parmakları seri bir şekilde yumruyu eze eze okşamaya başladı. Her ne yapıyorsa çok doğru yapıyordu, tecrübeli hareketleri vardı.

Büyükliğini her süzdüğümde göğsümü kabartarak iç çekmem gereken erkekliğini ağzıma alırken daha istikrarlıyım. Dudaklarından dökülen edepsiz sözler ve kısık erkeksi inlemelerin yaratıcısı olduğumu bilmek içimdeki isteği körükledi.

Parmakları klitorisimi yok etmek istiyordu sanki; girişimden süzülen suları yukarı taşıyıp kayganlığı artırıyordu. Geçen sefer yaptığı gibi en hassas noktama tokat attığında karnım içeri çöktü, ereksiyonu ağızımdayken kadınlığımdaki sızlamayla uzun uzun inledim.

“Dişlerini değdirme, taş bebek.” *Taş bebek.* Görünen o ki, Van kedisinin karşılığı artık taş bebektir.

Dudaklarımı dişlerimin üstünde gererek başımın alçalıp yükselişlerini artırdım. “Aferin, siktir.” Saçlarımı eline daha sıkı sardı. “Evet, böyle. Aferin kızıma.”

Birkaç dakika sonra onu ağızımdan çıkardım. Damarlarla kaplı uzunluğu tamamen salyalarımınla kaplanmış, biraz da kırmıştı. Elimle sıvazladım, dudaklarımı boydan boya sürttüm.

“Sürt o dolgun dudaklarını.”

Ezmeyi bıraktığı klitorisimi orta ve işaretparmağı arasında sıkıştırdığında bacaklarım titredi. “Ver içime,” diye fısıldadım dermansız sesimle.

“Neyi vereyim içine, Kızılkaya?”

Yine yapıyordu! “Şu koca parmaklarınla sik beni yine.” Gözlerinden bir ifade geçti, şaşkınlıktı sanırım.

Dakikalardır ağızımın içindeydi, neden hâlâ boşalmamıştı? Bir şeyleri yanlış yaptığımı düşünmeme sebep oldu.

Parmaklarını içime verdiğinde omurgamdan sinsi bir elektrik akımı geçti. İçimdeki bir boşluk dolmuş gibi saniyelik bir doyum yaşadım. Parmaklarını yalnızca sokmakla kalmıyor, içimde bir noktayı okşayarak her şeyi daha da hızlandırıyordu.

Bir ritim tutturduk.

Ben onu boğazıma doğru alırken o beni aynı ritimle doyurmaya başladı. Kalçalarımı eline iterek hızımızı artırdım.

Eliyle başımı daha da bastırdığında bu bana muazzam bir

haz verdi, öğürür gibi bir ses çıkardığımda saçımdan tutarak kafamı kaldırdı ve üzerime eğilerek dudaklarımızı birleştirdi.

Dudaklarımızın hırçın hareketlerine dillerimiz de dahil olduğunda ikimiz de boğuk boğuk inliyorduk sadece.

Ellerimizin hareketleri durmamıştı, ikimiz de yavaş yavaş birbirimizi sona getiriyorduk.

Elimin altındaki seğirdiğinde, ucundan yavaşça süzülen sıvı yukarı aşağı hareket ederek elime aktı. *Zevk suyu*.

“Arabanın anahtarını alamayacaksın sanırım.” Alaylı mırıltısı dudaklarımdan içeri zehir gibi sızdı. Sözleri kanıma karıştığında ne yapmayı amaçladığını anladığım halde zihnimde fısıldayan şeytana ayak uydurdum.

“Senin anahtarın elimde, Batıkan. Sikeyim arabayı.”

İki parmağını içimde daha da hızlandırdı.

“Şöyle cüretkâr konuşmayı kesecek misin?”

“Ne o? Fazla mı zorluyorum seni?” Taksit taksit kurduğum cümlelerin sonunda çığlık atmama sebep olacak kadar hızlandırdı içimdeki parmaklarını. “Evet! Çok iyi, evet.” İçimden bir şey sökülüyormuş gibi bağıırıyordum. Kasığımda patlamaya hazır bir şey vardı. “Yaman!”

“Adımı söylemeye devam et.” Başını koltuğun başlığına yaslamış, kendini elime doğru itiyordu.

İnlemelerim ve bacaklarımdaki titreşim arttığında elimin altında kayan kadifemsi dokuyu tekrar ağzımdan içeri aldım. Gelmesine çok az kalmıştı.

“Kaldır kafanı,” diye homurdandı eliyle boynumu sardığında. Boğazıma kadar aldığımda ağzımdan içeri sızan tuzlu meninin tadını aldım. Eşzamanlı olarak parmaklarını içimde kanca haline getirdi ve ikimiz de boğuk bir şekilde inledik.

Sesimiz bulunduğumuz mahallede yankılanıyor bile olabiliirdi.

“Amına koyayım!” Ofladı derin derin. Parmaklarıyla içimdeki o noktayı hafifçe okşadığında gözlerim karardı. Sıvazlamayı bırakmadığım ereksiyonundan uzaklaşıp yüksek sesle, neredeyse bağırarak inledim.

“Şşt,” dedi elimin altında boşalmaya devam ederken. Kontrolten çıkmış, transta gibiydi.

“Yaman...” Kadınlığım kasılarak parmaklarını içimde vakumladı.

“Yavrum benim.” Kadınlığım son bir kez daha kasılıp gevşedi ve şiddetle parmaklarına akmaya başladım.

Savaştan çıkmış gibi soluklanırken elimle tuttuğum aletin üstündeki beyaz sıvıyı dilimle temizledim. Her bir damlasını yutarken ne ara yüzüme sıçradığını fark etmediğim meniye de parmağımla sıyırıp yaladım. Tüm bunları yaparken, onunla bu şekilde ilgilenirken göz gözeydik.

Kısık gözleriyle bana bakarken diliyle altdudağını ıslattı. Gevşeyen girişimden çıkardığı iki parmağını yüzüne yaklaştırdı. Gördüğüm en iyi manzaraydı. Parmaklarını birbirinden ayırarak aralarında uzayan sıvıyı gösterdi.

Sakin aklımdan geçeni yapma, Batıkan.

Parmaklarını ağızına soktu. *Siktir oradan!* Kesinlikle gördüğüm en seksi şeydi.

Diliyle parmaklarının arasındaki ıslaklığı ağır hareketlerle temizledi. Gözlerini benimkilere diktiğinde bakışları hâlâ bulanıktı, nefesi düzensizdi.

Bedeninden çekilmenin verdiği tatminsizlikle kaşlarımı farkında olmadan çatmıştım. *Boxer*’ını yukarı çekerken bunu fark etti, dudaklarının kıyısında yorgun ama alaycı bir kıvrım belirdi. “Ne o, yetmedi mi?”

Tepki vermek yerine sessizce doğruldum. Elbisemin eteğini düzeltirken sırtımı koltuğa yasladım. Göğüs kafesim hızla inip kalkarken birkaç dakika önce yaşananları bedenimden söküp atmaya çalıştım.

Yaman direksiyonun başına geçtiğinde kısa bir an gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı. Parmakları gecenin nemini toplamış camı aralarken dışarıdan serin bir rüzgâr doldu. İçimde ne varsa alıp götürmesini bekledim fakat işe yaramadı.

Sinir boşalmasıydı.

Aynen, öyleydi.

Kontak çevrildi, motorun hafif homurtusu kulaklarımda yankılandı. Camdan içeri dolan hava terli tenime değdiğinde ürperdim.

Bakışlarımı ona çevirdiğimde alnındaki birkaç tutam saç geriye itti. Boynundaki damar belirginleşmiş, hâlâ biraz önce yaşananların etkisinden çıkamamış gibiydi.

“Üstünü giysene, cam açık.”

“Yok.” Omzunu hafifçe silkerek kolunu cama dayadı. “Hava sıcak.”

Yüzümü buruşturdum. Gecenin serinliği içeri dolarken kasıgımda hâlâ soğumamış bir sızı vardı. “Sıcak mı?”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, bir süre sessiz kaldı. “Bayağı...”

“Burası,” dedim evin önüne geldiğimizde, bilmiyormuş gibi. Hafifçe yavaşlayan arabanın içindeki hava aramızdaki gerilimle iyice yoğunlaşmıştı. “İleride durabilirsin.”

Başını kısa bir hareketle sallayıp direksiyonu kırdı, aracın tekerlekleri kaldırım kenarındaki taşlara hafifçe sürtündü. Motorun sesi kesildiğinde sokaktaki sessizlik iyice belirginleşti. Gecenin içine gömülmüş apartmanın ışıkları birilerinin varlığını işaret ediyordu. Binanın girişine doğru baktığında umursamaz ama içinde kıvılcım saklı bir sesle sordu.

“Evde biri var mı?” Hah, *Evde Pedro var mı?* demeye çalışıyordu kendince.

Gözlerimi ışıklara çevirdim. Kaşlarım istemsizce çatıldı.

“Pedro var,” dedim. Bu sefer başımı ona çevirdim. Gözlerimi kısarak bir açık arar gibi inceledim yüzünü.

“Bence birbirimizi daha fazla kandırmaya gerek yok.”

Ön koltukta oturan iki yabancı gibi değildik artık. Atmosfer değişmiş, oyunun kartları yeniden dağıtılmıştı.

“Ne konuda?”

Omuzlarını hafifçe kaldırdı. Arabanın içindeki ışığın yüzüne düşen gölgeleriyle gözleri daha da keskinleşmişti.

“Hangi birini söylememi istersin?”

Ona tamamen döndüm. Yüzündeki her kıpırtıyı anlamaya çalışırken artık içimde garip bir ağırlık vardı. Konuşmadan önceki boşlukta, arabanın kapalı camlarının ardında kalan gece daha da yoğunlaşmış gibiydi.

Nefesimiz bile birbirine karışmamış gibi duran anlardan sonra tüm hatlarıyla karşı karşıya gelmiştik.

Belki de asıl oyuncular bizdik.

“Seni tanıyorum.” Gözlerime bakarken kelimelerini tartarak konuşuyordu. “Sen de beni çok iyi tanıyorsun, Kızılıkaya. Biz seninle o gece kulübünde tanışmadık. Zaten birbirimizden haberdardık. Sen beni böyle tanı mıyordun belki ama yaptığım her şeyi biliyordun.”

Bingo.

Cümlesi havada asılı kaldı. Parmaklarım istemsizce dizlerimde hareket etti. Ne söylemem gerektiğini tartarken dudaklarımdan kendi kendine dökülen mırıltıya engel olamadım.

“Hımm.”

Taklit edercesine o da aynı şekilde mırıldandı, sesi daha kalındı ama tınısı alaycı bir sıcaklık taşıyordu. Bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti.

Bunun bir cevap olmadığını bildiğinden devam etti. “Fakat çok yanlış yollardasın, bebeğim. Kurtlar sofrasında kuzuyu oynuyorsun.”

Dudaklarımda ince bir tebessüm belirdi. Başımı hafifçe yana eğdim. “Beni yemelerinden mi korkuyorsun?”

Yüzüne koyu bir gölge düştü, dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Gözleri gecenin içinde parlayan uğursuz bir fırtına gibi üzerimde dolaştı.

“Seni bu saatten sonra benden başka kimsenin yiyemeyeceğine emin olabilirsin.”

Tepkisiz kaldım. Sözleri havada süzüldü, anlamı gittikçe ağırlaştı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından gözlerimi ondan ayırmadan sordum.

“Söyle o halde. Ne yapmam gerek?”

Bu sefer o tüm dikkatini bana yöneltti. Gözleri yüzümün her bir detayına özenle kazınıyormuş gibi ağır ağır dolaştı. Yüzünü bana yaklaştırdı, nefesi tenime karışacak kadar yakın ama bilinçli bir mesafede durdu.

Altdudağına yayılan dili gözlerimin önünde kayıp gitti. Sinsiliği cezbediciydi.

“Benimle ol, Kızılkaya.”

Sesindeki tını başka bir şey vaat ediyordu.

“Benimle ol ve sen kılını bile kıpırdatmadan hepsinin gelmişini geçmişini sikelim.”

Beklenmedik teklifi üzerimde ani fakat derinden sarsan bir etki bıraktı. Sözleri içimde yankılanırken zamanın bir anlığına durduğunu hissettim. Bu onun ilk teklifi değildi.

Ya ben sana hiç bitmeyecek bir saltanat vaat ediyorsam?

Geçmişten gelen sesi gecenin sessizliğinde beynimde yankılanan bir meydan okuma gibiydi. Dudaklarımdan dökülecek kelimeleri beklemeksizin gözlerini üzerime sabitledi. Karşı konulmaz bir sabırla yanıtlımı bekliyordu.

Alaycı bir gülümseme dudaklarıma yayılmadan önce içimde bir yerlere yerleşti. “Onları parmağında oynattığını sanıyorsun. Hatta beni de...” Başımı hafifçe eğerek ona döndüm. “Böyle sanıp günün sonunda parmaklarımin ucunda oluyorsun.”

Yüzüne belli belirsiz bir gölge düştü. Gözbebekleri karanlık bir fırtına gibi yoğunlaşırken bakışlarımla zihninin derinliklerini yokladığımı biliyordu.

“Onların amaçladığı da bu,” diye devam etti kelimelerini tartarak. “Zekândan şüphe ettirip istediklerini yaptıracaklar.”

Kaşlarının arasında beliren ince çizgi hoşnutsuzluğunu ele veriyordu. Yüz hatları düşüncelerindeki ağırlığın altında keskinleşmişti. Beden dili her ne kadar kayıtsız görünmeye çalışsa da içindeki gerilimi saklamaya yetmiyordu.

Gözlerini kıstı, dudaklarının arasından derin bir nefes aldı. Yavaşça başını eğip bana biraz daha yaklaştı. “O orospu çocukları için mükemmel bir silah olduğunu göremiyor musun?”

Bu defa suskunluk sırası bendeydi.

Sustuğumu görünce sesi daha da derinleşti. “Kimse senden yaptıklarını beklemez,” diye ekledi bakışlarını yüzümde gezdirenken. “Fazla temizsin, fazla zekisin.”

Gözlerinin içine baktım. Düşüncelerini, cümlelerinin arasında kaybolan niyetlerini çözmeye çalışıyordum. O ise bakışlarıyla içimde en saklı kalmış yerlere sızıyordu.

Sınırlarımız gitgide bulanıklaşıyordu.

Yüzünü biraz daha yaklaştırdı. Bedeninden yayılan sıcaklık tenime ince bir titreşim gibi yayıldı.

“Bana artık tamamen yaklaşmasan da uzak duramayacaksın.” Tiz bir gerilim aramızdaki havayı keskinleştirirken sesi alçaldı. Her kelimesi zamanın içinde mühürlenmiş gibiydi. “Ama onların da olmana izin vermeyeceğim.”

Bu bir tehdit değildi. Vaat de değildi. Kelimelerinin ardında benden bile saklamaya çalıştığı bir gerçek vardı. Onu çözmek için zamanı eğip bükmem gerekse bile öğrenmek için sabrım vardı.

“Senin de olmam ama.”

Bu söz dudaklarımdan dökülür dökülmez yüzüne yayılan keyifli ifade, bu oyunu kendi kurallarına göre oynamaktan aldığı zevki açıkça belli ediyordu. Gözlerindeki ışık içinden geçenleri ele veriyordu. Bana meydan okuyan, beni çözmekten hoşlanan bir adamın bakışıydı bu.

“Yara açma, kâfi.”

Saatler önce ona söylediğim kelimeleri iade edercesine konuşmuştu. Hatırlatmanın bilinçli olduğunu anlamak zor değildi. Sanki geçmişteki her anı, her kelimeyi aramızdaki bu gerilimi besleyen bir malzeme gibi saklamıştı.

“Benim olmana gerek yok ama benimle olursan zarar görmene asla izin vermem.”

Sözlerini tartarak üzerime ağır ağır bıraktı. Kendinden emin tavrı her şeyi önceden hesapladığını hissettiren bir netlik taşıyordu. Ardından cümlesini kendi iç dünyasında bir kez daha tartmış gibi hafifçe başını eğdi ve düzeltti.

“Şimdilik benim olmana gerek yok.”

İnce bir detay, belirsiz bir tarih belirten kelimelerle gerçeği eğip bükme becerisi.

Bunu fark ettiğimde kaşlarımı hafifçe kaldırarak ona döndüm. İçimde kıpırdanan alaycı kıvılcım sesime istemsizce yerleşti.

“Patron,” dedim sesime hafif bir meydan okuma ekleyerek. “Cevap için bir süre var mı, yoksa acele mi etmeliyim?”

Arkasına yaslandı, gözleri yüzümde gezinirken ifadesi hiç değişmedi. Birkaç saniyelik sessizliği beni tarttığını açıkça belli ediyordu.

“Acele işe şeytan karışır, sen kendini bana bırak.”

Gülümsemeden edemedim. Cümlesindeki o sarsılmaz özgüven, ciddiyet ve baştan çıkarıcılıkla harmanlanmış bir emir gibiydi.

“İyi geceler, Batikan.”

“Sıçtık.” Kapıdan içeri girerken Pedro’nun yüzüne dönüp bakmadım bile. Ayakkabılarımı çıkarırken içimde biriken öfke göğsümden taşacak gibiydi. “Biliyor her şeyi.” Cümle dudaklarımdan keskin bir şekilde çıkarken salona yürüdüm, tabanlarım halının üzerinde hızla kayıyordu.

Arkamdan gelen Pedro hâlâ neye uğradığını anlamamıştı, sesi telaşlıydı: “Ne oldu?” Sorunun tonunda hem öfke hem de korku vardı. Dudakları kurumuş, nefesi hızlanmıştı. “Neyi biliyor, Kainat?”

Cevap vermeden çantamı koltuğun kenarına fırlattım, ceketimi omzumdan savurup yanma bıraktım. Ellerim titriyordu, tırnaklarım avuç içime saplanırken bakışlarım boşluğa kilitlendi. “Basbayağı Diego’yu, ona ulaşmaya çalıştığımı. Seni zaten biliyor. Her şeyden haberdar.” Sesim gergin bir çizgide geziniyordu, cümlelerim odanın içine ağır bir yük gibi çöküyordu.

Pedro karşıma geçip oturduğunda gözlerimin içine baktı, tek kelime etmedi. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, bakışları sorgulayan bir gölgeye dönüştü. Sessizliği boğan tek şey kalp atışlarımın kulaklarımda patlamasıydı.

“Saçın başın niye böyle dağınık senin?” diye sordu rahat bir tonda, adeta sinirlerimi test edercesine. Umursamazlığında garip bir meydan okuma vardı. Az önce kurduğum cümleler hayat memet meselesi değilmiş gibi dudaklarının kenarında yarım bir gülümseme belirmişti.

“Seviştik.” Dudaklarımda tadı acı bir itiraf gibi durdu bu. Gözlerim kısılmıştı. “Sen sinirlenmedin mi her şeyi biliyor olmasına? Ne bu rahatlık?”

“Seviştiniz mi?” Pedro’nun yüzünde tek bir şaşkınlık belirtisi yoktu, aksine gerginliğimden beslenircesine arkasına yaslandı. Omuzları gevşedi, parmakları koltuğun kenarına yayıldı. “Aptal bir adam değil, yanına gelen birini araştırması kadar

doğal ne olabilir? Hiçbir şeyden kuşkulananmayacak kadar saf birine denk gelmiş olsaydın, Diego'ya çalışmayı geç en basit soygunu bile planlayamazdı.” Sözleri başımı duvara çarpan bir gerçek gibi ağırdı, her harfi içime saplanıyordu.

“Ne yani? Sen tahmin etmiş miydin bildiğini?” Yüzümdeki teri silerken avuçlarım yanıyordu. Tenim buz kesmişti, alnımdaki damarlar patlayacak gibiydi. “Neden söylemedin?” Sesim çatallaştı, Pedro'nun gözlerine saplanıp kalmış bakışlarım daha da karardı. O ise tek kaşını kaldırıp dudaklarını ıslattı, karşımdaki sükûnet bir tokat gibi çarptı.

“Her şeyi benden beklemeyi bırakıp biraz düşün.”

“Ne?” Sesim yükseldi, göğsümde biriken öfke dudaklarımdan taşarken kelimeler kırık camlar gibi saçıldı. “Gerçekten böyle düşünüyor olamazsın. Her şeyi senden beklemek mi? Sen kendin demedin mi ben her şeyi halledeceğim diye? Yazıklar olsun sana.” Çantamın fermuarını sert bir hareketle açtım, parmaklarımın arasında dolaşan eşyaların hışırtısı sessizliği bozdu. Tokayı bulduğumda ellerim hâlâ titriyordu. Saçlarımı enseme topuz yaptım, ateş basmış gibi yanıyordum.

“Şu an bu tavırlara vaktimiz yok. Bir şeylerden haberi olması planı etkilemez.” Yüzümü duvara çevirdiğimde sesi yükseldi. “Bana bak, Kainat. Keyfimden konuşmuyorum.”

Yavaşça dönüp gözlerimi ona diktim. “Bana ortaklık teklif etti. Benimle ol, ortalığı sikelim falan dedi.” Kelimeler ağzımdan ağır ağır döküldü, Pedro'nun bakışları keskinleşirken ben hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

“Sana çok olmasa da güveniyor, senden hoşlandığı zaten belli.” Başımı hafifçe eğerek onayladım, gözlerim bir noktaya saplanıp kaldı. Parmaklarım hâlâ tokamın üzerinde gezinirken içimde büyüyen huzursuzluk damarlarıma tırmandı. “Sana bu soygun hakkında bir şey dedi mi? Onlardan şüphelense dahi bilmesi imkânsız. Ben başka bir isimle yürüttüm o işi.”

“Hayır,” diye mırıldandım. “Birileri tarafından kullanıldığımı falan ima etti.” Dudaklarımda yarım bir cümle kaldı, söylemediğim kelimeler dişlerimin arasına saplandı. *Zaafımsın*, dediğini söylemedim.

“Güzel.” Pedro elini cebine atıp telefonunu çıkardı, ekrana bakarken gözleri bir anlığına parladı. “Ben de boş durmadım...”

“Pedro.” Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki sorgulayıcı ifade alnıma saplandı. “Neden bu şekilde yapıyoruz?”

Kaşlarını kaldırdı. “Neyi?” Ses tonunda uyarı gizliydi, sabrı zorlayan bir tınıyla sormuştu.

“Neden bir çeteyi kullanıyoruz?” Parmaklarım istemsizce tokamın kenarında gezinirken tırnaklarımm arasına saç tellerim sıkıştı, kollarımda bir gerginlik dolaştı. “Bu başımıza bela açmaz mı?”

Gülümsedi. Kurnazlığın ışığı bakışlarının en kuytu köşelerinde parlıyordu. Dudaklarının kıvrımı hafifçe gerilmiş, kelimeleri havaya bıraktığında sanki havada bir şeyler çatırdamıştı. “Birilerini kullanmak en basit yoldur. Biz iyi insanlar değiliz, kimseye sadakat borcumuz yok.” Omuzlarını geriye atarken sesi yumuşak, içinde keskin bir tını saklıydı. “Elindeki tüm parayı başlangıç sevkiyatına mı harcamak istersin? Yoksa ayağına kadar gelen bir adamı kullanmak mı?”

Sessizliğim uzun sürdü. Dilim damağıma yapışmıştı, kelimelerim boğazımın içinde düğümlendi. Gülümsemesi bu kez bir sırtışa evrilirken gözlerinde aniden beliren o ince alay ruhumun en zayıf yerine saplandı. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Öne eğildi; dirsekleri dizlerine yaslanmış, başını hafifçe eğerek bakıyordu. “Sen, Kainat, ilk adımı attın.”

Yutkundum. Dudaklarımm arasından güç bela çıktı sesim. “Neyin ilk adımı?”

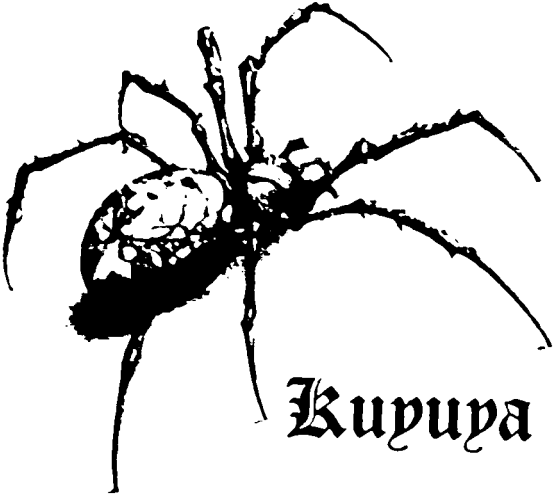
“Kötü bir insan olmanın ilk adımı. Birini kandırdın ve buna bağımlı olacaksın.”

“Ben dolandırıcı olmak istemiyorum. Bu sadece başlangıç, Diego’nun gözünü doyuracağım ve bitecek.”

“Diego’nun gözünü doyuracaksın, evet,” dedi. “Ama kendi açlığın başlayacak. Asıl hırsla o ZARCON masasına oturduğunda durabileceğini mi sanıyorsun?” Başını yana eğdi, bakışları derinleştirdi; içinde ateşle buz arasında bir çizgi vardı. “Kainat, sen o masaya oturmayı babanı bitirmek için falan değil, oradakilerden biri olmak için istiyorsun. En güçlü olmak istiyorsun çünkü şu ana kadar hiç güçlü olmadın. Hep babanın gölgesindeydin. Bunu kendine itiraf edemediğin, hırsının seni nereye götürebileceğini görmek istediğin için tüm bunları yapıyorsun.”

“Herkes hırsıyla var olur; bir şeyi çok istiyorsan onu almadan duramazsın,” dedim. Sesim kendi kulaklarımda bile yabancıydı, ne söylediğimi tartarken zihnimde çatışmalar birikti. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da bakışlarının ağırlığı beni bulduğum yere çivilemişti, söylediklerindeki doğrular omuzlarıma yüklenmiş taşlar misali birikti. İçimdeki inkâr çırpındıkça daha da boğuluyordu.

“Bir şeyi çok istediğinde o şeyin esiri olursun. Bence sadece yükselmeye değil, gözünün kör olmamasına da dikkat et.”

10

Kupuya Düzen Sürünge

Yaman Haris Batıkan iki ağır bavulu Hangar'ın ortasında duran demir masaya bıraktığında, metalin soğuk sesi içerideki gerilimi daha da keskinleştirdi. Uzak köşelerde kümelenmiş gölgeler kıpırdamadı, nemli hava kurşun gibi ağırdı. Solgun ışık demetleri tavandan dökülüyor, para kokusunun yoğunlaştığı alanda yırtıcı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Banknotların düzenli istifi, yeşilin tonları ile gri metal arasında kurduğu soğuk uyumla göz dolduruyordu. Çetenin beş üyesi tek kelime etmeden bakışlarını o masaya hapsetmişti.

Yaman bavulun kilidini çözerken yüzündeki çizgiler kıpırdamadı, alışkanlığın verdiği mekaniklik hâkimdi hareketlerine. Uzun yıllar boyunca riskin nabzını tutmuş biri için bu sıradan bir törendi. Deri eldivenle kavradığı deste masaya konulduğunda tıpkı bir karar gibi ağırca ses çıkardı. Saymaya gerek görmedi; gözlerinin tanıdığı ağırlık rakamların yerini dolduruyordu. Başını kaldırıp karşısındakilere baktığında kısa bir sessizlik daha uzadı, sonra bir emir çıktı dudaklarından. “Şu bavulu komple otoparkın aşağısındaki kasaya koyun.”

Tonunda hiçbir esneklik, tartışma ihtimali bile yoktu. Orada duran, kardeşleriyle şakalaşan adam değildi artık; sertliğin üzerine kurulu bir liderdi.

Desteler masanın soğuk yüzeyinde düzgün sıralar halinde büyürken onun elleri ritmini hiç kaybetmedi. İşbölümü bir tö-

ren gibi sessizce işliyordu. Beş tomar aldı, Doruk'un önüne bıraktı. Kaşları karışık bir matematiğin içinde çatılmış Doruk gözlerini masaya sabitlemişti; rakamların arasında kaybolmuştu sanki. Paranın kokusu bile düşüncelerine ulaşamıyordu. Yaman gözlerini kısarak izledi onu, sabır ipin ucunda incecik bir tel haline gelmişti. Parmaklarının şaklaması bir kırılma yarattı.

Doruk omurgasından geçen sert bir titreşimle toparlandı, bakışlarını kaldırdı. O sırada Yaman önündeki tomarları demir masaya vurdu, sesi çınlayarak havaya yayıldı. Dudakları kıpırdadı, gözlerini kırpmadan konuştu. "Uçak parası."

Doruk başını ağır bir hareketle salladı, başka kelime dökülmedi ortama.

Yaman elini uzatıp dört tomar aldı, Adel'in önüne bıraktı. Masadaki herkes bu sırayı biliyordu; para önce ona giderdi. Onun varlığı silahlardan daha güvenilir bir teminattı. Fiziksel çatışmanın tozuna hiç karışmaz, tetik çekmezdi; buna rağmen planın omurgası onun parmaklarının ucunda şekillenirdi. Güvenlik kameraları, kapalı devrelerin kalkanı, tüm o şifreli ağlar... Hepsi onun sessiz zekâsına teslim olurdu. Sokaklarda değil, kod satırlarında dökülürdü teri. Bir sinyal, tek bir komut en sağlam sistemleri dize getirirdi. Bu paralar yalnızca hak edilmiş bir pay değil, çetenin ona duyduğu saygının, varlığının dokunulmazlığının ispatıydı.

Adel Sarıhan bu çetenin dokunulmaz örümceğiydi. Kimse onun ağlarına bile el süremezdi.

Adel dudaklarının kıpırtısızlığıyla minnettarlığını sakladı; bakışları kısa bir süre masanın üzerindeki destede gezindi. Yaman gözlerini ağır bir dönüşle Burak'a çevirdi. Hangar'ın metalik sessizliği nefeslerin ağırlığıyla kararmıştı. Burak'a fırlattığı tomar işin kanlı tarafına ayrılan paydı. O sandıkların gölgesi, namluların soğukluğu, sınırın ötesinden getirilen yasak malların tehlikesi... Hepsinin altına imzasını atan adam oydu.

Sevkiyat hatlarını korumak, yeni bağlantılar için güvenliği artırmak gerekiyordu; Hangar'ın arkasında yükselen çelik duvarlar bu kararın neticesiydi. Bu para geleceğin kurşun geçirmez zırhıydı.

Bavulun fermuarını sonuna kadar açtı, kalan banknotlar düzenli sıralar halinde hâlâ göz dolduruyordu. Koyu yeşilin dokusu metal masanın üzerinde daha tehditkâr duruyordu artık. Yaman geri çekildi. Bedenini arkaya yaslamadan, yalnızca birkaç adım gerileyip ellerini cebine gömdü. Başını hafifçe yana eğerek yüzlerini taradı, kelimeler ağır bir kesinlikle döküldü dudaklarından. "Gerisini aranızda halledin."

Kendi payına hiç uzanmadı; masada duran rakamlar onun için yalnızca sembolden ibaretti. Elini kaldırsa dahi değer algısı değişmeyecek kadar büyük bir imparatorluğun sahibiydi. O paralar yanında duran gücün gölgesinde cılız bir detaydı.

Yaman cebinden sigarasını çıkardı, ucunu parmağının tersiyle düzeltti. Çakmağını çaktıktan sonra çıkan ateş kısa süreli bir turuncu çizgi yarattı. İlk nefesini ağır bir kararlılıkla çekti, ardından gri duman yavaşça havada katmanlandı ve yüz hatlarının önünde kıvrılarak yükseldi. Küllükte eski izmaritlerin arasında duran küllere baktı kısa bir an, sonra gözleri yeniden masaya döndü. Banknotlar düzensizce yayılmıştı; herkes kime ne düştüğünü biliyordu, sözlü bir teyide gerek yoktu.

Adel masaya uzanırken elinin hareketinde en ufak bir telaş yoktu. Deste onun için dosya ağırlığından fazla gelmeyen bir rutin değer taşıyordu. Parayı kavradığında bakışında kıpırtı olmadı; yüzünde işaret arayanlar boşuna bakardı. Çantasını açtı, parayı içine yerleştirdi. Fermuarın sesi kısa bir çizgi gibi havayı yarı. Onun için bu yalnızca protokolü tamamlamaktan ibaretti. Zaten her operasyon aynı büyüklükte olmuyor, bazen bunun da ötesinde rakamlar getiriyordu ona. Bu masa yalnızca oyunun küçük bir sahnesiydi.

Doruk'un bakışları hâlâ hesap çizgilerinde dolaşıyor, el hareketleri alışkanlığın getirdiği bir otomatikle ilerliyordu. Teslimat için ayrılan tomarları özenle seçip sehpanın üzerine koydu, sonra kısa bir duraksayıp omuzlarını dikleştirdi. Gözlerinde, uzakta asılı duran düşünceler ağırlaşmıştı.

Yaman, Doruk'un zihninde dolaşan kelimeleri çoktan çözmüştü. Bakışları kısa süre masadaki paranın üstünde oyalanıp Doruk'a döndü, dudaklarının kıyısında ince bir kavis belirdi. Tonu hafif bir alay taşıyordu. "Kafayı yedirttim." Koltuğa yaslandı, sigarasını dudaklarının arasına alıp derin bir nefes çekti. Dumanın katmanları ağır bir koku bırakırken yüzü neredeyse donuktu, gözlerindeyse belli belirsiz bir kıvılcım yandı. "Beni arıyor, manyak gibi."

Doruk gevşek bir tepkiyle başını salladı, gözlerini tavana devirdi. İçinde biriken huzursuzluğu bastırmaya çalıştığı belliydi. "Her sene ertelediğin planı ne zaman işleme koyacağız? Böyle paravan arkasından mı savaşıyorsun onunla? En azından konuşmayacak mısın? Uydu telefonuyla mekânı bizim yaktığımızı belli edersin diye düşünmüştük."

Yaman'ın yüzünde tek bir kas oynamadı, nefesini ağır ağır dışarı bıraktı. Sigarasının ucu köz rengiyle parladı, gözleri yavaşça kısıldı. Kelimeler buz gibi bir tonla aktı. "Ne konuşacağım lan? Harun Kızılkaya benim dengim mi? Bitti o. Ciddiye alınacak hiçbir yanı kalmadı, psikopatlıkla çözmeye çalışsın işlerini. İtibarını sikeceğim onun. Mekânını yaktım, en sağlam yerlerinden biriydi Chaos. Mallarını eksilttim. Gerçi ben eksiltmesem kızı eksiltecekti."

Doruk'un yüzündeki gevşeklik yok oldu, yerine keskin bir ciddiyet gelip oturdu. Hafifçe öne eğildi, kollarını dizlerine dayadı. Gözleri karanlık bir merakla Yaman'a saplandı.

"Sen silahları Kızılkaya'ya vermeyecek misin?"

Yaman'ın yüz hatları keskinleşti, gölgeler çenesinde derin

çizgiler yarattı. Kaşları birbirine yaklaşıırken bakışlarının karanlığı sözlerinden önce havaya taşındı.

“Ne vereceğim, amına koyayım?” diye tısladı, sesindeki keskinlik masaya çarpan bir bıçak gibi duyuldu. “O silahları ona verirsem başını belaya sokar. Ha, gelip benden isterse benim kontrolümde satsın silahları.”

Sözlerini bitirirken dilini damağına vurdu, kısa bir tını yayıldı. Parmakları sigarayı kavradı, ucundaki köz karardı ve izmariti sert bir hareketle küllüğe bastırdı.

Burak elindeki parayı sıkı bir kavrayışla topladı, yüzünde okunmayan bir ifade vardı. Adımlarının metale çarpan sesi boşlukta çınladı, kapının kapanışı geride kısa bir titreşim bıraktı. Ardından Kağan, Adel ve Fırat ağır hareketlerle koltuklara geçip oturdular. Gerilim gevşemiş gibi görünse de havada hâlâ bir tedirginlik hissediliyordu. Adel’in yüzünde beliren çizgiler zihnindeki hesapların dışavurumuydu. Başını Fırat’ın omzuna yasladı, sesini alçaltıp kelimeleri bir gölge gibi bıraktı. “Bu kız başına bela alacak,” dedi. Cümlesi titrek bir kaygı taşıyordu. “Bu işlere bulaşması gereksiz. Bela arıyor.”

Fırat, Adel’in saçlarının arasına parmaklarını daldırdı, bakışlarını yere sabitlerken derin bir nefes aldı. Sessizlik ağır bir kabullenişle aralarına yayıldı. Hiçbir dudaktan yeni bir kelime çıkmadı fakat aynı düşünce hepsinin yüzünde iz bırakıyordu: Bu yol daha fazla uzarsa kan dökülecekti, bu kaçınılmazdı.

Yaman sigarasını tekrar dudaklarının arasına yerleştirdi, nefesi göğsünden ağır bir tonda yükseldi. Dumanın kıvrımları loş ışığın altında şekilsiz silüetler oluştururken gözlerinde en ufak bir endişe parıltısı yoktu. Koltuğa iyice yayıldı, omuzlarını rahatça geriye bırakıp bacaklarını uzattı.

“Kimse ona bi’ sikim yapamaz,” dedi. Sesi duvar gibi sertti, tartışmaya kapalı bir kesinlik taşıyordu.

Kağan gözlerini kısarak Yaman’a baktı, sesi buzun kırılması kadar soğuktu.

“Çok eminsin kendinden.”

“Öyleyim.”

Kağan başını yana yatırıp dudaklarının kenarına belli belirsiz bir alay yerleştirdi, bakışlarında sabırsız bir sorgu parladı.

“Escobar mı oldun, hayırdır?”

Yaman’ın bakışları donuk bir karanlık kazandı, yüzünde beliren hafif kıpırtı kısa süreli bir gülümseme mi, yoksa sabrın son durağı mı olduğu belirsiz bir gölge bıraktı. Ses çıkmadı.

Adel yerinden doğrulmadan kıkırdadı, kelimeler neşenin kıyısında dolaşan bir oyunla döküldü dudaklarından.

“Daha iyisi,” dedi göz kırparak. “Adanalı gangsta. Adam ülkeyi salladı, daha ne yapsın?”

Ortamda tuhaf bir boşluk büyüdü. Kağan’ın yüzü gerildi. Doruk’un kaşları çatıldı. Fırat başını hafifçe yana kaydırıp bakışlarını kaçırdı. Beton duvarlar bu sessizliğin yükünü taşıyor, masanın üzerindeki para bile bu garip duraksamaya tanıklık eden bir ayrıntı haline geliyordu. Gözler kısa süreliğine Yaman’a döndü, onun tepkisi merakın ağırlığını artırıyordu. Ama o koltuğunda hareketsiz kaldı, sigarasından çıkan gri dumanın altında silueti daha koyu bir hale bürünmüştü. Dudaklarında herhangi bir kelime kıkırdamadı.

Doruk’un kahkahası sessizliğin ağırlığını dağıtan sert bir gürültü gibi yükseldi.

“Adanalı gangsta, dedi amına koyayım!”

Ses tonundaki alay ve şaşkınlık karışımı odada sıkışan havayı paramparça etti. Ardından Kağan’ın kısa, boğuk gülüşü geldi. Fırat dişlerinin arasından istemsizce çıkan kahkahayı bastıramadı. Adel’in sesi daha tiz, daha özgür yayıldı o gri atmosferin ortasına. Masadaki banknotlar bile bu taşan kahkahaların ritmine eşlik ediyor gibiydi; metal masanın soğukluğu dahi anlık bir sıcaklığa dönüştü. Her biri gerilimin çözülmesini fırsat bilip nefes aldı, dudaklarında hafiflik taşıyan kıvrımlar büyüdü.

Tam o sırada masanın üzerindeki telefon hafif bir titreşimle yerinden kıpırdadı, metal yüzeyde kısa bir sürtünme sesi çıktı. Kahkahaların arasına sızan bu titreşim havadaki bütün gevşekliği tek bir noktada topladı. Gözler anında masaya döndü. Yaman'ın önündeki ekran loş ışıktaki titrek bir parıltıyla yanıp sönüyordu.

Yaman'ın mavi-yeşil gözleri loş ışığın altında parladı, ekrana kaydığında bakışlarında beliren titreşim yalnızca çok dikkatli gözlerin fark edebileceği bir şeydi. *Kainat*'. Harflerin ardında kalan o tek başına duran kesme işareti bilinçli bir tercihti. İyelik ekine gitmemişti eli, isim öylece bırakılmıştı; soğuk, net, kendinden emin. Çünkü Kainat Kızılkaya bütün dünyaya Kainat'tı, yalnızca Yaman'a Kızılkaya olmayı seçmişti. Bu detay onun zihninde silinmeyen bir imza gibi duruyordu.

Kahkahaların gürültüsü hâlâ kulaklarda çınlıyordu fakat Yaman'm eli hiç duraksamadan hareket etti; parmakları telefonu kavradı, ekrandaki ışık avucunun içinde boğuldu. Hiç tereddüt etmeden açtı, cihazı kulağına götürdü.

Karşıdan gelen ses gerilimi bıçak gibi yardı; hızlı, nefesi dar, aceleyle akan bir kelimeydi. "Kabul."

Yaman hafifçe kaşlarını çattı, koltuğa yeniden yaslandı. Bir saniyeliğine es verdi. Kağan ve Doruk'un bakışları üzerine dikilmişti. Adel başını hafifçe kaldırmış, ifadesi meraklı bir hal almıştı.

"Seni ne değiştirdi de..."

"Şşt," diye sözünü kesti Kainat. Sesinde telaş vardı. "Harun Kızılkaya beni aradı," dedi alaycı bir tonla. Yaman'ın dikkati bir anda keskinleşti.

Baba dememesi her şeyden daha fazla dikkatini çekti.

"Annem fenalaşmış da beni sayıklıyormuş, cart curt. Din-

le beni, bir şeyleri anlamış ya da şüpheleniyor. Belki de o gün mekândaki kamera kayıtlarını buldu bir şekilde ya da biri beni takip etti. Bilmiyorum. Annemin iyi olduğunu öğrenmem lazım.”

Kaşlarını hafifçe çattı. Kainat’ın Pedro’yla devam edeceğini düşünmüştü, teklifini kabul etmeyeceğini... Bir haftadır geri dönüş yapmamıştı. Demek ki işler değişmişti.

“Pedro ülkesine döndü herhalde,” dedi sigarasını küllüğe bastırırken. “Yoksa hallederdi o senin için.”

“Sikeyim Pedro’yu, Batıkan.” Kainat’ın sesi keskinleşti. “Aramız bozuk onunla.” Kısa bir sessizlik oluştu. Kainat’ın nefesi duyuluyordu, yalnızca Yaman’a konuştuğunun farkındaydı. Sonunda neredeyse fısıltıya yakın bir tonda devam etti. “Sen yok musun?”

Yaman yüzüne yayılan küçük gülümsemeyi gizleme gereği duymadı. “Herhalde varım, kızım,” dedi. Sesi alayla karışık ciddiyet taşıyordu. “Benimle ol diyen zaten benim.”

Karşısında oturan Fırat ve Adel’le göz göze geldi. Adel başını hafif yana eğmiş, yüzündeki nötr ifadeyle konuşmanın gidişatını değerlendiriyordu. Fırat sigarasını yavaşça çevirip bakışlarını masaya dikmişti.

“Sakin ol sen, hallederim ben. Hangar’dan birini göndereceğim.” Yaman dizine yasladığı dirseğiyle hafifçe öne eğildi. “Aram seni, telefonunu açık tut.”

“Tamam,” dedi Kainat ve telefon kapandı.

Odadaki herkes o birkaç saniye içinde Yaman’ın yüz ifadesinden olayın sıradan bir şey olmadığını anlamıştı.

Doruk kaşlarını çatıp öne eğildi. “Bir şey mi olmuş?”

Yaman gözlerini telefondan ayırıp sırtını koltuğa yasladı. Kainat’ın söylediklerini hızlıca tarttı, kendi iç hesaplamasını yaptı. Sonunda boş bakışlarla masaya uzandı ve parmaklarını sertçe yüzeyde gezdirdi. “Harun çağırıyormuş,” dedi, sesi ağır ve kayıtsızdı. “Annesi fenalaşmış, sözde.”

Adel ve Fırat aynı anda başlarını kaldırıp göz göze geldiler. “Basit numara,” dediler bir ağızdan.

Yaman hafifçe başını salladı, dudaklarının kenarı belli belirsiz oynadı. “Zeki kız lan,” dedi. Sesi dalgın, biraz da düşünceliydi. Kainat’ın hamlesini bekliyordu ama bu kadar hızlı ve bu kadar kesin bir dönüş yapacağını tahmin etmemişti.

Doruk ona uzun uzun baktı, sonra hafifçe güldü. “Harun Kızılkaya’nın yetiştirdiği kız, zeki tabii.” İmalı sesi odadaki havaya ince bir anlam yükledi.

Fırat kaşlarını çatıp hafifçe öne eğildi. Masanın üzerindeki küllüğe sert bir bakış attı, sonra gözlerini Doruk’a çevirdi. “Harun Kızılkaya zeki olsa böyle sıkık yemlere gelir mi amına koyayım?”

Yaman hiçbir şey olmamış gibi gözlerini kapatıp arkasına yaslandı. Elini ensesine götürdü, başparmağıyla boynunun yan tarafını ovaladı. Sigaranın kokusu odanın ağır havasına iyice karışırken sessizlik kısa süreliğine gerildi.

“Geldiğini nereden biliyorsunuz ki?”

Kainat’ın bakışları Pedro’nun yüzünde gezinirken dudakları istemsizce sıkıldı. Omuzlarının hafifçe geriye çekilişi, karşısındakinin hâkimiyet kurma çabasına teslim olmadığını ima ediyordu. Havada görünmez bir gerilim asılıydı; konuşmalar buz gibi sakın, kelimelerse iğne ucu kadar keskin bir doğrulukla seçiliyordu. Kollarını göğsünde bir savunma kalkanı gibi tutarken düşünceler zihninde birbirine dolanıyor, çıkışsız bir labirente dönüşüyordu.

“Oltaya gelmez Batıkan,” dedi sesine alayla karışmış o tuhaf güveni katarak. Kaşlarının hafif kıvrılışı, cümlelerini süsleyen meydan okuyucu bir ince çizgi yaratıyordu. “Baksana, bilmediği bir şey yok. Seninle aramın bozuk olduğuna bile inanmamıştır.”

Pedro'nun yüzünde beliren gülüş bir zaferin erken doğan yankısını taşıyordu. Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı, gözlerinde sabrını test eden o karanlık kıvılcım belirdi. Bu oyunun tek galibi olduğundan hiç kuşku duymuyormuşçasına başını yana eğdi.

“İnandı,” dedi kelimeyi uzatmadan bir taş gibi ortalarına bırakarak.

Kainat gözlerini göğe kaldırıp ciğerlerine dolan sabrı yudumlamaya çalıştı. Bakışlarındaki küçümseme Pedro'nun cümlesini paramparça etmek istercesine dolaştı yüzünde. Dudaklarından dökülen her hece kendi inancına tutunmanın tek yoluydu artık.

“İmkânsız. Dalga geçiyor bence. Kesin sezdi, fark etti bir şeylerin ters gittiğini. Bak gör, yakında ortaya çıkar. Oyuna oyun diyecek.”

Pedro'nun sesi kadife parçası kadar yumuşak, bir çelik bıçağın soğukluğu kadar kararlıydı. Omuzlarını gevşetmiş, sanki bu gerilimin ortasında kendine ait bir taht kurmuştu.

“Sezmedi, Kainat.”

Kainat omuzlarını silktiğinde yüzündeki ifade bir anlığına boşluğa karıştı, sesinde zoraki bir hafiflik vardı. “En azından annemden haber almamı sağlamış olur.” Sözlerini tamamladıktan sonra derin bir nefes verdi, içinden yükselen suçluluk hissi zihninin karanlık bir köşesine tutunmuştu. Bu his nereden doğuyordu, anlamaya çalıştı. Yalan söylemek onun için geçmişten bu yana olağan bir eylemdi; neredeyse ikinci bir doğa, adeta hayatta kalmanın tek formülüydü. Buna rağmen ağırlığı kemiklerine işliyor, ruhunda bırakılmış bir iz gibi varlığını hissettiriyordu.

Belki de mesele kendi yalanına değil, başkalarının gözündeki güvenin eriyip gitmesine alışamamasıydı.

Pedro bakışlarını bir kez olsun kaydırmadan sordu. “Hepsi-

ni dağıtmak iyi bir fikir miydi?" Ses tonunda sakinlik perdesi ardına gizlenmiş bir şüphe vardı, kelimeler sertleşmeden yargının soğukluğunu taşıyordu.

Kainat tereddütsüz yanıt verdi, gözkapaklarının arasındaki kıpırtı bile kararından dönmeye niyetli olmadığını anlatıyordu. "Evet. Yaman benimle meşgulken yanındakilerden birini mutlaka haber almak için gönderecek. Kağan, Chaos'ta korumaydı, onu tek bir bilgi için tekrar Harun Kızılkaya'nın karşısına çıkarmazlar. Adel'i de böyle bir işe karıştıracaklarını sanmıyorum." Parmak uçları dizine dokundu, tenine yayılan soğuklukla birlikte zihninde çizdiği hesapların ağırlığını bastırmaya çalıştı. "Fırat, Doruk ya da Burak," dedi, sanki isimler dudaklarında birer ihtimal olmaktan çıkıp mutlak bir plana dönüşüyordu. "Onlardan biri gider, nasıl yapar bilmiyorum ancak mutlaka sızdırır. Hangar'da olmayan biri üzerinden ihbar vermeliyiz. Malikâneye kimin gideceğini öğrendiğimde adresle birlikte karakoldaki adama iletceksin."

Sehpanın kenarındaki paketi çekip içinden bir sigara aldı, parmakları ince bir sabırsızlıkla çakmağa uzandı. Çıkan ilk kıvılcımda alev bir anlığına karanlığı yırtarak dudaklarındaki beyaz silindire sarıldı. "Böylece Harun Kızılkaya'nın adı ülkenin en büyük soygununa karışacak. Batıkan'ın çetesi içlerinden biri alındığında iyice köşeye sıkışacak. Biz de o hengâmede çoktan Diego'ya vereceğimiz malları Hangar'dan çıkarmış olacağız."

Parmak uçları dizlerinin üstünde ritim tutar gibi birbirine değdi. Dudakları hafifçe aralandı, sözlerine ağırlık katan bir tınıyla devam etti. "Öyle ani olacak ki, hiçbir şey için vakitleri olmayacak. Diken üstünde olacaklarından Hangar'a gitmeye bile çekinirler." Başını geriye yasladı, sanki koltuğun sertliğinde değil de kurduğu ihtimallerin içinde dinleniyordu. "Sadece bir süre bekleyelim, ben boş bir anını yakalayayım. Sakin sakın, sessizce ilerleyeceğiz. Onu da tamamen mahvetmeden, son

ana kadar güvenini sarsmadan...” Plan artık tamamlanmış bir şema gibi zihnine kazınmıştı, tek eksik hamlenin gerçekleşeceği anı beklemekti.

KAİNAT KIZILKAYA

İhanet sırtına saplanan kör bir bıçak değildir; kanı boşaltmaz, çılgılık attırmaz, seni öldürmeyi hedeflemez. Daha acımasızdır çünkü seni yavaşça tüketir, derinlerden başlayan bir sızıyla ilerler, fark edilmeden kök salar. Günler akar, aylar erir. Sen hâlâ kendi bütünlüğüne inandığını sanırken o ruhunun kıyılarından sessizce parçalar, koparır.

İlk işaretler küçük, önemsiz denecek kadar ufaktır. Bir bakış eksilir, ses tonunda alışılmadık bir boşluk belirir. Önceleri anlam yüklemesin; belki yorulmuştur, belki dalgındır dersin. Fakat eksiklikler çoğaldıkça kendi ağırlığını inşa eder, çerçevesi dar bir çizik zamanla derin bir yarığa dönüşür. İçten içe bir şeyin değiştiğini bilirsin, bunu susturmak için türlü bahanelerle oyalanırsın. Kendi zihninin bile gerçeği saklamaya çalışır ama her çaban seni daha çok tüketir.

Her şey bitti sanırsın, oysa asıl başlangıç oradadır. Açlık o noktada doğar. Fakat bu sıradan bir açlık değildir; karın sancısıyla kıvranan bedensel bir yoksunluk hiç değildir. Bu, damarlarını ele geçiren bir kuraklık, ruhunun duvarlarını tırmalayan gölgesiz bir ihtiyacın yırtıcı açlığıdır.

Çantamı masanın üzerine bırakırken zihnimde kurduğum tablo gerçekliğin keskinliğiyle netleşmişti. Her detay yerli yerine oturmuş, taşlar tamamlanmış bir satranç tahtası gibi önümdeydi. Dakikalar içinde Yaman Hariş Batıkan yüzüme bakacaktı. Kelimelerimin gölgesinde sıkışacak, kendi kanatla-

nyla düştüğü boşlukta çırpınacaktı. Öyle bir darbe yiyecekti ki, sadece gururu değil, kardeşim dediği adamlara duyduğu güven de paramparça olacaktı.

Kalbim çarpmıyordu, bu sessizlikte bile içimde yankılanan bir panik yoktu. Aksine, damarıma yayılan soğukkanlı bir sabır vardı; öfkeden değil, hesaplı bir kesinlikten doğan bir sabır. Masanın kenarına parmak uçlarım değdiğinde dudaklarımda ince bir kıvrım belirdi, her şey bittiğinde bu oyunu kimin kazandığını görecektim.

Yan masadan gelen tiz bir fısıltı düşüncelerimi yarıp geçti, refleksle başımı çevirdim. “Oha,” demişti biri şaşkınlığını saklamaya bile yeltenmeden. Bakışlarının işaret ettiği yöne istemsizce kaydım. Camın ardında soğuk kış ışığını yansıtan lacivert bir *Bugatti* duruyordu.

Bir an için zaman genişledi, zihnimde bütün görüntüler tek bir karede dondu. O arabayı gördüğümde damarlarımda tuhaf bir sıcaklık dolaştı, hafızamın tozlu köşesinden fırlayan bir sahne kanlı canlı önümde belirdi. Seks yaptığımız *Bugatti*’ydi.

Derin bir nefes aldım, dudaklarımda kıyısında beliren alaycı çizgiyi gizleme gereği duymadım.

Sonra onu gördüm. Arabadan inerken her şey birden beraklaştı. Ne kalabalık kaldı gözümde ne de uğultu. Varoluşu bile sahneyi parçalamıştı. Üzerinde siyah, bedenine yapışan bir tişört vardı; kumaş omuzlarında gerilmiş, göğsünde çizgiler oluşturmıştı. Kol kaslarının sert hatları taşarken derisine gömülü siyah çizgiler kendini belli ediyor, netleşmeyen dövmeler teninin hikâyesini fısıldıyordu. Altında gri bir eşofman, diz kısmında hafif bolluk, üzerinde ise tamamen kontrolsüz bir rahatlık vardı. Kendisiyle ilgilenmeyen bir umursamazlık fakat dikkatleri zorla çekip alan bir ağırlık...

Evden koşarcasına çıkmış havası taşıyordu; öyle aceleyle hazırlanmıştı ki, detaylar tesadüfün ürünüydü. Buna rağmen

adımlarındaki özgüven onun farkında olmadan kurduğu tahtı anlatıyordu. Henüz kapıdan girmemişti, buna rağmen içerideki hava değişmişti. Sanki görünmez bir komut verilmiş, kadınların bakışları aynı anda onun üzerine kilitlenmişti.

Bense... Bugün dikkat çekmek için saatlerimi harcamıştım. Aynanın karşısında durup defalarca kendime baktım, saçlarımı iki kez topladım, hiçbirini içime sinmeyince ellerimle dağıttım, sonunda kendi karmaşasıyla bırakmaya karar verdim. Rujumu üçüncü kez tazelediğimde nihayet çıkabilmişim evden. Şimdi aynada kurduğum bütün özen bu basit kafede eriyip gitmişti. Üzerime sinen o hazırlık telaşı bir anda anlamsız bir çaba gibi görünüyordu çünkü ben tek bir dikkatli bakış bile görmemişken, gri eşofmanıyla gelen biri bütün ilgiyi söküp almıştı.

Basit bir kafede bu kadar dikkat çekmek akla sığar mıydı? Soruyu kendime fısıldamakla zihnimden kovalamak arasında gidip gelirken bakışlarım hâlâ üzerindeydi.

Arabayı kilitleyip ağır adımlarla kapıya yöneldi, sonra başını kaldırdı. Gözlerini kafenin içine çevirdiğinde her şey birden dondu. Bakışı doğrudan bana saplandı. Heterokromik gözler... *Biri buğulu mavi, diğeri sakın bir yeşil.* İçlerinde uzun süren bir yolculuğun ardında varılan durağın sabrı vardı.

Göz göze geldik. Sanki mekânın bütün gürültüsü tek bir çizgiyle silinmiş, geriye sadece ikimiz kalmıştık. İçimde dolaşan sinir mi, yoksa beklenti miydi bilmiyordum ama bakışı bende bir şeyleri yerinden söktü.

Fazla tanıdık, fazlasıyla umursamaz bir sırtışla dudaklarının kenarı kıvrıldı.

Yan masadaki esmer kızın sesi gerilmiş havayı anında kesti. “Çüş, meteor düştü sanki,” dedi. Tonu hem kıskanç hem şaşkıındı, ağzından çıkan kelimeyi bile sahiplenmek istemiyor gibiydi. Sonra hafifçe güldü, başını eğdi ama lafı tamamlamadan duramadı. “Analar neler doğuruyor işte.”

Kendimi zor tuttum, dudaklarımın kenarında beliren gerilimi yutkunarak bastırdım. Gözlerimi devirmemek için içimden ona kadar sayarken soğuk bir sessizlikle baş başaydım. Elimde tuttuğum kahve bekleyişin ağırlığını taşımaktan başka bir işe yaramıyordu artık. Parmaklarım bardağın etrafına sarılmıştı, oysa sıcaklık çoktan terk etmişti kupayı, geriye yalnızca ılık bir boşluk kalmıştı.

Kapı açıldı. Camın hafif gıcırdayan sesi kulağıma dokununca içimde istemsiz bir kıpırdanma oldu. Ardından Yaman girdi.

Adımlarında ölçülü bir ritim vardı; ne aceleliydi ne yavaş. Hiçbir fazlalık yoktu beden dilinde, dikkat çekmek için en ufak bir çaba harcamıyordu. Aynı şekilde gölgede kalma isteği de taşı mıyordu.

“Beklettim mi?” Ses tonu yeni uyanmış birinin tembelliğini taşıyordu, kelimelerinin arasına yorgun bir gevşeklik sinmişti. Az önce yataktan kaldırılmış, hiç yönünü bilmeden buraya sürüklenmiş gibiydi.

“Beklettin.”

Sandalyesini çekti, ayağın gürültüyle zeminde sürtünüşü havayı çizdi. Karşıma oturdu, bakışlarını üzerime dikmeden bir, “Süper,” bıraktı dudaklarından.

Süper mi? Aklımdan geçen tek düşünce buydu çünkü söylediğimi anlamış olma ihtimali oldukça düşüktü.

Gözlerimi hafifçe kısıp dudaklarımı araladım. “Yeni mi uyandın sen?”

“Uyuyayım dedim biraz, enerji lazım olur belki diye.” Bu rahat ton üzerinde bir gömlek gibi taşıdığı umursamazlıktı. Göz kırptı. Aynı anda yan masadaki kızın içeceği boğazında kalınca refleksle kıza döndüm. Başını öne eğdi, omuzları sarsıldı, bir yandan da boğazındaki yanmayı bastırmaya çalışıyordu.

Yaman bu sesi fark eder etmez başını çevirdi. Onun da gözleri kıza kaydı. İki farklı renk loş ışığın altında daha belirgin

hale gelmişti; bir yanda buz mavisinin kırılğan parlaklığı, diğerrinde yeşilin sakın derinliği vardı. Bakışları kızın boğazındaki telaşla değil, kendi ilgisini gizlemeyen bir rahatlıkla temas etti.

Kıza gülümsedi.

Bunu öylesine yaptığını biliyordum. Yine de beklenmedik bir sancı eşzamanlı olarak karın boşluğuma ve zihnime saplandı. Kıza niye gülümsemişti? *Benim yanımda?*

O kadar içinde alay barındırmayan bir gülümsemeydi ki, bunu onun yüzünde görmek garip hissettirdi. Bana hiç bu kadar samimi gülümsememişti. *Neden gülümsesin ki? Hayatını mahvedeceksin. Kendi hırsların uğruna.*

“Helal, helal,” dedi neredeyse fısıltıya yakın bir tonla, yalnızca bana ulaşacak kadar alçak sesle.

Gözlerim ona kayd, istemsiz bir karşılıkla kilitlendik. Bakışında bir kıpırtı vardı; kimin daha çok tahammül sınırını zorlayacağını ölçen, sabrın etrafında dolaşan bir oyun.

“Fazla enerji harcayan bir şey yapıyormuş gibi,” dedim alayla. Henüz ortada bir hareket yoktu; sadece boş konuşmalar, mimiklerin gerisinde saklanan tehditler. Bu onun uzmanlık alanıydı; sözcükleri silah gibi taşıyor, gerçek hamleye hiç ihtiyaç duymadan savaşı başlatıyordu.

Gülümsedi, dudaklarının kenarında belirginleşen çizgi söylediklerinin kendinden eminliğini taşıyormuş gibiydi. “Merak etme, bir dahakine ikimizi de savaştan çıkmış gibi çıkaracağım o arabadan.”

İddialıydı. *Her zamanki gibi.*

“Bir dahaki olursa yaparsın.”

Kelimeler arasında gerilim yoktu, yılların alışkanlığı gibi birbirini izleyen sözcüklerdi. Her cümle defalarca tekrarlanmış ezberlerin izlerini taşıyordu. Buna rağmen her söz usulca ve sessizce yeni anlamlar katıyordu aralarındaki soğukluğa.

“Olmayacağına sen inanıyor musun?” diye sordu, sesinde yumuşak ama kırılcılığını koruyan bir soru vardı.

“Bu durumun nereye kadar gideceğini sanıyorsun ki? İlla araya başkaları girecek, başka şeyler olacak. Ne yani, sen bunu sonunda ikimizin de birbirimize âşık olacağı bir aşk hikâyesi falan mı sanıyorsun? Fazla klişe.” Yüzüne baktım, beklediğim tepki belirsizdi. Gözlerinin derinliğinde saklı kalmış bir soğukluk, boşluk dolanıyordu.

Başını hafifçe yana yatırdı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Kıvrılan dudak kenarı içinde alaycı bir gülümsemeyle birlikte geldi. “Tüh,” dedi. Sesi hafif ve keskin, düşündüğünden eminmiş gibiydi. “Ben seni karım yaparım diyordum.”

“Ne ataerkil cümleler ya? Karım yaparım ne? Ben kocam yaparım seni, düzgün konuş,” dediğimde gözlerinin içinde hafif bir ışık belirdi; ciddiye alınacak biri değildi o zaten, kolay kolay ciddiyete teslim olmuyordu.

“Evlilik için fazla gencim, iki üç seneye tekrar teklif edersen bakarız, yavrum.” Lafları savururken göz kırpmayı da ihmal etmedi. Bu umursamaz tavır karşısında yüzümde ters bir gülümseme belirdi, istemsizce kıvrıldı dudaklarım.

“Siktir git, konuyu dağıtma.”

“Konu ne ki? Açmadın.” İfadesi yerinde sabit kalırken kaşları hafifçe kalktı, başını geriye atarak sandalyesine yaslandı; rahat ve kayıtsız duruşuyla kelimeleri bekler gibiydi.

“Bir isteğim var.” Bunu tıpkı onun gibi umursamaz olmaya çalışarak söylesem de bir şeylerin pot durduğunun farkındaydım. Bana ona yakıştığı kadar yakışmıyordu bu tavır.

“Hımm,” dedi dalga geçercesine, sırtıttığında gözleri kısıldı.

“Hayırdır? Şimdiden sıkıldın mı bu ortaklıktan?” Tonlamam onun üslubunu taklit eder gibiydi; onun kadar rahat, onun kadar vurdumduymaz görünme çabası içinde, belki de kontrolü ele almak için.

Derin bir nefes almasıyla göğsü hafifçe kalktı, o anın ağırlığını taşıyordu. Kollarını önünde kavuşturunca tişörtünün gerilen kumaşı kaslarının doğal vurgusunu ortaya koydu; dikkat çekmekten uzak ama varlığıyla tüm dikkatleri toplayan bir güç vardı onda.

“Cevap yok mu?” diye sordum. Sesimde bir kaçış, gizli bir beklenti vardı.

Bir süre duraksadı. Kaşları çatık değildi, ağzı aralıktı ama donuk bir boşluğa dalmış gibiydi. Kelimelerden önce düşüncelerin esiri olmuştu.

Sonra aniden irkilip gerçekliğe döndü.

“Ne dedin?” diye sordu, gözleri gözlerime kenetlendi.

“Sıkıldın mı benden, diye sordum. Daha şimdiden yani?”

Başını iki yana salladı, hafifçe omuzlarını kaldırdı; aldırışsız bir hareketti ama içinde bir direnç saklıydı.

“Zor,” dedi. Başını dışarı, camın ötesine çevirdi. Sesindeki ağırlık çözilemeyen bir düğüm gibiydi.

“Ne zor olan?” diye bastırdım. Kelimelerim kesikti, farkında olmadan geriliyordum.

“Sen saf mısın, salak mısın ben anlamıyorum. Çok zekisin de mal taklidi mi yapıyorsun?” Yaman’ın sesi biraz yükselirken gözlerim çevreyi yokladı. İki masa ileride oturan çift birkaç saniyeliğine dikkat kesildi, sonra kendi sohbetlerine döndüler.

“Düzgün konuşsana be,” dedim. İçimdeki gerilim parmak uçlarıma kadar yayıldı, sesimin daha sert çıkmasına sebep oldu. “Asker arkadaşın mıyım ben senin?”

Başını yavaşça çevirdi, gözkapakları ağır ağır inip kalkıyordu; yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Bakışları daraldı, gözbebeklerinin küçüldüğünü fark ettim. “Vallahi hiçbir asker arkadaşım bu kadar yakın değilim, Kainat.”

“Ha, yaptın yani askerliği?” diye sordum. İçinde hafif bir şüphe vardı, kelimelerimden çekingenlik okunuyordu. Elbette çekindiğimden değildi.

Göz ucuyla dışarı baktı, camdan dışarıya odaklanan bakışları uzaklara daldı. Sonra hafifçe omuz silkti. “Kışladan bir şey çalıp çalmadığımı soracaksın herhalde şimdi?”

“Yok ya, dümdüz ederler seni orada.” Sesim alay doluydu.

İç çekişi ağırdı, sanki omuzlarında görünmez bir yük taşıyordu. “Ne isteyeceksin?” diye sordu. Sesinde bastırmaya çalıştığı yılgınlık dolaşıyordu, kelimelerinin altına gizlenmiş bir bıkkınlık nefes alışverişine sinmişti.

Bakışlarımı kaçırmadım, yüzündeki her ayrıntıyı ezberlercesine baktım. Dudaklarımda istemsiz bir soğukluk vardı. “Vazgeçtim, istemeyeceğim senden bir şey.” Söylerken sesim öyle kararlı çıktı ki, kendi kulağıma bile yabancı geldi.

“Sadece konuşmak istiyor olamaz mıyım? Şu an için yani?” dedim. Bakışlarım sabit kaldı, kaçacak bir yer bırakmadım kendime.

Başını hafifçe yana eğdi, gözlerinde başka bir şey belirdi; ilk başta çözemediğim, sonra şaşkınlığa evrilen bir ton. “Kiminle?” dedi. Dudaklarından çıkan hece telaffuz edilirken yüzüne yayılan ifadenin karmaşası fark ediliyordu. “Benimle mi konuşmak istiyorsun?”

“Evet.”

Kaşlarının arasında beliren gerginlik artmıştı, bakışlarının ağırlığı masanın üzerinden taşarak üzerime çöktü. “Niye konuşalım ki?”

“Yaman, sen farkında mısın bilmiyorum ama bizim kurduğumuz iletişim diğer insanlarınki gibi değil. Ne zaman birbirimize dokunsak bir şey eksik kalıyor. Öpüştük, seviştik, kavga ettik, her gün birlikteyiz. Fakat ben seni tanımıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum.”

Yüzüne bakarken gözlerinde bir hareketlenme fark ettim; dudakları kıpırdamadı, sadece bakışları değişti, sanki görüş alanını daraltıp beni daha dikkatli görmeye çalışıyordu. Süzer gibi değil, daha çok bir cerrahın neşteri dokundurmadan önceki ölçüp biçen sabrı vardı gözlerinde; parçalamadan, incitmeden ama gerçeği ortaya çıkaracak kadar derin bir niyetle.

“Beni tanımak istiyorsun yani.” Sesindeki ton ne şaşkın ne de reddedici, daha çok gözlemleyen bir tını taşıyordu. Altında kendini gizleyen bir meydan okuma vardı.

Başımı ağır bir hareketle salladım, kelimeler ağzımdan çıkarken kendi kulaklarımda fazla çıplak duyuldu. “Senin de beni tanımanı istiyordumdur belki,” dedim. Sesim yumuşaktı ama içinde bastırılmaya çalışılan bir açıklık vardı.

“Ben zaten seni tanıyorum.”

Bu cümle sıradan kelimelerden ibaret değildi. İçinde ölçüsüz bir güven barındırıyordu, adımlarını bilen birinin eminliğiyle konuşuyordu.

“Birini asla yeterince tanıyamazsın.” Sesim kendi söylediklerime sığınmış bir ton taşıyordu. Belki onu inandırmaya çalışıyordum, belki de kendimi. Fakat bakışlarındaki belirsiz kıpırtıyı yakalamak isterken bir şey kaydı aramızda; kaşının ucunda hafif bir hareket mi vardı, dudak kenarında kısa bir gölge mi oluşmuştu, emin olamadım. Görülmesi zor bir ayrıntıydı ama vardı.

“Soru sor o zaman?” dedi sorgular gibi.

“Ne?”

“Bana kendin hakkında soru sor, yeterince tanıyıp tanımadığıma bakalım.” Kalabalığın içindeki uğultuyu duymuyordu sanki, tüm dikkatini bu oyuna vermişti. Gözlerinden okunuyordu: Kazanacağından emindi.

“Kaybedersen ne yapacaksın?” diye sordum bakışlarımı onunkilere sabitleyerek. Kelimeler dudaklarımdan ağır ağır döküldü. Sırttım.

“Ne istersen yapacağım lan.”

“Allah kimseyi benim elime düşürmesin, Batıkan.” Sözlerim bir uyardı ama içinde hafif bir keyif dolaşıyordu; kontrolü avuçlarımda tutmanın verdiği ince bir haz.

“Genelde benim elime düşen sen oluyorsun, Kainat. Sor hadi.” İsmimi söylerken kullandığı ton alışılmış bir hitap değildi; kelimenin kendisi cümlesine ait bir parça gibiydi. *Öylesine değil, özenli bir vurguyla*. Başkasından duysam rahatsız edici bir yakınlık gibi gelebilecek bu ifade, ondan çıkarken başka bir anlama bürünüyordu. Daha kişisel, daha ait bir tını kazanıyordu.

“Peki,” dedim. Harfler ağzımdan ağır ağır düşerken sesimin tonu hafif alaycı bir kıvrım kazandı, cümle uzadıkça kelimeler dudaklarımda oyalanır gibiydi. “Söyle bakalım, en sevdiğim kokteyl ne? Uzun zamandır içmiyorum, bunu bilmene imkân yok.”

Soruyu, ağırlığını hissettirerek bırakmıştım masaya fakat yüzünde tek bir kıpırtı oluşmadı. Soruya değil, sanki bana hazırlanmıştı. Ne düşündüğünü okumak için bakışlarını taradım, olmadı. Zihninin neresine uzanıyordu, hangi detayları yoklayıp gün yüzüne çıkarıyordu, çözemedim.

“Çok kolay,” dedi tek nefeste. “*Instagram* hesabının yüzde sekseni kokteyl, gece kulübü *story*’leri, Kainat. Klasik, *Manhattan* seviyorsun ama Türkiye’de hiç içmedin. Sadece İspanya’da, Fiebre diye bir gece kulübünde içebiliyorsun. Bu yüzden uzun zamandır içmedin.”

Sözcükler kulaklarıma çarptı fakat asıl sarsıcı olan doğruluğuydu. Yüzeysel değil, derinlikli bir dikkat barındırıyordu. Ben bile unutmuş gibiydim, gerçekten de Türkiye’de hiç içmemiştim o kokteyli. Farkına varmamıştım, o hatırlattı. Böyle bir boşluğu kendimde nasıl görmediğime şaşırdım.

Yüzümde istemeden beliren ifadeyi yakalamaya çalıştı, bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Siktir git oradan,” dedim. Refleks gibi yükselen bir tepkiydi bu, düşünmeden sıyrılan bir savunmaydı. “Sadece *Instagram* hesabımdan tüm bu çıkarımı yapmış olamazsın.”

Omuzlarını umursamazca kaldırdı. Gözlerinde ne yalan vardı ne doğrulama; bir boşlukta sallanan sır gibi bıraktı cümleyi. “Gerisi benim sırrım.”

Bu cevaptan daha sinirlendirici olan şey onun sakinliği; soğukkanlı duruşu, nefesini bile tartarak alması, kelimelerinin hepsini bir terazide ölçüp sonra ağzından çıkarışı.

“En sevdiğim grup?” dedim gözlerimi hafifçe kısarak. *Men I Trust* ve *Arctic Monkeys*’ti. İkisini de seviyordum, birini söylese diğerini öne sürecektim. Kaybetmesine ihtiyacım vardı.

“*Arctic Monkeys*.” Ses tonu tereddütsüzdü, bir saniyelik boşluk bırakmadı.

“Bilemedin! *Men I Trust*,” dedim. Kelimeler ağzımdan fazla yüksek bir perdeden döküldü. Sesimin masadaki bardağa çarpıp geri sekeceğini sandım.

“Evet, kızım, liselilerin geldiği kafeden kovdur bizi hadi. Bunu istiyorsun yani ben anladım.”

“Bilemedin.” Sözlerimi bir duvar gibi ördüm, geçmesine izin vermedim.

İnadımın gerekçesi basitti. Onun gözünde asla hata yapmayan, hep bilen biri imajını çatlatmak istedim. Bir defa yanılmalıydı.

“İkisini de seviyorsun işte, inkâr edemezsin.”

“En sevdiğimi sordum, *Men I Trust*.” Sesim bu kez daha netti, kararlılıkla masaya bıraktım kelimeleri.

Parmak uçlarım masanın tahtasına hafifçe vuruyordu, ritim kendi kendine oluşmuştu. Düşünüyormuş gibi bir görüntü çiziyordum, gerçekteyse zaferin tadını alıyordum. Karşımda her daim haklı çıkan, her hamleyi önden gören Yaman Haris Batikan vardı. Az önce yanılmıştı; hem de gözümün önünde,

hiçbir açıklamaya sığınmadan. Bu sessizlik bile bir galibiyet hissi taşıyordu. Sandalyede geriye yaslanması, dirseklerini masaya koymayışı, parmaklarının kahve fincanının kulpunu arar gibi dolaşması... Dudaklarının kenarında kalan alaycı kıvrım hâlâ yerini koruyordu ancak gözlerinde farklı bir şey belirmişti. *Merak. Bekleyiş. Belki de çok az rasladığı bir sabırsızlık hali.*

“Henüz karar vermedim,” dedim sesimi gereksizce yumuşatmadan, bakışlarımı doğrudan onunkilere kilitleyerek. “Hazırlıksız yakalanmanı istiyorum. Pat diye söyleyeceğim.”

Bir an nefesi tedirgin bir gülüşün ucunda asılı kaldı. Dudaklarının hareketi tam bir tebessüm değildi, daha çok alışılmadık bir ihtimali tartar gibiydi. “Bu işin raconu değil,” dedi, tonunda hafif bir düşüş vardı. “Oyunun sonunda ne kazanılacağı en baştan bellidir, Kainat.”

“Senin oyununda öyle olabilir,” dedim. Kelimelerim bir meydan okuma kadar keskinleşmişti. “Benim kurallarım farklı.”

Aramızda ağır bir boşluk doğdu. Garsonların tepsilerle geçişi, masalardan kalkıp giden birkaç müşteri, bardakların çarpışmasından doğan kuru tınılar... Hepsi bu sessizliğin etrafına dağılmış önemsiz gürültülerdi.

“Tamam o halde,” dedi sonunda ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken. Hareketi rahattı fakat bakışlarında sezilen şey benden gelecek sürprizin ihtimaline duyduğu gizli hevesti. “Hazırlıksız yakalanacağım günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Sen de bana sor, beni tanımak istiyorsun madem,” dediğinde ses tonundaki değişim hemen fark edildi. Önceki rahatlığın altında gizlenen gevşek gülüş kaybolmuş, yerine meydan okuyan bir ciddiyet yerleşmişti.

“En sevdiğin yemek?” dedim.

Tek kelime bile boşa gitmedi. “Adana kebabı.” Saniyenin yarısı kadar kısa bir aralıkta geldi cevap.

“En sevdiğin şarkıcı?” dedim sorunun havada asılı kalmasına bile izin vermeden.

Omuzlarını hafifçe geriye attı, bacaklarını biraz açıp oturuşunu rahatlattı ve sigarayı iki parmağının arasında çevirdi. Dudaklarına uğramadı ama hareketin kendisi bile onun ritmini taşıyordu. “*50 Cent*.”

İçimden öyle ani bir kahkaha koptu ki, durdurmaya çalışmak bile aklıma gelmedi. Sesim yükseldi, kontrolümden taşı. Kahkahanın vurduğu havada kelimeler düzensiz, parçalı ama kendiliğinden sıralandı. “Ciddi misin? Adana kebabının hemen arkasından *50 Cent* mi geliyor?”

Başını hafifçe yana eğerek gözlerini kısa süreliğine benden kaçırdı, yüzündeki gölge lambaların altında daha belirginleşti. “Müslüm Gürses deseydim, daha mı inandırıcı olurdu?”

Gülüşümün içinden konuşmaya çalışırken nefesim kelimeleri ezip geçti. “Hayır, hayır, bak...” Sesim kahkahanın aralıklarında boğuluyordu, cümleler yarıda kalıp yeniden toparlanıyordu. “Tam bir Adanalı gangsta oldun gözümde, yargılamayacağım seni.”

Konuşma başladığı noktadan uzaklaşmış, fark ettirmeden daha kaygan bir hatta yerleşmişti. Önce yüzeyde gezinen, hafif alaylarla süslenmiş cümleler şimdi derine doğru yol alıyordu. Ne kadar direnirsem direneyim, sorularımın her biri bir başka kapıyı aralıyordu. Yaman konuşurken zaman garip bir ritme bürünüyordu. Bazı kelimeleri öyle kolay, öyle umursamaz bir tonla bırakıyordu ki, aradaki mesafe yok oluyordu.

“Favori filmin ya da dizin?” dedim sesimin hızını düşünmeden.

Kısa bir sessizlik girdi araya, bu defa önceki sorular gibi hazırda bir cevabı yoktu. Gözleri masadan uzaklaşıp mekânın

bir köşesinde sabitlendi, dudaklarının kenarı belli belirsiz oynadı. Gözkapaklarının altında kısa bir geçmiş araması yaptığını hissettim. Sonra tek bir kelimeyle geldi cevap.

“Film *Goodfellas*.”

Tonlaması hafif alçaldı, cümleye eklediği ikinci isim daha belirgin, daha netti.

“Dizi *Prison Break*.”

Başımı öne attım, gülümsememi saklamaya gerek duymadan. Sesimdeki canlılık bastırılamaz bir coşkuydu. “Ooo, tamam. Film-dizi zevkini beğendim.”

Henüz o sözün dalgası üzerimden geçmeden bir sonraki soru kontrolü ele aldı. “Son kız arkadaşın?”

“Dubai’de Sasha vardı, sevgilim değildi de takılıyorduk öyle.”

“Türkiye’de?” dedim. Bu kez sesim daha düşük bir perdeden çıkmış, sanki kendiliğinden ağırlaşmıştı.

Bakışları hafif kaydı, nefesini belli belirsiz tuttu. Ardından daha yumuşak bir tonla yanıtladı.

“Biri var ama daha sevgilim değil.”

Benden bahsediyordu belki veya zihnimin egosu bir oyuna girişmişti. Fakat bu ihtimali düşünmekten geri duramadım. Hislerim beni yanıltsa bile içinde bulunduğum anı sahiplenmekte sakınca görmedim. Salağa yattım hemen. “Üzüldüm kız adına.” Sözlerim ince bir öfkenin cilasıyla döküldü dudaklarımdan, ses tonumda taş gibi bir sertlik vardı. “O seninle konuşurken sen benimleydin.” Masaya eğildim, nefesim onun yüzüne yaklaşıırken sesimi alçalttım. Kelimelerim bir fısıltının taşıdığı tehditle çıktı. “Umarım bu şerefsizliğini öğrenir.”

Tepkisini ölçmeye çalıştım. Bir açıklama bekliyordum belki; en azından bir savunma. Ancak karşımdaki adam bir heykel kadar hareketsiz kaldı. Sanki bu cümle onun omuzlarında bir yük yaratmamıştı bile.

“Kendine bu kadar üzülme.”

“Ne?” dedim sahte lakin inandırıcı bir şaşkınlıkla.

“Duydun.” Sigaradan derin bir nefes çekti, gözlerini benimkilerden ayırmadan. Duman aramızda dolaşırken sözlerini bıraktı. “Kendine diyorum, bu kadar üzülme. Konuştuğum tek kadın sensin.” İnce bir detaya dokunmak istercesine kaşlarını kaldırdı. “Düşündüğüm tek kadın da sensin.”

“Hadi oradan ya...” Sesim küçümseyici bir perdeye tırmandı. “Daha sevgilim değil dedin. Yani sevgilin olma ihtimali olan biri.”

Yüzünde bir kıpırdanma oldu, dudaklarının kenarında ince bir gülüş açıldı.

“Sen neden olamazmışsın?” diye sordu birden, bu ihtimali düşünmüş gibi.

“Saçmalama, Yaman.” Dişlerim birbirine çarptı, sesim tırnak gibi gerildi. “Ne sevgilisi amına koyayım ya? O kadar şeyin arasında bir bu eksikti zaten.”

O ve ben, biz olabilirmişiz gibi bile gelmiyordu. Ayrı kutuplarda, ayrı hayatları yaşaması gereken insanları andırıyorduk. Birkaç saniyenin içine gömülüp bu ihtimali düşündüm. Sanırım biz bu zehirli kişiliklerimizle birbirimizi yok ederdik.

“Korkuyorsun yani?”

Duyduğum anda tepki verdim; düşünmeden, refleksin getirdiği aceleyle. “Ne korkacağım, hayırdır?” Tonum sertleşti fakat altında ne yattığını ben bile bilmiyordum. Bir savunma mıydı, yoksa meydan okuma mıydı çözemiordum.

Gözlerini benimkilere kilitledi; öyle sabit bir yoğunlukla bakıyordu ki, sanki bakışlarının derinliğinde sakladığı bir şey vardı. *Ne olduğunu bilmediğim, beni rahatsız eden bir şey.* Dudakları kıpırdadı, sesi ağır ağır aktı. “Korkmayan birini bulmak lazım,” dedi. Kelimeler aramızdaki mesafeyi kapatırken tonundaki kararlılık neredeyse tehditkâr hissediliyordu. “Kadın dediğin de az delikanlı olacak.”

Başımı yana çevirip gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Bu kadar kendinden emin bir yüz karşısında tepki vermeden durmak zordu. Dudaklarımda sabırsız bir gülüş belirdi fakat o gülüşün ardında sakladığım telaşı görmesini istemedim.

“Kimi bulacaksın ya, salak salak kafa şişiriyorsun,” dedim. Kelimelerim bilinçliydi ama ses tonum hafif titriyordu.

O ise hiç yanıt vermedi. Yalnızca yüzüme baktı. Bakışı kısa bir değme değildi; uzun, neredeyse iğne ucu gibi sabit ve rahatsız ediciydi. Zamanı durdurmaya çalışan biri kadar inatçıydı gözleri.

Tam o sırada telefonum çaldı. Kafenin uğultusu birden silinmiş gibi oldu. Her ses kulaklarımda eridi, geriye yalnızca ekranımdaki ışık kaldı. Pedro ismini gördüğümde içimden bir şey çekilip alınmış hissi yayıldı damarlarıma. Telefon titriyordu, masanın tahtasına çarpan ritim kalp atışlarıma eşlik eder gibiydi.

Başımı kaldırdığımda Yaman’ın bakışları hâlâ üzerimdeydi. O gözlerde hiçbir şaşkınlık, hiçbir acele yoktu. Sanki ne olup bittiğini biliyor, bilmekle de kalmayıp bunun tadını çıkarıyordu. Dudaklarının kenarındaki ifade daha belirginleşti mi, yoksa ben mi öyle hissettim, emin değildim.

Zaman birkaç saniyeden ibaretti fakat huzursuzluk ruhuma ağır ağır yayıldı. Ses tonumu koruyarak titremeyen bir soğukkanlılıkla telefonu elime aldım ve cevap verdim. “Alo?”

Pedro’nun sesi alışılmışın altında, derin ve her kelimesi keskinlik taşıyordu. “Kainat... Dikkatli dinle.”

Boğazımda sıkışan bir his belirdi. “Ne oldu?” diye sordum.

“Emniyet,” dedi kısacık ve ağır. “Yaman’ın yakın çevresinden Fırat’ın adı geçti. Açıkça, gizlenmeden. İçerideki birileri Fırat’ı sorguya çekiyor olabilir.”

“Kim verdi?” Sorusunu duymakla birlikte aradaki sessizliği hissettim, karşıdan gelen nefesin ritmini ölçtüm birkaç saniye.

“Detay veremem. Şimdilik bunu bilmen yeterli. Masadan kalk. Hemen.” Emir sözlerin arasına yerleşti, ardından telefonun ucunda sessizlik yayıldı.

Başımı ağır bir hareketle kaldırdım, bakışlarım Yaman’a takıldı. Gözlerimiz buluştuğunda içimde bir yer kelimesiz bir anlaşılmayı sezdi. Ne konuştuğumu bilmiyordu, yine de duyduğum şeyin ona yakın bir yerden geldiğini hissetmişti. Bunu yüzündeki donuk ifadeden anlamak zor değildi.

“Daha erken değil mi?” dedim Pedro’ya, gözlerim Yaman’dan ayrılmadan. Yaman’ın bakışları kıpırdamadan üzerime kilitlenmişti, dikkatinin yoğunluğu huzurumu parçaladı.

“Evde buluşmamız lazım,” dedi Pedro. Sesi netti, kararlılığı tartışmaya kapalıydı. Her kelimesi uzaklarda olup biten bir şeyin aciliyetini taşıyor, içimdeki düğümü daha da sıkıyordu. Gözlerimi kaçırmadım, kaçamazdım. Yaman’ın yüzündeki ifade değişmedi ama bakışlarının ardında dolup taşan bir şey vardı, yerini belli etmeyen bir fırtına gibi bekliyordu.

Onu tanımamış olsam, gözlerinin derinliğinde gördüğüm şey beni bulduğum yerden kaldırıp uzaklaştırabilirdi.

“Tamam. Şarjım az, kapatıyorum,” dedim sonunda. Aslında şarjla hiçbir ilgisi yoktu, sadece araya çekilmiş ince bir perde lazımdı. Sesimi normal tutmaya çalıştım, tonumun kararlılığı gölgelememesi için çabaladım. Her saniye daha ağır geliyordu, uzarsa Yaman’ın gözlerindeki şüphe büyürdü. Telefonu kapattım, ekran karardığında nefesimi fark ettim; fazla hızlıydı.

“Pedro muydu?” diye sordu. Bakışları sorgulayıcıydı, sesi ağır bir merak taşıyordu. Pedro’yla İspanyolca konuşmuş olmamdan bunu anlaması zor değildi.

“Evet, ne zaman eve gideceğimi sordu,” dedim.

“Allah Allah.” Çenesini elinin tersiyle sildi, bakışları masanın kenarında dolaşırken dalgın bir gülüş belirdi yüzünde. “Ben de seni bu gece bizimle mekân açılışına götürürüm demiştim.”

“Mekân açılışı mı?” Sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz gerçek bir merakın tonunu taşıyordu.

“Aynen. Yarın Doruk’un doğum günü. Onun için gece yarısından sonra sürpriz planlamış Adel. Ben de açmayı düşündüğüm kulüplerden birini ona verdim. Bu gece orası açılacak.”

Sözlerini dinlerken omuzlarım istemsiz gerildi, kafamın içinde hızla dönen hesaplamalar kendini belli etmeden yüzüme yayılan ifadeyle çatışıyordu. “Yarınki derse gitmezsem devamsızlık hakkım bitecek,” derken nefesim tedirgin bir dalga halinde göğsümden çıktı. “İstesem de gelemem yani.”

Telefonumu çantaya attım, parmak uçlarım metal fermuarı tutarken hafifçe titredi. Yaman bu kısa harekete karşılık vericesine dikleşti, omuzlarını geriye attı. “Tamam, sıkıntı yok.”

Masanın üstünde duran araba anahtarını eline aldı, parmaklarının arasında döndürmeye başladı. Hareketi hızlıydı, yine de üzerinde bir telaş taşımıyordu; bilinçli, kontrollü bir ağırlıkla yapıyordu her şeyi. Gözlerini kaldırdığında bakışları üzerime çakılı kaldı; sabırla, bir davet kadar net. “Götüreyim seni.”

“Gerek yok, arabayla geldim,” dedim sesimi dengede tutmaya çalışarak. Pedro birkaç gün önce benim için araç getirtmişti.

Yaman gözlerini kısıp bakarken birkaç saniye boyunca konuşmadı, aramızda görünmez bir gerilim büyüdü. O bakışlarda okunamayan bir şey vardı, kelimelere dökülmeyen ama varlığıyla ağırlık yapan bir şey.

“Git bakalım, tekrar görüşeceğiz gibi duruyor,” dedi.

Kaşlarımın arasına yerleşen belirsizlik dudaklarımı aralanmaya zorladı. “Nasıl?”

“Ararım akşam,” diye düzeltti hemen ardından. “Annenden haber istemiştin, iletmek için. Fırat’ı vardiya değişiminde soktum içeri.”

“Yaman,” dedim. Adını söylerken duraksadım. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti, merakını gizlemedi. “Teşekkür ede-

rim.” Ardından içimde kalan diğer kelimeler boğazımda düğümlendi ama birkaçı dudaklarımın arasından sızdı. “Ayrıca özür dilerim. Aptallığım için.”

Cevap vermedi, sadece gülümsedi.

“Güzel, ben kalkıyorum o zaman,” dedim ve yavaşça oturduğum yerden doğruldum. “Sen daha oturacak mısın?” diye sordum, sesimde hem sıradanlık hem de bir an önce bu konuşmayı bitirme isteği birbirine karışmıştı.

“Hangar’a geçeceğim birazdan, gece de hepsini toplayıp mekâna götüreceğim,” dediğinde sesindeki kesinlik bir emir kadar güçlüydü.

“Anladım, görüşürüz.”

“Görüşeceğiz,” diye karşılık verdi.

Adımlarım masadan uzaklaştıkça hızlandı, kafede bıraktığım sessizlik arkamda kalırken zihnimde bir uğultu büyüdü. Her adımda düşüncelerim daha da keskinleşiyor, bir şeylerin yerinden oynadığını hissettiren ağırlık omuzlarıma çöküyordu.

Kapıya yaklaştığımda havada kalan o rahatsızlık boğazıma doldu, nefesim daraldı. Geriye bakmadım, bakışların üzerimde olduğunu bilmek yetiyordu. Masadan uzaklaştıkça sırtımda gezinen dikkat daha belirginleşti, adımlarımın ritmi hızlandı. Neredeyse fark edilmesin diye bastırdığım bir aceleyle kapıdan geçtim.

Dışarı çıkar çıkmaz şehrin serin akşam havası yüzüme vurdu, kafeden taşan uğultu arkada silik bir fonda kaldı.

Cebimden telefonu çıkardığımda parmaklarımın arasında ki metal soğuktu, ekrana kayarken gözüm saate takıldı: 20.30. Gece uzun olacaktı, hem de tahmin ettiğimden çok daha ağır geçecek kadar uzun.

“Bavulunu hazırladın mı?” Pedro’nun sorusuyla salonun ortasına getirdiğim bavulu ve bir valizi kenara bıraktım. Bugün

ihtiyacım olan her şeyi alıp Pedro'nun özel uçağıyla ülkeyi terk edecektim.

Tüm bunlara son bir saat içinde karar vermiştik. Yaman'ın ve Hangar'dakilerin orada olmadığı o zaman dilimi her şeyi hızlandırmıştı. Doğru anı kollamamıza dahi gerek yoktu.

Kolay yolu seçmiştim. *Asla çalmam*, demiş, büyük konuşmuştum. Emin olun, kolay yol ayağınızın dibine geldiğinde kandıracağınız kişinin kim olduğu önemini tamamen kaybediyordu.

En azından benim için bu kadar basit olmuştu. Konu hırs- larıma yenik düşmek olduğunda hiçbir etik bana duvar örüp engel olamıyordu.

"Hazırladım," dedim. "Aşırı stresliyim."

"Sakin ol," dedi kendi valizini benimkilerin yanına bıraktığında. "Eninde sonunda olacaktı. Şanslıyız ki çabuk oldu." Sehpanın üzerindeki kadehin dibinde kalan viskiyi tek yudum- da bitirdi.

Galiba Pedro benim bu hayattaki gölge tarafımdı. Kafamın içindeki şeytanlarla aynı dilde konuşuyordu. Acımasızdı ama bu canı bir acımasızlık değildi. Umursamaz, normalmiş gibi davranarak sebep olduğu günahlardan doğan bir acımasızlıktı.

Ben Kainat. Kainat Kızılkaya. Önceleri en korktuğum şey böyle birine dönüşmekti. Şimdiyse kendimi sakındığım bu ge- leceğe doğru koşarak gidiyordum.

İnsan en çok olmaktan korktuğu kişiye dönüşürmüş. Ben Harun Kızılkaya'ya, babama dönüşmüştüm. Baba demeye bile dilimin varmadığı bir adamın daha merhametli, farklı bir versi-yonu olmuştum.

Yaman Haris Batıkan'ı bitirmeme saatler vardı.

Her ihtimale karşı yapacağım başka bir hamle kalbimi kor- kuyla çarpıtiyordu.

Umarım bunu yapmama gerek kalmaz. Umarım her şey en kolay şekilde gerçekleşir. Son bir dua, Tanrım. Beni son kez bağışla. Çünkü bir sonraki günahım bağışlanamayacak kadar dipte bir yerde beni bekliyor Beni o günaha, o masaya yaklaştır. Sonra da yak. Ama şimdi değil, şimdi yanamam. Şimdi yanarsam, bu kutsal olduğumu sandığım savaşın gerçek yüzüyle daha erken tanışacağım. Beni şimdi bağışla. O bağışlamayacak. Sen bağışla.

“Kainat!” Pedro’nun sesi yükseldiğinde irkildim. “Sana sesleniyorum, duymuyor musun? Telefonun çalışıyor.” Sehpanın üzerindeki ikinci telefonumu gösterdiğinde gözlerim sehpa kaydı. İspanya hattının takılı olduğu telefonum çalışıyordu, arayan Melissa’ydı.

Açmakta tereddüt etsem de başparmağım yeşil tuşa hızlıca bastı. “Efendim, Melissa?” dedim stabil bir sesle.

“Kainat?” Hıçkırdığında kaşlarım çatıldı. Melissa ağlıyordu.

“Bir şey mi oldu sana?” Endişe zihnime hücum ederek sesi mi yükseltti. “Alo, Melissa? İyi misin sen?”

“B-ben iyiyim,” dedi hıçkırıklarının arasından kesik kesik. “Aren...” Bağırarak ağlamaya devam etti. Birkaç saniyenin ardından, “Aren intihar etti, Kainat. Günlerdir hastanedeyiz,” dedi. Bir hıçkırık daha duyuldu. “Ben kimi arayacağımı bilemedim. Biliyorsun, onun ailesi...” Şiddetle ağlamaya devam edince yutkundum.

Aren. İntihar mı etmiş? Beni vuran Aren intihar etmiş.

“Ne? Aren mi?” Kaşlarım çatılırken derin bir nefes aldım sıkıntıyla. “Neden yapmış?” diye sorsam da sebebini en iyi ben biliyordum. Ondan intikam almak istemiştim. Peki almış mıydım? Yani istediğim ölmesi miydi, bundan emin değildim.

“Sana söyleyemedim,” dedi Melissa mahcup bir sesle. “Biri Aren’in çıplak fotoğraflarını okulun internet sitesine koymuş.

Zar zor kaldırttık ama Aren mahvoldu.” Tiz, ağlamaktan çatal-
lanmış sesi iyice inceldi. “Benim yüzümden! Onu yalnız bırak-
tım, Kainat. Yemin ederim sadece istediği kahveyi almak için...”

“Şimdi nasıl? Yaşıyor mu?” Gözlerimi yerden kaldırdığı-
da Pedro’yla göz göze geldik. Neler olup bittiğini hiç merak
etmiyor gibiydi.

“Yaşıyor ama yoğun bakımda. Ben gider gitmez bir sürü ilaç
içmiş, zehirlenmiş. Çok geç kalmışım, Kainat.” Es verdiğinde
konuştum.

“Senin bir suçun yok,” dedim sert bir sesle. “O okulun site-
sine fotoğrafları koyan orospu çocuğunun suçu hepsi.” Sesimi
yumuşattım. “Ben yazılımcı arkadaşlarımla konuşacağım, ki-
min yaptığını bulacağım, tamam mı?”

Güven veren yumuşak sesimle biraz sakinleşti. “Tamam. Sen
ne zaman geleceksin? Ben çok yalnız hissediyorum burada.”

“Biraz daha buradayım ama en kısa zamanda yanınıza ge-
leceğim. Uyanırsa bana haber ver.” *Haber ver ki, yanınıza gel-
mek zorunda olmadığımı bileyim.*

“Tamam, doktor geldi,” diye mırıldandı aceleyle. “Kapatı-
yorum şimdi, kendine iyi bak.”

“Sen de.” Telefonu hızlıca kapatıp koltuğa fırlattığımda
Pedro boş bakışlarla beni izliyordu. Tek bir cümleyle tüm olayı
açıkladım. “Aren intihar etmiş.” Gözlerini kırpmadı, herhangi
bir tepki bile vermedi. “Bir şey demeyecek misin?”

“Ne olmasını bekliyordun?” İşte bu sorunun cevabını cid-
den merak ediyordu, gözlerinden anlıyordum.

“Bir buhrana girmesini istiyordum. Pişman değilim. Beni
kandırmaya çalıştı, hatta kandırdı! O defteri tamamen okudum,
Pedro. Her bir satırını okudum o sikik günlüğün. Her satırında
bana nefret beslemiş, her cümlesinde beni kıskanmış.” Bacak
bacak üstüne atıp koltukta iyice yayıldım ve tavana baktım. “O
bunu hak etti.”

“Kimse nefret ettiği için ölmeyi hak etmez. Birkaç saat sonra sana kötülüğü dokunmamış bir adamı soyacağını düşünürsek, bu mantıkla sen de ölmeyi hak etmiş olursun.” Pedro haklıydı.

Fakat ben zaten bu kafa ve mentalle yaşıyor sayılmazdım. Ayarlı bir robottan, saatli bir bombadan hiçbir farkım yoktu.

Gece ağır bir örtü gibi şehrin üzerine kapanmıştı, ay bile kendini göstermeye cesaret edemiyordu. Soğuk tenime değdiği yerde ince ince acıtıyor, nefeslerim puslu izler bırakıyordu. Sessizlik bir boşluğun içinden uzanır gibi derinleşmişti; motorun uğultusu dışında kulağıma değen tek şey ayaklarımın betonda çıkardığı o boğuk tınıydı. Kamyon ilerlerken sararmış ışıklarıyla karanlığı parça parça ediyordu. Sürücü koltuğunda Pedro’nun eğilmez omuzları yolun ritmine uyum sağlamış, bakışları kesintisiz bir dikkate gömülmüştü. Onun yanında olmak ile yalnız olmak arasında sıkışmış hissettiren bir dinginlik hâkimdi.

Her şey sorunsuz görünüyordu fakat bu geceye dair tuhaf bir ağırlık vardı; kelimelere dökülemeyen bir his, tenimde gezinen ince bir gerilim. Bu yolculuk sıradan bir gecenin sınırlarını çoktan aşmıştı. Ne kadar plan yapılırsa yapılsın, hesap edilme-yen detayların varlığı gölgelerde saklanmayı severdi. İşte bu yüzden attığım her adımı ölçerek basıyordum, gözlerim sokakların en kuytu noktalarını tarıyordu. Loş lambaların ışığı kaldırım taşlarına usulca yayılıyor, yüzeye düşen gölgeler biçim değiştiriyordu. Her köşe olasılıklarla dolu bir satranç tahtasıydı, bir hamle yanlış yapılırsa oyunun yönü değişirdi.

İçimde bastıramadığım bir ihtiyat düşüncelerimi sabit tutmaya çalışıyordu. Ne Pedro’nun sakın nefes alışları ne de motorun monoton uğultusu zihnimi uyuşturabiliyordu. Bu gece tek bir hata bile kaldırmazdı. Eğer ritim bozulursa sonuçlar yalnızca bizim için değil, çok daha fazlası için yıkıcı olurdu. Adımlarımı hızlandırdım, bedenim olabilecek her senaryoya hazırды.

Planımın ritmi bozulmamıştı, adımlarımı hangi sırayla atmam gerektiğini ezbere biliyordum. Yangınım dumanı ardında kalan her şey kendi içinde yanmaya devam ederken ben çoktan yol almıştım. Gölgelelerin sağladığı görünmezlik üstümdeki yaraları saklamakla kalmıyor, bana bir avantaj da sunuyordu. Çatlayan tenimin sızısını önemsemiyordum, ne gerekiyorsa yapacak gücü buluyordum.

Hangar'a yaklaşırken beton zeminin üzerindeki lastik izleri buranın sıradan bir garaj olmadığını fısıldıyordu. Arka otoparkın girişindeydim, kontrolü eline alacak ilk kişi ben olmalıydım. Geriye dönüş ihtimali kalmamıştı. Eğer biriyle karşılaşırsam, tepki vermekte gecikmeyecektim. Kapalı otoparkın kepenkleri beni karşıladı, kilit takılmamıştı. Şehir dışında, terk edilmişliğin sessizliğini ödünç almış bir yerde duran bu yapı güvenlik bahanesiyle fazladan önlem gerektirmezdi.

Metal panellerin altındaki aralığı fark ettiğimde parmaklarım soğuk yüzeye dokundu. Çelik gece boyunca biriken soğuğu taşıyordu. Kepengi kavradım, kaldırmaya başladım. Yavaş davranırsam çıkacak sürtünme sesi daha dikkat çekici olurdu. Bu yüzden hızlıca yukarı çektim, nefesimi tutarak gürültünün kısa sürede kesilmesini bekledim. İçerisi görüş alanıma girdiğinde bedenim istemsizce gerildi. Otoparkın düzeni beklediğimden çok farklıydı. Burası yalnızca araçların konduğu sıradan bir alan değil, gösterişli bir sahneydi. Zeminde bile estetik bir titizlik vardı, her şey yerleştirilirken bir güç gösterisinin izleri bırakılmıştı.

Gözlerim köşelerde dolanırken renklerin şiddeti yüzüme vurdu. Modifiye edilmiş lüks arabalar sıra sıra dizilmiş, gölgeler arasında kendi ihtişamlarını koruyordu. Cam yüzeyler loş ışığın altında parlayan taşlar gibi ışıldıyordu. Detaylarda saklı kibir bu garajın sahibini anlatıyordu. Her bir araç yalnızca bir ulaşım aracı değil, gücün cisimleşmiş haliydi. Metalin parlak-

lığında hükmetme isteği okunuyordu. Yaman'ın her gün farklı bir arabaya binmesini anlatan sebep işte burada apaçık duruyordu.

Adımımı attığım anda sessizlik ağırlaştı, topuk seslerim geniş boşluğun metalik soğukluğunda yankı yerine gerilim yaratıyordu. Garajın havası donuk, kokusu makine yağıyla doluydu. Arabaların arasında ilerlerken gözlerim detaylara tutundu; her kenar, her gölge aklımın bir köşesine kaydoldu.

Hızımı koruyarak otoparkın sonuna yöneldim. Beklediğim işaret karşıma çıkmakta gecikmedi. Köşede, kare formunda bir metal yüzey parlıyordu; ışığı üstünde cam gibi kırılıyordu. *Bir giriş, gözden geçirilmesi istenen bir kapak.* Dizlerimi hafifçe kırıp kapağın kenarına tutundum, yüzeyin ağırlığı parmaklarımı zorladı. Çeliğin altında derin bir boşluk görünür hale geldi. Soğuk hava kapalı mekânın ağır kokusuna karışarak yüzüme vurdu.

Kapakta iki düğme vardı, birine bastığımda ışıklar tepeden şiddetle yanarak tüm karanlığı boğdu. Alt kattan yükselen loş aydınlık metal basamakları ortaya çıkardı. Merdiven dar, basamakları kaygandı ve gergin bir sessizliğe teslim olmuştu. Eğilip aşağı baktım, bu kat sıradan bir depodan fazlasını saklıyordu. Raflar, sandıklar ve ağır kutular sıra sıra dizilmişti; her biri numaralandırılmış etiketlerle işaretlenmişti. Gözlerim etrafı taradıkça detaylar ağırlaşıyordu. Kutuların içinden taşan namlular, silah gövdelerinin düzenli dizilişi; belli ki burası sıradan bir saklama alanı değil, yasaların altını oyacak bir merkezdi. Metalin soğukluğuna karışan koku tehlikenin ağır nefesini taşıyordu. Ortalık bomboştu, tek bir ayak sesi yoktu. Sessizlik kanırtıcı bir hale bürünmüştü.

Ayağımı ilk basamağa koyduğumda gerginlik kemiklerime yayıldı. Merdivenin metal gövdesi ağırlığımı kabul ederken çıkardığı gıcırta en ufak dikkatsizlikte her şeyi açığa çıkaracak

türdendi. Titreyen basamaklarda yavaşça ilerledim. Parmak uçlarım gerilmiş, gözlerim karanlıktan payını alan koridora sabitlenmişti. Her adımda metalle temas eden tabanlarım soğuktan yanıyor, basamakların ince titreşimi bacaklarımda yankı bırakıyordu. İndikçe koridor gölgelerden sıyrılan bir siluet gibi netleşti. Rafların hatları, sandıkların hacmi, demirin donuk gri-si karşımda uzanıyordu. Havanın yoğunluğu farklıydı, burada zaman başka türlü akıyordu; sanki ses bile hareket etmek istemiyordu.

Alt kata indiğimde karşıma çıkan düzen hangardan çok steril bir laboratuvarın donukluğunu taşıyordu. Beyaz ışıklar tavandan kesintisiz şekilde akıyor, mekânın her santimini solgun bir parlaklığa mahkûm ediyordu. Raflara dizilmiş silahlar, yan yana istiflenmiş mühimmat kutuları, üzerlerinde numaralarla işaretlenmiş sandıklar... Hepsi öylesine düzenliydi ki, insana disiplinli bir kaostan tam ortasında olduğu hissini veriyordu. Metal yüzeylerden yansıyan o soğuk ton buradaki her şeyin bir görev uğruna var olduğunu haykırıyordu. Burada hiçbir şey tesadüfen bırakılmamış, her eşya bir kurala uymak zorundaymış gibi yerleştirilmişti.

Ayak seslerim bu düzenin içinde fazlalık gibi geliyordu. Her adımda yalnızlığım daha ağırlaşıyor, bedenimin ağırlığı bile bu ortamda gereksizmiş hissi yaratıyordu. Telefonu cebimden çıkarırken parmaklarımda gerilen damarları hissettim, kaslarımda dolaşan adrenalinin hızını bastırmaya çalışıyordum. Pedro'ya mesaj atmam gerekiyordu, birkaç kelime bile şu anda bir kurtuluş şansı olabilirdi. Parmak uçlarım ekrana yaklaşırken ses patladı.

Metal üzerine düşen ağır bir yükün çarpmasıyla çıkan şiddetli gürültü havayı parçalayarak yayıldı. Beynim birkaç saniye boyunca o sesi anlamaya çalışırken, ciğerlerim havayı istemsizce daha hızlı çekti. Ardından neredeyse duyulmaz bir klik sesi... *Tetiğin diliyle konuşan, ölüm kadar sade bir uyarı.*

“Hassiktir ya.”

Kendi sesimi duyduğumda bile yabancı hissettim. Boğazımdan çıkan tını titrekti, bileklerimdeki ince sarsıntı kelimelerin altını çizmişti. Nefesimi derinleştirip kendime alan açmaya çalıştım. Silahı belimden çekmem, reflekslerime yüklenmiş bir görevdi, parmaklarım namluya temas ettiğinde kaslarımda yeni bir soğukluk hissettim. Bakışlarım hareketi yakaladı, gölgeler arasından fırlayan bir varlık suyun yüzünü yaran bir darbeyi andırıyordu.

Siluet öyle aniden belirdi ki, gözlerim bir an duraksadı ve zihnim hızla ihtimalleri sıraladı. Parmağım tetikteydi, bedenim tetikteydi ama düşüncelerim çok daha hızlıydı. Burada, bu derin sessizliğin ortasında karşımda beliren şeyin kimliğini bilmeden hamle yapamazdım. Eğer yanlış bir kurşun patlarsa bu sadece bir ses değil, tüm planın sonu olurdu.

“Ben demiştik görüşeceğiz diye.” Sesi loşluğun ağırlığını yaran bir bıçak gibi havayı kestiğinde bakışlarım istemsizce yöneldi. Yaman Haris Batikan karanlığa ait bir gölge gibi rafların arasından çıkıp önüme dikilmişti. Varlığı mekânın soğuk düzenini bozan tek gerçektir. Gözlerinde kıpırdayan o donuk gülümseme sıcaklıktan uzak, yalnızca güç gösteren bir çizgi-de duruyordu. Konuşurken dudaklarının kıvrımı bile tehdidi gizlemeye çalışmıyordu. “Sadece sen Haris’le tanışmaya fazla heveslendin.”

“Çok acelem var, Batikan,” dedim tonumun kararlılığıyla havayı keskinleştirerek. “Kendi mallarımı alıp çıkacağım.”

Yaman’ın kahkahaya benzemeyen kısa nefesi sessizliği daha da ağırlaştırdı. Elindeki silahı usulca kaldırdı, bileğinde oynayan metalin parıltısı gözlerime takıldı. Hareketi sözlerinin altını çizmek için yapılmıştı.

“Buradan hiçbir sikim alamayacak olman üzücü.” Başını hafifçe eğerek bir sanatçının resmini tamamlarken attığı son

fırça darbesi gibi konuştu. “Bak, tam şu an kendine acıman gereken bir andasın, güzelim.”

Nefesimi kontrol ederek telefonuma kaydurdım bakışlarımı, Pedro’yu aramak için cebimdeki soğuk metale uzanmayı düşündüm. Fakat Yaman’ın gözleri her hareketimi çoktan okumuş bir satranç oyuncusunun rahatlığıyla bana dönüktü.

“Yaman,” dedim sesimdeki tonu yumuşatırken içinde sakladığım kasvetten ödün vermeden, kelimeleri bir bıçak sırtında yürütür gibi seçtim. “Ben başkası değilim. Düşünmem, seni vururum. Pek profesyonel de değilim, sakat kalırsın.”

Telefonu göz ucuyla tarayıp parmak uçlarının hafif gerilmesiyle tekrar bana döndü, dudak kenarındaki kıvrım daha da belirginleşti.

“Kimi arayacaktın? Pedro’yu mu?” Alay sesinin alt tonlarına gizlenmemişti, kahkahası boğazıma saplanan paslı bir bıçak etkisi yarattı.

“Aramama gerek kalmayacak.” Nefesim kontrollü, kelimelerim netti. “Birazdan burada olacak çünkü.”

Gözlerinde beliren küçümseme dudaklarındaki çizgiyi daha da derinleştirdi.

“Gerçekten? Açıkçası sikime kadar yolu var ama Buraklarla karşılaşır karşılaşmaz tüydüğüne adım kadar eminim nedense.” Silahını sallayarak bir adım yaklaştı, hareketindeki rahatlıkla gücün ağırlığını hissettirdi. Bu mekân onun sahnesiydi, ışık bile ritmini onunla ayarlamıştı. “Malum. Fırat’ın adını veren oymuş. Bizimkiler biraz kamçılanmış oldu.”

Kalbimin hızını bastırmaya çalışırken dudaklarım aralanıp sözcükler döküldü.

“Siz nereden...”

Yaman sözümü parçalayan bir tonla araya girdi. Sesinin şiddeti tokat gibi çarptı, duvarlardan seken bir metalin çınlaması kadar rahatsız ediciydi. “Aslında zekiceydi,” diye başladı.

“Kolay yol. Sikik bir örgüte girmek için yaranmaya çalıştığın Diego.” Bir adım daha attı. “Eğer benim teklifimi gerçekten kabul etseydin, ben senin yerine bunu halledecektim.” Gülümseyerek başını yavaşça iki yana salladı. “Ama sorun ne, biliyor musun?” Tükürür gibi devam etti. “Aptalsın. Aptalsın çünkü benim inimde arkamdan iş çevirmeye kalkıştın. Aptalsın, Kainat çünkü bir hırsız soymaya kalktın.” Nefes alıp devam etti, artık daha da yakınımıdaydı ve elindeki silahın namlusu kafama bakıyordu; benimkinin ona baktığı gibi. “Aptalsın, Kainat. Çünkü asla görmek istemedin, çok aptalsın. Haris’le tanışmak istedin.” Sırıttı bu kez ve sırtışı kalbime bir hançer gibi saplandı, artık korku da oradaydı. “Şimdi ne olacak, biliyor musun?”

“Ne olacakmış?” diye sordum rahatça. “Beni mi öldürecek-sin?”

“Seni ben öldürmeyeceğim,” dedi sertçe. Sesinden dökülen buzlar beni olduğum yere sabitledi. “Buradan almak istediğin her şeyi vereceğim sana. Buradan çıkacaksın uslu uslu.” Sözleri karşısında yutkundum. “Ama Hangar’ın tam çıkışında iki araba adamla annen bekliyor olacak, seni o kâbuslarına giren babana götürmek için.”

“Bunu yapmazsın. İkimiz de biliyoruz.” Bundan tam olarak emin değildim çünkü şu an karşımda durup bana bakan adamı hiç görmemiştim. Yaman bana böyle davranmazdı.

“Neden?”

“Çünkü sen bana...” Silahı bir kez salladığında sözümü kesti.

“Neden yaptın? Neden *benimle ol* dediğimde kabul ettin? Eğer kabul etmeden buraya gelseydin böyle olmazdı, Kainat.” Gözlerini yorgunca kısıp başını hafif yana eğdi. “Beni siktir et lan, Fırat’tan ne istedin? İki silahı Diego’ya verince seni kabul edeceğini mi sanıyorsun?” Alayla kahkaha attığında irkilerek bir adım geriledim. “Tam bir geri zekâlısın. Akıllıyım diye geçiniyorsun bir de.” Elindeki silahla tavanı gösterdi, dışarıyı

kastediyordu. “O Pedro denen piç seni kullanacaktı. O malların Diego’ya ulaşacağını mı sandın sen? Diego’nun bunlara kana-
cağına mı inandın?”

“Yalan söylüyorsun,” diye yükseldim öfkeyle. Böyle bir şey varsa bile bilemezdi.

“Çok da sikimde Pedro. Bir de yalan mı uyduracağım, amına koyayım? Kızım, sen bana güvenmeyip o adama nasıl güvendi lan?” Gözlerini açtığında boynu kıpkırmızı olmuştu öfkeden. “Telefonlarınızı her saniye takip ettim ben, hem senin hem onun. Sen beni mal yerine koyup gizli gizli ona yazarken, ben o odadan her çıktığımda mesajlarınızı okudum sizin.”

Tam da bu anda o silahın tetiğine basmalı.

“Sen gerçekten de Harun Kızılkaya’nın hıristan kör olmuş, şımarık, aptal kıızıymışsın, Kainat. Her zaman onun gibi yapayalnız kalacaksın.” Bunu söylerken gözlerinde saf bir acıma vardı. *Öfkeden çok daha yoğun, ölmek istememe sebep olacak kadar derin bir acıma.*

Kelimeleri yavaşça inip zihnime saplanırken kalbim bir anlığına durdu. Bir şey kırılıyordu ama ne olduğunu idrak edemedim. Yaman’ın sesi her şeyin sonu gibi geliyordu. İçimden bir şey sanki bir çılgılık kopardı ama dilim suskundu.

Bakışlarım Yaman’a sabitlenmişti, dudaklarının kıvrımında gizlenen o zehirli rahatlığa kilitlenmiştim. Konuşurken vurguladığı her kelime aramızdaki mesafeyi daha da daraltan bir ilmek gibi sarılıyordu. Silahın namlusu hafifçe hareket etti, bileğinin ritmi beni izleyen bir saat kadar sabırlıydı. Fakat bir kıpırtı hissettim; geride, loşluğun karanlık gölgesinde başka bir şey yerinden oynadı.

Gözümün ucu oraya kaydı, duvarın gerisinden ayrılan bir gölge kendine ait bir ağırlıkla ortaya çıktı. Adımlarında hükmeden bir ritim vardı, otoriteyi ezbere bilen bir bedeninin getirdiği güvenle yürüyordu. Adamın yüzü netleştğinde zihnim hızla

eski dosyaların sayfalarını çevirdi; Pedro'nun gösterdiği belgeler, masanın üzerinde duran isimler, dolabın gizli bölmesinden çıkan rozetin soğuk parıltısı... Bütün parçalar tek bir çerçevede birleşti. Bu adamın yüzü odasına izinsiz girdiğim gecenin sessiz tanığıydı.

Cihan Sirtepe. Hangar'dakilerin *baba* diye seslendiği adamdı bu. "Yanlışın var," dedi. Kelimeleri havayı ikiye bölen bir darbe gibi geçti. Sesinde herhangi bir şüphe yoktu, tek bir titreşim bile taşımıyordu. Sadece sarsıcı bir kesinlik hâkimdi. "Harun Kızılkaya'nın değil, benim kızım."

Ağızından çıkan kelimeleri bırakın, harfleri dahi algılayamadım. Her şey bulanıklaştı.

Bir şeyin kopacağına dair inanç damarlarımı kavrayan soğuk bir hisse dönüştü. Havada dolaşan gerilim ağır bir ip gibi omuzlarıma dolandı. Gözlerim Yaman ile Cihan arasında gidip gelirken her nefesimde çatlak büyüyordu.

Sonra bütün dengeyi yıkan ses patladı. Metalin acımasız tınısıyla çarpan bir kurşun loşluğun sessizliğini lime lime etti. Mekânın havası o anda yer değiştirdi. Beyaz ışıkların altında yankılanan patlama, soğuk zemine dökülen kandan daha gerçekti. Kulaklarımın zarını zorlayan şiddet beynimdeki bütün ihtimalleri tek tek susturdu. Yalnızca ölümün kokusunu taşıyan bir çağrı gibi hiçbir uyarı olmadan gelmişti.

Hemen ardından uzaklardan gelen sirenlerin tiz sesi kulaklarımı tırmalamaya başladı. Önce fısıltı kadar hafifti, ardından hızla yaklaşan bir yankıya dönüştü.

Demek ki Pedro kaçınılmaz olanı yapmıştı. İhtimal olarak bile istemediğimiz şey gerçeğe dönüşmüştü.

Onları ihbar etmişti.

DEVAM EDECEK. ✪✪

TEŞEKKÜRLER

En başta ne yaparsam yapayım daima yanımda olan anne-
me; varlığıyla her adımda güç buldum.

Omzumun üzerinden baktığımda gözlerindeki gururu gör-
düğüm, sadece dost değil ruh kardeşim olduğuna inandığım,
tasarımlarıyla yeteneğini bu yolculuğa dokunduran en yakın
arkadaşım Mersa'ya.

Bana her şeyi iyilikle karşılamayı öğreten canım yazarım
Ceren Melek'e.

Bu yolculukta karşıma çıkan tüm zorlukları aşmam gerekti-
ğinde ışığım olan, desteğiyle daima yanımda hissettiğim rehbe-
rim, yazarım R. Gaye Önel'e.

Steal or Kiss serüvenimde yanımdan hiç ayrılmayan Buşra
Balçık'a.

Antalya'da varlığıyla yalnızlığımı unutturan Yıldız ve Narin'e.

Sosyal medyada hazırladıkları içeriklerle beni motive eden
canım editörlerime.

Kitabıma duydukları sevgiyle dostluğunu hissettiren okur-
larıma.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

